

CHLOE LIESE

Hiç Değilse Nefret Olsun

"Chloe'nin yazıları duygularla dolu,
dürüst ve ateşli."
— ALI HAZELWOOD

**Shakespeare'in Hırçın Kız. oyunundan ilham alan
bu eğlenceli ve baştan çıkarıcı hikâyede çocukluk
düşmanları aşk ve nefret arasındaki
ince çizgiyi keşfediyor.**

**Katerina Wilmot ve Christopher Petruchio çocukken
aynı bahçeyi paylaşmış ancak yetişkin olduklarında
aynı yarım küreyi bile paylaşamamıştır. Ta ki Kate aile
evine ziyarette bulununcaya ve aralarındaki düşmanlık
yeniden alevlenerek şiddetli bir cehenneme
dönene kadar.**

**Arkadaşlarının ve ailelerinin barış çağrılarına rağmen
Christopher, Kate'in düşmanlık alevlerini isteyerek
söndüreceğine ikna olmaz. Ancak Kate sarhoş olup
itirafta bulunduğu anda, Christopher onunla sonsuza dek
barışmaya yemin eder. Birden beyefendiye dönüşen baş
düşmanına kapılmak her ne kadar cazip gelse de Kate,
onun büyüleyici iyi adam tavırlarına kuşkuyla yaklaşır.**

**Christopher'ın ısrarı ve Kate'in merakı tutkulu bir
öpücüğü de beraberinde getirdiğinde "barış"ın
aralarında mümkün olabilecek son şey olduğunu
anlarlar. Arzu, yerini daha derin duygulara bırakırken,
Kate ve Christopher bir karar vermek zorundadır.
Kalplerinin kırılmasını göze almaktansa nefret etmeye
devam etmek daha mı iyidir? Yoksa bu kararı çok uzun
zaman önce kalpleri vermiş midir?**

ee

**Serinin ilk kitabını
hâlâ okumadınız mı?**

artemisayınları X artemiskitap @ artemisyayınları

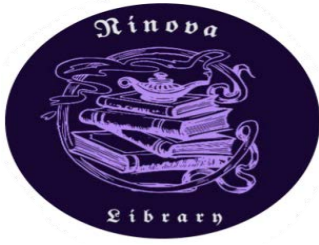

ARTEMIS

Hiç Değilse Nefret Olsun

Chloe Liese

BİR

Kate

Hayatım Şu noktaya gelmişti: Dünya  zerindeki bütün eŐyam güvenilir olsa da üç tekerlekli ve sallantılı bir valize tıklımdı. Banka hesabımda yedi dolar elli dokuz sent ve sonra ne olacağına dair sıfır fikrim vardı.

Aylık burç yorumumu dikkate aldığım için elime geçen buydu.

Yıldızlar aynı hizaya gelince yolunuz da deđiŐir. Değişim yeni fırsatlar yaratır. Eski yaralar bilgelik sunar. Geleceğin seni bekliyor. Soru Şu: Onu kucaklayacak kadar cesur musun?

Şu lanet burçlar.

Kardeşim Juliet'in yatağına yayılmış halde yakındaki ayaklı boy aynasındaki görüntüme baktım ve ona, "Ne d Ő nm Őt n ki?" diye sordum.

Yansımam sanki, *Bunu bana mı soruyorsun?* der gibiydi.

Homurdanarak yatağı tırmalayıp canı çıkmış ama hâlâ çalışır durumda olan telefonumu buldum. Sonra müzik  almak için ekranı kaydırarak açtım. Burası çok sessiz, düşüncelerim çok g -

rültülüydü. Birkaç dakika sonra uygun bir şekilde KENDİNE GEL olarak adlandırılmış çalma listemden bir şarkı odayı doldurdu. Ama yardımı olmadı... En gaz veren feminist marşı bile önce hareket edip sonra düşünmeye bu kadar eğilimli olmamın, meydan okununca bu kadar kolay gaza gelmemin, küçük bir aile krizinin alaycı bir burç yorumuyla çakışmasının ve sonunda kendimi düşürdüğüm durumun gerçekliğini değiştiremezdi.

Neredeyse iki yıldır gelmediğim ya da üniversiteden mezun olduğumdan beri her defasında bir haftadan fazla kalmadığım memleketimdeydim. Öncelikle kardeşim Juliet'in odasında kalıyordum. O da bu sırada Atlantik'i aşarak kiraladığım şirin İskoç kır evine gidiyordu. Omzumu kırdıktan ve her zamanki foto muhabirliği işlerimi devretmek zorunda kaldıktan sonra (bütçeleme de tasarruf da hiçbir zaman benim becerilerim arasında yer almamıştı) masraflarını karşılayamayacağımı fark ettiğim kır evine.

Benim parasını ödeyemediğim kiralık bir kulübem, kardeşim Juliet'inse ortam değişikliğine ihtiyacı vardı. O zaman yer değiştirmemiz çok mantıklı bir çözüm gibi gelmişti. Şimdiyse kardeşlerimin dairesinde yatıp seçimlerimi tek başıma düşünürken o kadar emin değildim.

Telefonumun ekranı sanki düşüncelerimin içinde kaybolduğumu anlamış gibi diğer kardeşim ve Juliet'in ikizi Beatrice'ten gelen mesajla aydınlandı. Birkaç basit cümlede mutluluğunu hissedebildim ve içimi bir sakinlik dalgası, güven verici bir hatırlatma kapladı. Eve gelmekle doğru kararı vermiştim.

BEEBEE: Hey, KitKat. Sen geldikten hemen sonra çekip gittiğim için gerçekten özür dilerim. Jamie'yle neden hemen konuşmam gerektiğini anladığını biliyorum ama bu gece dönerim ve birlikte vakit geçiririz, tamam mı?

Nasıl yanıt vereceğimi düşünürken dudağımı ısırdım. İçinde bulundukları açmazdan haberdar olduğumu ve çözümün benim dönüşümle sağlandığını ne Bea ne de Jules biliyordu. Bunun nedeni, aylık telefon görüşmelerimizde annemin dedikodu yaparak kaçırdığım her şeyi bana anlattığını kardeşlerimin bilmemesiydi.

Juliet ve nişanlısı, Bea'yı nişanlının çocukluk arkadaşı Jamie'yle eşleştirmişti. Nişanlının zehirli bir çöp parçası olduğu anlaşılmış ve Jules ilişkilerini bitirmişti. Jamie'nin de çöp parçasını kesip atmasına rağmen Bea, Jamie'nin Jules için acı verici bir hatırlatma olacağını düşündüğü için ilişkilerine ara vermişti. Jules daha iyi bir duygusal duruma gelene dek Bea, bu onu parçalasa bile ayrı kalmaları gerektiğini hissetmişti.

Kardeşlerimin nasıl bir belaya bulaştığını, annemin endişesiyle birlikte incelen ve hızlanan sesinden dinleyince bir kez olsun eve dönmek *istediğimi* fark etmiştim. Sevdığım insanlar acı çekiyordu ve bir kez olsun onlara az da olsa yardımcı olabileceğimi hissetmiştim.

Tabii önerdiğim çözüm birkaç... gerçek dışı şey gerektiriyordu. Ama değmişti. Küçük gerçeği eksik söyleme yalanları. Zararsızdı, gerçekten.

Zararsız ha? Tıpkı burçlar gibi mi? Yansımam bana kuşkucu bir bakış attı.

Geçtiirdim, sonra yeniden telefonuma odaklanıp Bea'ya yanıt verdim.

KITKAT: Bu gece yüzünü göstermeye cesaret edersen seni döndürüp geldiğin yere geri gönderirim BeeBee.

BEEBEE: Ben sadece ilk gecende evde yalnız kalmanı istemiyorum. ☹

Bir tepki sancısı göğsümü sıkıştırırken içimi çektim. Ablalar.

KITKAT: Flaş haber, yalnız kalmayı seviyorum. Annemin buzdolabına koyduğu bütün o yiyecekleri yerim ve Joan Jett eşliğinde çıplak dans ederim.

BEEBEE: Flaş haber, bunu ben varken de yapabilirdin.

Bir kahkaha attım ve yataktan yuvarlanarak Juliet'in odasından koridora çıktım.

KITKAT: İyi olacağım. Cidden.

BEEBEE: Emin misin?

KITKAT: Evet! Yemin ederim.

BEEBEE: Yanında biri olması için her zaman annelere de gidebilirsin?

Çocukluk evimin bitişiğinde oturan ve kendimi bildim bileli bir ısırap kaynağı olan adamı hayal ederek telefonuma kaşlarımı çattım.

Ailemin evine gidip -eski düşmanım, varoluş derdim, destansı büyüklükteki hıyar- Christopher Petruchio'yla karşılaşma riskine girmeyecektim çünkü evren bir pislikti ve mümkün olan her fırsatta sürekli Christopher'a rastlama talihsizliğini yaşıyordum.

KITKAT: İyiyim. Şimdi telefonu kapa ve erkek arkadaşının ışıklarını söndür.

BEEBEE: Oldu ve çoktan oldu.

BEEBEE: Ah! Unuttum. Cornelius'un akşam yemeği yemesi gerekiyor. Onu besler misin? Yemeği mini buzdolabında bugün için etiketlenmiş kaptı.

Bea'nın yatak odasına baktım ve özenle hazırlanmış, perdelenmiş yaşam alanının etrafında paytak paytak dolaşan evcil kirpisini gördüm. O canlanıp küçük burnunu kıpırdatarak havayı koklarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ben hayvan âşığıydım ve hiç kirpi beslememiş olsam da onunla başa çıkabileceğim konusunda endişelenmiyordum.

KITKAT: Sorun değil.

BEEBEE: Çok teşekkür ederim!

KITKAT: Rica ederim. Şimdi MESAJ ATMAYI BIRAK VE VURUŞMAYA BAŞLA.

BEEBEE: İYİ! MECBURSAMI!

Telefonumu arka cebime tıktım ve yüzümü ovuşturarak koridor duvarına yaslandım. Jet-lag olmuştum, sistemim yorgunluktan ağırlaşmıştı ama enerjiyle uğulduyordu. Yorgun ve sinirli olmaya dayanamıyordum ama hayat böyleydi. Vücudumun rükenmiş olması beynimin uyarıyı aldığı anlamına gelmezdi.

Acınası bir halde inleyerek oturma odasını dolaştım ve tam telefonum yeniden titrerken kendimi kanepeye attım. Elimi cebime sokup telefonu çıkardım.

BEEBEE: Dur, bir şey daha!

BEEBEE: Fikrini değiştirirsen sana sözünü ettiğim Akran Günü'nün saat 4-8 civarı olduğunu hatırlatırım. BALKABAğI TURTASI olacak.

Ekranı kaydırarak açıp yanıtımı yazarken gözlerimi devirdim, Evet, zayıf noktam balkabağı turtasıydı. Ama orada olacak olan Christopher'a karşı nefretim çok daha güçlüydü.

KITKAT: Hiç şansın yok, BeeBee. Ama güzel denemeydi.

Tamam, belki de balkabağı turtasına bağımlılığım kabul etmek istediğimden biraz daha güçlüydü.

Ancak Akran Günü'ne uğramaya ve Christopher'ı görme riskini göze almaya karar verecek kadar güçlü değildi. Bunun yerine, her zaman gittiğim, daireden birkaç blok ötedeki harika fırın Nanette's vardı. Sosyal medyada biraz (otuz dakika kadar) gezindikten sonra fırının bu gece balkabağı turtalarında kısa süreli bir indirim yaptığını keşfettim. Bir tane alana ikincisi yarı fiyatınaydı.

Banka hesabımda yedi dolar elli dokuz sent olabiliirdi ama acil durumlar için kullanmaya hazır olduğum bir kredi kartım vardı. Neyse ki buna gerek kalmadı. Mutfak tezgâhında, üzerinde annemin kıvrımlı el yazısıyla adım ve içinde beş adet yirmi dolarlık banknot bulunan bir zarf buldum. Annemin zorlu mali durumum hakkında çıkarım yapması ve işe karışmış olması gururumu incitse de iki yirmilik kapıp dışarı fırlamamı engelleyemezdi.

Sonuçta evrenin benim balkabağı turtası yememi istediği çok açıktı.

Kaldırımında hedefime doğru yürürken kurumuş sonbahar yapraklarını yol boyunca yuvarlayan, güçlü girdaplarla savuran canlandırıcı kasım rüzgârının tadını çıkardım. YÜRÜ GEÇSİN çalma listem kulaklığında çınlıyor, içimi bir mutluluk dalgası kaplıyordu. Temiz hava. İki bütün balkabağı turtası, hepsi kendime. Akran Günü'ne gerek yoktu. Yüzleşmeye gerek...

Güm.

Tam sokağın köşesini dönerken biriyle çarpıştım, alnımı beton bir çıkıntıya çarpmış gibi hissettim ama muhtemelen birinin çenesi, ardından sert göğüs kemiği ağırlı omzuma çarpmıştı. Acıyla tıslayarak geriye doğru sendeledim.

Bir el beni tutmak için diğer koluma girdi ve sıcaklığı montumun içinden sızdı. Tehdit altında olup olmadığımı anlamak için başımı kaldırdım ama kaldırımın gölge bir kısmına denk gelmiştik, akşam karanlığı yüz hatlarımızı yutuyordu.

Ben paniğe kapılmadan önce dengemi bulduğumu hissetmiş gibi tutuşunu gevşetti. Bu kişi her kimse hakkımda kimsenin anladığını hissetmediğim bir şeyi anlamış gibiydi: Son derece bağımsız olsam da bazen düştüğümde şefkatli bir el tarafından tutulmak, toparlanınca da aynı özgürlükte bırakılmak istiyordum.

Bir sesin uğultusu tenimde dans ederek vücudumdaki bütün tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Net bir şekilde duymak için kulaklığımı çıkardım.

“... çok üzgünüm,” anlayabildiğim tek şey oldu.

İki sözcük. Bu kadarı yetmişti. Daha önce söylediğini hiç duymadığım iki sözcük olsa da kendi sesim kadar iyi bildiğim sesi tanımam için gereken tek şey buydu.

İçimde ateşli bir öfke alevlendi. Yalnızca omzum zonkladığı için değildi – ki zonkluyordu da. Kafamda bir zil çalmış gibi his-

settiğim için değildi – ki öyle hissediyordum. Öfkeliydim çünkü kaçmaya çalıştığım kişi, az önce çarpıştığım kişinin ta kendisiydi.

Christopher Petruchio.

“Ne *oluyor*, Christopher?” Kolumu elinden kurtarıp geri çekildim ve sendeleyerek sokak lambasının ışığına yaklaştım.

“Kate?” Gözleri fal taşı gibi açıldı, rüzgâr siyah saçlarını savurdu, kokusunu bana gönderdi, unutmak için her şeyimi vereceğim kokuyu. Ateş başında kestirmenin odunsu sıcaklığını, yeni üflenmiş mumların baharatlı dumanını çağrıştıran, suç teşkil edecek kadar pahalı bir kolonya. Kırgınlık midemi altüst etti.

Onu her gördüğümde karnıma yeni ve korkunç bir tekme iniyordu. Bulanıklaşan bütün ayrıntılar bir kez daha canlı detaylara kavuşmuştu. Yüzünün çarpıcı hatları, güçlü burnu, yontulmuş gibi görünen çenesi, keskin elmacık kemikleri, genetik olarak dizleri zayıflatmak için tasarlanmış o ağzı.

Benimki için geçerli değildi tabii ki. Ve kesinlikle objektif olursak yalnızca profesyonel bir bakış açısıyla. Bir fotoğrafçı olarak fotojenik yüzleri analiz etmeye çok zaman harcıyordum ve Christopher’ınki maalesef bunun somut örneği idi. Gür kirpikli kehribar rengi gözlerle yumuşayan biraz asimetrik yüz hatlarının sertliği, her zaman yüzüne düşen o koyu renk saçların tembel duygusallığı.

Tanrım, ona bakmak bile kanımı kaynatıyordu. “Burada ne arıyorsun?” diyebildim.

Elini yüzünün yanında gezdirdi, gözleri kısılmıştı. “Sorduğun için teşekkürler Katerina. Sert kafana rağmen çenem iyi...”

“Ne kadar rahatladım,” dedim sahte bir neşeyle sözünü keserek. Onunla dövüşemeyecek kadar yorgun ve dermansızdım. “Gerçi olman gereken yerde olsaydın bu çarpışmayı hiç yaşamazdık.”

Tek kaşını kaldırdı. “Olmam gereken yer neresi?”

Yanaklarımdan bir kızarıklık yükseldi. Beni elen veren bu kızarma huyundan nefret ediyordum. “Akran Günü şeyinde.”

Christopher’ın dudakları içimi karartan bir sırtıyla büküldü. “Beni takip ediyordun, değil mi?”

“Yalnızca iğrenç arkadaşlığının vereceği rahatsızlıktan kaçınabilmek için.”

“İşte oldu.” Saatine baktı. “Kat’ın pençelerini çıkarması tam yirmi saniye sürdü.”

İçimden bir homurtu koptu. Ağrıyan kolumu yan tarafıma bastırarak yanından geçmeye yeltendim çünkü gediğine konulmuş birkaç sözcük ve lanet olası kaşını sinir bozucu eğişiyle sınırimi bozmak konusunda çıldırtıcı bir yeteneği vardı. Burada kalırsam beni her zaman olmakla suçladığı kadar vahşi olabilirdim.

Ama sonra eli sağlam kolumun kıvrımına girdi ve beni durdurdu. Gözlerine bakmak için başımı kaldırmamın gerekmesinden nefret ederek ona ters ters baktım. Ben uzundum ama Christopher çok uzun boyluydu, vücudu büyük ve güçlüydü, kolları iki elimle kavrayabileceğimden daha kalındı.

Bunu düşündüğümünden değildi. Hayır, ellerimle bir yerini kavrayacak olsaydım bu boynu olurdu, iyice sıkmak için...

“Sana ne oldu?” dedi.

Soru sorarkenki keskin ses tonuyla düşüncelerimden sıyrılıp gözlerimi kırıştırdım. Meydan okur gibi çenemi kaldırdım ve bakışlarını önce onun başka yöne çevirmesi için onu kışkırttım.

Yapmadı.

Yüzlerimizin ne kadar yakınlaştığını fark edince soluklarım düzensizleşti. Christopher bana bakıyordu. Onun soluğu da biraz düzensiz geliyordu. “Ben burada yokken çok şey oldu,” diyebildim sonunda sıkığıım dişlerimin arasından. “Küçücük

dünyanızın dışına çıkınca bu bir nevi kaçınılmaz oluyor. Yeni yerler keşfederken. Engellerle karşılaştıkça.”

İki ay önce, şimdi neredeyse iyileşmiş olan kırık bir omuza neden olan kayalık İskoçya coğrafyası gibi.

Bunu ona itiraf edecek değildim.

Yine de çenesi seğirdi. Kazığım istediğim yere saplanmıştı.

Bir şirket kapitalistinin ıslak rüyası olan ince zevklerine ve başarısına rağmen Christopher şehri asla terk etmemişti. Krallığının dışına adım atmadan parmağını sallamış ve başarı *ona* gelmişti. Onun dünyası kısıtlıydı, kontrol altındaydı ve onu bunun için yargıladığımı biliyordu. Tıpkı -onun gözünde- bu kadar kaygısız ve umursamaz olduğum, mezun olur olmaz evimden ve ailemden bu kadar çabuk uzaklaştığım için onun beni yargıladığı gibi.

Ergenlik çağında annesiyle babasını kaybettikten sonra kendi ailesi olmamıştı. Benim ailem onundu ve o da onları koruyordu, bunda bir sorun yoktu ama benim bakış açımı görmüyordu. Kendimi ailemde yabancı gibi hissettiğimi, sevildiğimi bildiğimi ama çoğu zaman ihtiyaç duyduğum şekilde sevildiğimi hissetmediğimi anlamıyordu. Sevdiklerime uzaktan yakın hissetmenin benim için ne kadar kolay olduğunu anlamıyordu, beni eve yalnızca aşkım getirebilirdi çünkü her şeyin yolunda olması için gereken buydu.

Sonunda, yanımda tuttuğum koluma bir kez daha kaşlarını çatarak baktı. Omzum -aileme söylediğimin aksine- iyileşmiş olsa da Christopher'ın göğsünün tuğla duvarına çarptığımda zonklayacak kadar hassastı.

Onu tutuş şeklimi incelerken alnı kırıştı.

“*Aslında* yakıp kül edecek dokuz canın olmadığını farkındasın,” dedi alçak, pürüzlü bir sesle.

Ben iğneleyici bir yanıt veremediğim başparmağı kolumun içinde kaydı ve soluğumun kesilmesine neden oldu. Sesim boğazımda öldü.

Beni aniden bırakarak geri çekildi. “Seni eve bırakacağım.”

Ağzım açık kaldı. Bu ne cüret!

“Günlük ataerkil kabadayılık dozu için teşekkürler ama eve gitmek için refakatçiye ihtiyacım yok. Ben şuraya,” -omzunun üzerinden Nanette’s’i işaret ettim- “bir tane alana ikincisi yarı fiyata olan balkabağı turtalarından almaya gidiyorum. Seninle kafa kafaya çarpışmam ve kaba saçmalıkların yüzünden yolumdan dönüp eve onlarsız gidecek değilim, o yüzden defolup geçmeme izin ver.”

Çenesi yine seğirdi. “İyi. Turtalarını al. Ben beklerim.”

“Christopher.” Ayağımı yere vurdum. “Yirmi yedi yaşındayım. Bebek bakıcılığı yapman gerekmiyor.”

“İnan bana, bunu aştığımız için rahatladım. Göz kulak olmak için tam bir baş belasıydın.”

“Ah, ha-ha.” Aramızda altı yaş vardı ama hep bu kadar küçümseyici bir şekilde üstünmüş gibi davranmasına bakılınca on altı yaş fark olduğu sanılabiliirdi.

Yanımdan geçip Nanette’s’e daldım. Tezgâhın arkasındaki insanların cana yakınlığı, turtalarımın paketlenmesini beklerken etrafımı saran balkabağı, vanilya, çikolata ve tereyağlı kremanın huzur veren tatlı kokuları sinirimi yatıştırırsa da bu uzun sürmedi. Elimde iki turta kutusuyla dışarı çıktığımda hâlâ oradaydı.

Turtaları elimden alan Christopher çenesiyle kardeşimin oturduğu -artık benim de oturduğum- binayı işaret etti. “Önden buyur.”

Turtaları kapmaya çalıştım ama ulaşamayacağım bir yere kaldırdı.

Ona ters ters baktım. “Eve kadar altı blok yürüyebilirim, çok teşekkür ederim.”

“Tebrikler. Geçen gece burada soyulan kadın da öyle demişti.”

“Bu korkunç,” dedim içtenlikle. “Ama nasıl başa çıkacağımı biliyorum...”

“Tam olarak çalışan *bir* kolun var,” diye itiraz etti. “Kendini nasıl savunabilirsin?”

Mantığın tamamen ötesinde kolumu salladım ve omuz çukurumdaki nabız atışı gibi ağrı kendimden nefret ettirirken etrafımda salladım. Onunla çarpıştığım da daha kötü bir şey olmamışsa bile kesinlikle incitmişim. “Ben iyiyim, tamam mı? İyiyim.”

Ya da Christopher’a rastlayana dek öyleydim. Aileme gerçeği söylemiş olsam da bu gerçeğin tamamı değildi: Omzumu İskoçya’dayken, iklim değişikliğine adaptasyon süreciyle ilgili bir çalışma yaparken *kırmıştım*... Ancak bu, iki ay önce olmuştu.

İyileşirken işlerimi devretmek zorunda kalmıştım, sonra da siyasi istikrarsızlık, küresel ısınma, insan hakları ihlalleri gibi kasvetli gerçeklere, kalbime yakın olan sonsuz zulme tanık olmaktan ve görüntülemekten bir süre uzak kalmanın verdiği rahatlamayla ortaya çıkan suçluluk duygusunun ağırlığıyla yüzleşmek zorunda kalmıştım.

Maddi durumum kötüleşmişti ve tekrar işe başlarsam mola veremezdim. Annem Jules’la Bea’nın içinde bulunduğu kötü durumu anlattığında aklıma hepimiz için mükemmel bir çözüm geldi. Jules’a bir süreliğine yer değiştirmeyi teklif ederken omzumu *ne zaman* kırığımı söylemeyi bilerek ihmal ettim. Yalnızca kırıktı. Bu sabah gelirken askımı takmayı da ihmal etmedim.

Evet, dürüstçe değildi ve hayır, ailemi aldatmayı sevmiyordum. Ama alışılmadık bir şekilde eve dönmemi açıklayan meşru

bir yaralanma olmasaydı Jules'un teklifimi kabul etmeyeceğini ve bunun annemin sonsuza dek evde olacağıma dair umutlarını artıracığını biliyordum, o zaman ne durumda olurduk?

Christopher bana bakıyordu, gözleri kısılmıştı. Şüpheliydi.

Kahretsin, onunla askıyı takmamışken çarpışmak zorunda kalmıştım *ve* iyi olduğumu göstermek için kolumu çevirmiştim. Şimdi, ailedeki herkes omzumu yeni kıldığını düşünürken onu bu konuda nasıl sessiz tutacağımı bulmalıydım.

O kadar yorgun, o kadar sinirliydim ve o kadar ağrım vardı ki düzgün düşünemiyordum. Bu muamma, Gelecekteki Kate'in çözmesi gereken bir şeydi. Şimdiki Kate'in sıcak bir duşa, rahat bir yatağa ve fırından yeni çıkmış balkabağı turtasına ihtiyacı vardı.

Hazırlıksız yakalayıp turtaları Christopher'ın elinden aldım. "Şimdi izin verirsen turtalarım gibi yürüyüşümün de keyfini *tek başıma* sürmek istiyorum."

Yanından uçarcasına geçerek köşeyi döndüm ve daireye kalan beş uzun bloku topukladım. Bir kez bile arkama bakmasam da yol boyunca gözlerini üzerimde hissettim.

Binanın giriş kapısı arkamdan kapanırken elimdeki pasta kutularına kaşlarımı çatarak baktım. "Hayatımın en iyi balkabağı turtası olsanız iyi olur." İç kapıyı sertçe açıp içimde yanan cehennemin kor alevleri arasında merdivenden çıktım. "Daha azı az önce çektiğim şeye değmez."

IKI

Christopher

Gökyüzü uğursuz bir çelik grisine dönüşürken gök gürledi. Çimlerin üzerinden hızla Wilmot'ların evine koşarken bulutlara kaşlarımı çattım. Hızla değişen barometrik basınç ve beynimin nadir olan izin günlerimi migren için harika bir fırsat olarak görme alışkanlığı sayesinde ağrının pençelerini şakaklarıma saplayıp kafatasımı kazımaya başladığını hissettiğim anda aldığım güçlü önleyici ilacın lütfuyla bir atağı bastırmaya çalışıyordum.

Otuz dakika öncesine kadar ilacın etkisini zamanında gösterip göstermeyeceğini bilmiyordum. Şükran Günü'nü kapalı perdelerin ardında battaniyelere gömülmüş olarak mı, yoksa yan evde Wilmot'larla mı geçirecektim, belirsizdi.

Ancak Kate'in evde olduğu düşünülürse, Şükran Günü yemeğine katılmanın migrenden daha az acı verici olacağından emin değildim.

Verandanın basamaklarını ikişer ikişer çıkarken dişlerimi sıkıp kendimi zihinsel olarak hazırladım.

Bütün tatillerimi Wilmot'larla geçirirdim ama bunu Kate'le paylaşmaya alışık değildim. Wilmot'ların sürekli dünyayı dola-

şan gezgin, en küçük kızı eve o kadar nadir gelirdi ki üniversite mezuniyetinden sonra burada geçirdiği son tatili hatırlamıyordum. Bu benim için büyük bir şanstı çünkü onu tanıdığımdan beri -ve bu, yeni doğmuş bir bebekken altı yaşında olan benim kollarıma verildiği anda bezini doldurup giysilerimi kakaya buladığı andan beri demek oluyordu- varlığım için bir tehditti. Bu çocukken doğal gelen ve yetişkin olduğumuzda hâlâ süren bir duyguydu.

Kate beni küçümserdi, ben de kendime buna aldırmadığımı söylerdim. Küçümsemek mesafe anlamına gelirdi. Ve mesafe de güvenlik demektir. Bütün dünyanız olan insanların bir arabaya binip bir daha geri dönmemesini izleseydiniz, küçük bir seçim ölümleri anlamına gelseydi ve hayatınız dönüşü olmayacak şekilde değişseydi, siz de güvenliğe önem verirdiniz.

Wilmot'ların kapıma doğru adım attığımda pencere camındaki yansımamı görüp yüzümü buruşturdum.

Bir saat önce banyo aynasında görüldüğüm kadar kötü görünüyordum. Tek suçlusu kıl payı atlattığım migren değildi... gece bok gibi uyumuştum. Hiçbir zaman iyi uyuyamazdım ama Kate'le karşılaştıktan sonra dün gece şaşırtıcı olmayacak şekilde daha kötüydü.

Başımı kaldırıp yüzümü yana çevirerek yansımamı inceledim ve Kate'in sert kafasının çarptığı çenemde oluşan yeşilimsi morluğu gördüm. Onu gizleyen koyu renk kirli sakalı tıraş edip etmemeyi düşünmüştüm. Tıraş olmazsam çekindiğim kadar kaçındığım sorular, endişeler olmazdı.

Ama tıraş *olursam* ve morluk belli olursa -Kate, Jules ve Bea'nın anneleri, benim de annem gibi olan- Maureen onu görerek benim için telaşlanmakla kalmayıp bir de açıklama talep ederdi.

Sonra ona Kate'in gece gece şehirde tek başına, kulaklarında kulaklıkla, inatçı bir açık hedef gibi dolaştığını ve üzerime atladığını söylemek zorunda kalırdım.

Elbette tıraş olmaya karar verdim.

Kolu tutarak ön kapıyı yavaşça açtım. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, Kate'le yeniden yüzleşmem gerekiyordu. En azından bu kez hazırlıksız yakalanmayacaktım.

“Böö!”

“*Lanetolsun.*” Döndüm, kalbim küt küt atarken karşımda Kate'i buldum. Dik dik bakıp kapıyı kapamaya yeltendim ama rüzgâr kontrolü ele alarak kapıyı elimden kurtarıp yankılanan bir gümbürtüyle çarptı.

Kate bir omzuna yaslanmış, uzun beyaz kürkünü kötü kahramanlar gibi okşadığı yaşlı aile kedileri Puck'la karşımda duruyordu. Kızıl-kahverengi saçları her zamanki gibi dağınık bir şekilde başının tepesine toplanmıştı. Işıltılı mavi-gri muzip gözlerinde adaçayı rengi benekler vardı. Masumca kirpiklerini kırıştırdı. “Pardon.”

“Pardonuna başlatma.” Yiyecek ve şarap desteğimi içeren çantayı omzumda daha yukarı ittim. “Sanki bu diğer korkutup zıplatmalarından daha az kasıtlıymış gibi.”

“Zavallı Christopher. Seni *korkuttum* mu?”

Çenem o kadar kasıldı ki gıcırdadı. “Beni *korkutmadın.*”

Hem de nasıl.

Aniden yaklaştı. Bir adım geriledim. Aramıza mesafe koymak içgüdü gibi olmuştu.

Kate kaşlarını çatı. “Durur musun? Sana bir şey söylemem gerekiyor, sonra sefil yollarımızı ayırabiliriz.”

“Söyle haydi o zaman.” Çenem yeniden kasıldı. Ona yakın olmaya, burnundaki çilleri, gözlerindeki ateşli parıltıyı görmeye dayanamıyordum. Bakışlarım emrime itaat etme-

den yüzünden aşağıya kaydı, onu inceledi. Uzun boynunu. Köprücük kemiklerinin arasını...

İşte o zaman sağ kolunun askıda olduğunu fark ettim.

Dün gece yan tarafında sımsıkı tuttuğu koluydu.

Kaşlarımı çattım, hoş olmayan bir his göğsümü sıkıştırdı. Dün gece sertçe çarpışmıştık -çenemdeki morluk bunun kanıtıydı- ama omzunu askıya aldırarak kadar körü olmamalıydı. Çarpışmamızdan dolayı canının yandığını fark etmiştim ama kolunu sallayıp bana iyi olduğunu göstermişti.

Ancak oynayabileceği oyunları biliyordum. Bereli çenemle hazırlıklı gelmiştim. Kate'in kol askısı vardı. Belki incinmemişti ama annesinin önünde numara yaparak beni körü adam olarak göstermeyi planlıyordu.

Yine de bunu yaparsa annesine nasıl çarpıştığımızı anlatacağımı biliyor olmalıydı... Kate şehirde kendi küçük dünyasına dalmış olarak her türlü sesi ve gelecek tehlike uyarılarını engelleyecek olan kulaklığıyla çevresinin farkında olmadan dolaşıyordu. Maureen aklını kaçırdı.

Yani bundan gerçekten yaralandığı sonucu çıkıyordu.

Umurumda değildi tabii.

Kate'i ve aldığı riskleri, oradan oraya savrularak dünyayı dolaşmasını -düşünceleri binlerce kilometre ötedeyken uçurum kenarlarında gezinmesini, seri katil bile olabilecek yabancılarla arkadaşlık etmesini, pansiyonlarda yalnız ve savunmasız olarak uyumasını, cüzdanını kaybetmesini, yemek yemeyi unutmasını, telefonunu içler acısı halde çatlak ve güvenilmez olacak kadar sık düşürmesini- umursasaydım kahrolası aklımı kaçırdım.

Yani umurumda değildi. Olmasını reddediyordum. Bu kadar basitti.

"Christopher."

Gözlerimi kırptırdım. Söylediği tek sözcüğü bile duymamıştım. Bunun yerine düşüncelerim sarmallar çizerken sağ kolunu vücuduna sabitleyen o lanet askıya bakıyordum. Göğsüm acı verecek kadar sıkıştı. “Baştan anlat.”

“Bu kez gerçekten dinlemeyi dene,” diye çıkıştı. Yaklaşıp gelen olup olmadığını görmek için iki tarafına baktı. Sesler Şükran Günü yemeği hazırlığının bütün hızıyla devam ettiği evin arka tarafındaki mutfaktan geliyordu. “Dün gece pek dürüst davranmadım,” dedi. “Omzum kötü durumda.”

“Bana çarptığın için.”

“*Sen bana* çarptın, ahmak. Ama hayır, ondan önce oldu.”

Bakışlarını inceledim. Bir şey daha vardı. “O halde dün gece neden askıda değildi?”

Ağırlığını diğer ayağına vererek sabırsızca iç çekti. “Karmaşık bir durum.”

Kaşımı kaldırdım. “Sen yine de anlat. ‘Karmaşık’ bir açıklamayı kaldırabileceğimi düşünüyorum.”

“Sana karmaşık olan ya da olmayan bir açıklama *borçlu* değilim, Petruchio.”

“Annenle babanın dün gece şehirde gürültü önleyici kulaklığın ve olmayan kol askınla yalnız başına dolaştığımı öğrenmesini istemiyorsan bunu yaparsın.”

Öfkeyle baktı. “Bana *şantaj* mı yapıyorsun, seni piç...”

“Kim geldi?” dedi Maureen mutfaktan. “Christopher?” diye seslenirken sesi daha yüksek, daha yakındandı.

Kate’e sakın bir tavırla gülümsedim. “Ne diyordun?”

“İyi,” dedi tıslar gibi ve panikle annesinin her an görünebileceği kapıya baktı. “Birkaç ay önce takılıp omzumu kırdım. İyileşti, yalnızca hâlâ hassas, tamam mı? Şimdi dün gece konusunda çenenin tut.”

Bakıştık. Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Susacağım ama bu sana bir açıklamadan pahalıya mal olacak.”

Beni boğmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Kahretsin, gülümsüyordum. Bende bir sorun vardı.

“Ne istiyorsun?” dedi gıcırdattığı dişlerinin arasından.

Vücuduna sabitlenmiş koluna baktım ve kasılan iç organlarımı görmezden gelmeye çalıştım.

Tam olarak ne yaptığını ve omzunu kırdığında nasıl bir tehlike altında olduğunu öğrenmek istiyordum. Ama yapmamalıydım. Çünkü aramızda böyle bir ilişki yoktu. Kate yokken onu düşünmezdim. Endişelenmez ya da umursamazdım ve omzunu nasıl incittiğini bilmeme de kesinlikle gerek yoktu.

Büyük, tembel bir gülümsemeyle, “Karşılığını uygun gördüğüm zaman alırım,” dedim.

“Harika.” Sesinden alaycılık damlıyordu. “Şantaj. Sabırsızlanıyorum.”

“Şükran Günün kudu olsun!” dedi Maureen girişe gelip beni lavanta kokulu bir kucaklamayla sararken. Dikkati fırın zamanlayıcısının çalmaya başladığı mutfığa yöneldiği için bana dalgın bir gülümsemeyle bakarken kızlarına aktardığı mavi-gri-yeşil gözleri parlıyordu. “Neden girişte misafir gibi oyalanıyorsun?” diye sordu.

“Kat tarafından pusuya düşürüldüm.” Başımı bana kötü kötü bakan Kate’e çevirdim.

Maureen bize bakıp ellerini kalçasına koydu. “İkinizin bir kez olsun iyi geçinmesini istemek çok mu?”

“Evet,” diye homurdandı Kate topuğunun üzerinde dönüp hızla yanımızdan geçerek mutfığa giderken.

“Neyse.” Kızının peşinden giderken Maureen yorgun bir tavırla iç çekti. “Bayramların tam olarak geleneklerle ilgili olduğunu düşünüyorum.”

“Christopher’ın hıyarlık yapmak için bayram geleneklerine ihtiyacı yok,” diye seslendi Kate omzunun üzerinden. “O yılın her günü hıyar zaten.”

“Sanki hep buralardaydın da bunu gördün, öyle mi?” diye sordum kuru kuru.

Kate arkasına bakmadan ortaparmağını gösterdi.

“Katerina!” diye azarladı Maureen. “Akşam yemeği sonrası bulaşık görevi için gönüllü oldun.”

Kate o kadar şiddetle geri döndü ki boynu acımış olmalıydı. “Anne! Omzum kırık.”

“Ve bir elin koridorumda ayıp şeyler yapacak kadar sağlıklı, birkaç tabak temizleyecek kadar sağlam olduğu çok açık.”

Ben ona ukalaca bir gülümsemeyle bakarken Kate de beni kesecekmiş gibi bakıyordu.

“Sen de,” dedi Kate mutfağa yürürken Maureen sert bir tavırla. Gülümsemem dağıldı. “Ben de mi?”

“Kate’i kışkırtmaya yetecek kadar enerjin var. Bulaşıkçılık görevinde harcayabilirsin fazla enerjini.”

Beni eşikte bırakırken ağzım açık kaldı.

“Sen gerçek bir beyefendisin, West.”

Bea’nın -Bea dışında herkesin *West* olarak hitap ettiği- erkek arkadaşı akşam yemeği tabaklarını hallederken lavaboda yanımda duruyordu. Elini *önemli değil* der gibi salladı. “Temizliğe severek yardım ediyorum. Bana Jamie diyebileceğini söylerken ciddiydim. Aslında öyle demeni tercih ederdim.”

Ona bakınca, tanışıp hızlı ve kolay bir arkadaşlık kurduğumuz sonbahar başına göre çok daha rahat ve mutlu görüldüğünü fark ettim. “Emin misin?”

Alaycı bir bakış attı. “Eminim.”

Birkaç ay önce kendisini West olarak tanıtan kolalı gömlekli ve ciddi tavırlı ağzı sıkı adam ortada yoktu. Artık o çift lavaboda birlikte bulaşık yıkadığımız, gelişigüzel sıvanmış ve gevşemiş kollarıyla mutlu görünen... Jamie Westenberg'di.

Yeni duruladığı tencereyi kurularken dudağının kenarı kıvrıldı ve onu incelediğimi fark etti. “Ne oldu?”

“Yalnızca... iyi görünüyorsun. Mutlu gözüküyorsun.”

Ağzının kenarındaki çarpıklık gülümsemeye dönüştü. “Öyleyim. Tatilimi kendi ailemin yerine gerçekten ailemiş gibi *hissettiren* insanlarla geçirdiğim için çok muttuydum. Benimkiler kesinlikle öyle hissettirmiyor. Hangi ismi kullanacağımı düşünmemin, tatlı yerken söylediğim şeyin nedeni buydu... Artık West'i kullanmak istemiyorum. O isim bana yatılı okuldayken verilmişti ve ben onu... insanları uzak tutmak için, zırh olarak kullandım. Artık o zırhı istemiyorum.”

“Hepimizin zırha ihtiyacı var. Mesafeye ihtiyaç duymanın yanlış bir tarafı yok.”

“Yakınlığımıza layık olmayan insanlarla,” diye kabul etti. “Sınır koymak en sevdiğim şeylerdendir, inan bana. Ama değer verdiğim insanlarla arama sınır koymak istemiyorum. Bu yüzden yalnızca Bea için değil, benim için önemli olan bütün insanlar için Jamie olmak istiyorum. Sen de onlardan birisin.”

“Şey, onur duydum Wes... yani Jamie.” Bir an sonra ona bakıp kaşlarımı oynattım. “Arkadaşlığımızı bambaşka bir seviyeye mi taşıdık yani şimdi?”

Güldü. “Aynen öyle oldu. Bea bunun yıldızlarda yazdığını söylüyor. Astrolojiye ya da burçlara pek önem verdiğimden değil ama itiraf etmeliyim ki Bea bu konuya ne kadar değinirse o kadar ilgi çekici oluyor.”

“O konuda pek bilgili değilim. İşin özü ne?”

“Şey,” dedi, “ikimizi alalım. Ben Oğlak burcuyum. Sen Boğa burcusun. Bu burçlarda doğanların bir dizi farklı özelliği var ama aynı zamanda bazı temel ortak noktaları da var... İkisi de güvenilirlik, istikrar ve pragmatizm gibi temel değerlerle aynı çizgide olan toprak burcu.”

Kıkırdadım. “Asi çocuk Bea’nın bütün bunları sana açıkladığını ve özetle sıkıcı olduğumuzu söylediğini duyabiliyorum.”

Jamie de kıkırdadı. “Onun sözleriyle biz, ‘koruyucu ve pratik olma eğiliminde -son derece sevimli olsa da- mıymıntı’ tipleriz.”

“Eh, birinin akli başında olup işleri yoluna koyması gerekiyor.”

Başıyla onayladı. “Daha fazla katılamazdım. Bu yüzden bana ve astrolojinin yönlendirdiği bu kankalığa kaldın. Bu konuda uzun vadeli düşünüyorum.”

“Aynen ben de.” Yakınımda yaşayan büyük bir ailem olmadıgından ve romantik ilişkilere antipati duyduğumdan, sahip olduğum veya kendime izin verdiğim tek uzun vadeli ilişki türü arkadaşlıktı. Onlara çok değer verirdim.

Yeniden etrafımızdaki tabaklara odaklanarak hindi kızartılan tavayı alıp sabunlu suya daldırdım. “Yardım ettiğin için tekrar teşekkür ederim,” dedim. “Gerçekten buna mecbur değildin.”

“Yardım etmek sorun değil. Yine de akşam yemeği sırasında ortamın ne kadar gergin görüldüğüne bakılırsa içimdeki ses başka bir şey diyor. Bence bulaşığa yardım etmemden çok, Kate’in yerini almak konusundaki ısrarım sayesinde ikiniz burada bir arada durmak zorunda kalmadığınız için bana teşekkür ediyorsun.”

Kabuk tutmuş yağlı fırın tepsisine baktım ve kazır gibi fırçalamaya odaklandım. “Bir kolu askıda. Pek yardımı olmazdı.”

“Hı-hı.” Kurulamakta olduğu sos tenceresini bırakıp çift lavabonun kendi tarafındaki sudan geçirdiği tencereye geçti.

Ona baktım ve sırıtırken yakaladım. “Ne?”

“O tencerenin canına okuyorsun, Christopher.”

“Yağlı!”

Gülümsemesi arttı. “Hı-hı.”

“Hı-hı demeyi kes.”

“Tencereden uzak dur, dostum.” Onu elimden kapıp lavabonun kendi tarafında duruladı. “Kaplamasını kazıyacaksın.”

Derin bir iç çekip bulaşık makinesi için fazla büyük olan servis tabağını alarak kendimi yalnızca onu fırçalamayı düşünmeye zorladım. Ama aklım bana itaat etmedi ve bir kez daha akşam yemeğine döndü.

Masada Kate’in yanında otururken benimkilerin yanındaki uzun bacakları sürekli zıplıyordu.

Ekmek sepetini almak için yanımdan uzandığında yumuşak kokusunu içime çektim... Uzun, ılık bir yağmur sonrası bahçenin kokusu gibiydi.

Maureen morarmış çenemi sorduğunda Kate’in kemikli dizi benimkine çarptı. Sonra sözümü tuttuğuma şaşırılmış gibi orada kaldı. Onu ele vermek yerine kavga ettiğimi söyledim.

Adil olmak gerekirse Kate’le karşılaştığımızda *kavga etmiştik*. Yaptığımız tek şey kavga etmektir.

Kate dışarıdan, “Üç sayılık atış!” diye bağınınca bakışlarımız Bea’yla bire bir basketbol oynadıkları garaj yoluna çevrildi.

“Uydurma!” diye karşılık verdi Bea. “Çizgiye bastın!” Yoldan gürleyerek geçen spor araba sözlerini bastırdı.

Kate histerik kahkahalarla iki büküm olurken, kullanılabılır tek eli dizinde, ciğerlerinden hırıldayacak kadar şiddetle gülerken kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

Bea başını arkaya atarak kıkırdadı.

“İş hâlâ stresli mi?” diye sordu Jamie çift lavabonun kendi tarafından başka bir tencere alıp havluyla kurularken.

Bakışlarımı kaçırıp tabağı biraz daha ovaladım. “Yılın bu zamanı hep öyledir.”

Jamie beni inceliyordu. “Ama sanırım geçmişe göre biraz daha fazla.”

“Evet,” diye itiraf ettim. “Yine de halledemeyeceğim bir şey değil.”

Bir aydır idare ediyordum, zaten pek de büyük olmayan yatırım şirketim aynı gün içinde iki ekip üyesini kaybetmişti. Kovduğum Jean-Claude ile adamın kovulmasına ve ayrılımlarına kadar yaşanan her şeyi unutmaya çalışan eski nişanlısı Juliet. Bir aydır izinliydi, ihtiyaç duyduğu izni almıştı ve bunu kesinlikle destekliyordum.

Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedim çünkü Jamie’nin eski dostu ve ev arkadaşı olan eski çalışmam Jean-Claude hassas bir konuydu. Bunlar dile getirilmese de Jamie’nin düşünceleri hâlâ benimkileri takip ediyordu.

Elindeki tavaya baktı, aramıza kasvetli bir sessizlik çöktü.

Juliet’in bir aydır çalışmadığı ve Jean-Claude’un duygusal istismarı nedeniyle artık bir okyanus uzağımızda olduğu gerçeğini geçiştirmek mümkün değildi. Onunla olan ailevi ilişkiye yönelik sahiplenici, mantıksız kıskançlığı, halkla ilişkiler danışmanı olarak işe aldığım Jules’la programlı toplantım sırasında benimle yumruk yumruğa kavga etmesine neden olmuştu.

Jean-Claude artık hayatımızdan tamamen çıkmıştı. Üzerinden biraz zaman geçtiği ve Jules kişisel toparlanma kaçamağına gittiği için verdiği hasarın yankılarının nihayet dineceğini umuyordum.

Önceki geceki Akran Günü'nün keyifli geçmesi göz önüne alınınca umudum makul görünüyordu, Jules'a gözyaşları içinde onu özlediğimizi söylediğimiz bir grup fotoğrafı göndermiş olsak da. Bu gece de Wilmot ailesi yemekten sonra Jules için herkesin gülümsediği bir video çekmişti. Onunla konuştuktan sonra Bea'yla Kate dışarıda mutlu görünüyordu. Maureen'le Bill ortalarında dizüstü bilgisayarlarıyla verandada oturup kahvelerini yudumlarken hâlâ Jules'la sohbetlerini sürdürmekten memnundu.

"Stresli bir sezon oldu," dedim ona. Yalnızca işten söz etmediğimi ikimiz de biliyorduk. "Ama üstesinden geleceğiz. Kendime güveniyorum."

Jamie kaşında küçük bir kırışıklıkla başını salladı. Bir süre sonra bakışlarında inceleyici bir yoğunlukla bana baktı. "Peki bu yoğun yılı kapadıktan sonra tatilde nasıl enerji toplamayı planlıyorsun?"

Omuz silktim. "Vaktim yok."

"Vaktin mi yok, gerek mi yok?" diye sordu vurgulayarak.

"Ekibime Noel'den önceki haftayla yeni yılın ilk haftası için izin veriyorum ama kendim almıyorum. Yoğun bir yıl sonu olsa da olmasa da kişisel olarak tatile pek ihtiyacım yok."

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Tatile ihtiyacın mı yok? Bu nasıl bir saçmalık?"

Homurdandım. "Jamie. Bana tatil fanatiği olduğunu söyleme."

"Fanatiklik değil. Ama karda sessiz bir yürüyüşe çıkmayı, piyanonun etrafında Noel şarkıları söylemeyi, yeni süslenmiş ağacın önünde bir bardak yumurta likörü içmeyi seviyorum. Tabii yumurta akıyla yapılan ev versiyonunu değil... hiçbir lezzet salmonella riskini almaya değmez." Duraklayıp dikkatle

konuştı, “Tatile neden ihtiyacın yok? Ailen... yüzünden mi? Eminim özellikle o zamanlarda onları özlemek zordur.”

Sabunlu suya bakarak ne kadarını paylaşmak istediğimi düşündüm. “Onları özellikle bu zamanlarda özlüyorum ve evet bu, tatilleri artık benim için kesinlikle daha az çekici kılan şeylerden biri. Ancak daha çok yılın bu döneminde her şeyi saran, kendiliğinden empoze edilen stres aurasından. İnsanlar daha fazlasını olma ve daha fazlasını yapma baskısıyla, *sahip oldukları* şeyler konusunda perspektiflerini kaybediyormuş gibi görünüyor. Onları omuzlarından tutup sarsmak ve şöyle demek istiyorum: ‘En azından hediye alacak, masanıza yemek koyacak, evinizi ısıtacak ve soğuk havalarda çocuklarınızı giydirecek kadar paranız var. En azından hediye alırken strese gireceğiniz sevdikleriniz var. En azından buradalar.’”

Jamie başını eğerek, “Belki bütün bunları bünyesinde barındıran sevimsiz babam gibi konuşacağım ama bu, işyerinde servet yönetirken olmuyor mu? Bu kadar çok şeye sahip olup bunların farkında olmayan insanlarla çalışmıyor musun?” dedi.

Başımı hayır anlamında salladım. “Alakasız bile yok. Çalışma şeklimizin güzelliği de bu. Çoğu yatırım fonu nasıl para kazandığını umursamaz, müşterileri de önemsemez ancak biz önemsiyoruz ve müşterilerimiz de önemsiyor. Parayı yönetme ve yatırım yapma şeklimizin amacı perspektife uymak, zenginliğin ayrıcalığını anlamak ve onu onarıcı, canlandırıcı, eşitlikçi girişimlere, şirketlere ve organizasyonlara tahsis etmek.”

“Etik yatırımlar,” diye özetledi.

“Kesinlikle.”

Kate’le Bea’nın bir kahkaha patlaması dikkatimizi yeniden çekti. Kate ayağının dibine gelen topu alarak potaya sürdü, Bea kardeşine askıdaki sağ koluna dikkat ederek savunma yapıyordu.

Kate gözlerimi alamadığım cesur bir gülümsemeyle gülümse-di. Top sektirmelerin arasında Bea'nın koltuk altını dürterek çılgık atmasına ve sendeleyerek uzaklaşmasına neden oldu. Ablasının savunmasının zayıflamasından yararlanarak turnike attı.

“Kirli bir hareket,” diye söylendim.

Jamie kahkaha attı. “*Tek* elle oynuyor. Sanırım biraz yaratıcı olmaya hakkı var.”

“Ne zamandan beri Kate’in tarafını tutuyorsun?”

Sırıttı, tavayı kuruturken bakışları Bea’ya kenetlendi. “Kate eve geldiğinden ve sevgilimin yüzüne o gülümsemeyi yerleştirdiğinden beri.”

Bea potaya doğru top sürerken Kate daha çok ruhaf dans hareketlerine benzeyen saçma bir savunma yapıyordu. Bea top süremeyecek kadar gülmeye başlayınca Kate topu kapı ve potaya koşup bir turnike daha yaptı.

Kolunu zaferle kaldırarak döndüğünde göz göze geldik. Bakışları duvarın boyasını sökebilirdi.

“Dün gece migreni nasıl atlattın?” diye sordu Jamie.

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. “Anlamadım?”

Jamie hafifçe şakağına vurdu. “Dün gece gelmekte olan migren atağını.”

“Ha. Şey. Yaşadıklarımın en kötüsü değildi.”

Dün gece migren atağı geçirmem bir yana, Jamie’ye migrenim olduğunu söylediğim için bile hâlâ kendime kıızıyordum. Ama gece Akran Günü’nden erken ayrılmak üzereyken, Bea’yla balkabağı turtası ve gece içkisi için geldiklerinde tam olarak tatmin edici bir buluşmanın tadını çıkarmış gibi görünürlerken gideceğim için o kadar hüsrana uğramış görünüyordu ki. Gerçek... ağzımdan çıkıverdi. Ona migren ağrısının yaklaştığını hissettiğimi söyledim ve bu konunun aramızda kalmasını istedim.

“Ne zamandan beri kronik migrenin var?” diye sordu.

“Ağır ol, kankalığımız henüz *o kadar da* gelişmedi.”

Boğazını temizledi. “Kusura bakma, benim için önemli olan insanlar hakkında endişelenince doktor moduna giriyorum. Bu kötü bir alışkanlık.”

“Özür dilemene gerek yok,” dedim içtenlikle. “İlgilendiğin için teşekkür ederim. Yalnızca bu konuyu başka insanlarla konuşmaya alışık değilim.”

“Peki,” dedi, “buna saygı duyuyorum. Ama paylaşmaya ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa buradayım. Sana tıbbi müdahalede bulunmayacağıma söz veriyorum. Ya da özellikle tatiller gibi yılın yoğun zamanlarında stresi azaltmanın ve daha fazla dinlenmenin kronik durumunu *iyileştirmeyeceğini* ancak kendine zaman ayırmanın ve kişisel bakımın kötü bir fikir olmadığını söylemeyeceğime de söz.”

“Ah ama o zaman herkes eğlenirken servetine servet katan Varyemez Amca olarak yerimi kim alır?”

Bana kuru bir bakış atıp içini çekti.

“Zavallı Jamie,” dedi Kate. Bea da arkasında içeri girerken kapı çarparak kapandı. Yanakları pembeleşmiş, serin sonbahar kokusu üzerine sinmişti. “Kapitalist planlarıyla başının etini yiyor, değil mi? Tipik Christopher.”

O kararlı adımlarla artıklara doğru yürürken gözlerimi devirdim. “Tipik Kate. Olan bitenin çoğunu kaçırır, sonra ortaya çıkıp her şeyi çözmüş gibi davranır.”

Kate bana dik dik baktı ve üzerinde keçeli kalemle adının yazdığı saklama kabının kapağını açtı.

“Vay,” dedi Bea tatsızlığı geçiştirmeye çalışarak. “İkiniz bulaşıkları halletmişsiniz. Teşekkür ederim, Christopher.” Kollarını Jamie’ye dolarken sesi ısındı. “Sana da teşekkür ederim Jamie.”

Jamie uzanıp kızın yanaklarına yapışan saçları geriye itti. “Hiç sorun değil.”

Bakışlarımı aşk şöleninden başka tarafa yönlendirdim ve kalan çatal-bıçakları aramak için dikkatimi yeniden köpüklü suya verdim.

“Kahretsin,” diye söylendim elimi sudan çekerek. Başparmağıma bıçak saplanmıştı. İnceleyince çok az kanadığını görüp rahatladım.

“Manikürün mü bozuldu?” dedi Kate.

Ona yakıcı bir bakış attım ama ya görmedi ya da görmezden geldi. Gözleri çatalını batırdığı yemeğindeydi. “Yaptırsam ne olur? Manikür yaptıran bir erkeğin mizah konusu olduğunu ima etmek cinsiyetçiliktir.”

“Ben hiçbir şey ima etmedim,” dedi umursamazca. “Bir soru sordum.”

Göz göze geldik. Telepatik olarak ‘saçmalık’ dedim. Kate sessizce ortaparmağını bana doğrulttu.

Ben eviyeinin yanında elime bastırarak dururken kalçasıyla tezgâha yaslanan Kate bana ölümcül bakışlar atıyordu. Aramızdaki havada ham, elektrikli bir şiddet çıtırdadı.

Neden hayatımdaki *her şeyi* kontrol edebiliyorken bunu edemiyordum?

Yeterince dikkatli bakmak sorumu yanıtlayacakmış gibi Kate’e baktım. Ensesini öpen küçük kumral filizleri görmekten nefret ediyordum. Bakışlarım giysilerine, giydiği yırtık blucin tulumu, tenini görebileceğim kadar ince, uzun kollu gri gömleğe kaydı.

Onun kıyafetlerinin, bazılarının aslında üç, hatta dört haneli paralar dökrükleri o eskitilmiş tarzda olmadığını bilecek kadar zenginlerin arasında zaman geçiriyordum. Giysileri gerçekten

eskiydi, güneşten solmuş ve yıpranmıştı. Acaba iş bulmakta ya da işinde kalmakta mı zorlanıyordu, bu yüzden mi böyle... fasulye sıırı gibi ince bedeninden dökülen yıpranmış giysiler içindeydi? Maddi açıdan zorlandığı için mi eve dönmüştü?

Göğsüm hızla kasıldı.

Gözlerini kıstı, hâlâ göz gözeydik. “Bana bakmayı kes.”

“Sana bakmıyorum,” diye yalan söyledim zonklayan başparmağımı soğuk suyun altında tutarken. “Sen sebze suyundan yapılmış soslu tofuhindi yerken öğürmemeye çalışıyorum.”

“Evet, en azından yerli halkların kitlesel soykırımının anıldığı bir tatilde yemem için bir hayvan kesilmediğini bilerek rahat edebiliyorum.” Bana aşırı sahte bir gülümsemeyle baktı. “Anlayacağından değil Christopher ama bazılarımız geceleri vicdanı rahat uyumayı seviyor.”

Çenem kasıldı. Kesliğimin üzerine akıttığım suyu musluğa vurarak kapadım ve başparmağımı kâğıt havluyla sardım. “Tabii. Ben ahlaki açıdan o kadar berbat bir durumdayım ki.”

Bana dik dik bakıp çatalını bir parça tofuhindiye sapladı. “Geçimini bu rezil ülkedeki servet makasını açarak elde eden birine başka ne denir bilmiyorum ama...”

“Ne yaptığımı birazcık anlasan Katerina, aslında bu farkı *azaltmak*, ülkedeki serveti, sermayeyi toplumsal eşitsizliklerle *mücadeleye* adanmış girişimlere ve kuruluşlara aktarmak için kullanmaya çalıştığımı da anlardın...”

“Ya, tabii!” Çatalını tezgâhın üzerindeki artık boş olan sepete fırlattı. “Nasıl unutabilirim? ‘Etik yatırım’.” Yalnızca bir eli olduğu için havaya yaptığı tırnak işareti daha az etkili olsa da yine de beni sinirlendirdi. “Öyleymiş gibi davranıyorsun.”

Yemek odasının kapısı açılarak Bill’le Maureen mutfığa girdi. Jules’la görüntülü görüştükleri dizüstü bilgisayarı Bill’in

kolunun altındaydı, Maureen'in elinde iki küçük kahve fincanı vardı. Onları selamlayamayacak kadar öfkeliydim.

"Öyleymiş gibi mi?" diye sordum Kate'e. "Neden söz ettiğin hakkında hiç fikrin yok ama zaten nasıl olabilir? İlk fırsatta kaçtın ve bir kere bile arkana bakmadın. Hayatımı bilmiyorsun. Hiçbirimizin hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Çünkü tahmin et gidince ne olur Kate?" Ona yaklaştım, sesim gergin ve öfkeliydi. "Bir şeyleri *kaçırırsın*. Babanın emeklilik partisi gibi. Annenin okul sonrası bahçecilik programının açılışı. Bea'nın resim yapmayı bırakmadan önceki son sanat sergisi. Jules'un şehrin en umut verici otuz yaş altı otuz kişisinden biri seçildiği ödül töreni gibi."

"Sen de bunları yüzüme vurmak için *yaşıyorsun*, değil mi?" diye homurdandı alanıma girerken. "Kusursuz Christopher. Her şeyi bilen Christopher. Korkunç Kate olmadığı için her zaman hazır bulunan Christopher."

"Onu demek iste..."

"Gerek de yoktu," diye tersledi. "Yargılayıcı ağzından çıkan her şey bunu ima ediyor. Yeterince iyi değilim. Her şeyi yanlış yapıyorum. Başarısızım. Ama ne var biliyor musun Petruchio? Kim olduğum ya da nasıl yaşadığım konusunda kendimi bok gibi hissetmeme neden olamazsın." Çenesini kaldırdı, ailesini işaret ederken sesi daha yüksek çıktı, "Onları sevdiğimi biliyorlar. Önemsediğimi biliyorlar. Arıyorum. E-posta gönderiyorum. Hediye paketleri gönderiyorum. Bana ihtiyaç olduğunda buradayım."

"Sana *her zaman* ihtiyaç vardı!"

"Artık buradayım tamam mı? Buradayım, lanet olsun!"

"Nihayet!" Bir adım yaklaştım, vücutlarımız birbirine değecek kadar yakındı, bu ikimizi de irkiltti. "Lanet zamanı gelmişti."

Sıcaklık damarlarımda dolaşırken soluklarım hızlı ve düzensizdi. Kate gözlerini kocaman açarak ve kızararak bana baktı. Tezgâha sıkıştığını, iki yanına dayanan ellerimin onu kısırdığını fark ettim. Onlara bırakmalarını söyledim. Bedenime uzaklaşmasını söyledim.

Ama oraya kök salmıştım, Kate'in beni sinirlendirme ve duvara vurma konusundaki eşsiz yeteneğine kıızıyordum, ne kadar çabalarsam çabalayayım kendimi ona karşılık vermekten alamadığım için kendimden nefret ediyordum.

Şimdi de onun aralık ağzına, yutkunuyormuş gibi hareket eden boynuna bakıyordum. Kate'in gözleri de benim ağzımdaydı, sert soluklar alıyordu. Sonra eli göğsümün üzerine, hızla atan kalbimin hemen yanına yerleşti. Soluksuz kaldım.

Eli kumaşın içine doğru kıvrıldı. Şaşırtıcı bir güçle beni itti.

"Büyük bir zevk olsa da," derken sesi kısılmış, yanakları öfkeden pembeleşmişti, "sanırım Christopher'ın en iyi yaptığını söylediği şeyi yapma zamanı geldi."

Başka bir şey söylemeden hışımla mutfaktan çıkıp evin ön tarafına gitti. Gelen seslere bakılırsa tek eliyle hareket ettiği için montu ve çantasıyla mücadele ediyordu.

Kapıyı arkasından o kadar sert çarptı ki camlar sarsıldı.

ÜÇ Kate

Çok iyi bir fotoğrafçıydım fakat en uzman olduğum yeteneğim kaçınmaktı. Christopher'la tanıdık düşmanlık döngümüzün ne kadar kontrolden çıktığını düşünmekten kaçınmak için son otuz altı saatimi film maratonlarıyla ve sosyal medyadaki tavşan deliklerine dalarak geçirmiştım.

Bir ritüelimiz vardı. Ben Christopher'ı dürterdim. O geri çekilirdi. Christopher beni kışkırtırdı. Ben tıslayıp pençelerimi gösterirdim. Yıka. Durula. Tekrarla.

Ama bu daha fazlasıydı.

Daha önce bana hiç mutfakta baktığı gibi baktığını hissetmemiştim, bakışları adeta giysilerimin içinden tenimi yakıyordu. Hiçbir zaman elimi gömleğinin içine soktuğumda bunu yaptıracak *gücüm* varmış gibi soluğunun kesildiğini hissetmemiştim. Beni kehribar rengi bakışlarında yanan ateşle hapsedtiğini hiç görmemişim.

Sana her zaman ihtiyaç vardı.

Aklıma Christopher'ın bu sözleri gelince sırtımdan bir ürperti geçti. Onu hatırlayınca gözlerimi kıştım, yakın, yoğun

ve... o kadar... *çileden çıkarıcıydı* ki. Sonra kahvemden bir yudum aldım.

Aşırı sıcaktı.

“*Lanet* olsun.”

“Sana da günaydın KitKat!” Bea canlı sonbahar havasından pembeleşmiş yanakları ve kıvrılarak balerin topuzu şeklinde toplanmış, uçları açık sarıya boyalı koyu renk saçlarıyla eve girip kapıyı arkasından kapadı.

Kanepede yanıma çöktü. İçindeki kahve neredeyse taşacak gibi çalkalanan kupamı ondan uzağa kaçırdım.

“Kusura bakma,” dedi dizleri titretecek kadar harika kokan kesekâğıdını sehpanın üzerine koyarken. “İyi niyet göstergesi olarak çörekle geldim.”

Midem suçluluk duygusuyla kasılırken kesekâğıdına baktım. Eve döndüğümünden beri, (henüz) kira verecek param olmadığı için önceden haber vermeden ablalarımın evine yerleşmiştim. Kardeşimle yeni erkek arkadaşının önünde, Christopher’la Şükran Günü kutlamalarını rezil eden büyük bir kavga koparmayı başarmıştım. Bunun üstüne annemlerin evinden fırlayıp trene atlayarak şehre döndüğümünden beri ablamdan tamamen kaçınıyordum.

Başka bir deyişle boktan bir kardeş gibi davranmıştım. Peki Bea ne yapmıştı?

Bana çörek getirmişti.

İç geçirerek gözlerine baktım. “Bunun için teşekkürler BeeBee.”

“Rica ederim.” Gülümsedi. Sonra kesekâğıdını karıştırıp bal-kabağı turtasına olan sevgimi aşabilen tek şeyi çıkardı.

“Ne kadar çok çörek var,” diye fısıldadım içine bakarken.

“Boston kremalı. Şeker serpiştirilmiş kek. Vegan jambon parçacıklı akçaağaç kaplamalı...”

“Vay be.” Kâğıttan akçaağaç ve vegan jambon parçacıklı bir çörek seçip derhal tuzluyla tatlının mükemmel dengesiyle dolu doyurucu bir ısırık aldım. “Çok iyi.”

Tekrar kanepeye yerleşen Bea kendi çöreğini ısırdı. Bir ısırık daha alıp yutkunduktan sonra bana baktı. “Peki. Sen iyi misin? Şükran Günü’nde ortadan kayboldun ve o zamandan beri görünmedin.”

“Görünmediğim için özür dilerim BeeBee. Sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Şükran Günü’nde olanlar için de üzgünüm.”

Çöreğine bakıp serpiştirilmiş parçacıklardan bir tane aldı. “Önemli değil.”

“Önemli.” Çöreğimi bırakıp elini tuttum, başparmağımı güzel dövme kolunun kenarında, yapraklı sarmaşığın bileği boyunca kıvrıldığı yerde gezdirdim. “Seninle Jamie için zor zamanlardı, ben de Şükran Günü’nde bunu kolaylaştırmadım. Soğukkanlılığımı kaybettim ve herkesin keyfini kaçırdım.”

Bu daha önce yapmadığım bir şey değildi. Bazı duyguları çoğu kişiden daha yoğun hissettiğimin farkındaydım ve fitili-min kısa olduğunu biliyordum ancak farkındalık ve bilmek her zaman bir davranışın engellenebileceği anlamına gelmiyordu. Bunu anladığı için Bea’ya minnettardım.

Benim gibi Bea da nöro-çeşitliliğe sahipti, gerçi onda otizm, bende de DEHB vardı. Benim gibi bir öfkeye sahip olmasa da aşırı ya da az uyarıldığımda, düşüncelerim yüzlerce yöne bölündüğünde, tenim uğuldadığında, beynim rengârenk bir disko topu gibi hissettirdiğinde tepkilerimi düzenlemenin ne kadar zor olduğunu anlıyordu. İlaçlarım bu konuda yardımcı oluyordu. Düşüncelerimin daha iyi akmasını, onlar olmasa sonuna kadar odaklanmakta zorlanacağım çok adımlı görevleri tamamlamamı sağlıyordu. İlaç tedavim zihnimi harekete geçir-

meyle çalışırken hayal kırıklığına daha az zaman harcamamı sağlıyor, hayatı aktif olarak seçtiğim bir şey değil de *maruz kaldığım* bir şeymiş gibi hissetmemi önlüyordu.

Ancak asıl ironi, doğal olarak rutinden uzak olan, son derece meraklı ve başka yere kolayca kayan beynimin ilaçlarımı düzenli olarak kullanabilmem için bir rutine uymasının gerekmesiydi. Üstelik ilaçlarımı takip etmek benim için zaten zorken işlerimin düzensizliği nedeniyle bir yerlerde ilaç rutinimi bozan bir işte çalıştığımda doz atlayabiliyor ya da hızla yer değiştirdiğimizde ilaçlarımın nerede olduğunu bilemez hale geliyordum.

“KitKat,” dedi Bea usulca. “Nereye gittin?”

Başımı iki yana salladım. “Affedersin. Buradayım.”

Bea avuçlarımız birbirine değecek şekilde çevirdiği eliyle benimkini tutup sıktı. “Şükran Günü konusunu kendini kötü hissetmen için açmadım. Bu konuyu seninle konuşmak istediğim için gündeme getirdim. Sen iyi misin?”

Elimi çektim. “İyiyim.”

“Emin misin? Çünkü Christopher’ın söyledikleri seni gerçekten etkilemiş gibiydi. Bizim adımıza konuşmadığını bilmeni isterim. Hiçbirimiz yokluğunu kaçırdığın şeylerle ölçmüyoruz.”

Bunu yapmazlardı tabii. Bu, ailemin en önemli özelliği. Ablalar ikiz yakınlığındaydı. Annemle babam birbirine çok âşıktı. Bir de ben vardım, beşinci tekerlek. Bana tapıyorlardı. Bunu biliyordum. Ama hiçbiriyle, onların kendi aralarındaki gibi bir bağım yoktu.

Küçükken meşgul bedenim ve beynimle, hiç bitmeyen merakımla, sürekli değişen ilgi alanlarımla bana uyum sağlayacak birilerini bulmam zorlaştığında ve kendimi çok yalnız hissettiğimde buna üzülürdüm. Ama artık kendi yolumu bulmuştum. Yeni deneyimler ve maceralarla dolu bir hayat, yollarımı ayırır-

ken ve bağlantıyı daha kısa sürede keserken üzülmeyişim hızlı arkadaşlıklar. Sık sık tek başıma oluyordum ama artık o kadar yalnız hissetmiyordum.

En azından eskisi kadar.

Yine de Christopher'ın söyledikleri beni sinirlendirmiş, ne kadar derinden dışlanmış hissettiğimi hatırlatmıştı. Kaçırdığım şeyleri de. Şimdi de Bea bunun onlar için ne kadar önemsiz olduğunu doğrulamıştı.

“KitKat?”

Gözlerimi kırıştıtırıp ablama gülümsemeye çalıştım. “Ben iyiyim. Gerçekten.”

Bea'nın gözleri kısıldı. “Hayır, değilsin. Ve Jules burada olsa bunu ağzından alırdı.”

“Jules burada olsa Christopher'ın tarafını tutardı.”

“Tutmazdı!”

Kaşımı kaldırdım. “Onunla birlikte çalışıyor. Onunla gönüllü olarak sosyalleşiyor. Her zaman onun tarafında olur.”

“Sık sık ama her zaman değil. Yaptığı her şeyi onaylamıyor. Özellikle de şirketinin halkla ilişkiler danışmanlığını yapması için onu işe aldığından beri aralarında anlaşmazlıklar oluyor.”

“O şirket,” diye söylendim akçaağaç kaplamasının kalanını ve çörek parçalarını ağzıma tıkarken karamsar bir tavırla. “Muhtemelen bir paravandır.”

“*Paravan* mı?”

“‘Etik bir yatırım şirketi’ mi?” dedim alayla gülerek. “Oksimorona örnek.”

Bea gerçekten dudağını ısırarak kendini tuttu.

“Ne yani?” diye sordum. “Onun sinsi bir şeyler için mükemmel bir kılıf olduğunu hiç düşünmedin mi? Kara para aklama! Zimmetine para geçirme! Offshore bankacılık!”

“Elbette,” dedi Bea şeker parçacıkları serpiştirilmiş çöreğinden bir ısırık daha alırken kuru kuru. “Bunu neden düşünemedim? Christopher’ın her tarafından mafyacılık akıyor.”

“O İtalyan.”

Gözlerini devirdi. “Demek tek gereken bu: İtalyan kökenli ve varlıklı olmak... Bam, Don Corleone oluyorsun.”

“Sen de işinde benim kadar çarpık saçmalığa tanık ol da bakalım o zaman kuşkulandığım için beni suçlayabilecek misin, BeeBee.”

“Ama o *Christopher*.”

“Aynen!” dedim ona.

İçini çekti. “Geçen gece pek de iyi davranmadığını biliyorum ve ikiniz birlikteyken onun genel olarak bir aziz olmadığını itiraf etmem gerekiyor ama cömertlik ve iyilik gibi şeyler yapabileceğine inanmak bu kadar mı olanaksız?”

“Evet!”

Tükenmiş gibi iç çekti. “Bunun yalnızca işinle ilgili olduğunu sanmıyorum. Sanırım sen herkesin çıkarıcı olduğunu düşünen birine dönüşmüşsün.”

Ağzım açık kaldı, kırılmıştım. “Hayır. Ben gerçekçiyim. Hep öyleydim.”

“Hı-hı.” Bea çöreğini ısırdı. “Peki.”

“İşimin bana gösterdiklerinin etkisiyle *biraz* hoşgörüsüz müyüm? Evet. Ama herkesin çıkarıcı olduğunu *düşünmüyorum*.”

“Kova burcu olarak bu senin hem lütfun hem yükün, KitKat... Dünyadaki bütün olasılıkları, aynı zamanda başarısız olmanın yollarını görüyorsun.”

İçimden bir inilti koptu. “Beni bu kadar şeffaf kıldığı için burçlara çok içerliyorum.”

“Tadı kardeşim, bu senin ders kitabı niteliğinde bir Kova burcu olduğunun başka bir örneği. Ve seni bunun için seviyorum.”

Bea elini bacağıma koydu ve uzun zamandır yapmadığı gibi sabit bir ritimle yavaşça patpatladı. Biz çocukken sık sık yaptığı gibi... Bana, Jules'un rahat hissetmediği için asla uzun süre katlanamayacağı şekilde dokunması kalbimde nostaljik bir acı hissetmeme neden oldu. Jules sımsıkı sarınlardandı. Bea'nın pıt-pıt dokunduğu kişi bendim çünkü bu, duryusal arayışta olan bedenimi mutlu ederdi.

"Ben yalnızca..." İçini çekti, hâlâ küçük küçük dokunmayı sürdürüyordu. "Keşke Christopher'ın iyi taraflarını görebilseydin."

"Anlamadım, *hangi* taraflarını?"

Elini çekip çörek almak için kesekâğıdına daldırdı. "Düzgün ifade edemedim. Demek istediğim, keşke o sana iyi taraflarını gösterebilseydi."

"Christopher'ın hiçbir tarafını görmek istemiyorum, çok teşekkür ederim."

Bea düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Bunda haklısın. Sanki etrafta sen olunca o en kötü halinde oluyor."

Dünya, pikabın iğnesi atlamış gibi oldu. Ona hayretle baktım. "Bunu sen de mi fark ettin?"

"Tabii ki fark ettim. Ayrıca onun yanımdayken *senin* de en kötü halinde olduğunu fark ettim." Elinde çörekle kanepede oturuyordu. "Anlamadığım şey ikinizin birbirinizi neden bu kadar perişan ettiğiniz."

"O başlattı! Önce o beni perişan etti," diye patladım ve Bea'nın gözlerinin irileşmesini izlerken dürüstlüğü için hemen kendimi tekmeledim.

Ailem Christopher'ı hiçbir zaman olduğu gibi... dinamiğimizde yerimi bulmakta zaten zorlanırken kendimi sınır bozucu bir yabancı gibi hissetmeme neden olan biri olarak görmezdi.

Annemle babam ve ablalarım davranışlarını ağabeylik kaygıları, iyi niyetli takılmalar olarak algılardı. Her fırsatta onaylamayan ifadesiyle kaşlarını kaldırıp beni kızdıracak ya da bok gibi hissettirecek şeyler söylediğini çoğu zaman hiç fark etmiyorlarmış gibi gelirdi.

Bea elini benimkinin üzerine koydu. “Ne demek istiyorsun?”

“Boş ver.” İtirafımın göğsümde açtığı genişleyen, savunmasız deliğin üzerine bir yarabandı yapıştırıp yoluma devam etmek istiyordum.

“O kadar kolay değil.” Bea çörek paketini kanepenin ilerisine, ulaşamayacağım bir yere itti. “Konuşma yoksa çörek de yok. Bu kadar.”

Ona kötü kötü baktım. “Çörekleri geri ver, BeeBee.”

Başım hayır anlamında salladı. “Ciddiyim. Ben... ben...” Eve göz attı, sonra karar verdi. “Onları pencereden atarım.”

“Atamazsın.”

Küçük mutfak penceresine doğru fırladı. “Beni sınama KitKat. Ve açık konuşayım: Nanette’s’teki akçaagaç ve vegan jambonlu çöreklerin hepsini aldım. Tekrar gidip daha fazlasını almak istersen iyi şanslar.”

“İyi!” diye bağırdım. “Anlatacağım. Şimdi çörekleri teslim et.”

Bea kaşını kaldırdı. “Önce dökül. Sonra çörek.”

Kanepeye dönüp her tarafından Jules’un fikri olduğu belli olan yastık bolluğunda neredeyse boğulurken derin bir iç çektim. Gerçeği tavana söylemek daha kolay olurdu. Ben de öyle yaptım.

“Christopher her zaman evde ne kadar az kaldığımı, iş için sürekli seyahat etme tercihimin irdeler. Yaşam tarzımı olgunlaşmamış ya da... ne bileyim, yetersiz buluyormuş gibi küçümse-

yerek konuşur. Küçükken yokmuşum gibi görmezden gelirdi. Büyüyünce yaptığım her şeyi eleştirmeye başladı. Ya küçümseyerek baktı ya da hiç bakmadı ve şimdiye dek kimse bu konuda bir şey yapmadı.”

“KitKat.” Göz ucuyla Bea’nın çörek paketini sönmüş bir balon gibi indirip yanında tutmasını izledim. “Bilmiyordum. Bunu hiç göremedim...” Kısa bir sessizlik oldu. Ardından, “Neden hiçbir şey söylemedin?” dedi.

Bea mutfaktan çıkıp kanepede bana katılırken tavana bakmayı sürdürerek istenmeyen nadir birikimi gözlerimi kırpıştırarak uzaklaştırdım. Ağlamaktan *nefret* ediyordum. “Herkesin benim gördüklerimi gördüğü halde umursamadığını sanıyordum.”

“Hayır.” Bea elimi kavrayıp sıktı. “Yemin ederim öyle yapmadık. Üzgünüm.”

“Sana inanıyorum. Ayrıca neden yapasınız ki? O sana ve Jules’a her zaman iyi davrandı, size yalnızca en iyi yönlerini gösterirken neden kötü taraflarını düşünesiniz? Annemle babam için de aynı şey geçerli... Hiç sahip olmadıkları oğulları gibi. Onların gözünde Christopher yanlış yapamaz.”

Bea burnunu kırıştırdı. “Yani Şükran Günü’nde seninle konuşma biçiminden pek memnun olmadıkları açık. Annem yıkatmakla kalmayıp Şükran Günü’nün görkemli bulaşık yığınlarını ona yerleştirtti. Sen gittikten sonra, babamın her gece yiyecek artıklarını dönüşüm kutusuna koyma göreviyle ve Puck’ın kumunun değişmesiyle de o ilgilendi.”

Bu birkaç saçma işi yaptırdıktan sonra eminim annemle babam onu çoktan affedip olanları unutmuştu.

Sessizliğimi okumaya çalışarak devam etti, “Her şeyi daha da kötüleştirdim, değil mi?”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Sorun değil.”

“Sorun olduğunda bana söyleyebilirsin. Beni koruduğunu biliyorum KitKat... Küçük kardeşim olmana rağmen hep öyle yaptın. Jules sosyal bir kelebek gibi davranırken ve ikizim yanımda olmadığında insanlar bana oklarını atarken sen duruma el koyardın.”

Hafifçe gülümsedim. “Oldukça güçlü bir Abla Enerjim var.”

“Öyle.” Gözleri elimi tuttuğu yere kaymadan önce benimkileri araştırdı. “Ama artık korumana ihtiyacım yok.”

Kalbim çarptı. Durum daha da değişiyordu. Bana ihtiyaç duyulmayan bir alan daha çıkmıştı.

Başımınla onayladım. “Peki.”

Elime bakan Bea derin bir soluk aldı. Sonra gözlerime bakarak konuştu, “Bir kez olsun ben abla olayım ve seninle ilgileneyim. Christopher hakkında konuşmayı bırakıp Kız Kardeş Günü’nün tadını çıkaralım.”

“Kız Kardeş Günü mü?”

Elimi sertçe sıkıp bıraktı. “Kız Kardeş Günü.”

Kanepede gergince kıpırdandım. Kardeş Günü yalnızca kığımızın üstünde oturup çörek yemekten ibaret değilse ne yaparsak yapalım sahip olmadığımız paralara mal olacaktı.

Kredi kartını kullanabilirdim sanırım. Sonra yarın iş avına daha fazla ağırlık verip şehirdeki fotoğrafçı bağlantılarıma e-posta gönderir ve fotoğraf düzenleme konusunda yardıma ihtiyacı olan birini bulmak için etrafa haber salardım.

“Merak etme,” dedi Bea yüzüme yansıdığından emin olduğum rahatsızlığı yanlış yorumlayarak. “Düşük seviyede tutarız. Sevdiğin birkaç vintage mağazasına uğrasak, biraz sokak yemeği alsak, sonra eve gelip pijamalarımızı giyerek yabancı bir film izleseک nasıl olur? Seni ağlamıyormuş gibi yaparak ağlatırken beni de uyutuyorlar, biraz kestirmek iyi gelir.”

Kanepedeki elli beş gülünç yasuktan biriyle ona vurdum. “Ben ağlamam. Bazen gözlerim nemlenebiliyor ama tek nedeni bu şehrin kuru havası.”

“Tabii, KitKat.” Bea fırlatılan başka bir yasuktan kurtuldu.

Tam son çöreğini ağzına atarken Bea’nın telefonu çaldı. Gelen mesajı okurken yalnızca son birkaç gündür gördüğüm bir gülümseme yüzünü aydınlattı.

“Jamie mi?” diye sordum kanepeye yaslanıp yeni bir çörek ısıtırken.

Cevap yazarken gülümseyerek başıyla onayladı.

“Günü onunla geçirmek istemiyor musun?”

Bea bana kaşlarını çatarak telefonunu bıraktı. “Birincisi, iki gündür aralıksız onunla birlikteydim. İkincisi, bugün çalışıyor ve akşam bir arkadaşıyla planı var.”

“Kardeşini tanıştırmaya geçecek biri mi?”

Öyle olsa bile onlarla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Benim için ilgi çekici bulduğum biriyle tanışmakla onu cinsel olarak istemek arasındaki yol yüksek hızlı bir otoyol gibi değildi. Çekiciliğin farkına varmak bende farklı bir şekilde çalıştığından, ilgi duyabileceğimi düşündüğüm insanlara bu konuda açık olmaya çalıştığımda sabırsızlık, reddedilme, hüsrana ve kaçınılmayla karşılaşmıştım. Bıkmıştım. Denemeyi bırakmış, işe yoğunlaşmış, kendimi rüketmiş, içimdeki nasıl çalıştığımı anlayan ve beni olduğum gibi isteyen birini bulmamı dileyen o sessiz acıyı görmezden gelmiştim.

Bea yüzünü buruşturdu.

“Ne?” Onu yavaşça dürttüm. “Onun arkadaşından hoşlanmıyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Onu seviyorum.”

“O zaman ne?”

Kısmen kahkaha, kısmen boğulma gibi tuhaf bir ses çıkardı. “Konuşmama hakkımı kullanabilir miyim?”

“Ya, haydi ama. Jamie’nin dışında biri hakkında konuşmakla ona ihanet etmiş olmazsın.”

“Tabii.” Başını salladı. “Öyle değil. Yalnızca...” İnleyerek çörek paketini eşeledi, pudra şekerli, delikli bir çörek çıkarıp ağzına attı, sonra çiğnerken konuştu.

“O Christopher.”

Ağzım açık kaldı. “Jamie o Neandertal’le *arkadaş* mı?”

“Çıkmaya başladığımızdan beri. Gerçekten çok iyi anlaşıyorlar.”

Kahve kupamı kaldırdım, sesim kasvetliydi. “Yitirilen başka bir cesur ruha.”

Alayla güldü, sonra bana gülümsedi. “Artık Jamie hakkında konuşmak yok. Ya da Christopher. Bugün Kız Kardeş Günü. Yalnızca biz. Anladın mı?”

Ben de gülümsedim. “Evet. Kulağa mükemmel geliyor.”

DÖRT

Christopher

Fiona's en sevdiğim barlardan biriydi, bu yüzden Jamie işten sonra orada buluşmamızı önerince memnuniyetle kabul ettim.

İçeri girerken Fee's'in tanıdık ses ve kokuları -televizyondaki futbol maçı, barda oturup ekrana küfreden İrlandalı dedeler, soğuk köpüklü bira ve çıtır çıtır kızarmış yiyecekler- beni eski bir dost gibi selamladı.

Jamie duvar kenarındaki köşe masanın yan koltuğundan yan ayağa kalkıp uzun kolunu sallayarak kendini gösterdi. Masaların arasından ona doğru ilerledim. El sıkışıp sırtlara vurulan canlı bir kucaklaşmayla selamlaştık. Bir seksen sekizlik boyumla sosyal ortamların en uzununu olmaya, selamlaşırken eğilmeye alıştım ama boyu koşucu fitliğiyle vurgulanan bir doksan beşlik Jamie'yle öyle olmuyordu. Bizim boyumuzdaki iki kişi için biraz dar olan bölmede birbirimizden ayrılarak karşılıklı oturduk ve bacaklarımızı ters yönle uzatarak sığmayı başarıp menülerimizi açtık.

"Bakalım neler varmış," dedikten sonra boğazını temizledi. İki kere. Onu uzun zamandır tanıımıyordum ama bunu rahatsız ya da gergin olduğunda yaptığını öğrenmiştim.

Menüyü indirip dikkatle ona baktım. Jamie büyük bir konsantrasyonla menüsünü inceliyordu.

“Jamie.”

“Hım?”

“Onlar tatlı.”

Menüyü elini yakmış gibi bıraktı, sonra tekrar kaptı. “Belki canım tatlı çekmiştir.”

Kaşımı kaldırdım. “Tatlı sevmediğini sanıyordum. Endokrin sistemi için zor olmasıyla ilgiliydi sanki.”

“Yani.” Bir kez daha boğazını temizledi. “Öyle. Ama bu konuda biraz gevşedim.”

“Kimin etkisi oldu acaba?”

Bea şimdiye kadar tanıdığım tatlıya en düşkün insandı. Jamie’nin menünün sayfasını çevirirken gülümseyerek hafifçe kızarması teorimi doğruluyordu.

“Buraya ilk gelişin mi?” diye sordum.

“Hım?” Hemen başını kaldırıp baktı. “Ha. Evet. Öyle.”

Bakışlarım tanıdık iştah açıcı listesinde aşağı kaydı. “Reuben nachosu harikadır, eğer henüz...”

“Bakın kimler varmış!” Köşe masamızın yanında yoktan var olmuş gibi kocaman bir gülümsemeyle Bill Wilmot duruyordu. Ak düşmüş saçları ve tel çerçeveli gözlüğünün hafifçe büyük gösterdiği koyu mavi gözleriyle şefkatle omzumu sıktı. “Sizi burada görmek ne güzel!”

Jamie kaşlarını kaldırarak menüsünü bıraktı. “Bill! Bu ne sürpriz! Bize katılmak istemez misin?”

Bakışlarım aralarında gidip geldi. Bill Wilmot ve Jamie Westenberg’den daha ağırbaşlı iki erkek tanı mıyordum. Bir şeyler çeviriyor ve çaktırmamak konusunda berbat bir iş çıkarıyorlardı.

Yavaşça menümü kapadım ve Bill'in masanın Jamie'nin oturduğu tarafına yerleştiğini gördüm. Bill de kısa değildi, bu yüzden iki metreye yakın bu iki adamın yan yana sıkışıp kalması neredeyse komikti.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordum Jamie'nin uzarttığı menüyü hemen kabul eden Bill'e.

"Biraz o, biraz bu." Bill burnunu çekti ve menüyü gözlüğünün uygun tarafından okuyabilmek için çenesini indirdi. "Maureen yarın burada yapılacak bir anma töreni için Fee'ye biraz çiçek göndereceğini söyledi, ben de çoban turtası yeme havasıdaydım, bu yüzden çiçekleri getirdim, paket servisi siparişi verdim ve işte karşılaştık."

"Peki bu durumda menüye bakmanın amacı ne?"

Bill menünün sayfasını çevirdi. "Başka bir şey ilgimi çekerse diye göz atıyorum."

Gözlerimi kısıtım. Maureen'le barın sahibi Fiona -herkesin kullandığı adıyla Fee- eski arkadaşı ve Maureen, serası çiçeklerle dolup taşan ve bu konuda her zaman cömert davranan usta bir bahçıvandı. Bill hem karısına düşkündü hem de özellikle emekli olduğundan beri en az Kate kadar hareketsiz kalmaya gelemiyordu. Sonuç olarak Fee's'deki anma töreni için karısının çiçeklerini şehre getirmesiyle ilgili bu hikâyeye tamamen makuldü. Hatta doğru bile olabilirdi. Ancak bu, *bepsinin* bu kadar olduğu anlamına gelmiyordu.

Jamie boğazını temizledi. Tekrar.

Dirseklerimi masaya dayayıp eğilerek içimi çektim. "Pekâlâ, siz ikiniz. Çıkarın artık ağzınızdaki baklayı."

Bill, Jamie'ye bakarak gözlerini baykuş gibi kırpıştırdı. "Jamie? Paylaşmak istediğin bir düşüncen var mı?"

Jamie'nin gözleri tabak kadar büyüdü.

“Benim mi? Bu *senin* fikrindi!”

“Eh, aklımdayken daha kolaydı,” diye söylendi Bill. “Ben sa-
vaşlarımın ve yüzleşmelerimin edebiyatla sınırlı kalmasını tercih
ederim.” Derin bir soluk alıp elini dirseğine koyduktan sonra
konuştu. “Christopher. Seni oğlum gibi sevdiğimi bilirsin.”

Mideme yumruk yemiş gibi hissettim. Bunu söylemesini ne
kadar seviyorsam bir o kadar da nefret ederdim. Kendimi ko-
rumaya, Bill’le Maureen’e fazla yaklaşmamaya, onları ikinci bir
baba ve anne olarak görmemeye çalışmıştım. Bu tür anlar bana
o geminin yıllar önce kaçtığını hatırlatıyordu.

Annemle babam ölüp büyükannem benimle yaşamaya gel-
diğinde ve ancak evin her tarafına bıraktığı o iğne yastıkları
kadar rahat bir ortam sağladığında on üç yaşındaydım. Ben de
teselliyi annemle babamın en iyi arkadaşları olan yan komşu-
muz Maureen ile Bill’de ve artık kardeşim gibi olan kızlarında
bulmuştum.

En azından iki tanesinde.

Kate’le ilgili sinir bozucu düşünceleri aklıma gelir gelmez bir
kenara iterek Bill’e odaklandım.

“Biliyorum,” dedim ona usulca.

“İyi.” Dirseğine bir kez daha hafifçe vurdu. “Bu söyleyecek-
lerimi aklında tut.” Boğazını temizleyerek ellerini önünde birleş-
tirdi, dirseklerini masaya dayamıştı. “Şükran Günü’nde olanlar
ve biraz da... başka fikirler,” -bakışları Jamie’ye kaydıktan sonra
bana döndü- “bir aydınlanmaya yol açtı.”

“Kimin aydınlanmasına?”

Bill başını iki yana salladı. “Benim. Maureen’in. Başkaları
adına konuşmayacağım.”

Yanında oturan Jamie sessizdi, saatini bileğinin tam ortasında
duracak şekilde düzeltiyordu.

“Peki o aydınlanma neydi?” diye sordum ısrarcı görünmemeye çalışarak. Ama işin gerçeği, sorgu koltuğunda oturup açıklama bekleyen kişi olmaya alışık değildim. Bir şirketi ve hayatımı büyük bir kontrol altında yönetiyordum. Bilinmeyenlerle ve beklentilerle aram pek iyi değildi.

Bana dikkatle bakan Bill, “Sokratik bir irdeleme yapmamıza izin ver, Christopher,” dedi.

Burnumun kemerini ovuşturdum. “Profesörü dersten çıkarabilirsiniz...”

“Ama dersi profesörün içinden çıkaramazsınız,” dedi. “Çok doğru. Ve Sokratik öğretim yöntemi bana uzun yıllar çok iyi hizmet etti, genç adam, o yüzden benimle kal.”

“Kalıyorum.”

“İyi. Şimdi. Sence Kate ikinizin arasındaki ilişki konusunda nasıl hissediyordur?”

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. “Nasıl mı hissediyordur? Herhalde hiç anlaşılamadığımızı düşünüyor.”

“Peki, sence neden böyle?”

“Çünkü hiç anlaşılamıyoruz. Çünkü varlığıyla bu güzel dünyayı şereflendirdiğinden beri beni kıskartıyor, ben de ona karşılık veriyorum. Çünkü diğerlerinizin aksine ben onun seçimlerini onaylamadığımı, yaşam tarzıyla ilgili kaygılarımı -yani hoşnutsuzluğumu- gizlemiyorum.”

“Bizim senin gibi düşündüğümüzü nereden biliyorsun?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. “Öyle düşünmüyor musunuz? Nasıl düşünmezsiniz? Bu şekilde yaşamasına, bu kadar çok risk almasına, hatta doğrudan tehlikeye atılmasına nasıl karşı çıkmazsınız?”

“Bunu çocukların olduğu zaman...”

Alayla güldüm.

“... anlarsın Christopher. Onlar göğsünün dışında atan kalbindir ancak geri koyamazsın. Korkuyla yaşamayı öğrenirsin çünkü onları sevmek budur.”

“Bu. kulağa çok korkunç geliyor.”

“Öyle olabiliyor,” diye itiraf etti Bill. “Fakat gerçekten korkunç olan, çocuğunun acı çektiğini görmektir. Yalnızca Kate’ten söz etmiyorum. Juliet’in yaşadıkları, Beatrice’in ödediği bedel, *bunun* Bea’ya şimdi yüklediği bedel...”

Jamie’ye baktım. “Bea’ya yüklediği bedel mi?”

Manşetlerine bakıp onları düzeltti. “Şey. Nasıl söylesem...” İçini çekti. “Ah kahretsin, bunu seni kırmayacak şekilde nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum, bu yüzden dürüst olacağım.”

“Lütfen.”

“Bea bu sabah beni aradığında çok üzgündü. Kate’in ona ilişkiniz hakkında bir şeyler anlattığını, durumu Bea’nın daha önce hiç anlamadığı bir şekilde açıkladığını ve bunun çok kötü hissetmesine neden olduğunu söyledi. Bu, ona taraf tutması gerektiğini hissettirmiş. Şimdi de her şeyin yeniden Juliet’le Jean-Claude olayındaki gibi olmasından, bu konu yüzünden sevdiği insanlar arasında seçim yapmak zorunda kalmaktan, arkadaş grubunda, ailenizde gerginliğe ve bölünmeye neden olmasından korkuyor.”

Arkama yaslanıp duyduklarımın boğuştu. “Bea sana tam olarak ne söyledi?”

Jamie duraksadıktan sonra konuştu: “Bunu Kate’in ona olan güvenine ihanet etmeden söyleyebileceğimi sanmıyorum.” Bill’e baktı.

“Aslında,” dedi Bill, “*Kate*’in bu konu hakkında konuşmak için en uygun kişi olduğunu düşünüyorum.”

Kendimi ele vermeden bunun ne kadar olanaksız olduğunu ifade etmenin bir yolunu bulmaya çalışarak ona baktım.

Bak Bill, uzun zamandır en küçük kızının düşmanlık alevine pervane olmuş durumdayım ve onu kendi hıstanımın yakıtıyla kontrol edilemez bir ateş olana kadar besledim. Çünkü Kate'i diğer kızlarını gördüğüm gibi görmüyordum. Onu 'kardeş' olarak düşünemiyorum. Ona baktığımda hiçbir zaman güvenli bir yerde kalamayacak kuru bir yaprak, ona istikrar ve güç kazandırmak için çabalamamı küçümseyen para düşmanı bir haylaz, fazla yaklaşırsam beni alevler içinde bırakabilecek kadar ateşli, beyecan verici bir kadın görüyorum.

“Onunla konuşsan da konuşmasan da,” dedi bu fikirden hoşlanmadığımı ifademden okuyan Bill, “ikinizin iletişim tarzı değişmek zorunda.”

Korku, sistemime sızdı. “Değişmek mi? Nasıl?”

“Barış yapmanız gerekiyor, Christopher,” dedi Bill gözlerime bakarak. “Katerina’nın... en uysal kişiliklerden olmadığını, ikinizi bir araya getirecek fazla ortak noktaya sahip olmadığınızı biliyorum ama birbirinize daha nazik davranma kapasitesine sahip olduğunuza inanıyorum. Tatilleri ve ev ziyaretlerini sizi sevenlerin çapraz ateşte kaldığı bir savaş alanına dönüştürmeyecek ölçüde anlaşabilirsiniz.”

“Kate böyle hissettiğinizi biliyor mu?” diye sordum. “Aynı konuşma ona da yapılıyor mu?”

Bill gözlüğünü düzeltti. “Hayır.”

“Neden peki?”

“Çünkü,” -nazikçe gülümsedi- “kızımı tanıyorum. Ve ona bir şeyi gözden geçirmesinin ya da algısını değiştirmesinin söylenemeyeceğini biliyorum. Bu, ona gösterilmeli ve... belki... tam olarak haberi olmadan yönlendirilmeli.”

“Kandırılmalı mı demek istiyorsun?”

Gülümsemesi soldu.

“Ona karşı daha nazik davranman onu kandırmak mı olur? Daha anlayışlı davranman? Telafi etmeye çalışman? Sonu iyi bittiği sürece kimin başlattığı önemli mi?”

“Bunun Kate için gayet önemli olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Gözlerime baktı. “O zaman belki ona gerçeği söylemenin bir yolunu bulursun... Başkaları görmene yardım edinceye kadar iletişiminizin ne kadar *zarar verici* olduğunu fark etmediğini.”

Sözleri mideme inen bir darbe gibi soluğumu kesti. Bu kadar ileri gitmemiştii, değil mi? İletişim tarzımız ona *zarar* mı vermişti? Kavgacı, ateşli, çivi kadar sert Kate’e? Birkaç dürüst söz, kişiliklerimizin arasındaki doğal çatışma, küçükken onu görmezden gelerek geçirdiğim zararsız yıllar, sonra büyüdüğünde mesafemi korumam?

Kate’ten uzaklaşmak istemiştii. Ona karşı kayıtsız kalmak istemiştii. Onu asla incitmek istememiştii.

Onu incitmiş olamazdım, değil mi?

“Bence yanılıyorsun,” dedim ona.

Bill’in eğlence dolu gülümsemesi geri geldi. “Belki ben yanılıyorumdur. Belki de *sen* yanılıyorsundur. Senden istediğimiz şeyi yapar ve işleri düzeltmeye çalışırsan bunu çok geçmeden anlarsın.”

“İşleri düzeltmek’.” Donuk bir şekilde zonklamaya başlayan şakaklarıma masaj yaparken içimi çektim.

“Onunla konuş,” dedi Bill. “Sonra onu dinle.”

“O gidene kadar ortada görünmememe ne dersin?” diye teklif ettim çaresiz göründüğümü bildiğim halde bunu umursamayacak kadar çaresiz olduğum için. “Yakında gidecek. Her zaman öyle yapar.”

Bill omzunu silkti. “Gidebilir. Ya da bir süre kalabilir. Kim bilir?”

Midem kasıldı. Dört günlük tipik ziyaretlerine zor dayanırken o kadınla aynı şehri nasıl paylaşabilirdim? Ben on sekiz, o on iki yaşında olduğundan beri düzenli olarak aynı yarı kürede yaşamamıştık. O zamanlar ben yetişkinliğin eşiğinde bir gençtim, Kate’se rahatsız olmamdan keyif alan bir çocuktu. Beni korkutmak için kuytu köşelerden atlar, ayakkabılarıma sahte örümcek koyar, ev yapımı bir yemeğin rahatlığına ve ara sıra soru soracak bir ebeveyne ihtiyaç duyduğumda Wilmot’larda ödev yaparken kulağıma tükürüklü parmağını sokardı. Altı yıllık yaş farkına aldırmadan yaramazlıklarına hemen karşılık verdiğim bir haylazdı o.

Üniversiteye giderek dört yıl boyunca uzak kaldığım ve büyükanнемin huysuz hayatını çocukluğumun geçtiği evin keyfini tek başına sürerek yaşamasına izin verdiğim dönemde Kare hâlâ o haylaz küçük kızdı. Anne babamın ölümünden sonra bana bıraktıkları aşırı miktardaki parayla bir ev tutarak Wilmot’lardan saklanmıştım. Çünkü şehirdeki üniversitede geçirdiğim iki günün ardından onları ne kadar özlediğimi fark etmişim. Ve onları özlemekten... benim için ne kadar önemli olduklarını fark ettiğim için onları sevmekten, onları kaybedebileceğimden ve bunun beni mahvetmesinden korkmuştum. Annemle babamı kaybettikten sonra bir daha asla sevdiklerimi kaybetmeyeceğime yemin etmişim. Mesafe koymak tek başa çıkma stratejimdi.

Bu strateji beni üniversite ve mezuniyetten sonraki iki yıl boyunca büyükanнем ölene dek idare etmişti. Sonra annemle babamın anılarla doldurduğu ev boş kaldı. Fotoğrafları hâlâ duvarda asılıydı. Annemin battaniyeleri yatakların üzerine seriliydi. Baba tarafımın aile tarifleri mutfaktaki rafta duruyordu. Onu

satamazdım, boş kalmasına, sevilmemesine, parçalanıp unutulmasına izin veremezdim.

Ben de eve taşındım. Ve Kate oradaydı, aile evlerinin verandasında, elinde küçük, çaresiz bir yaratıkla oturuyordu. Annesinin deniz fırtınası gözlerini, babasının ince uzun yapısını almıştı. Hâlâ dışarıda geçirdiği belli olan saatler nedeniyle burnunda çiller ve koyu renk saçlarında kumral tutamlar vardı.

Karşımda duran bu on sekiz yaşındaki çocuğa baktığımda bir anda çılgın ve etkileyici bir kadına dönüştüğünü fark etmiştim. Onu zor tanımıştım ve içimde çok farklı bir duygu parlamıştı.

O anda barışın, paylaşacağımız son şey olduğunu anlamıştım.

“Christopher?” diye üsteledi Bill. “Ne diyorsun?”

Düşüncelerimden koparak gözlerimi kırıştırdım. “Bunu... deneyeceğim.”

‘Denemek’ derken Kate normalde olduğundan biraz daha uzun süre kalsa bile ortada görünmemeyi kastediyordum. Ben uzak duracaktım, o da sakinleşecekti. Unutulacaktı. Sonra o gidecek, ben de mesafemi korumuş olacaktım. Artık kavga olmayacak ve bu, ailemizle arkadaşlarımızı rahatlatacaktı.

Bill’in adının söylenmesi masadaki huzursuz sessizliği böldü. Fee’nin kendisine seslendiğini duyan Bill, onun gülümseyerek bir pakete hafifçe vurduğu bara baktı.

“Peki.” Bill yavaşça ayağa kalktı. “Ben söylemek için geldiğim şeyi söyledim. Ve artık çoban turtam gitmeye hazır.” Parmak eklemelerini yavaşça masaya vurdu. “Bu arada, bu müdahale için Jamie’yi suçlama. Ondan buluşmanızı basmak için ben izin istedim.”

Jamie yüzünü ovuşturdu.

“Geçen gece için özür dilerim,” dedim Bill’e. “Ve işleri düzeltmeye çalışacağım.”

Nazikçe tekrar omzuma dokundu. “Teşekkür ederim.”

Bill uzaklaşırken Jamie bankta arkasına yaslanmış, gözlüğünün altından gözlerini ovuşturuyordu. “Eh, bu stresliydi.”

“Bunu yargılanma koltuğunda oturmayan kişi söylüyor.”

“Tanrım, üzgünüm. Böyle hissetmeni istemezdim.”

“Sorun değil,” dedim ona. “Dürüstlüğüne takdir ediyorum. Sanırım ben yalnızca... bunu sindirmeye çalışıyorum.”

Masamıza iki büyük boy Guinness, ardından birama ilave olarak kokusuna bakılırsa güçlü bir İrlanda viskisi olan bir shot geldi.

Jamie şaşkınlıkla kaşlarım çatıp garsona, “Bunları biz sipariş etmedik,” dedi.

“Fee’nin ikramı.” Başını bara çevirdi. “İkinizin de buna ihtiyacınız varmış gibi görüldüğünüzü söyledi. Özellikle senin,” dedi bana.

“Şerefe, o zaman.” Bira bardağımı kaldırdım, Jamie de kendininkini kaldırınca onunkine vurdum.

Biralarımızı diktikten sonra soluğumuzu vererek masaya bıraktık. “Ben viskiye dokunmuyorum.” Küçük bardağı Jamie’ye kaydırardım, o da kendinden uzaklaştırıp masanın kenarına doğru itti.

“Ben de,” dedi. “Bir shot ve bir birayla dümdüz olurum. Bu saçmalık için fazla yaşıyım.”

Ağzımdan bir kahkaha koptu. İkimiz de otuzlu yaşlarımızın başındaydık ama ben de aynı şekilde hissediyordum. “Otuzlu yaşlarda akşamdan kalmalık ağır geçiyor.”

“Gerçekten öyle,” dedi. “Böyle hisseden tek kişi olmadığma sevindim. Sen kaçtın? Otuz üç mü?”

Gülüşüm soldu. “Evet.”

Önümüzdeki nisan ayında otuz dört yaşında olacaktım. Babamın öldüğü yaşa bir yıl daha yaklaşmıştım. Ondan daha uzun yaşamaya yaklaştığımı fark ettiğimden beri her doğum günümde biraz daha fazla korkuyordum.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Jamie.

Zorla gülümseyip garsona elimi kaldırdım. “Bir tabak Reuben *nachos*’unun iyileştiremeyeceği bir şey yok.”

BES

Kate

“Geldik!” dedi Bea sesi cınlayarak. Edgy Envelope’un kapısını omuzuyla açıp dükkâna tehlikeli derecede dengesiz bir dönüşle girerken neredeyse dik duran bir tebrik kartı sergisini devirecekti. “Kız Kardeşini İşe Getir Günü başlamıştır!”

İçimi çekip kapıyı arkamdan kapadım. “Âşıkken agresif derecede coşkulu oluyorsun.”

“Değil mi?” derken bana sırtı.

Gözlerimi devirdim, dudaklarımda istemsizce bir gülümseme belirdi. Bea onu yıllardır, hatta belki hiç görmediğim kadar mutluydu. Onun iyiliği için ben de mutlu gibi davranmaya çalışıyordum. Ama işin gerçeği numara yapma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım. Özellikle de mutluymuş gibi yapmak konusunda.

Ve o anda mutlu olamayacak kadar gergindim. Bu, resmi olarak en az beş senedir evde geçirdiğim en uzun süreydi ve ablalarımın arkadaş grubunu bir arada tutan yer olan Edgy Envelope’a adım attığımda kaygım kaburgalarımın altında bir endişe düğümüne dönüşüyordu.

Her zaman benden çok Jules ve Bea'ya ait olan bu insanlar, masa oyunu ve biradan oluşan bir bulanıklıkta eğlenmek için nadiren bir-iki günlüğüne ortaya çıkan ve bunun ötesinde tanımak için yeterli zaman olmayan çılgın kardeş değilken beni nasıl görecek, hakkımda ne düşünecekti?

"Gelmişsiniz!" Sula cam kaplı kasa masasının arkasından el salladı. Bea'nın hem tasarım yaptığı hem de kasada çalıştığı özel kırtasiye ve mektuplaşma mağazası Edgy Envelope'un sahibi olan Sula, önce Jules'un arkadaşıydı ama sevgi dolu sert bir kucaklamayla ezdiği Bea'yla da aynı derecede yakınlaştığı ortadaydı.

Kucaklaşmayı, sımsıkı sarılmanın ve baskı hissetmenin verdiği duyusal hazzı seviyordum ama bende bunu çevreme yansıtmayan bir şey olmalıydı çünkü insanların bana değil de ablalarıma kolayca sarıldıklarını gözlemliyordum. Belki boyumdandı. Belki donuk yüz ifadem yüzündendi. Belki bugün yalnızca kolumda askı olduğu içindi.

Sula parlak gülümsemesi ve yanık turuncuya boyanmış saç modeliyle dışarıdaki gün doğumu gibi ışıldayarak bana döndü. "Seni gördüğüme sevindim Kate. Burada olduğun için çok mutluyum!"

"Geldiler!" diye seslenen Bea'nın arkadaşı Toni gülümseyerek içeri girdi. Beni elini sallayarak selamladı ve Bea bir kez daha kucaklandı. "Vee herkesin beklediği an," dedi. Toni gösterişli bir hareketle masanın üzerindeki çiçek desenli kubbe kapağı açarak sonbaharın vücut bulmuş hali gibi kokan parlak kaplamalı çöreklerden oluşan bir kuleyi ortaya çıkardı: ekşi elma ve tarçın, balkabağı ve keskin hindistancevizi, sıcak vanilya ve zengin ak-çaağaç şurubu.

Çöreklerle bakınca ağzım sulandı. "Vay."

Bea bana gülümsedi. “Eve hoş geldin ikramı. Ona en sevdiğin şeyin çörek ve sonbahar lezzetleri olduğunu söylemiştim.”

“Söyledi.” Toni gülümsedi. “Ve bu tarifi müşterilere güler yüzlü davranmasını sağlayan aynı üç kurabiye tarifinden güzel bir kaçış olduğunu belirtmem lazım.”

Bea onun belini dürttü. “Ben müşterilere gülümsüyorum! Nadiren sanatsal açıdan biraz mesafeli görünüyor olabilirim.”

Sula, Toni’ye azarlar gibi baktı. “Bea’nın müşterilerle arası çok iyi.”

“Teşekkür ederim!” dedi Bea *hış* yapar gibi. “İşte bu kadar, Ton.”

“Şakaydı!”

Onların birbirine bu kadar samimi ve sevecen bir tavırla takılmasını izlemek hem acı hem tatlıydı. Ben hiç kimseyle bu kadar yakın değildim.

Toni çörekleri çıkarıp onları arkalarındaki soya mürekkebi damgalı etikete göre, geri dönüştürülmüş malzemedan yapılmış, Edgy Envelope markalı, çok renkli, zarif tabaklara yerleştirirken şakalaşmaları kesildi.

“Bunlar çok güzel,” diye mırıldandım tarçınlı, baharatlı, elma sıralı çöreğimi çiğnerken kullanılmayan bir tabağı ışığa doğru tutarak.

Bea yüzünde bir gülümsemeyle beni izliyordu. “Fotoğrafçı yüzünü takındın.”

“Lanet olsun.” Sula heyecanla soluk alıp çöreğini tabağına bıraktı.

“Ne var?” Toni dirseğini tuttu. “Çok mu tatlı? Yeterince pişmemiş mi?”

“Çörekler mükemmel,” dedim ona.

“Katılıyorum,” dedi Bea başparmağındaki akça ağaç kaplamasını yalamadan önce. “Neden heyecanlandın, Sul?”

“Benim,” dedi gururla, “harika bir fikrim var. Kate, burada çalışmalısın! Web sitesi için fotoğraf çek. Kasada da çalış. Bea artık resim yapmaya geri döndüğünden bağımsız işlerine daha fazla zaman ayırmak için çalışma saatlerini azaltmayı planlıyor, onun bazı saatlerini sen alabilirsin. Kahretsin, hepsini alabilirsin!”

Bea’yla çöreklerimiz boğazımızda kaldı.

“Hâlâ *birkaç* saat çalışmaya ihtiyacım var Sula!” dedi Bea.

Yumruğumu göğsüme götürüp köşeye sıkıştırıldığımı ve hazırlıksız yakalandığımı hissettiğim durumlardaki standart bahanemi kullandım. “Burada ne kadar kalacağımdan emin değilim. Muhtemelen iyi bir fikir olmaz.”

“Acelen ne?” diye sordu. “Tatil boyunca evde değil misin? Daha bir ay var.”

Daha bir ay. Üniversiteye gitmek için ayrılmamdan bu yana bir ay evde kalmamıştım. Geçtiğimiz beş yıl boyunca, tatillerde ailemden uzakta sıra hasreti çektiğimde bunun aklımdan geçtiğini inkâr edemezdim ama ne zaman bu konuda harekete geçmeyi düşünsem, evime döndüğümde kendimi daha az yalnız hissetme umudum kendimi en çok sevdiğim insanların yanında her zamankinden daha yalnız bulma korkusuyla beni durduruyordu.

“Hım. Peki. Gerçekten çok nazıksın...” Gözüne far tutulmuş bir geyik gibi gözlerimi kırıştırdım. “Yalnızca henüz ne yapacağıma karar...”

Şehirde tanıdığım birkaç fotoğrafçıdan haber çıkmamıştı ve ben İskoçya’dayken omzum iyileşmeye başladıktan sonra çalışmak için potansiyel müşteri bulmaya çalıştığım bağlantılarımdan kaçının geri dönüş yapmadığını düşünmek bile istemiyordum. Yaptığım bir şey yüzünden olabilir miydi? Elbette, bazı çekimlere geç kalmış, birkaç teslim tarihini geciktirmiştim ama genel olarak çalıştığım insanların arasında iyi bir itibarım

olduğunu düşünüyordum. Son zamanlardaki mesleki çıkmazlarım tesadüf müydü yoksa evren mi bana karşıydı bilemiyordum ama çaresizliğimin Sula'nın teklifini cazip kıldığını inkâr edemezdim.

“Ha, ayrıca sana nakit ödeme yapabilirim,” dedi. “Resmi işlem yapmadan.”

Gözlerimde küçük dolar işaretleri dans etti. Maddi durum annemin bıraktığı paranın son kuruşuna dayanmıştı. Kredi kartımı idareli kullanıyordum ama Bea'nın kira ödeme zamanı yakındı ve en azından biraz katkıda bulunmak istiyordum. Geri dönme bahanemi buradan ayılırken kuşku uyandırmayacak kadar ikna edici bir hale getirmek için burada ne kadar kalmam gerektiğini bilmiyordum ama katkıda bulunacak bir gelirim olmadan o evde oturmaktan artık rahatsız olduğumu biliyordum.

“Elbette haskı yok. İhtiyacın olunca ararsın,” dedi Sula bana evet diyeceğimi biliyormuş gibi gülümserken. Sonra kendine chai çöreği gibi kokan bir şey aldı ve neyse ki konuyu değiştirdi. “Pekâlâ. Bea. O uzun boylu, gösterişli sevgilinle yeniden bir araya geldiğinizden beri işler nasıl gidiyor?” Kaşlarını oynattı. “Barışma seksi en iyi sevişme türüdür, değil mi?”

“Tamam,” dedi Bea, Sula'yı omuzlarından tutup nazikçe dükkânın arka tarafına yönlendirerek. “Bu kadarı sana yeter. Çöreğini al ve hesap yapmaya başla. Buranın muhasebesi kendi kendine tutulmuyor.”

Sula kaşlarını çatarak arka koridora yürüdü. “Zulüm, işletmeciliğin adı zulüm.”

Toni başını iki yana salladı. “Sanki Jules gittikten sonra kozmik bir müdahale boşluğu oldu ve şimdi de onu Sula doldurdu.” Bana döndü. “Yalnızca boş karşılandığını ve dahil olduğunu his-

setmeni istiyor. İş teklifini kabul etsen de etmesen de, umarım burada bizimle dilediğin kadar vakit geçirirsin.”

“Toni,” dedi Bea şarkı söyler gibi. “Neden yağlayıp ballamak yerine açık açık söylemiyorsun?”

Toni gergince güldü. “Kim, ben mi? Yağladığım son şey bu sabahki kruvasanımdı, o kadar.”

Bea alayla güldü. “Sor ona, gitsin.”

“Tamam.” Toni çöreğini bırakıp bana dönerek ellerini dua eder gibi birleştirdi. “Dükkânın sosyal medya içeriğinde *büyük ölçüde* geride kalmış olabilirim.”

“Ooh, Sula seni mahvedecek,” diye mırıldandı Bea.

“Sen çeneni kapa,” diye tıslayıp bana döndü. “Ama senin yaratıcı becerilerine, fotoğraf ustalığına sahip biri olsa...”

Bea tekrar alayla güldü. Toni ona ölümcül bir bakış attı, sonra bana kocaman gülümsedi.

“... dualarım gerçekleşmiş olurdu,” dedikten sonra devam etti, “kendimi bu beladan kurtarmış olurdum.”

“Ücreti karşılığında,” dedi Bea imalı bir tavırla.

“Tabii ki ücreti karşılığında,” dedi Toni ona. Sonra bana dönüp, “Ödeme yöntemi olarak hamur işi kabul eder misin?” dedi.

“Toni! Ondan senin işini yapmasını isteyip sonra da çörekle ödeme yapamazsın.”

“Peki, özür dilerim, tamam mı? Ben sosyal medya içeriği yapmayı hiçbir zaman *istemedim* bile ama buradaki kimse buna istekli görünmüyor,” dedi gözlerini anlamlı bir ifadeyle büyüterek.

Bea’nın ağzı açık kaldı. “Biraz meşguldüm! Üzgünüm, ben mekân için yalnızca sanat yapıp satıyorum, onu sosyal medyada pazarlamıyorum...”

“Yaparım!” dedim tartışmayı sona erdirecek kadar yüksek sesle.

Önce Toni algıladı. “Aman Tanrım. Sen bir cankurtaransın, bir tanrıçasın, sen...”

“Ödemenin çörekle değil nakit olarak yapılmasını isteyen kadınsın,” dedi Bea onun belini dürterek.

Ciyakladı. “Elbette. Hayır, haklısın. Parayla ödeyeceğim...”

“Danışman olarak,” diye birkaç metre gerimizden lafa giren Sula, üçümüzü de şaşırtıp arkamızı dönmemize neden oldu. “Kulak misafiri olmaya çalışmıyordum ama hepiniz bundan kaçınamayacağım kadar yüksek sesle konuşuyorsunuz. Bu sonbaharda işlerin kaotik olduğunu biliyorum ve şu anda hepimiz bir sürü görev üstlendik.” Yavaşça Toni’nin dirseğini sıktı. Bea’ya yumuşak bir gülümsemeyle baktı.

Sonra bana döndü. “Bugün cevap vermen konusunda hâlâ baskı yok ama sosyal medyamız için fotoğraf çekmeni çok isteriz. Sınırsız yetkin olur. Yaratıcı ol, eğlen. Ayrıca web sitesi fotoğraflarını güncellemeyi de çok isterim. Tabii istersen bunları ayrı ayrı tartışabiliriz. Ben hamur işi konusunda berbatım, bu yüzden nakit ödeme teklifim geçerli.”

Küçük bir heyecan, midemde kanatlanmış kelebeklerin kaleydoskopu gibi bir dalgalanma hissettim. Onun söz ettiği alanda fotoğrafçılık yapmayalı uzun zaman olmuştu... Tamamen estetik, yalnızca eğlence için ışıkla oynamak, perspektif denemeleri yapmak. Yıllardır o kadar yoğun bir materyalle çalışmanın duygusal yükünü kaldıramayacak kadar meşgul olduğumdan iş üstüne iş almıştım. Haberlerde genellikle dünyanın en kötülerine odaklanılıyordu çünkü satan şey buydu ve ben insanları uyardırmak, onları değişim uğruna savaşılmaya zorlamak için neyin kötü olduğuna ışık tutmanın gerektiğine inanıyor, bu yüzden bu

zor hikâyeleri arıyordum. Ancak kameram aracılığıyla *bir şeyler* yapmaya çalışmak, sesleri duyurmak ve savunuculuk yapmak bir ayrıcalık olsa da aynı zamanda beni yıpratmıştı. Kendime öyle olması gerektiğini, görüntülediğim adaletsizlikler ve insanı başarısızlıklar nedeniyle kendimi zorlanmış, üzgün ve öfkeli hissetmem gerektiğini, bu dünyada bu kadar çok şeyin derinden bozuk olduğunu şahsen gördükten sonra neşeli olmamam gerektiğini söylüyordum.

Ama burada, etrafım güzel şeylerle, iyi yemeklerle ve nazik insanlarla çevriliyken kısa bir süre için bile olsa biraz neşeli olmayı istemenin aslında o kadar da kötü olmayacağını düşünmeye başlamıştım.

Ablamın olduğu tarafa baktım ve Bea'nın umudunu saklama girişiminin yerini tam bir gülümsemeye bıraktığını gördüm. İşte o zaman benim de gülümsediğimi fark ettim.

Sonunda Sula'ya döndüm. "Ne zaman başlıyorum?"

İki gün sonra işe alındım ve bu sabah unuttuğum soğuk kahve dolu kupaya batırdığım (tabii ki Toni tarafından yapılmış) bir parça balkabağı kaplamalı çörek eşliğinde resmi olarak eğitildim.

"Eh," dedim dükkânın arka tarafında hepimizin ayakları eski bir sandığa dayanmış olarak karşımda oturan Toni'yle Bea'ya. "Bu çok yorucu bir şey."

İkisi de başını salladı.

"Aynı zamanda enerji verici."

"Bu konuda doğuştan yeteneklisin," dedi Toni. "O kadar çabuk anladın ki."

Bea bana bakarken ışıldıyordu. "Her konuda öyledir. Kate bir şeye mecbur kaldığında veya o konuyu öğrenmeye karar ver-

diğinde kendini işin içine atar, kıcını yırtarak çalışır ve sorunu çözer. Her zaman. Buna hep hayran kalmışımdır.”

Bal gibi yoğun ve tatlı bir mutluluk kalbimden uzuvlarıma sızdı. “Teşekkürler BeeBee. Çok nazıksın.”

“İçimden geçeni söylüyorum KitKat.” Kendi Doc Martens’ini benimkinin burnuna vurdu. Jules, öleceğini bilse Doc Martens giymeyeceğini belirtse de (kendi deyimiyle, silüetini *bozuyordu*) Bea’nın her zaman Docs ikizim olmasına içimden bayılıyordum.

Toni cıkcıklayıp çenesiyle botlarımızı işaret etti. “Bana ikinizin değiştirmek için yanınızda daha az lastik olan ayakkabılar getirdiğinizi söyleyin.”

“Kahretsin.” Bea inleyerek botlarını yere indirdi. “Unuttum.”

“Neyi unuttun?” diye sordum.

Toni gözlerini devirdi. “Yemin ederim ikinizin özel bir sekretere ihtiyacı var.”

“Sula’nın doğum günü partisi,” diye hatırlattı Bea sesini alçaltarak bana. “*Tacos and Tangos*’da. Buna hevesli olmadığını söylemiştin.”

Toni kaşlarını çatı. “Durun, nedenmiş o?”

Sula’nın saatler önce işe geldiği ve o zamandan beri dışarı çıkmadığı odasına baktım. Doğum günlerine lanet olsun. Burada geçirdiğim iki gün boyunca bana bu kadar iyi davranmışken doğum günü partisine gidebilirdim. Toni’ye omzumu işaret ederek, “Kendimi yeterince iyi hissedeceğimden emin değildim,” diye yalan söyledim.

“Haa,” dedi.

“Ama daha iyiyim,” dedim ona ve Bea’ya, bu kez yalan *söylemediğime* sevinerek. “Yapabilirim.”

“Eve gidip uygun ayakkabı almamız gerekecek,” dedi Bea.

“Bu harika olur,” dedim ona. “Sula’ya ördüğüm atkıyı evde unuttum. Onu da alabilirim.”

Sula, “Haydi gidelim çocuklar!” diye bağırarak odasından dışarı çıktı. “Kapatma zamanı! Tacos and Tangos, işte geliyoruz!”

“Yalnızca Sula *doğum gününde* bile çalışır,” dedi Bea.

“Doğum günlerinde iş uyumaz,” dedi Sula bize. “Ayrıca mantramı yerine getirmeliyim: Sıkı çalış, sıkı eğlen. Herkes Tacos and Tangos’un Sula’nın dağıtma gecesi olduğunu bilir. Siz çocuklar yataklarınıza giderken ben hâlâ masaların üzerinde dans ediyor olacağım.”

Toni içini çekti. “O tam bir Yay burcu.”

“Tacos and Tangos, ha?” Klasik çatı katı tarzı daireye adım atarken etrafıma baktım. Açık tuğlalar, yüksek tavanlar, endüstriyel yüzeyler.

“Tacos and Tangos,” diye onaylarken Bea’nın bakışları toplanan insanları tarıyordu. Mekân acı verecek kadar yankılıydı ama duvarlara asılan renkli duvar halıları ve geniş ahşap zemini kaplayan soyut baskılı büyük kilimler sesi emiyordu.

“Tamam,” dedi montunu çıkarırken.

Bea’nın yardımıyla, o omzumdaki askıya takıldığı yerden kurtarıırken ben de benimkini çıkardım. Onu da alıp montlarımızı yan yana astı. “Ee?”

“Yalnızca kontrol ediyorum,” dedi, “iyi olduğundan emin olmak için ne de olsa...”

“Christopher!” diye bağırdı Margo mutfaktan. “Çocuğuma şeker yedirmeyi bırak.”

Bakışlarım adı geçen pisliğin, kucığında bir bebekle oturduğu (yoksa küçük çocuk mu demek lazımdı?) kemirmesi için *churro*’ya benzeyen bir hamur işi uzattığı pespembe tekli koltuğa gitti.

“Ya hamur tatlısını ya da parmağımı kemirecekti!” diye seslenerek karşılık verdi o da. “Zaten yemekten çok emiyor. Diş mi çıkarıyor?”

“Ne zaman çıkarmıyor ki?” dedi Margo yanımıza gelip hem Bea’ya hem de askım olmasına rağmen bana sarılırken omzunun üzerinden. Bu da Christopher’ın burada olduğu gerçeğini biraz telafi etti. “Sonunda geldiniz! Size biraz *taco* ayırdım!

“Geç kaldığımız için özür dileriz,” dedi Bea. “Şık ayakkabı almak için eve uğramak zorunda kaldık.”

“Ve Sula’nın hediyesi için.” Atkısını koyduğum poşeti kaldırdım.

Bea üzerinde fiyonk olan bir tekila şişesi uzattı.

“Teşekkür ederim. Onları ben alayım.” Margo hediyeleri kucaklayıp ayakkabılarımızı inceledi. “Bana bunların şık ayakkabılarınız olmadığını söyleyin.”

İkimiz de başımızı iki yana salladık. “Düz ayakkabılarımız çantamızda,” dedi Bea.

“Güzel,” dedi Margo. “Çünkü Doc’larla tango yapmak konusunda iyi şanslar.”

“Jamie de geliyor,” dedi Bea. “Bu hafta bannakta çalışıyor ama çok geçmeden gelir herhalde...”

“Belki de gelmiştir bile,” dedi Jamie hemen arkamızdan.

Bea döndü ve sarılmak için adeta adamın kucığına atladı. Ablamı şakağından öpmesini ve kokusunu içine çekmesini izledim. Bu, bilmediğim bir dili duymanın görsel versiyonu gibiydi... melodik, gizemli. Samimi ve özel bir şey izliyormuş gibi hissettim, bu yüzden başımı çevirdim.

“Christopher, Rowan’a rafine şeker veriyor,” dedi Margo bana. “Ama işi bittiğinde kızımın tanışmanı isterim! Şimdilik çocuğum mutlu bir şekilde meşgulken, sizi doyurup içirelim.”

Açık konsept mutfağa yürürken Rowan'ı daha yakından gördüm. Margo'nun sıkı siyah buklelerinden oluşan muhteşem bir halesi vardı ve o da herkes gibi Christopher'a mide bulandırıcı bir hayranlıkla bakıyordu.

Gözlerimi devirdim.

Mutfakta sebzeli taco'nu yerken Christopher'a bakmama çalışıyordum. Ama dikkatim ısrarla ona dönüyordu. Christopher'ın bu küçük insanı böylesine rahat bir tavırla kucakladığını, muhtemelen çoğu insanın aylık kirasından daha pahalıya mal olan takım elbisesinin her tarafına tarçınlı şeker bulaştırdığını görünce midemde tuhaf bir kıpırtı oldu. Üzerinde hâlâ kolalı beyaz gömleğin üzerine giydiği karamsar bir kömür tonundaki koyu renk takım elbise ceketı vardı. Kravat çıkmış, gömleğin birkaç düğmesi, altın sarısı bir ten parçasıyla koyu renk rüylerden oluşan gölgeye takılmama yetecek kadar açılmıştı.

Rowan elindeki hamur tatlısını Christopher'ın suratına yapıştırmaya yeltendi ama ne yazık ki Christopher onu burnuna değmeden hemen önce yakaladı. Benim duyamadığım ama onu kıkırdatabilecek bir şey söylerken dudakları tatlı bir gülümsemeyle hafifçe kalktı.

O an bana canlı bir şekilde çok benzediği babasını anımsattı ve Christopher'ın nasıl bir baba olacağını düşündüm. Midem yine komik bir burkulma yaşadı.

Onun berbat bir baba olacağım söylemek isterdim. Sert. Sabırsız. Sürekli bir memnuniyetsizlik halinde. Ama görünüşe göre bu onun bana karşı olan tavrıydı. Onu Rowan'la izlerken harika bir baba olacağını düşünmeden edemiyordum. Çocuğuna da şu an Rowan'a gülümsediği gibi gülümseyen bir baba. Tıpkı Rowan'ı gıcıklayıp tatlıyı düşürttüğü, hızlı bir hamleyle tatlıyı ortadan kaybettikten sonra onu tekrar gıcıklayıp güldürdüğü andaki gibi.

“Evet,” dedi elinde dönüp bakmadığım bir kokteylle yanıma gelen Sula. İçkinin ne olduğunu bile bilmeden büyük bir yudum aldım çünkü Tanrım, buna ihtiyacım vardı. “Onunla arası iyi. Ve bunu kızları tavlama için de yapmıyor. Buradaki tek bekâr insanlar erkek ve ne yazık ki Christopher’ın heteroseksüel olduğu kesin, yoksa Phil onun için *mükemmel* olurdu.” Yüzünü buruşturdu. “Dur, şey, sen hariç. Sen de bekârsın. Neyse. Merhaba! Gelmişsin. Seni en son bir buçuk saat önce filan görmüştüm. O zaman da bu kadar uzun muydun?”

Sula’nın omzuna vurdum. “Doğum günün kutlu olsun Sula. Şimdiden çok sarhoşsun, değil mi?”

“Yani, o yoldayım. Tekila beni konuşkan ve mutlu kılıyor.” Etrafına bakıp keyifle iç çekti. “Tekilanın yardımı olmasa bile nasıl mutlu olmam? Mutlu olmayacak ne var?”

Bakışlarım bir kez daha Christopher’ın artık ayakta durduğu ve Rowan’ı Margo’ya verdiği yere kaydı. Gözleri takım elbisesinin haline ilişince burun kemiğini sıktı. Önemli bir şey değilmiş gibi havalı bir tavırla eliyle geçiştirip hamur yağıyla tarçınlı şekeri silkeledi. Margo, Rowan’la birlikte yanından geçerken başını kaldırdı, göz göze geldik.

İfadesini düzeltmeden önce gözleri şaşkınlıkla parladı. Başını hafifçe eğdi. Kaşı meydan okur gibi kalktı.

Bakışlarımı ondan hiç ayırmadan içkimin kalanını bir dikişte içtim. Bana bakmayı sürdürürken ben de kaşımı kaldırdım. Sessiz, sözsüz ifadenin anlamı buydu:

Meydan okumanı kabul ediyorum.

ALTI

Christopher

Peki. Kate'ten kaçınmaya çalışmak, demek buraya kadardı.

Jamie'den Bea'ya Kate'in Sula'nın partisine gelmeyi planlayıp planlamadığını sormasını istediğimde Bea'ya gelmeyeceğini söylediğini söylemişti. Bu planın değiştiği açıktı. Kate odanın karşı tarafında duruyordu ve göz göze geldiğimizden beri beni açıkça görmezden geliyordu. Peki. Genetiğimin avantajı sayesinde bu deneyime pek aşina olmasam da görmezden gelinmeyi kaldırabilirdim. Görünüşümü ve varlığımı kazanmak için pek bir şey yapmamış olabilirdim ancak bu kadar çok kadını çeken bir şeye sahipken sık sık fiziksel zevklerin tadını çıkarmaya itiraz edecek değildim. Çenemi sıkıp en bariz istisnaya baktım: Kate.

"Bea buraya geldiğimde bana bunun son dakika kararı olduğunu söyledi," dedi Jamie bir bira uzatırken yanımdan. "Önceden bilsem seni uyarırdım."

Şişeden büyük bir yudum alıp gözlerimi Kate'ten ayırdım. "Sorun olmaz."

"Öyle diyorsan," diye mırıldandı kendisinininkinden bir yudum almadan önce.

“Tamam!” Sula grubun dikkatini çekmek için ellerini çırttı. Tabii ki sehpanın üzerine çıkmış ve yanakları neredeyse saçları kadar bronz bir renk almıştı.

“İşıldıyor gibi, değil mi?” diye sordu Jamie.

Sula’nın üç yıl önce geldiğim Tacos and Tangos’daki ilk doğum günü partisini hatırlayınca gülümseyerek başımı salladım. Jules’un beni ilk oyun geceme sürüklemesinden yalnızca birkaç ay sonraydı ama Sula’yla zaten Risk ve masa oyunları aracılığıyla dünyaya hâkim olurken hızlı ve yoğun bir bağ kurmuştuk. “Her doğum gününde,” dedim. “Tango, taco ve çok sarhoş bir Sula.”

Sehpanın üzerinde birkaç dans adımıyla tango yapmayı bilenlerin odanın sol tarafına, eğitime ihtiyaç duyanlarınsa sağ tarafına gitmelerini söylerken Jamie bana sınıttı.

“Tangoya aşina mısın?” diye sordum.

“Evet. Annem bütün oğullarının salon dansı dersi alması konusunda ısrar etti. Herhalde sen de artık tango biliyorsundur?”

“Tango camiasına üç yıl önce dahil edildim.”

Takdirle ıslık çaldı. “Elimizde bir usta var.”

Kate’in dumanlı kahkahası havayı bir kırbaç gibi keserek dikkatimi dağıttı. Ona bakınca istemeden de olsa yakışıklı olduğunu kabul etmek zorunda olduğum biriyle konuştuğunu gördüm. Yaklaşık onun boyunda, iyi giyimli, düzgün biriydi. İnek öğrenciyle hanım evladı karışımı bir havası vardı. Kate ona gülümsemiyordu ama delikanlı onun dikkatini kazanmayı başarmıştı... Daha kötüsü kahkahalarını da.

Kızgın bir öfke cildimin altında ilerledi.

Bakışlarımı kaçırıp yeniden merakla bana bakan Jamie’ye odaklandım. “Tango biliyorum ama usta değilim,” dedim ona, küçük kaçamağımı atlatmaya çalışarak. “Çok yakında göreceğin gibi.”

Margo işareti almış gibi bana doğru yürüdü. “Haydi gidelim,” dedi. “Sula yeni başlayanlara tangonun temelleri üzerine bağlamakla meşgul. Beni kaçır.”

“Leydim nasıl isterse.” Biramı Jamie’ye uzattım ve ceketimi çıkarıp bir kenara koydum. Sonra birayı geri alıp kalanını diktim. Margo takdirle tezahürat yaptı. Sonra manşetlerimi açıp çabucak kollarımı gevşettim ve dirseklerime kadar kıvrıp ona elimi uzattım. “Başlayalım mı?”

Gülümsedi. “Başlayalım. West... kahretsin, Jamie demek istedim. Affedersin.”

Başını eğdi. “Özre gerek yok.”

Margo başıyla koridordan odaya girip pisti araştıran Bea’yı işaret etti. “Dans partnerin bekliyor.” Dudağını ısırdı. “Bunu Bea’ya olan en derin sevgimle söylüyorum, arkasından konuşmak gibi olmasın, yalnızca gerçeği ifade ediyorum... ayak parmaklarının alacağı hasardan haberin var mı?”

Jamie sırtıttı, bakışları Bea’yı buldu. “Beatrice’le dans etme deneyimim var.” Birasını yanındaki masaya bırakıp ona doğru yürümeye başladı. “Ayak parmaklarıma istediği kadar basabileceğini biliyor.”

Biz onların buluşup konuşmasını izlerken Margo içini çekti. Bea’nın gülümsediği Jamie kolunu onun beline doladı, elleri birbirini buldu. Yavaş bir adım, sonra bir adım daha attılar, sonra hızla yer değiştirdiler, çarpışınca Bea güldü. Jamie eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı.

“Çok tadılar,” dedi Margo.

Homurdandım.

Gözlerini devirdi. “Bak şimdi, homurdanmak yok. Bazı insanlar hayat dansları için bir partner buldukları için mutlu, biz de onların adına mutluyuz.”

“İkimiz de bunun bana göre olmadığını biliyoruz. Neden olsun?” Belinden tuttum ve bana eğildi. “Yanımda sen varken.”

“Flört etmeyi bırak.” Güldü, benim ritmime uyunca adımlarımız aynı hizaya geldi. “Ben evli ve mutlu bir kadınum.”

Dönüp yavaş, büyük bir adım daha atarken ona sınıttım. Ateşli inek ona dans teklif ediyormuş gibi elini uzatırken Kate’in yanından geçtik. Bir adım kaçırdım ve Margo’ya takılıp tökezlerken neredeyse bileğimi burkuyordum.

“Affedersin!” diye bağırdı Margo. “Benim hatam. Sula her zaman alttan yukarı çıktığımı söylüyor. Bunu tangoda da yapmadan duramıyorum.”

Gözlerimi kırıştıtırıp bakışlarımı Kate’ten uzaklaştırarak Margo’ya odaklandım. “Özür dileme. Aslında benim hatamdı.”

Margo’nun bakışları benim bıraktığım yere kaydı ve Kate’i buldu. Sonra bana gülümsedi. “Biliyor musun, aslında Rowan’ın bir tatlı daha yemesine engel olsam iyi olacak.”

“Margo...”

“Dans için teşekkürler!” Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra dönüp beni tek başına duran Kate’in birkaç metre ötesinde bıraktı. Ateşli inek artık yanında değildi.

Gözlerimiz buluştu. Kate ilgisiz bir tavırla beni tepeden tırnağa süzdü. “Petruchio.”

“Katerina.”

“Partnerini çok çabuk kaybettin, öyle değil mi?” diye sordu.

Ona bakarken öz kontrolümle olan savaşımı kaybettiğimi hissediyordum.

Nazik davran, diye fısıldadı içimdeki mantığın sesi.

Lanet olsun, Katerina’ya *nazik* davranmak istemiyordum. Ona baktığımda beynimde dolaşan düşünceler *nazik* olmaktan olabildiğince uzaktı.

“Seninkine ne oldu?” diye sordum. “Daha dans edemeden kaybetmişsin. Onu ağlattın mı?”

Kate kayıtsızca omuz silkti. “Teklifini reddettiğimde bir-iki damla gözyaşı dökmüş olabilir.”

Dilimi şaklattım. “Günlük kotan çok az o halde, öyle değil mi?”

“Ah, gece yeni başlıyor,” dedi neşeli bir sesle. “Yetişmek için hâlâ bolca zamanım var.”

Aramıza ağır bir sessizlik çöktü. İşte o zaman izin isteyip Bill’le Jamie’ye verdiğim sözü tutmalı ve gecenin huzur içinde geçmesi için ortadan kaybolmalıydım.

Ama hareket edemiyor gibiydim. Yalnızca... orada duruyordum. Kate’e bakarken bakışlarım bir kez daha hâlâ askıda olan sağ koluna takıldı. Kendime ona çok dikkatli bakmamamı, göğsüme de orada tek başına, hırpalanmış ama gururlu görünerek dik tuttuğu çenesi ve gözlerindeki o ateşli parıltıyla dururken düğümlenmemesini söyledim.

Kate onu incelediğimi fark etti ve kaşını kaldırdı. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Olabilirsin.” Elimi uzattım.

Otoyol leşine bakar gibi baktı.

Bir gülümseme dudağımı kaldırdı. Buna anlamsızca sevinmiştim.

Ne yapıyorsun? Ona yaklaşman değil ondan uzaklaşman lazımdı, kahretsin!

Bu mantıklı sesi görmezden gelerek sordum, “Bana bütün o dünya seyahatlerinde tango öğrenmediğini söyleme.”

Kate bakışlarını yavaşça elimden çekip gözlerimle buluşturdu. “Ben... yeteri kadar aşınayım.”

“Peki.” Bir adım yaklaştım, elim hâlâ uzanmış haldeydi. “Haydi görelim o zaman.”

“Çalışan tek bir kolum var,” dedi ipek gibi bir sesle. “Geçen gece bana çarptığında büyük bir zevkle hatırlattığın gibi...”

“Asıl *sen bana* çarptın.”

Gözlerini devirdi ama sonra orada elini uzatarak duran beni incelerken ifadesi değişti. Bekledi. Bakışlarımız sabit kaldı ve çevremiz hareketli vücutların bulanıklığına, yaylıların ağır uğultusuna ve gitarın melodisine dönüştü.

Ailenin yanıldığını kanıtla, diye yalvardım ona içimden. Bu işi söyledikleri gibi berbat etmediğimi göster. Bana her zaman yaptığın şeyi yap... Yoluma attığın, benim de sana fırlattığım ateşi göster.

Kate bana doğru bir adım attı ve eliyle benimkine vurdu. “İyi.”

Elini tuttum, hafif ve sıcak avcu benimkinin üzerine yerleştiğinde vücuduma yayılan şiddetli sıcaklığı görmezden geldim. Parmakları sert ve uzlaşmaz bir tutuşa sahipti. Öyle görünmüyordu ama Tanrım, o çok güçlüydü.

Onu bedenlerimiz buluşana kadar kendime yaklaştırdım; göğüs, kalça, alt kısım.

Birden bu anın ne olduğunu idrak ettim; yıkıcı bir yargı hatası.

Ancak artık çok geçti çünkü Kate başını kaldırmış, bana bakıyordu. Yüzü benimkinin yalnızca birkaç santim aşağısındaydı. Gözlerinde meydan okuyan bir ifade dans ederken, “Peki Petruchio, kim idare edecek? Ben mi sen mi?” dedi.

Bir kolumu beline dolayarak onu daha da yakına çektim. Soluğu kesildi ve yanaklarına pembelik yayıldı. “Ben.”

Bakışları benimkilere kenetlendi, elini elimden kurtarıp kolunu boynuma attı. Elinin sırtına uzandığı, göğüslerinin yumuşak ağırlığının göğsüme baskı yaptığı ve kalçasının benimkine yaslandığı yerde sıcaklık giysilerime sızıyordu.

O benimle birlikte hareket ederken gözlerine bakarak ilk adımımı attım, sonra ikinci yavaş adımımı. Adımlarımız hızlanarak dönüşe girdiğinde, başı sonraki yöne hızla hareket etti ve kalçasını havalı bir hareketle döndürerek tekme attı. *Tanrım.*

Ona baktım. “*Yeteri kadar aşınayım. Öyle mi demiştin?*”

Bana sütünü bitirmiş bir kedi gibi kocaman gözlerle, tatminle sırttı. “Evet.”

O sırtışı pervasızca içime çektim ve hızlı bir dönüş yapıp ardından birlikte uzun, yavaş bir adım atarken elimi sırtının aşığına kaydırdım. Onu sabit tutarken bir elinin eksikliğini telafi etmek için diğer elimle belinden sıkıca kavradım. Avcumun sırtında açık durmasının, kalçasını kendime yaklaştırmamın, diğer elimin kaburgalarına değmesinin, başparmağımın bel kıvrımında kaymasının tek nedeni buydu.

“Beni bayağı sıkı tutuyorsun sanki, öyle değil mi?” diye sordu. Soluğu biraz düzensizdi. Benimki de öyleydi.

Sonra yine kendimizi tangoya verdik. Ama yalnızca. Öyle hissettirmiyordu... Vücudu benimkiyle birlikte dönüyor, bükülüyordu. Kat kat giysi ve aramızda onlarca yıldır süregelen uyumsuzluk olmasaydı bu şekilde hareket ederdik. Onu sert ve yavaş hareketlerle yönlendirirken boynumdaki soluğu sıcaktı, yanakları kızarmıştı, tırnakları tenime batıyordu.

“Petruchio.”

Yutkunup gözlerine bakarken kendimi sakinleştirmeye çalıştım. “Ne?”

“Beni çok sıkı tuttuğunu söyledim.”

“Yani? Aksi halde hızlı bir dönüşte uçup gidersin.”

“Sol kolumla sana sarılıyorum. Hiçbir yere gidecek değilim.”

Bıkkınlıkla iç çektim. “Bir kez olsun bana güvenir ve her konuda tartışmaya... *Tanrım.*”

Topuğu ayak parmağıma indi. Kate sakince bakıp, “Pardon,” derken ona baktım.

“O çok güçlü sol kolundaki bütün güçle tutunmanı öneririm,” dedim ona.

Kaşlarını çattı. “Ne... ah!”

Yatırmak için doğru an değildi yine de öne eğilerek yumuşak ve hızlı bir hareketle yaptım. Kate refleks olarak koluma yattı ve içini çekti.

“Tanrım, Christopher,” diye tısladı onu kaldırıp vücuduma daha da sıkı bastırırken, “Beni düşürebilirdin.”

Elim kalçasını bana yaklaştırdı ve yutkundum. “Seni asla düşürmem Kate.”

Bana cevap vermedi ama gözlerimiz birleşti. Onunkiler mavi alevler gibi sıcaktı. Yavaş bir adım, sonra bir adım daha attık. “Bana güvenmiyor musun?” diye üsteledim.

Hızlı dönüşümüzde dizi uyluğuma çarptı.

Acıyla inledim. “Bunu ‘hayır’ olarak kabul ediyorum.”

“Bunu ‘hayır ve sana kızdım’ olarak kabul et. Beni ürküttün, hiçbir uyarıda bulunmadan yatırdın.”

“Haklısın,” dedim göğsümde yankılanan suçluluk sancısıyla. “Seni bilerek korkuttum ve bu yanlıştı.”

Yavaş bir adım atarken Kate neredeyse takılıp düşüyordu, başı hızla bana döndü. “Sen az önce ne dedin?”

“Yanlış yaptığımı söyledim. İnanmanın zor olduğunu biliyorum,” dedim kuru bir sesle, “ama bazen ben de yanılabilirim.”

Birkaç kişinin bize bakmasına neden olan dumanlı bir kahkaha attı. “İnanmakta zorluk çektiğim şey senin bunu kabul etmiş olman!”

Çenem kasıldı. “Bu, senin de kullandığın bir ifade değil Katerina.” Onu kendime çekerek adımlarımızı hızlandırıp

ayak hareketlerimizi zorlaştırdım. O yetişip adım adım karşılık verdiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

“Biliyor musun, Petruchio?” dedi soluk soluğa. Eli tutunmak için sırtımı pençeliyordu. “Sana bir haberim var. Bu benim *çok* sık kullandığım bir ifade.”

“Ben de inandım,” diye homurdandım tutuşum beline inerken.

“Ama özürlerimi duymayı hak eden insanlara saklıyorum.” Eğildi, sıcak soluğu kulağımda, ağzı boynumdan bir fısıltı uzak-
taydı. Baş döndürücü bir sıcaklık bedenimi yaktı. “Yalnızca sen onlardan biri değilsin.”

Topuğu aynı parmağın üzerine, öncekinden iki kat sert bir darbeye indi. Sonra kendini kollarımdan kurtarıp uzaklaştı.

YEDİ

Kate

Bea'ya yorulduğumu ve eve döneceğimi söyledim. Taksiye bineceğime söz verdim. Sula'ya veda edip tekrar mutlu yıllar diledim. Sarhoşluğuna bakılırsa bunu hatırlamayacaktı bile. Margo'ya sarıldım ve beni çaresizce ihtiyaç duyduğum bir *shot* için kandırmasına izin verdim.

Eve kadar bütün yolu yürüdüm.

Ve acımasızca esen soğuk rüzgâr damarlarıma pompalanan sıcaklığı söndürmeye yetmediği için acımasız soğuklukta bir düş aldım.

Yatağa girdiğimde titriyordum. Örtüleri üzerime çekmeme rağmen *hâlâ* alev alev yanıyordum. Herhalde ateşim vardı.

Sırtüstü yatıp karanlık tavana bakarken seyahatlerimde öğrendiğim üç farklı dilde yüze kadar saydım, yine de dalamadım. Hazır olmadığımı, bir süre daha uyuyamayacağımı biliyordum. Bacaklarımın arasında bir nabız atıyor, uzuvlarıma şiddetli, zonklayan bir ağrı yayılıyordu. Kendimi tedirgin ve huzursuz hissediyordum.

Ve çok siniri bozulmuş.

Christopher böyle dans etmeye nasıl cüret edebilirdi? Yalnızca tangoda değil, aynı zamanda beni uyuz etmek konusunda bu kadar iyi olmaya nasıl cüret edebilirdi?

Huzursuzca çarşafları fırlatıp Bea'nın odasına girdim ve başucu lambasının yumuşak ışığını yaktım. Kirpi Cornelius orada oturmuş, gece kirpiliği işini yapıyor, etrafı kokluyordu.

İçimi çekerek gösterişli yaşam alanının yanına çöktüm ve usulca camını tırmaladım. "Hey."

Cornelius beni görünce büyük, kara gözleri ve kıpır kıpır küçük burnuyla canlandı. Paytak paytak yürüyüp parmağımı kokladı, sonra yiyecek olmadığını anlayınca dönüp uzaklaştı.

Burada değilken onun için yaptığım ve son hediye paketimle Bea'ya gönderdiğim çörek biçimindeki minik uyku tulumunu koklamasını izledim. Yukarı uzanıp kapağı usulca açıp elimi yavaşça indirdim. "Bir dakika takılmak ister misin?" diye sordum. "Kurt getirmedim ama annen bir günde çok fazla yememen gerektiğini, aksi takdirde sağlıksız olacağını söyledi ve onun dediğini yapmamız gerekiyor."

Sinirli bir soluk sesi çıkardı.

"Biliyorum. O tam bir keyif kaçıran, senin uzun ve mutlu bir kirpicik hayatın olması için elinden geleni yapıyor." Yavaşça elimi yaklaştırdım. Üzerine bastı ve ben de diğer elimi üzerine kapayarak onu kafesinden çıkardım.

Bea'nın şifonyerinin üzerine koyarken avcumdaki patilerinin gıdıklayıcı rahatlığının tadını çıkardım. Başını kaldırıp bana baktı. Aşırı tatlıydı.

Başkasının aksine. Kollarını dirseklerine kadar sıvamış, gömleğinin yakasında hâlâ kucağına oturtup gıdıkladığı küçük kızdan kalan belli belirsiz tatlı kokusuyla karışık kolonyasının baharatlı sıcaklığıyla hiç de sevimli olmayan birinin. O, zorba

ve saldırgandı. Ve tangoda çok iyiydi. Ve beni o kadar sıkı tutuyordu ki dünya ekseninden çıkıp doğrudan evrende süzülse bile sabit kalacakmış gibi hissetmişim.

“Christopher’ın benimle nasıl dans ettiği umurumda değil,” dedim Cornelius’a. “Ya da hakkımda ne düşündüğü. Dağınık topuzuma ve eski püskü giysilerime bakmaya devam etmesi umurumda değil.”

Uzun zamandır kendime Christopher’ın hakkımda ne düşündüğünü umursamadığımı söylüyordum. Çünkü böyle yaparsam, büyürken beni görmezden geldiği onca zaman bu kadar acıtmaz, kendim için açtığım yolu acımasızca eleştirmesi bu kadar acı vermezdi. En azından çoğu zaman.

Cornelius bana kuşkuyla göz kırparak esnedi.

“Anlaşıldı,” dedim ona. “Eğlencene geri dönmene izin vereceğim.”

Doğrulup Cornelius’u kafesine geri götürdüm ve kaşınmak için küçük kum havuzuna doğru paytak paytak yürümesini izledim. “Keşke bende de senin dikenlerinden olsaydı, Cornelius. Kendimi korumamı çok kolaylaştırırdı.”

Parmaklarım cam boyunca dikenlerinin şeklini takip etti. “Ama benim dikenlerim *içeride*. Ve onlar çok daha fazla acı veriyormuş gibi görünüyor. Sanırım herkesten çok bana.”

Cornelius dönüp belli belirsiz endişeli bir ifadeyle bana baktı.

“Merak etme. Yalnızca çakırkeyifim ve anlamsızca duygularıma kapılıyorum.” Biraz sendeleyerek ayakta durdum. Partiye geldiğimde diktiğim kokteylin yanı sıra Margo’nun *shot*’ünün etkisini hissediyordum. “Ben yatıp uyuyarak aylacağım.”

Bea’nın ışığını söndürüp koridor boyunca yürüdükten sonra yatağa serildim ve neyse ki kısa bir süre sonra uyku beni sarmaladı. Gerçi hiç huzurlu değildi.

Rüyalarla doluydu. Son derece canlı rüyalarla.

Sıcak, güçlü bir vücut benimkini dans pistinden koridorun sonuna yönlendiriyordu. Ağrıyan yerime dokunup beni tam olarak *dengemi* bulana dek tutan bir el vardı.

Yatağa doğru hızlı, sert bir yatırış.

Bütün gece süren, yeni, ateşli bir dans.

SEKİZ

Christopher

Sula'nın doğum günü partisindeki tango olayının doğruladığı bir şey varsa o da Kate'le mesafemi korumanın bu durumdan kurtulmanın tek yolu olduğuydu.

Özellikle ayak parmaklarımın sağlam kalmasını istiyorsam.

Ama işte yine de buradaydım ve en yakın tren durağından Wilmot kardeşlerin evine giden kaldırımında yürüyordum.

Tam ona doğru yürüyordum.

Hakkımı vermek gerekirse on gün olmuştu. Bir buçuk hafta uzak kalmış, işimle meşgul olmuş, arkadaş grubu davetlerini reddetmiştim. On gün boyunca benim olan dünyadan vazgeçmiştim. On günün Kate'in her zaman yaptığı gibi sıkılıp şehri terk etmesi için fazlasıyla yeterli olacağından o kadar emindim ki.

Yanılmışımdı. Ve sırf o buralarda kalmaya karar verdi diye artık ailem gibi olan insanları sonsuza dek benden almasına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Yalnızca oyun gecesi olmasına rağmen savaşa gidiyormuş gibi hissediyordum. Bu yüzden, kıyametine yürüyen her aklı başında insan gibi ben de sağ kolum olması için yanımda birini getirmiştim.

“Tanrım, hava çok soğuk,” diye söylendi Nick. Buz gibi rüzgâr eğilerek karşıladığım sert bir yumruk gibi çarptı, soğuk ve ayıltıcıydı. Nick omuzlarını kulaklarına kadar kaldırmıştı. “Nasıl oluyor da senin cevizlerin donmuyor?” diye sordu.

Ona alaycı bir sırıtışla karşılık verdim. “Hiç benim cüssemde birinin üşümekten şikâyet ettiğini gördün mü?”

Yansımalarımız bir binanın karartılmış camından bize baktı... ince, orta boylu Nick ve babamdan aldığım uzun, iri cüsem. Bu geceki yansımamla onun dublörü olabilirdim, anneme çeken tek yanımla olan yüzüm gölgede kalmıştı. Bu beni iki kere bakmak zorunda bıraktı.

“Kendini seyretmeyi bırak,” dedi Nick.

Onu itince güldü. “Kendimi seyretmiyordum, seni pislik.”

“Ya, tabii.”

“Bu saçmalık da nereden çıktı? İşte sana daha büyük bir müşteri portföyü vermeme mi kızdın? Şimdiye kadarki en iyi çeyrek dönemimize mi bozuldun?”

Gözlerini devirdi. “İşle ilgili değil. İster inan ister inanma, bazılarımız kâr payları ve yatırım stratejileri dışında şeyler de düşünüyor. Kardeşime Kazanova saçmalıkları çekmenle ilgili.”

“Ben öyle bir şey yapmadım!”

“Belki bilerek yapmadın,” diye karşılık verdi, “ama sonuç değişmedi. Geçen hafta içki saati buluşmamızda sen erken çıkınca Gia’nın arkandan söylediği şeyden sonra hâlâ toparlanamamamı mazur gör, çünkü resmen, ‘dibim düştü’ dedi.”

Bakışlarından özenle kaçınarak öksürdüm. “Açıkça belirttim, ona yalnızca, ‘Ben de seni gördüğüme sevindim’ dedim.”

Bunalmış bir tavırla başını salladı. “Bu haksızlık. Sen istediğin kadını elde edebiliyorsun ama kimseyle çıkmıyorsun. Bir de benim gibi hemen evlenip yuva kuracak adamlar var ama

kimse bizi istemiyor. Seni ve Henry Cavill'in kalkık poposunu istiyorlar.”

Kaldırımında öylece donakalarak Nick'in bana çarpmasına neden oldum. “Ne *dedin* sen?”

“Gia böyle söyledi. Küçük kardeşimin *senin* kıcını düşünmesini ne kadar düşünmek istemediğimi tahmin edebiliyor musun? Henry Cavill'in kıcını Google'da araştırmayı ne kadar istemediğimi? -spoiler vereyim, merak galip geldi ve Henry Cavill'in kıcını Google'da araştırdım- ancak daha sonra bu benzetmeyle ilgili kendi fikrimi belirlemek için *senin* kıcına bakmak zorunda kaldım. Ve üzülerek kardeşimin haklı olduğunu söylemeliyim, sende Superman'in kıcı varmış.”

Arkamı dönüp yürümeye başladım. “Seni yanımda getirdiğime çok pişmanım.”

“Ya, haydi ama eğlenceli olacak. En azından gelmemi istemenin *gerçek* nedenini itiraf ettiğinde öyle olacak. Yıllardır bu oyun gecelerine katılırsın ve beni bir kez bile davet etmedin. Bu gecenin farkı ne?”

Ona tehditkâr bir bakış attım.

Ellerini kaldırıp gözlerini açtı. “Ooo, şimdi korktum.”

“Kork zaten. Bende Superman'in yalnızca kıcı değil pazıları da var ve seni seve seve en yakın tren istasyonuna fırlatabilirler.”

“Asla yapmazsın.” Bir kolunu boynuma atarak beni kendine çekip saçlarımı karıştırdı. “Bu boz ayı homurtusunun altında yalnızca büyük, eski bir oyuncak ayı var.”

“Çekil,” dedim ona.

“Yapma.” Ellerini birbirine vurup sürterek ısınmaya çalıştı. “Haydi söyle. Eski dostun Nick Lucentio'nun daha önce hiç götürülmediği halde masa oyunu gecesine sürüklenmesinin nedenini duyalım.”

Elimi göğsüne koyarak kavşağa fırlayıp kırmızı ışıktaki geçen bir taksinin altında ezilmesini önlerken iç geçirdim. “Yakınında olmak zorunda kalacağım biri var... nasıl davranacağımı bilmiyorum...” İçimi çekerek yüzümü ovuşturdum. “Bu gece biraz desteğe ihtiyacım var, tamam mı?”

Nick bana kaşlarını çatarak baktı. “Bu senin... samimi halin mi? Sen... duygularını mı ifade ediyorsun?”

İtalyanca çok kaba şeyler mırıldanarak karşıya geçtim.

“Yalnızca dalga geçiyordum,” dedi gülerek. “Geldiğim için mutlu olduğumu biliyorsun. Ayrıca asla bilemezsin. Sonuçta bu gece hayatımın kadınıyla tanışacağım gece olabilir.”

“Ah, Tanrım.” Ben evin kapısını arkamızdan kapayıp montumu çıkarırken Nick ağzı açık duruyordu. Şimdiden yanmıştım. “Bu da kim?”

Kaşlarımı çatarak baktığı yönü belirlemeye çalıştım. Herkes mutfağa doluşmuştu, kahkahaların arasında anlam veremediğim bir şeyle ilgileniyorlardı.

Bizi ilk olarak herkesten uzun olan Jamie fark etti ve grubun arasından çıkıp bize doğru yürüdü. “İşte geldi!” dedi montlarımızı alıp asarken. “Sen, şey,” -sesini alçalttı- “Kate’in burada olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Çok kibar davranacağım,” diye rahatlattım onu. Tipik tokalaşma üstüne sırtta vurmalı selamlaşmamızı yaptık. Sonra onu bakışlarını gözüne kestirdiği kişiden ayırmakta zorlanan Nick’le tanıştırdım. “Lucentio.”

Nick gözünü bile kırpmadı. “Ha?”

“Dilini tekrar ağzına sokmaya ve onu kullanarak sana ne olduğunu anlatmaya ne dersin?”

“O mükemmel,” dedi fısıltıyla. “Kim o?”

Jamie’yle onun baktığı tarafa baktık.

“Tezgâhın üstünde oturan mı?” diye sordu Jamie. “Ufak tefek, açık kumral saçlı olan?”

“Gözleri denizden daha mavi ve gülümsemesi güneşten daha parlak olan?” diye ekledi Nick.

Alayla güldüm.

Nick bana aldırmadan içini çekti. “O.”

Jamie huzursuzca boğazını temizledi. “Şehirde iş bulduğu için buraya yeni taşınan Bianca o. Bea’yla Kate’in...”

“Kuzini.” İnleyerek başımı salladım. “Hayır, Nick. O olmasın da kim olursa olsun.”

Sonunda bakışlarını perişan halde bana bakacak kadar uzun süre ayırabildi. “Neden?”

“Çünkü o...” Grup hareket ederken sesim kesildi. Yalnızca Kate’i bir şişe bira açıp büyük bir yudum almadan önce başını geriye yatırıp kahkaha atarken görebileceğim kadar aralanmıştı. Saçları tepesinde toplanmış kumral çizgili kestane rengi bir karmaşaydı. Yanakları pembeydi. Tişörtü siyahtı ama biraz içini gösteriyordu. Bakışlarım daha da aşağılara kaymadan önce kendimi başka yöne bakmaya zorladım.

“O ne?” diye sordu Nick bana.

Jamie yüzünü buruşturarak noktaları birleştirdi.

Burnumu ovuşturdum. “Kate için önemli. Ve Kate benden hiç hoşlanmıyor. Kate benimle birlikte geldiğini anlayınca seni de onaylamayacak, böylece Bianca’yla konuşma fikrine veda edebilirsin.”

“Bianca’yı öpme fikrini tercih ederim,” dedi Nick gözlerini tekrar ona dikerek. “Peki birbirimizi tanımıyormuş gibi davran-sak nasıl olur?”

“Hah. Manevi desteğin için tekrar teşekkürler.”

“Hey, haydi ama. Senin aksine benim etrafımda sürekli bana yavşayan kadınlar yok. Daha önce kimse için böyle hissetmemiştim.”

Jamie kaşlarını çattı. “Onunla *tanışmadın* bile.”

“Doğru,” dedi Nick hevesle. “Ve şimdi gidip bu durumu düzelteceğim.”

“Bekle. Nick!” Onu durdurmak için uzandım ama gitmişti. Ve yaklaşırken Bianca’nın ona attığı çekingen, tatlı bakışlara bakılırsa artık çok geçti.

Jamie anlayışlı bir tavırla sırtıma vurdu. “Biraya ne dersin?”

Başka herkes için *Sekans* arka arkaya beş pul ve oyun kartıyla oynanan masum bir yaşlı oyunuydu.

Bu grup içinse gladyatör arenasıydı.

“*Orospu çocuğu*,” diye söylendi Toni, Kate valesini atarak onun piyonunu tahtadan atınca. “Çok saldırgansın!”

“Kazanmak için oynuyorum Antoni.” Kate kaşlarını kaldırarak bana baktı, sonra kokteylinden büyük bir yudum aldı.

“Atak *yapabileceğini* biliyorsun,” dedim ona kartımı atıp piyonumu bizim için çapraz bir üçlü oluşturacak haneye koyarken. “O zaman belki bu oyun hepimiz emekliler topluluğuna katılmadan biter.”

“Bunun senin için yeni bir kavram olduğunu biliyorum Christopher,” dedi Kate ukala bir tavırla, “ama senin bu şekilde oynuyor olman tek doğru yol olduğu anlamına gelmiyor.”

Toni’nin erkek arkadaşı Hamza bir kart attı ve piyonunu tam Kate’in Toni’ninkini oyundan çıkardığı yere koyarak takımına bir dörtlü kazandırdı.

Kate'in kuzini Bianca olayların gidişatı karşısında hüsranla inledi. Nick ona hayran hayran baktı.

"Ev-vet," diye söylendi Bianca. "Aile toplantılarında bu kadar acımasız oynadığımı hatırlamıyorum."

"Çünkü öyle oynanmazdı," dedi Bea. "En azından Wilmot aile toplantılarında. Ancak anne tarafı tamamen farklı bir konu."

Kate haince sırıttı. "O'Reilly aile toplantılarına *bayılıyor*rum."

"Sonuncusunda biri *parmağını* kaybetmişti," diye hatırladı Bea.

"Eh. Dokuz tane daha var," dedi Kate yakınındaki bir tabaktan aldığı kajuyu ağzına atarken. "Havai fişekler biraz kontrolden çıkmıştı. Olur öyle."

Bea hayretle güldü sonra Bianca'ya döndü. "Yanlış hatırlamıyorsun. *Sekans* normalde oldukça sakindir. Biz oyun gecelerinde kendimizi kaptırma eğiliminde oluyoruz."

Jamie boğazını temizledi. "Geçenlerde yetişkinlikte oyun oynamanın zihinsel sağlığa yararları hakkında bir makale okudum. Masa oyunları özellikle belirtilmişti."

"Gerçekten mi?" diye homurdandı bir kart atıp sahipsiz bölgeye bir piyon yerleştiren Margo. "Çünkü bu, arabamı yıkama yerine soktuktan sonra camlarımın yarıya kadar inik olduğunu fark ettiğim zamanki gibi hissettiriyor."

Sula güldü. "Sen yalnızca kaybedince bozulanlardansın."

"Masa oyunlarında berbatım!" diye itiraz etti Margo. "*Fiziksel* şeyler yapmak, biraz stres atmak istiyorum, kış üstü oturup masa oyunlarında bozguna uğramak değil. Haydi balta atmaya gidelim..."

"Hayır!" diye bağırdık Jamie'yle birlikte. Kate ilk atışında beni öldürür, Bea da birinin kolunu koparır.

"Peki ya paintball?" diye sordu Bea.

Jamie ona okuyamadığım bir bakış attı.

“Yılın bu zamanında bunu yapabileceğinizden emin değilim,” dedi Sula, “açık havada yapıldığı için ama açıkçası ben ateşli bir silahın fotoğrafını bile içeren bir şeyden keyif alamam.”

“Onaylıyorum.” Hamza birasını kaldırdı.

Masanın etrafında *ben de* korosu yankılandı.

“Aaa,” dedi Toni kartlarını masaya atarak. “Şimdi hatırladım, geçenlerde yeni bir paintball sahasıyla ilgili bir şey görmüştüm. Oyun odaklı ve şiddet içermeyen bir şeymiş galiba.”

“Şiddet içermeyen mi?” Hamza kuşkucu görünüyordu. “Ama o... *paintball*.”

“En azından nispeten şiddet içermeyen,” diye kabul etti Toni. Telefonunu çıkarıp bir web tarayıcısına hızla bir şeyler yazdı. Bir süre sonra gözleri ekranı tararken konuştu, “Ne kadar havalı, baksanıza? Çıplak elle biyolojik olarak çözünen boya topları fırlatılıyormuş, sapan da kullanabiliyorsunuz. Barış, Sevgi ve Paintball. Hem iç hem dış mekân alanları olduğu için bütün yıl açıkmiş. Ne zaman istersek gidebiliriz.”

“Ben varım!” diye bağırdı Margo.

Jamie yüzünü buruşturdu. “*Aşırı* pis bir şeye benziyor.”

Bea’nın gözleri parladı. “*Müthiş* bir şeye benziyor.”

“Bunu yapmalıyız!” dedi Bianca.

“Ben de varım,” dedi Nick ona.

Kate ona öldürecekmiş gibi baktı.

“Hey.” Masanın altından dizine vurdum. “Sakin ol. Benim yakınım olmasına rağmen iyi biridir.”

Dudaklarını büktü, gözleri hâlâ Nick'teydi. “Onu üzerse yemin ederim kötü saç kesimi son derdi olur.”

“Ha, güzel. Birinin karakterini görünüşüyle değerlendirmek.”

“Ben...” Kate’in sözü üzerimize bir bira çağlayanı boşalınca kesildi.

“Pardon!” dedi Bea saniyeler öncesine kadar Jamie’nin birasıyla dolu olan boş bira bardağını yerden alırken. “Onu hiç görmedim ve çarpıp devirdim.”

Kate’le aynı anda ayağa kalkıp ellerimizdeki birayı silkeledik.

“Sorun değil, BeeBee,” dedi Kate.

Zorla gülümsedim. “Endişelenme.”

Darlığı nedeniyle birbirimize fazla yakın olarak koridordan aynı anda hızla geçtik.

“Ben tuvalete gidiyorum,” dedi Kate sağlam omzuyla beni itip öne geçerken.

“Senin yatak odan var!”

“Birayı yıkamam gerekiyor. Erkek öğrenci yurdu gibi kokuyorum.”

Koridorda öfkeyle kalakaldım. “İyi. Ben de üzerimi burada değiştiririm.”

Gömleğimin düğmelerini açarken Kate donakaldı. “Ne yapıyorsun?”

“Hefeweizen banyosu yapmaktan hoşlanmayan tek kişi sen değilsin.”

Gömleğimi çıkarıp atletimin yakasını kavradığımda gözleri büyüdü. Beynimin küçük, mantıklı bir köşesi Kate’le mesafemi koruyup gerginliği azaltmak için durmam gereken yerden çok uzak olduğumu söylüyordu. Ama daha büyük, daha ilkel kısmı, gözbebeklerinin büyümesi ve o koyu renk kızarıklığın boynundan yanaklarına yayılmasıyla ziyafet çekiyordu.

“Banyoyu sen al,” dedi sesi çatlayarak.

Atletimi çıkardım. “Çok geç.”

Eliyle gözlerini kapayıp gerilerken duvara çarptı. “Çıplak kaldın.”

“Yarı çıplak.”

Titrek bir soluk verdi. “Senin *sorunun* ne?”

Yanından geçip Juliet’in -artık Kate’in- odasına yöneldim.

“Neden odama giriyorsun?” diye ciyakladı.

“Burada günlük giysilerim var. Algılayamadığını biliyorum ama ablaların buradayken kendimi gerçekten evimdeymiş gibi hissetmemi istiyor.”

Jules’un şifonyerinin alt çekmecesini karıştırıp yedek tişörtlerimden birini bularak üzerime geçirdim.

Oda kuşku uyandıracak kadar sessizdi. Nedenini tişörtün yakasını başımdan geçirince anladım.

Kate sırtı bana dönük olarak duruyordu.

Çıplak sırtı.

“Lanet olsun.” Gözlerimi kıstım, hemen kapıya döndüm ve doğruca duvara tosladım.

O boğuk, dumanlı kahkaha havada dans etti, tenimin üzerine fısıldadı. “Ne oldu, aynısı sana yapılınca hoşuna gitmedi mi?”

Gözlerim kapalıydı ama o retinalarıma yapışmıştı... Belinin kıvrımı, omurgasının düz hattından belinin altındaki iki küçük gamzeye kadar. Ellerim belinde, başparmaklarım o gamzelerde gezinirken, kalçasından tutup kendime çektiğimi, böylece onu öne eğip iyice açarak dilimi... Bu hayalle birlikte sıcaklık içime hücum edip vücudumun kasılmasına neden oldu.

Kahretsin. *Kahretsin.*

Orada kalamazdım. Buna bakamazdım. Ya da dinleyemezdim. Teninden kayan pamuklu kumaşın hışırtısını, açılan sütyenin *çıt* sesini. Acılı, hüsrana uğramış bir homurtuyla el yordamıyla kapıyı buldum. Sonra dışarı fırlayıp arkamdan çarptım.

“İşte buradasın!” Nick koridorda yanıma geldi. “Ee, aranızı düzeltibildiniz mi?”

“Ne?” Yanından geçtim ama Nick peşimi bırakmadı.

“Kate’le. Bianca’ya her gülümsediğimde beni hadım etmek istiyormuş gibi bakıp duran kişiyle.”

Boş boş güldüm. Onunla herhangi bir şey bu kadar basit olabilirmiş gibi. “Evet, Nick. Ona senin iyi biri olduğunu söyledim ve o da, ‘Harika, Christopher. O zaman benim onayımı aldı,’ dedi.”

Gülümsedi. “Gerçekten mi?”

“Hayır, salak. Her zaman yaptığı gibi kafamı kopardı.”

Rengi soldu. “Şimdi ne olacak?”

Çenemle Nick’e tatlı, çekingen bir gülümsemeyle bakan Bianca’yı işaret ettim. “Şimdi yine de onunla konuşacaksın. Kate’in onayına ihtiyacın yok.”

“Cevizlerimin sağlam kalması lazım.”

“Cevizlerine bir şey olmaz. Kate muhtemelen Bianca’yı benim gibi olduğun konusunda uyarıp senden soğutmaya çalışır ama bu konuda bir şey yapamazsın. Sen yapabileceğin şeye odaklan... onun yanıldığını kanıtla.”

Nick, Bianca’ya gülümseyip içini çekti. “O mükemmel.”

Gözlerimi devirdim. “Onunla yalnızca masa oyunu sırasında otuz dakika konuştun.”

“Ruh eşi bağlantısı bu,” dedi savunmaya geçerek. “Senin anlayabileceğin bir şey değil.”

Nedense bu sözler beni kırdı. Nick’e birileriyle çıkmayı ya da bir ilişki sürdürmeyi reddetmemin asıl sebebini söylemediğim sürece yat-bırak politikamı anlamasını beklemenin haksızlık olduğunu biliyordum ama hakkımda ne düşündüğünü duymak yine de göğsümde içi boş bir ağrı bırakmıştı.

“Ne yaptın ki,” diye üsteledi, “Kate kuzininin senin bir tanıdığınla konuşmasına bu kadar karşı?”

“Yani artık yalnızca *tanışıyoruz*, öyle mi?”

“Bunu benim için düzeltmelisin,” diye yalvardı. “Ben büyülenmiş bir adamım... *Yanıp tutuşur, kül olurum!*”

Ona baktım. “Bu kadar çok şiir okumayı *bırakmalısın.*”

“Bu şiir değil, bu...”

“Birlikte ancak yarım saat geçirdiğin bir kadına karşı muhtemelen bir şeyler hissedemeyeceğin için durumu utanmadan aşırı romantikleştirmek mi?”

“Anlamadığını biliyorum ama lütfen,” -kararlılığımı yerle bir edecek kadar çaresiz görünerek yaklaştı- “lütfen işleri düzeltmeye çalışır mısın? Bianca kendi kararlarını verebilecek yetişkin bir kadın. Bunu biliyorum...” Omzunun üzerinden, artık dar, koyu yeşil bir tişört giyen Kate’in temkinli bir tavırla bize bakan Bianca’ya tıslayarak bir şeyler fısıldadığı tarafa göz attı. “Yalnızca biraz yardıma ihtiyacım var.”

“Olduğundan pek emin değilim.”

Bianca yanımıza gelip Nick’in yanında durarak ona gülümsedi. “Böldüğüm için özür dilerim,” dedi. “Acaba...” Boğazım temizleyip bir adım daha yaklaştı. “Biraz konuşabilir miyiz? Balkonda?”

Nick gülümsedi. “Daha fazla istediğim bir şey olamaz.”

Masanın karşı tarafında durduğu yerden Kate’in bakışlarını daha gözlerimiz buluşmadan hissettim. Tişörtü yokken nasıl görüldüğünü -uzun sırtını, pürüzsüz cildini, omuzlarını öpen kumral tutamları- hatırlamamak, zihnimi parçalayan o pis fanteziyi tekrar ziyaret etmemek için o kadar zorlanıyordum ki.

Kırgınlık bağırsaklarımı düğümledi. Kate’le ilgili bir şeyin daha hafızama kazınmasını, tekrar gittiğinde düşüncelerimi çektiğirmesini istemiyordum.

Bakışlarımı zorla ondan ayırarak atıştırmalık almak ve mutfakta Margo’nun kokteyllerinden birer tane daha içmek için *Sekans*’a ara veren gruba katıldım.

Çok geçmeden, Kate'le üzerimizi değiştirip birbirimize işkence ettiğimiz sırada gelen Sarah'yla tanıştırıldım. Jamie'nin meslektaşı onun gibi çocuk doktoru değil, yerel bannaklarda onunla birlikte gönüllü olarak ihtiyacı olanlara sağlık hizmeti veren bir dahiliyeciydi.

Zeki ve güzeldi. Muhteşem, dolgun kıvrımları ve kendinden emin bir gülümsemesi olan parlak gözlü, hızlı konuşan biriydi. Başka bir gece olsa tam olarak nereye gittiğini bilirdim... Doğruca bedenim tükenene, zihnim sonunda sessizleşene ve o orgazmlarla mutlu olana dek durmayacağım yatağa. Sonra o uyurken giyinir ve her zamanki... kısa, samimi ve kasıtlı olarak hiçbir iletişim bilgisi barındırmayan notumu yazardım.

Fakat şimdi öyle olmuyordu.

Bu kez havadan sudan sohbet ederken kendimi Sarah'nın söylediklerine odaklanmaya zorlamam gerekti. Etrafıma bakmama izin verene kadar beş dakika boyunca saniyeleri saymak zorunda kaldım ancak küçük insan kalabalığının içinde Kate'ten bir iz göremedim. Dikkatimi karşımdaki kadına vermeye zorladım. Kate'in nereye gittiğini ya da ondan uzaklaşmakla doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşünmedim.

Bu kalabalığı araştırırken dağınık saçlı, cesur kadını bulabileceğimi bilmeye çok fazla alışmaya başladığım için endişe duymadım.

DOKUZ

Kate

Koridorun gölge kısmında durduğum yerden son yarım saattir mutfakta Christopher'ın yanında olan kadını görebiliyordum. Konuşurken gülümsüyor, gözlerinden çizgi film kalpleri fışkırıyormuş gibi görünüyordu. Onda ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Christopher'a baktığımda beynim o sinir bozucu, kusursuz dağınıklıkta siyah saçlarının üzerine küçük şeytan boynuzları çiziyor, o kalkık, yuvarlak bölgesine de çatallı bir kuyruk ilıstiriyordu...

Gözlerimi yumup kendime zihinsel bir tekme attım. Kalçasına bakıp ağırlık merkezini değıştirdiğinde pantolonunun nasıl esnediğini ve gerildiğini fark etmeme neden olan sorunum neydi?

Gözlerimi açtığımda kesinlikle poposuna *bakmadığım* halde koridorda gömleğini çıkarırken çıplak göğsünün nasıl göründüğünü hatırladım. Geniş ve sağlamdı, ince, siyah tüyler altın rengi tenini süsleyip ok gibi doğruca karnından...

"Buradaymıssın." Bea yanımda duvara yaslandı ve beni bir kez daha endişeyle tepeden tırnağı süzdü. "Sen iyi misin?"

“Öğg,” diye homurdandım Christopher’a dik dik bakarak.

Alaylı bir kahkaha attı. “Bunun içkiyle değil Jamie’nin iş arkadaşının Christopher’a asıldığını görmekle ilgili olduğunu varsayıyorum.”

“Olumlu.”

“Daha uzun süre buralarda kalacaksan buna alışman gerekecek,” dedi. “Sen, ben ve Jules dışında herkesin onu yatağa atmak istediğinin farkındasın değil mi?”

“Daha çok onunla yatağa *girmeyen* bir tek biz kalmışız gibi,” diye mırıldandım kokteyl bardağıma doğru. Margo’nun kokteyller konusundaki dehası bu geceyi atlatabilmemi sağlayan tek şeydi.

“Birini kiminle veya kaç kişiyle yattığı konusunda yargılayacak değiliz,” dedi Bea imalı bir tavırla.

Gözlerimi devirdim. “Onu elbette *bunun* için yargılamıyorum. Bu süreçte kırdığı kalpler yüzünden.”

Bea meraklı görünerek bana baktı. “Neden onun birilerinin kalbini kırdığını düşünüyorsun?”

“Çünkü çapkınlar öyle yapar ve o, çapkının sözlük karşılığı.”

“Bizim gitmemiz gerekiyor.” Sula yanımızda durmuş, palto askılarının arasında aranıyordu. Margo da hemen arkasındaydı. “Rowan yakında uyanıp Margo’nun memeleri için çığlık atmaya başlar.”

“Yürüyen bir çocuğu emzirme keyfi,” dedi Margo.

Sula onun montunu giymesine yardım ederken ekledi: “Keskin dişleri olan birini ve de.”

Bea’yla refleks olarak göğüslerimizi kapadık.

“Evet, duyulduğu kadar eğlenceli.” Margo, Bea’ya sıkı sıkı sarıldı, sonra askudaki koluma dikkat ederek bana da sarıldı. Bu askı olayından çok sıkılmaya başlamıştım. İki kolumla sarılmak

istiyordum. *Sekans*'ı iki elimle oynamayı da. Christopher'ın çenesini tutup dikkatini çekerek suratındaki o kibirli sırıtışı silmenin bir yolunu bulmayı da.

"İyi geceler çocuklar!" diye seslendi Sula herkese öpücük göndererek.

"Of," dedi Bea gidişlerini izlerken. "Dişler ve emzirme. Kulağa korkutucu geliyor."

Kapının Margo'yla Sula'nın arkasından kapanmasını izledim. Döndüğümde Bea'nın bir bardak su içtiğini gördüm. Ben de aynı şeyi yapmalıydım ama o anda vücudumu uyuşturan alkolün vızıltısına biraz fazla bağlıydım. "Ebeveyn dertleri," dedim ona. "Asla çocuk istememekte haklı olduğunu hissettiriyor, değil mi?"

Bea suyunu püskürttü. Bardağını uzaklaştırıp çenesini sildi. "Öyle mi söylemiştim? Uzun zaman önceydi herhalde?"

"Seni son gördüğümde filandı."

"Yani bir buçuk yıl önce."

"Sağ ol." Kokteyl bardağını dikip bitirmeden önce içimi çektim. Dönüp Bea'ya baktım ve sendeleyerek sertçe koridor duvarına yaslandım. "Yani artık çocuk istiyor musun? Benimle Avrupa'yı gezmek ve ünlü bir ressam olmakla ilgili büyük planlarına ne oldu?"

Boş bardağına bakarak dudağını ısırdı. "Onlar da... büyüdü. Seninle seyahat etmeyi hâlâ istiyorum. Resim kariyerime yeniden odaklanmak istiyorum. Ama bu, çocuk da isteyemeyeceğim anlamına gelmiyor."

Ona takılmak için, "Another One Bites the Dust" parçasını mırıldanmaya başladım.

Bea gözlerini devirdi. "Bunun hemen veya yakın zamanda olacağını söylemiyorum," dedi. "Yalnızca söylüyorum..." Omzunun üzerinden baktı. Jamie ona baktığını hissetmiş gibi

mutfakta Hamza ve Toni'yle yaptığı konuşmadan başını kaldırdı. Bakışları buluştu. Yavaşça gülümsedi. Bea da gülümsedi, sonra dönüp tekrar bana baktı. "Bir gün."

Bu bana kozmik bir yük treninin gücüyle çarptı. Herkesin hayatı değişiyordu. En son buraya geldiğimde Margo karpuz yutmuş gibi görünüyordu, şimdiyse Sula'yla bir *çocukları* vardı. Toni'yle erkek arkadaşı Hamza birlikte geçirecekleri uzun yıllarla ilgili konuşuyordu, 'o kişi'yi bulduklarından o kadar emindiler ki. Bianca kendini çoktan Nick'e kaptırmış durumdaydı. Bea'yla Jamie gizlice bakışıp gülüşüyordu ve şimdi de Bea *bebek* istiyordu ve ben...

Yine evdeydim. Tam olarak başladığım noktada.

Şu anda bunun beni bu kadar huzursuz ve tedirgin etmesinden kaçmaktan başka bir şey istemiyordum. Sırttan çıplak göğüslü, kibirli Christopher'ın anısını beynimden silme yeteneğine ilave olarak.

Christopher onun yüzünden surat astığımı biliyormuş gibi kısa boylu muhteşem sarışının kafasının üzerinden baktı. Gözleri benimkilere dikildi ve içime bir elektrik akımı yayıldı. Geri çekilip koridorun gölgelerinde kayboldum.

"KitKat?" dedi Bea sindiğimi fark ederek. "İyi misin?"

"Evet. Çok sıcak." Buzlarının çoğu erimiş olan kokteyl bardağını kızarmış yanaklarıma değdirdim. "Biraz temiz hava alıp serinleyeceğim."

Ablamın itiraz etmesine fırsat vermeden mutfak civarında toplananların yanından geçtim ve barda güzel bir İrlanda viskisinin durduğunu fark ettim. Onu tezgâhın üzerinden mümkün olduğu kadar zarifçe kaydırarak aldıktan sonra tekrar kalabalığın arasına karışıp Bea'nın Jamie tarafından şefkatle kucaklandığını görmeyi bekleyip diğer tarafından geçtim.

Biraz duraklayıp koridordan geçerek evin arka tarafındaki balkona çıkmak için Bea'nın resim yaptığı küçük atölyeye kaçtım. Kanvas ruloların ve gerilecekleri ahşap çerçevelerin üzerinden atlayıp kapıyı açtım ve...

"Tanrı aşkına." İrkildim. Christopher'ın yancısı Nick, kollarını boynuna dolayarak kendine çektiği Bianca'nın yüzünü avuçlamış, ağızlarını tutkulu bir öpücükle birleştiriyordu.

Beni fark etmediler bile.

Bir şey söyleyecek gibi oldum ama ne anlamı vardı? Bianca'yı zaten uyarmıştım. Ona Christopher'ın nasıl biri olduğunu anlatıp arkadaşı konusunda da farklı bir söz veremeyeceğimi söylemiştim. Kararını vermişti. Nick'i seçmişti. Bende kusma isteği uyandırır da bu tercihe saygı duyacaktım.

Kusmaktan söz etmişken biraz midem bulanıyordu.

Sorunun alkol olduğunu sanmıyordum. Bu gece herkesin bu kadar mutlu ve uyumlu olduğu gerçeği üzerime baskı yapmıştı. Christopher'la ve biraya bulanmış giysilerimizle yaptığımız o küçük inatlaşma, onun vücudunu görmem, onun da benimkini görmesini sağlamamdan kaynaklanan henüz üzerimden atamadığım heyecandı. Bütün gece bir kişinin bile bana baktığını görmediğim halde ensemdeki tüylerin izleniyormuşum gibi diken diken olmasının verdiği rahatsızlıkla Christopher'ın bakışları beni bulduğunda damarlarımda hızla gezinen elektrik akımındandı.

Stüdyoya dönüp gölgelerin arasında kalan koridora ilerledim. Bakışlarım Jamie'nin arkadaşına gülümseyerek birasından büyük bir yudum alan Christopher'ın hareket eden boynuna kaydı. Midem altüst oldu. Kesinlikle alkolden değildi.

Zamanın ve değişimin beni atlayarak geçip gittiği ve şimdi de kış üstü yere sermek üzere olduğu hissi duvarların üzerime

geldiği, yerin altımdan kayıp gittiği klostrofobik, yönümü kaybettiren bir duyguydu.

Kaçacak bir yere ihtiyacım vardı. Yatak odam vardı elbette ama evin diğer tarafındaydı. Oraya ulaşmak için herkesin huzurlu mutluluğunun arasında ilerlemem ve kahrolası Christopher Petruchio'nun *tapas* atıştırırken flört ettiği o üç yüz dolarlık saç kesimli, pahalı giyimli ve sahip olabileceğimden sekiz kat daha dolgun memeli -ikimizi kıyasladığımdan değil- müthiş tatlı doktorun yanından geçmem gerekecekti... Bu yüzden, güvenilir dostum viskimle dolaba girecek, birkaç yudum daha alacak ve geri dönüştürülmüş devasa kâğıt havlu rulosuyla birlikte kıvrılacaktım.

Yerleşirken ayaklarımı en alt rafa koydum, viskinin mantarını dişlerimle çekip tatmin edici bir *plop* sesiyle çıkardım, sonra onu elime tükürdüm.

Ardından dolabın kapısını kapayıp karanlığın beni yutmasına izin verdim.

Düzenleme
Ny.Ozlem

ON

Christopher

Kate'in boynunu kıracaktım. Onu bulduğumda yani.

Doksan metrekairelik bir daireydi. Yetişkin bir kadını bulmak bu kadar zor olmamalıydı. Bu da ya çok intikamcı bir ruh hali içinde olduğu ve gece yarısı kimseye söylemeden mutfak tezgâhında duran eski telefonunu almadan bilinmeyen bir yere gittiği ya da buralarda bir yerde saklandığı anlamına geliyordu.

Öyle ya da böyle, onu bulduğumda Tanrı'nın yardımına ihtiyacım olacaktı.

"Şansın yaver gitti mi?" diye sordu Jamie evin diğer ucundaki yatak odalarını -yeniden- aramaktan dönerken. Bir saat önce herkes gittiğinde biz Kate'in ortalarda görünmediğini fark etmeden önce kanepede uyuyakalmış olan Bea'yı uyandırmak için alçak sesle konuşuyordu.

Aramanın başında onu dürterek uyandırıp Kate'in nerede olduğunu bilip bilmediğini sormuş ama o yalnızca kaşlarını çatarak, "Burada? Değil mi?" demişti.

Jamie akıllıca davranarak uyumasına izin vermişti.

Bu da başıboş bir kadın için evi altüst eden iki aptal olduğumuz anlamına geliyordu.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Ve her yere baktım. Gitmiş olmalı.”

İçini çekip yüzünü ovuşturdu. Sonra elleri yavaşça düştü. Yanımdan geçip arkamdaki koridora baktı. “Koridor dolabını kontrol ettin mi?”

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım, sonra omzumun üzerinden koridordaki aslında içini hiç görmediğim küçük dolaba döndüm. Dar bir depolama alanı olduğunu, bir kişiyi gizleyemeyecek kadar küçük olduğunu varsaymışım.

İçimden bir küfür savurarak koridorda hızla ilerledim ve sertçe kapısını açtım. “Lanet olsun.”

Oradaydı, devasa bir kâğıt havlu paketine sarılmış, bir viski şişesini oyuncak ayısıymış gibi tutuyordu. Kaburgalarımı sıkıştıran bantlar patladı ve derin, sabit bir soluk aldım. Uzanıp kapının yanından Jamie’ye seslendim. “Buldum.”

Rahatlayarak başını geriye attı. “Tanrı’ya şükür.”

Burayı kontrol etmediğim için kendime kızıyordum. Wilmot’ların evinde bir düzine dolap vardı, saklambaç oynarken gizlenmek, içinden fırlayarak tuvalete giden masum insanları korkutmak için mükemmeldi. Ah evet, o çocukça atlamalı korkutmaların hedefi olmak konusunda büyük bir deneyime sahiptim. Dolap, kontrol etmem gereken ilk yerdi.

Uykusunda seğiren Kate bir şeyler mırıldanarak öne eğilince başı rafın kenarına çarpacak gibi oldu.

Eğilip onu tam zamanında yakalayınca rahat bir soluk aldım. “Haydi Kate. Uyan.”

“Hayır,” diye mırıldandı. Kollarını savurarak benden kaçınıp başını yeniden kâğıt havlulara yasladı. “Uykum var.”

“Bu da onca yer varken neden *burada* olduğunu açıklıyor. Siz Wilmot’ların dolaplarla ne alıp veremediği var?”

“*Bırakuyuyayım.*”

“Dolapta kâğıt havluların üzerinde uyumayacaksın. Kalk.”

“I-ıh,” dedi uykulu uykulu.

“Lanet olsun, Kate.”

Derin bir horultu çıkardı.

Jamie yanıma gelip dolabın kapısından Kate’e baktı. Ağzı gevşekti, başı rahatsız edici bir açıyla geriye düşmüştü. “Gerçekten sızmış,” dedi.

“Bir anlığına aklı başındaydı ama,” -içinden bir horultu daha çıktı- “sızdığında İkinci Dalga boyunca uyuyabilir,” dedim bunu bilmekten nefret ederek. Kate’in küçüklük anılarından oluşan bir kataloğum vardı... Cılız kol ve bacakları, çilli burnu, dağınık saçlarıyla arka bahçedeki trampolinin altında buz kesmiş olarak; merdiven sahanlığına kıvrılmış olarak; hatta bir keresinde üçüncü kattaki banyo küvetinde horlarken... Saklambaç oynarken oraya saklanmış ve kimse onu bulamadığı için uyuyakalmıştı.

Kate uykusunda tekrar seğirdi ve sırtüstü döndü. Viski elinden düşüp yuvarlandı.

Alıp şişeyi inceledim. Gecenin erken saatlerinde şişenin barda açılmamış olarak durduğu kesindi çünkü onu ben getirmiştım. En az çeyreği bitmişti.

Bunu kısık bir ısıklık sesiyle Jamie de fark etti.

“Görünüşe göre bir denizci kadar sarhoş.” Şişeyi kenara koydum.

“Alkol zehirlenmesi belirtisi olup olmadığına bakmak istiyorum,” dedi yanına çömelerek. “Doktor modu için özür dilerim ama bunu yapmazsam ihmalkârlık etmiş olurum.”

Jamie bileğini tutup nabzını yoklarken, sonra yavaşça gözkapaklarını kaldırarak onu muayene ederken göğsümde sert,

keskin bir sızı hissederek yanına çömeldim. “İyi mi?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “İyi. Yalnızca biraz sarhoş ve uykulu. Midesinin bulanması ihtimaline karşı yan yatmasını sağlarıyız.”

“Jamie?” diye seslendi Bea oturma odasından uyku sersemi. Uyuduğu koltuktan kalkmış, gözlerini ovuşturuyordu. “Ne yapıyorsun?”

“Ben, şey...” İkimiz de ayağa kalkınca boğazını temizledi. “Geceyi bitiriyorum. Geliyorum.” Hemen bana dönüp usulca sordu, “Kate’in yatağına gitmesine yardım edebilir misin?”

Kate’in zayıf bedenine baktıktan sonra ona dönüp kaşımı kaldırdım. “Sanırım halledebilirim.”

Bea uykulu bir halde ona doğru yürüyordu. Jamie yanına gitti ve Bea uykusu olduğundan yakınarak üzerine devrilip boynuna sarılırken onu tuttu. Jamie onu kaldırıp kucağına aldı, sonra Bea’yı yatak odasına taşıdı.

İçimi çekip tekrar çömeldim ve, “Uyan Kate,” dedim.

Cevap olarak bir horultu aldım.

“Kate, uyan.”

“Hayır,” diye homurdandı.

Bunu yapacağını tahmin ediyordum. Derin ve huysuz bir uykucuydu. Kate’i uyandırmak yerine uyuyan bir ayıyı dürtmeyi tercih ederdim. Bu da bunu kabullenip onu kucağıma almam, sonra da yatağına atmam gerektiği anlamına geliyordu.

Ama kendimi bunu yapmaya ikna edemiyordum. Uzun bacaklarını yukarı kaldırmış, çenesini dizlerine dayamış, kamyon şoförü gibi horlayarak uyurken ona baktım. Bir an aptal gibi, uyurken çillerinin takımyıldızlarını saydım. Aralık dolgun dudaklarına, pürüzsüz ifadesine, tamamen huzurlu yüzüne baktım.

Onun görüldüğü kadar huzurlu hissetmek için her şeyimi verirdim ama Kate'in işi buydu... Beni iç organları çekilerek temizlenen bir balık gibi parçalardı. Yirmi dakika boyunca nerede olduğunu bilmediğimde olan şey buydu. Gezegenin diğer tarafında, gözden ve gönülden uzak olduğu yirmi ayla arasında dağlar kadar fark vardı.

Öfke ve kırgınlık kaburgalarımın altında düğümlendi.

"Kate." Dişlerimi sıkıp sağlam omzunu tuttum, onu dürtmek yerine omzunu sıktım, böylece vücudu sarsılıp hâlâ askıda olan göremediğim kolu acımazdı. "Uyan," dedim ona.

Horladı.

"İyi," diye çıktım. Başım dönüyor, gözbebeklerimin ardındaki öncü nabız atışları yaklaşan migrenin sinyalinin veriyordu. "Sen kendi kışını yarağa götürmeyeceksen ben götürürüm."

Bana yaşattığı endişeden sonra bütün gece daracak bir malzeme dolabında uyumasına, kaslarının hak ettiği gibi ağrımasına izin vermeliydim ama kahretsin, bu benim için bir olasılık değildi.

Bu yüzden ellerimi onun altına kaydurdum, avuçlarım kürek-kemiklerini ve dizlerinin arkasını sıyırırken onu kucakladım.

"Hım." Başı vücudumda yankılanan bir gümbürtüyle göğsüme düştü.

"Sana *hım*," diye mırıldandım onu kendime daha da sıkı bastırırken huysuzca, "seni akıl sağlığı katili hırçın şey. Seni cehennemin kalp krizi. Beni o kadar kızdırdın ki aliterasyon yapıyorum."

"Hım," diye mırıldandı tekrar. Dudak kenarlarında bir gülümseme belirdi.

Bu beni aniden, sarsarak durdurdu. Evin ortasında durarak ona baktım... Çilli burnunun düz, gururlu çizgisine, çene-

sinin etrafında güzelce kıvrılan o küçük kumral tutamlarına. Yanağındaki zamanı ve mekânı yutan bir girdap gibi beni sürekli değişen bir hafıza bulanıklığına fırlatan kara delik kadar güzel o gamzeye baktım.

Kate'e baktım ve onu bebek, sonra çocuk olarak gördüm, yanağında hep o gamze vardı.

Sonra onu kollarımda şehirdeki evimden getirdiğim bir kutu ıvır zıvırla eve temelli olarak döndüğüm günkü gibi verandada durduğu haliyle gördüm... Artık şaka yapan muzip küçük kız değildi, bir kadındı. Gülümseliyordu, gamzesi görünmüyordu, gözlerimin içine bakıyordu.

Dünya eriyip gitmişti. Yalnızca gözlerinin serin mavisindeki adaçayı şeritleriyle iki irisinin etrafımızda elektrikle çatırdayarak, ağaçları kamçılıyıp havayı ozonla doldurarak yaklaşan fırtına sırasında kararan gökyüzü gibi dumanlı gri halkaları kalmıştı.

Dışarıda geçmişi günümüze taşıyarak anıları şimdiki zamanla birleştiren uğursuz bir gök gürültüsünün takip ettiği bir şimşek çaktı. Yılın bu zamanında nadir görülen, ani bir fırtınaydı.

Ayaklarıma hareket etmesini, vücuduma odasına kadar olan mesafeyi katetmesini, Kate'i yatağa bırakıp uzaklaşmasını ve bir daha arkasına bakmamasını söyledim.

Bunun yerine bakışlarım itaatsizce ağzına kaydı. Ve kendimi bu mesafe koyma ve kötü davranma taktiğimin ne kadar işe yaramadığını düşünürken buldum. Gerçekten işe yarayan tek şey onun gitmesi olmuştu.

Ve şimdi kim bilir ne kadar zaman için evdeydi.

Kısacası, acaba sıçmış olabilir miyim diye düşündüm.

“Çörek,” diye mırıldanarak beni düşüncelerimden kurtardı.

Ağzımı yakan gülümsemeye karşı verdiğim savaşı kaybettim.

“Sen ve kahrolası çöreklerin.”

“Hım.” Sarhoş uykusunda gülümserken gamzesi büyüdü ve daha da kötüleşti, boştaki kolunu boynuma doladı. Bu, vücudumu harekete geçirip evin diğer tarafına, odasına doğru gitmeme ve kapıyı ayağımla iterek yavaşça açmama yetti.

Onu yatırmak için eğildiğimde Kate’in tutuşu daha da sıkılaştı. Burnu, ardından dudakları boynuma değdi. Yıldırım dış dünyadan doğrudan damarlarıma düşerken dondum.

“Güzel kokuyor,” diye fısıldadı burnu boynumda kayarken. Sıcaklık vücudumu yaladı.

“Kate.” Sesim sert ve incedi, soluğum duman gibi boynuma takılarak direncimi kırdı.

“Topher,” diye mırıldandı.

Kalbim sıkıştı. Küçükken gürültülü, meşgul ağzı tam adımı söylemek için müsait olmadığına bana böyle hitap ederdi.

“Kate,” diye yalvardım kolunu tutarak. “Bırak.”

Beni duymuyordu. İnatçı, çileden çıkaran işkenceci uyanmadı.

Yatağına dizimi koyup onu ağırlığını şilte devralana dek yattırdım. Kaçmak, onu üzerimden söküp atmak, soğuk gece havasına koşmak ve alevleri söndürmesine, zihnimi ve bedenimi ben yeniden kendim, Kate de kendisi olana, durmamız gereken noktaya dönene dek serinletmesine ihtiyacım vardı. Yani odanın iki ucuna.

Dünyanın da.

Hafifçe inleyerek sonunda boynumu bıraktı. Kolu göğsümden aşağı kaydı, parmak uçları tenimi yaktı. Baş yastığa düşüp yana devrildi, alnı acı çekiyormuş gibi kasıldı. Kaşındaki kırışıkları, dudagının kenarındaki gergin huzursuzluğu görmenin üzerimdeki etkisinden nefret ediyordum.

Bu yüzden artık ağzına ya da yüzüne bakmıyordum. Kaba botlarından birini sonra diğerini yavaşça ayağımdan çektim.

Kalın, tüylü çoraplarını sıyırdım, uykusunda içini çekti. Ayak parmaklarını oynattı.

Sonra battaniyeyi alıp vücudunun üzerine çektim, omuzlarını örttüm ve kendime ona daha fazla dokunmayı yasakladım.

Bir kez daha içini çekti, ardından, “Topher,” diye mırıldandı.

Ona bakıp kendime oradan gitmemi söylerken yatağının yanında durup, “Evet, Kate,” diyen kendimden nefret ettim.

Dudaklarını yaladı, uykusunda kolunu salladı ve sakat omuzunun üzerine dönerken yüzü bile buruşmadı. Askıyla uyursa kendisine zarar vermesinden korktum, bu yüzden üzerine eğilip askıyı tutan cırt cırtlı bandı dikkatle açtım. Sonra arkasına uzanıp onu üzerinden çıkardım.

İçini çekerken Kate’in soluğu yüzüme çarptı. “Güzel,” diye mırıldandı. Sonra elini benimkini bulana dek çarşafta kaydırdı.

Gözleri titreyerek açıldı, yavaşça kırıştırdı, bakışları odaklanamıyordu. Gülümsemesi yumuşak ve inanılmaz derecede tatlıydı. “Sensin,” diye fısıldadı.

Başımı salladım, bütün sözcükler aklımdan uçup gitmişti.

Gülümsemesi dağıldı. “Unutmuşum,” dedi, gözleri kapandı.

Sorma, dedim kendime. *Sakın sorma. Sorma...*

“Neyi unuttun?”

“Benden nefret ettiğini,” diye fısıldadı.

Kalbim parçalandı ve acı, ekşi bir pişmanlıkla dağıldı. Kendimden o kadar çok nefret ettim ki. “Asla Kate. Yemin ederim.”

“Öyle,” dedi dudakları gerilerek, gözlerinin iç köşelerinde ufacık bir pırıltıyla. Kalbimdeki çatlak temiz bir kırığa dönüştü. Gözyaşı. Onlar gözyaşları.

“Ben asla...” Sertçe yutkundum. “Senden nefret ettiğimi düşünmeni asla istemedim, Kate, ben...” Sözüm yarım kaldı. Kaburgaları yeni bir horultuyla yükseldi. Uyumuştu.

Ve bir korkak gibi, uyanırken söylemeye cesaret edemediğim şeyi ona söyledim.

“Tek istediğim senin *benden* nefret etmendi. Ben istesem de senden nefret edemezdin. Keşke yapabilsem ama yapamam.” Başparmağım elinin pürüzsüz, sıcak derisinde kaydı. “Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden şimdiye dek denediğim tek şey seni görmemek, sana dokunmamak veya seni düşünmemek oldu çünkü ben asla...”

Titrek bir soluk verdi, kendini koruyormuş, benden koruyormuş gibi yan tarafına kıvrıldı. Arkadaşlarımız ve ailemiz tarafından yoluma atılan o ateşkes çağrıları onun gözyaşlarının, elimi tutan elinin, farkındalığının çatlaklarının arasında süzülen gerçeğin heyelanının yanında çakıl taşı gibiydi.

Benim ondan nefret ettiğimi düşünüyordu.

Bu, benim isteyeceğim son şeydi. Kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

“Bunu düzelteceğim,” dedim yanağını ıslatan gözyaşlarına takılan saçını şefkatle kulağının arkasına sıkıştırırken ona. “Söz veriyorum Kate, düzelteceğim.”

Uyuduğunu biliyordum ama sessizliği lanetleyici, kuşkucu geliyordu. Önümüzde uzun ve çetin bir mücadeleden başka bir şeyin olmadığı konusunda bir uyarı gibiydi.

Ona bunu nasıl yapacağımı, aramıza güvenle sıkışmış bir okyanus olacak şekilde ayrı yaşayarak mesafemizi korumadan, Kate’le kötü olmadan aynı dünyayı nasıl paylaşacağımı bilmediğimi söylerken ciddiydim.

Ama bu, beni durdurmak için yeterli değildi, artık değildi.

Bunu ancak en savunmasız anında açıklasa da Kate’in ondan nefret ettiğime inandığı bir dünyada yaşamayacaktım – *yaşayamazdım*. Gözyaşlarının gözlerini ıslatmasına, o derin acının yü-

zünü buruşturmasına izin veremezdim. Onu incittiğimi bilerek kendimle yaşayamazdım.

Ve artık bunu düzeltmem gerekiyordu.

Kırdıklarımı onarmadan, aramızı düzeltmeden o ince iyileşme ipinin üzerinde yürümenin kolay olmayacağını biliyordum. Kendime bunun aksini söylemeye çalışmayacaktım bile. Ama ben kahrolası Christopher Petruchio'ydum. Hiçbir şey beni durduramazdı. Hayatımın her anında, kafama koyduğum şeyi -işimde, mutfakta, tartışırken, yatağında- insani olarak mükemmelliğe mümkün olabilecek en yakın noktaya getirene dek rahat edemezdim.

Kapısına, oradan da odasının dışına attığım her adımda kendimi zorlayarak yapmak üzere olduğum şeyin farklı olmadığını söyledim. Olamazdı.

Çünkü öyle olursa boku yemiş olurdum.

ON BİR

Kate

Uyanmak acı vericiydi. Başım zonkluyordu. Bacaklarımın arasında da keskin bir ağrı vardı. Eve geldiğimden beri ilk kez akşamdan kalma ve uyarılmış durumdaydım... Yani kişisel cehennemimdeydim.

Odamdan mutfığa doğru ayaklarımı sürüyerek yürürken güneşten perişan olarak gözlerimi kısıtım.

“Ben de *benim* zor zaman geçirdiğimi sanıyordum,” dedi Bea.

Sendeleyerek sesine döndüm, sehpayı takıldım, tökezleyerek geriledim ve toz zerrelerinden oluşan bir bulutun arasında koltuğa düştüm. “Beni korkuttun.”

Bea başının yan tarafını tutmuştu, gözleri kapalıydı. “Affedersin. Görünüşe göre aileden geliyor. Dün gece Jamie’yle Christopher’ı korkuttun.”

Aniden doğrulunca midem bulandı. “Ne?”

“Herkes gittikten sonra seni bulamamışlar. Bütün evde seni arıyorlardı.”

Suçluluk duygusu kopacak kadar gerilmiş bir ip gibi içimde dolaştı. Bea’ya neden söz ettiğini sormak istedim ama içimde

vereceği yanıtı dair kötü bir his vardı. Geceki sarhoş saçmalıklarımı duymadan önce kahve içmem gerekiyordu.

Kendimi koltuktan kaldırarak mutfığa girdim, el yordamıyla bir kupa buldum, sürahiyi ısıtma tablasından çektim ve çok ihtiyaç duyduğum sıcak kafeini taşar gibi olan bardağa doldurdum.

“Bunu yapman şart mıydı?” diye sordu Bea.

“Kahve içmem mi?” diye sordum o son derece sıcak, muhteşem ilk yudumun tadını çıkarmaya hazırlanarak. “Kahretsin, evet.”

“Kolunu kullanman,” dedi. “Askı olmadan.”

Az önce yuttuğum kahve soluk borumdan aşağı uçtu. Göğsümü yumrukladım.

“İyi misin?” diye sordu Bea.

Başımı evet anlamında sallayarak elimi kaldırdım. “İyiyim,” dedim boğuk bir sesle.

Bana ve kaldırdığım koluma kaşlarını çatarak baktı. Christopher’la çarpışmamızın ardından tam olarak iyileşmiş olmasına rağmen son iki haftadır sadakatle askıda gezdirdiğim omzuma.

Kolumu indirdim.

“Dün gösterdim,” dedim düşünmeden ve tekrar yalan söylediğim için kendimden nefret ettim ama ne yapacağımı bilmiyordum.

Kaşlarını çattı. “Ya?”

Kahvemi bırakıp bir taşla iki kuş vurarak ablamın bakışlarından kaçınmak ve ağrı kesici almak için dolaba döndüm. “Evet, artık onu askıdan çıkarabilirmişim.”

“Ha. Omuz yaralanmalarının iyileşmesinin daha uzun sürdüğünü sanıyordum. Bu oldukça hızlı oldu sanki.”

“Onu buraya dönmeden hemen önce kırmadım. Yola çıkmadan önce üzerinden bir süre geçmişti.”

Bazı gerçekleri paylaşmak iyi hissettiriyordu.

Bea anlayışlı bir ses çıkardı. “Demek öyle. Bir süre geçtiğini bilmiyordum.”

“Üstelik,” diye ekledim, “tavsiyeler, ne kadar çabuk kullanmaya başlayacağın, neleri yapıp neleri yapamayacağın konuları sürekli değişiyor, biliyorsun.” Gırtlığımdan alaycı bir ses çıkardım. “Doktorlar.”

Tabii o zaman erkek arkadaşının çocuk doktoru olduğunu hatırladım. “Yani, aslında...”

“Çevirmek için uğraşma,” dedi elinde kupayla kanepeden kalkarak. “Alınmadım.”

Bakışlarımı aşağıya çevirince üzerimde yalnızca külot olduğunu fark ettim. “Pantolonum olduğuna yemin edebilirdim.”

Eli yavaşça dağınık topuzuma gitti ve sevgiyle düzeltti. “Sanırım hâlâ biraz sarhoş olabilirsin.”

“Bu mümkün.” Dikkat ederek kahvemden bir yudum daha almaya çalıştım. “Annemin dil becerisini almışım ama viskiye olan toleransım alamamışım.”

“Annemin viskiye toleransını yalnızca Jules almış, bu tuhaf ve adaletsiz bir durum.” Bea kupasını doldurup yanımda tezgâha yaslandı. “Peki. Dolapta sızdıktan sonra olanların ne kadarını hatırlıyorsun?”

Eyyvah eyyvah. İşte başlıyorduk. “Hiçbir şey hatırlamıyorum. Neden? Saklandığım yerden keyifle, göz kamaştırıcı derecede sarhoş olarak mı çıktım?”

Ağızdan küçük, gergin bir kahkaha çıktı. Kahvesinden bir yudum aldı. Sonra bir tane daha. “Tam olarak değil.”

Rahatsızlık omurgamdan aşağıya kaydı. “Ne oldu?”

“Çok önemli değil.” Bea kupasını lavaboya koydu, dibindeki tortular dönüyordu.

“Bir şey çok önemli *olduğunda* tam olarak böyle dersin.”

“*Christophersenibulupyatağınayatırdıhepsibu.*”

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. “Ben... O... Ne?”

Geri geri yürüdü ki bu Bea için pek akıllıca bir fikir değildi. Ailede kazaya benden daha yatkın olan tek kişi oydu. “Christopher. Seni buldu. Yatağına yatırdı.” Ellerini silkeledi. “Büyük bir şey değil. Bu kadar.”

Puslu, içkiye bulanmış anılar beynimi sararak yüzeye çıktı. Artık başımın bir omuza düştüğünü, yanağımı güneşte kavrulmuş bir kaya kadar sert ve sıcaklık yayan sağlam bir göğse dayadığımı hatırlıyordum.

Giysilerine ve tenine fısıltı gibi yumuşacık yayılan o tanıdık kokuyu, baharatlı odun dumanını soluduğumu hatırlıyordum.

Aman Tanrım. Onun teni. Yüzümü oraya gömmüştüm. Ona sarılmıştım. Ona *dokunmuştum*.

“İyi misin?” diye sordu Bea.

Yüzümü ovuşturdum. “Muhteşem. Efsanevi.”

“Üzüldün.”

“Christopher beni dolabın içinde bir viski şişesine sarılmış yatarken bulup sarhoş kıcımlı zavallı bir kazazede gibi yatağa taşımış, *evet*, üzüldüm!”

“Adil olmak gerekirse Jamie seni uyandırmaya çalıştıklarını söyledi. Zavallı kazazede kısmı son çareymiş.”

“Ahhh. Ben...” Ellerimi kapalı gözlerime bastırıp arkalarından gümbürdeyen acının geçici rahatlamasının tadını çıkardım. “Yalnızca kendime kızdım,” ... ve Christopher’a çünkü ona kızmak çok kolaydı. “Geriye dönüp duruma bakınca ne kadar berbat bir halde olduğumu fark etmekten hoşlanmıyorum.”

“Şöyle düşün,” dedi Bea cesaret vermek ister gibi. “Bu, evinin güvenliğinde, neredeyse aileden sayılan ve asla kötü bir şey

yapmayacak biriyle yaşandı. Christopher seni yatağına yatırıp gitti, hepsi bu.”

O görüntünün mahremiyetinden nefret ettim... Christopher odaya saçılan eşyalarımı görmüştü, beni yatağıma yatırmıştı. Uyku ve viskiyle gevşemiş kollarımla bacaklarımın, dudaklarımın nasıl görüldüğünü, ona neler söylediğimi Tanrı bilirdi. Çok aşağılayıcıydı.

Rahatsızlığımı gizlemeye çalışarak kahvemi sıcak, acı dolu yudumlarla bitirdim. “Evet, neyse ki benden yararlanmaya hiç niyeti olmayan biriyle yaşanmış, bunun hatırlatılmasına gerek olmasa da.”

Bea gözlerini devirdi. “Onun rızaya ve bilinçli olmaya önem vereceğini kastetmiştim.”

“Evet.” Kupamı büyük bir gürültüyle tezgâha bıraktım. “Peki, Christopher’ın beni kucağında gezdirmesi, en kötü halimde görmesi konusunda biraz daha konuşursak kusacağım. Haydi konuyu değiştirelim.”

“İyi.” Bea bitkin bir tavırla ellerini kaldırdı. “Zaten işe gitmek için hazırlanmamız lazım.”

Bacaklarım büküldü. Tezgâha yaslandım. “Aman Tanrım.”

Sırtıma vurdu. “Yalnızca sabah saatlerinde satışa bakacaksın, birkaç fotoğraf çekeceksin, sonra eve dönüp yatağa girebilirsin.”

“Neden?” Tezgâha dayanarak inledim. “Buna neden evet dedim ki?”

“Çünkü meteliğe kurşun atıyorsun ve gizliden Edgy Envelope’u seviyorsun, belki benden daha da fazla.”

“Toni ve hamur işleri yüzünden. Ve Sula’nın bana eşantiyon vermesinden. Eşantiyonlara bayıldığımı bilirsin. Ve seninle çalıştığım için.” Omzunu dürttüm. “O kadar da kötü değil.”

“Edgy Envelope’ta hayat oldukça muhteşem, özellikle Toni’nin kurabiyeleriyle.”

Tezgâhı iterek inledim ve beni çağıran ayıltıcı sıcak duşa gitmek için yanından geçtim. “Oraya gittiğimizde beni Toni’nin Teksas büyüklüğünde bir tabak kurabiyesi beklese iyi olur.”

Dükkânda beni Teksas büyüklüğünde bir kurabiye tabağı beklemiyordu. Ama akşamdan kalmalığı tedavi edecek bir mucize gibi, cam tezgâhın üzerinde, ısıtılı narin altın zincirler, renkli külçeler şeklinde el yapımı çikolatalar ve elle dökülen zodyak temalı mumlardan oluşan istikrarsız kulenin yanında kapağına NANETTE’S yazısı basılı, kurdeleyle bağlı devasa bir pasta kutusu vardı.

Yanında öyle büyük ve zarif bir buket duruyordu ki Hollandalı bir ressamın natürmort tablosuna benziyordu. Renk paleti, doku ve kompozisyon açısından bir şaheserdi.

Kartın üzerindeki ismi görünce midem altüst oldu ve onu soluk kesen çiçeklerin arasındaki sopasından çektim.

Katerina

“Şuna bak!” dedi Toni kutuyu yavaşça açarken. Havaya tereyağı yoğun kişin baharatlı otlarının, akçaağaç kaplamasının ve balkabağının aroması yayıldı.

Bea elini salladı. “Geri bas!”

“Ne? Yalnızca içinde ne olduğuna baktım.”

Bea parmağını ismimin yazılı olduğu karta uzattı. “Bu onun için.”

“Bunu nereden bilebilirdim? İsim çiçeklerin içindeki kartta yazıyor, kutunun üzerinde yazmıyor!”

“Şşşt. Başım,” diye sızlandı Bea. “Sesin acıtıyor.”

“Ses tellerim olduğu için kusura bakma. Bu arada *senin* sesin de acıtıyor. Dün gece içkiye biraz fazla abanan tek kişi sen değilsin...”

“O halde bağırmayı kes!” diye bağırdı Bea.

“Ah Tanrım!” Gözlerim fal taşı gibi açılarak öfkeyle baktım. “Siz ikiniz ağzınıza biraz çörek tıkıp susabilir misiniz? Kan şekeri düşen yaşlı bir çift gibisiniz.”

Homurdanarak kutuyu açıp içine baktılar. Ben de elimi kuryaya daldırıp bulduğum ilk şeyi çıkardım. Kakule ve vanilya kokan, üstü kaplamalı, minik, delikli bir çörek.

“Toni.” Kartı bukete doğru fırlattım. “Bunu ve pastane kutusunu kim teslim etti?”

Toni bana döndü, muhtemelen yemek üzere olduğu devasa tarçınlı çöreğin bulaşmasını önlemek için siyah saçlarını enseinde küçük bir atkuyruğu yapmıştı. “Tam dükkânı açarken bisikletli bir kurye getirdi.” Omuz silkti. “Daha önce gördüğüm biri değildi.”

Kenarları titrek ve pürüzlü, kalın, eğimli el yazısına bakıp başparmağımı harflerin üzerinde gezdirdim. Buketi hazırlayan çiçekçideki biri tarafından mı yazılmıştı, yoksa gönderen kişi mi yazmıştı?

Yazarken elinin titremesine neyin sebep olduğunu merak ettim. Umarım ağrı değildi.

İçgüdüsel bir hisle kartın arkasını çevirip aynı eğik, dengesiz yazıyla yazılmış sözcüklere baktım.

Hiç değilse nefret olsun çünkü hiçbir zaman çok geç değildir.

“Ya!” Toni tarçınlı rulodan bir ısırık alırken soluğunu tuttu.

“Şiir mi?”

“Bilmiyorum.” Sözcüklere bakıp anlamlandırmaya çalıştım.

Bea kaşlarını çatarak daha dikkatli baktı. Yanağına bulaşan kiş kalıntısını eliyle sildi. “Bu neden tanıdık geliyor?”

“Günaydın, güneş ışıkları!” diye haykıran Sula dükkânın arka kapısını çarparak üçümüzü de ürküttü. Bea’yla başlarımızı tuttuk. Toni sızlandı. “Önümüzde uzun bir gün var,” dedi bisikletiyle dükkânın arka tarafına yürürken havlar gibi. “Şu çöreklerinizi yiyin, biraz ağrı kesici alın ve işe koyulalım!”

“Çörekten söz etmişken,” diye seslendim, “bunları sen mi gönderdin?”

“Hayır!” diye karşılık verdi Sula da uzaktan seslenerek. “Ama birinin bunu yapmasına sevindim çünkü üçünüz de cesede benziyorsunuz ve cesetlerin mal teslimatı günlerine pek faydası olmaz.”

Toni’den bir sızlanma sesi daha çıktı. “Öleceğim.”

“Ben çoktan öldüm,” diye fısıldadı Bea.

“Dur.” Toni beni işaret etti. “Artık askı yok mu? Teslimanın taşınmasına yardımcı olabilirsin!”

Abartılı bir ifadeyle yüzümü buruşturarak omzumu ovuştur-dum. “Öyle düşünme. Hâlâ iyileşme aşamasında.”

Kartı bırakırken vejetaryen olduğunu göstermek için üzerinde marul resmi olan minik bir bayrak dikilmiş büyük kiş dilimini aldım. Bayrağı çıkarıp kocaman bir ısırık aldım ve keyifle içimi çektim. O kremse keçi peyniri tadı. Parlak, çıtır kuşkonmaz. Favori lezzet kombinasyonuydu.

Bea kişin son lokmasını ağzına atıp bir dilim daha almak için uzandı.

“Hey,” dedim dolu ağızla. “Bunlar benim için!”

“Sebze tüketebilmem için bir dilim daha almam lazım,” dedi ciddi bir tavırla yeni bir dilim alırken. Onunki brokoli ve çedar-liya benziyordu. “Jamie benimle gurur duyacak.”

Toni gözlerini devirdi. "Hayatının kalanını lolipop yiyerek geçirsen bile o sağlık delisi sana zerre kadar bozulmaz."

Bea kendi kendine gülümsedi. "Evet, biliyorum."

Ablamın yiyeceklerle ilgili bazı dokusal isteksizlikleri vardı ve sebzeler zorlu bir sınırdı. Sebzedden nefret eden, şeker âşığı, erotik sanatçı, dövme ablamın sonunda bilinçli beslenen, kuralcı, maraton koşan, kibar ve düzgün bir çocuk doktoruyla beraber olmasını biraz şaşırtıcı bulduğumu itiraf etmem gerekiyordu ama Jamie'nin, Bea'nın kendisinden farklı olan yönlerini tamamen benimsediğini görmek hoşuma gidiyordu.

Hatta belki bunu biraz kıskanıyordum.

Yalnızca *birazcık*. Ve yalnızca eve geldiğimden beri, kendime sevilmesi zor yanlarımı görüp benden yine de hoşlanacak biriyle hiç tanışmadığım gerçeğini düşünme izni verdiğim nadir ve çok kısa anlarda. Beni sevenler yalnızca benim *gibi* olan insanlardı.

Eskiden bunun dar görüşlülük olduğunu, insanların 'sistemin içine sığayım' şeklindeki uygunsuz görüşlerimden nefret ettiğini, benden farklı olanlarla, aynı fikirde olmayanlarla anlaşamamamın *başkalarının* suçu olduğunu düşünürdüm.

Ancak son zamanlarda bunun ne kadarının benimle ilgili olduğunu düşünmeye başlamıştım. Anlaşamadığımızı algıladığım insanlarla arama, görüşlerine katılmadığım için değil, reddedilmekten korunmak için, farklılıklarımız yüzünden onlar beni silmeden benim onları silmem daha güvenli geldiği için mesafe koyup koymadığımı düşünüyordum.

Yürümek için kasvetli bir yoldu. Kapının üzerindeki günün ilk müşterilerini getiren çingirak beni daha fazla ilerlemekten kurtardı.

"Ben kaçtım," diye mırıldanan Toni tarçınlı rulosunu kaparak arka tarafa fırladı.

Bea içini çekerek kişini bıraktı.

“Ben hallederim,” dedim ona.

Başını kaldırdı. “Neyi?”

“Bu müşterilerle ben ilgilenirim. Sen git ve Toni’nin stokları yenilemek için malzemeleri saymasına yardım et.”

Bea’nın burada çalışırken yaşadığı en büyük zorluklardan biri, bırakın akşamdan kalmayken, yorgunken bile çok fazla insanla iletişim kurmanın onun için tüketici olmasıydı. Ben de daha iyi bir durumda değildim ama yardım etme ve ablama destek olma ihtiyacı dayanılmazdı.

“Emin misin?” diye sordu. “Müşterilerle yalnızca iki gün geçirdin ve...”

“Bunalmaya başlarsam mesaj atacağıma söz veriyorum. Şansımı zorlamam.”

Başıyla onayladı. “Tamam.”

Sonra -pislik yaparak kolunun altında pastane kutusuyla dükkânın arka tarafına kaçtı.

Müşterileri neşeli bir selamlamayla karşılamasam da tabağıma dönüp kişimin kalanını ağzıma atmadan önce kibarca başımı salladım.

“Affedersin,” diye seslendi ince bir ses.

Bir elimle kiş tıklmış sincap yanaklarını gizleyip parmağımla biraz zamana ihtiyacım olduğunu işaret ederek arkama döndüm.

Boyu belime gelen bir çocuk iri, kahverengi gözleri ve neşeli gülümsemesiyle bana bakıyordu.

“Bunun için kusura bakma,” dedim ağzımdakini neredeyse çiğnemedenden yutmaya çabaladıktan sonra ona. “Ne vardı?”

“Günlüğünüz var mı?” diye sordu.

Başımla onayladım. “Evet. İşte orada.” Dükkânın sağ tarafını kaplayan ince rafların ikinci sırasını işaret ettim.

Çocuk kaşlarını çatarak bana bakıyordu. “Boynundaki ne?”

“Ne? Ha.” Makineme baktım. “Bu bir fotoğraf makinesi. İş olarak fotoğraf çekiyorum.”

“İş olarak günlük sattığını sanmıştım.”

Bu beni güldürdü. “Sanırım birçok konuda becerikliyim.”

“Benim adıma benziyor. Becerik. Benim adım becerik değil ama, Jack.” Uzattığı elini sıktım.

“Tanıştığımıza memnun oldum becerik değil ama Jack. Benim adım da kedi değil ama Kate.”

Jack’in gülümsemesi saf neşeydi. “Çok iyi.”

Gözleri fotoğraf makinemde gezinirken merakla parlıyordu. “Makinenle fotoğraf çekebilir miyim?”

“Elbette.” Fotoğraf makinemi boynumdan çıkarıp çömelerek ona uzattım. “Bu gerçekten değerli bir kamera, o yüzden dikkat edersin, değil mi?”

Başını salladı. “Evet.” Kaşlarını çatarak bir düğmeye dokununca dijital ekran canlandı. “Çekerken fotoğrafları görebiliyor musun? Telefon kamerası gibi mi?”

“Evet, aynı mantık. Neyin fotoğrafını çekmek istiyorsun?”

Dudağını ısıp etrafına baktı, sonra bana odaklandı. “Senin.”

Güldüm, şaşırmıştım. “Benim mi?”

Başıyla onayladı, sonra hiç oyalanmadan kamerayı kaldırıp sevdiğim o çocuk özgüveniyle bir fotoğraf çekti. “Şimdi de sen benim fotoğrafımı çeker misin?”

“Tabii. Velin için sakıncası yoksa.”

“Hiç yok,” diyen bir ses başımı kaldırıp bakmama neden oldu. Yan yana duran muhteşem bir çift bize gülümsüyordu. Jack onların mükemmel bir karışımıydı.

“Ben Hugh, Jack’in babasıyım,” dedi adam. “Bu da Jack’in annesi, Tia.”

Tia el salladı.

Onlara gülümsedim. “Merhaba Hugh ve Tia.”

“Yaşasın!” diye bağırdı Jack. “Haydi, fotoğraf zamanı!”

“Tamam Jack, nerede durmak istiyorsun? Bu duvar boyunca herhangi bir yer olur, böylece ışık arkandan gelmez.”

Geldiğimde beni bekleyen çiçek buketinin durduğu teşhir alanına koştu. “Burası nasıl?” diye sordu. “Güzel çiçeklerin yanı.”

“Mükemmel.”

Jack gururla göğsünü kabarttı ve ellerini kalçasına koyarak gülümsedi. “Yeni saç kesimimle ilk fotoğrafım.”

“Saçını yeni mi kestirdin?” diye sordum gözlerimi kısarak merceğin odağını değiştirirken. “Harika olmuş.”

Jack elini kısa kesilmiş düzgün, siyah buklelerinin üzerinde gezdirerek başını salladı. “Şükran Günü’nün ertesinde. Bayıldım.”

Gülümsedim. “Güzel. Mükemmel görünüyorsun. Üç deyince çekiyorum. Bir, iki, üç.”

Tıkladım.

“Görebilir miyim?” diye bağırdı ve yanıma koşup çocukların anında arkadaş gibi hissettiren şefkatli, saf tavrıyla kolumu okşadı.

“Bak bakalım.” Ekranı çevirerek Jack’e fotoğrafını gösterdim. Çıkık dizli çocuk bacaklarını saran koyu renk blucin pantolonlu, parlak yeşil ve turuncu çizgili kazaklı, sevimli bir oğlan fotoğrafı.

Jack elini ekranda gezdirip görüntüsünün ana hatlarının üzerinden geçti. Kısa saçlarının üzerinden kazağıyla blucin pantolonunun bittiği yere kadar. “Bayıldım.”

“İyi.”

Jack bana gülümsedi. “Teşekkür ederim, Kate.”

“Bir şey değil, Jack.” Ayağa kalkıp kamerayı boynumdan çıkararak masanın üstündeki çantasına koydum. “Bunu e-postayla gönderebilir miyim? Annenle babana göndermemi ister misin?”

Başını salladı. “Teşekkür ederim! Şimdi gidip günlüğümü alayım.” Sonra kaçıp gitti.

“Bunu yaptığın için teşekkürler,” dedi Tia sıcak bir tavırla. “Ben gidip bir raf dolusu kırtasiye malzemesi çıkarmasına engel olayım.”

Böylece sıcak bir gülümsemeyle bakan Hugh’yla baş başa kalmış olduk. “Bu çok hoş bir davranıştı,” dedi. “Umarım rahatsız etmemiştir.”

“Hem de hiç. Çocuklarla fotoğraf çekmek her zaman eğlencelidir. Çoğunlukla, kendisinden nefret eden yetişkinlerin bütün o içselleştirmelerine sahip olmuyorlar, bu yüzden gösterdiğim şeyleri sertçe eleştirmiyorlar.”

“O halde,” dedi, “fotoğrafları göndermenin sakıncası yoksa sana e-posta adresimi verebilir miyim?”

“Kesinlikle.” Telefonumu çıkarıp taslak olarak kaydedeceğim ve fotoğraflarımı kameramdan dizüstü bilgisayarına yükleyebileceğim zaman göndereceğim bir e-posta yazmaya başladım. “Sen hazırsan ben de hazırım.”

“Hugh Lang -bitişik- @ Verona Capital nokta kom.”

Telefonumu düşürdüm. Uğursuz bir gümbürtüyle yere çarptı. Verona Capital, Christopher’ın şirketi idi. “Affedersin.” Almak için eğildiğimde ekranda yeni, büyük bir çatlak görünce hiç şaşırmadım. “Verona Capital mi dedin?”

“Öyle. Bu şehirde çalışılacak en iyi yer. Telefonun sağlam mı?” diye sordu Hugh.

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. “Ha. Evet. Bir dakika, yani sen...” Dudağımı ısırdım. “Orada tam olarak ne yaptığını açıklar mısın? Yatırım fonuydu, değil mi?”

Hugh gülümsedi. “Tipik yatırım fonlarından değil ama evet. Etik yatırım. Müşterilerimin parasını sosyal eşitliği, çevresel sorumluluğu ve buna benzer şeyleri destekleyen yerlere yatırarak sağlıklı bir kazanç elde etmelerini sağlıyorum.”

“Ve bu... mümkün.”

Güldü. “Öyle. Ama kolay değil. Ya da şöyle söylemeliyim, etiği boş verip parayı piyasanın en yüksek kârı getireceğini söylediği yere yatırmak kadar kolay değil. Ancak bu yüzden seviyorum... Yalnızca etik gereksinimlerimize uyan değil, aynı zamanda mükemmel bir kâr vaat eden girişimler ve şirketler bulmanın zorluğu hoşuma gidiyor. Stresli ama iyi yapınca benzeri olmayan bir keyif veriyor. Yöneticiler işle özel hayat dengesi konusunda çok anlayışlı, böylece tükenmiyoruz. Bu sayede hafta içi işte olmak yerine ailemle buradayım. Gerçekten ihtiyaç duyduğum bir izin günü istedim ve verildi, soru bile sorulmadan.”

Sertçe yutkundum. Tamam. Çok iyi. Christopher *tam olarak* kötü bir kapitalist değildi. Yine de kesinlikle kapitalistti.

Harika bir göğsü olan.

Lanet bir tanrı gibi tango yapan.

Ve çok güzel kokan.

Ah, bu sabah beynim çarpışan arabalarla doluydu.

“Eh, bu harika,” diyebilirdim zorla. “İşten çıkar çıkmaz fotoğrafı göndereceğimden emin olabilirsiniz.”

“Şu çiçeklere bak,” dedi Tia, Jack’le birlikte yanımıza gelirken, Jack de zıplayarak gelip yanımda durdu. “Ne kadar muhteşem bir buket.”

Omzumun üzerinden baktım, midem düğümlendi. Şeftali rengi kadifemsi düğünçiçekleri, sarı yıldız çiçeklerinin güneş ışığı tonunun arasında dimdik duruyordu. Söğüt gibi uzun hezaren taçyaprakları menekşe mavisi bir şelale gibi saplarından aşağı

dökülüyordu. Her tarafa dağılmış allık pembesi güllerle dantel gibi çövenler. *Gerçekten* çok güzel bir buketti.

“Katerina kim?” dedi Jack dükkâna girdiklerinde üzerine bıraktığım kartı işaret ederek.

“Benim,” diye itiraf ettim. “Tam adım.”

Jack kaşlarını çatı. “Hoşuna gidiyor mu?”

Kafamda Christopher’ın *Katerina* diyen kalın sesi yankılanarak ensemdeki tüyleri ürpertip damarlarıma ateş saçınca yanağımı ısırdım. “Karmaşık.”

“Yani,” dedi Tia gülümseyerek, “onları gönderen kişi tam bir hayran olmalı.”

“Ya da büyük bir özür dilemesi gerekiyordur.” Hugh karısına bir bakış attı. “Benim telafi etmek için böyle bir buket göndermemin gerektiği bir olay olmadı, değil mi bebeğim?”

“Öğ,” dedi annesiyle babası el ele tutuşup Hugh, Tia’nın elini öpünce Jack.

“Olsa,” dedi, “bu işe yarar.”

“Sende de işe yarayacak mı?” diye sordu Jack.

Bukete baktım, kollarımla bacaklarımda tuhaf, uyuşuk bir his vardı ve dün gecedan sistemimde kalan kötü kararlarımla hiç ilgisi yoktu.

Sorusunu nasıl yanıtlayacağımı bilmiyordum.

ON İKİ

Christopher

Gecenin büyük bölümünde şiddetli bir migren ağrısı çektikten sonra itiraf edemediğim ya da kendime üzerinde durma izni veremediğim rüyaların işkence ettiği yetersiz bir uykunun perişanlığıyla yorgun ve gergin olarak titriyordum.

Çünkü rüyalar cehennemden çıkmış gibiydi.

Uzun, ince bir beden benimkine yaslanmıştı. Ne ellerimin genelde bulduğu kıvrımlar vardı ne de yumuşak ya da boyun eğen herhangi bir şey... Yalnızca keskin açılar, keyifli ısınk izleri, sırtımı çizen acımasız tırnaklar vardı. Ben emip yalarken dumanlı, boğuk bir ses ismimi haykırıyor, bacaklarını ardına kadar açıyor ve...

Dizüstü bilgisayarımdaki takvim hatırlatıcısının çınlaması bu düşünceleri aniden sonlandırdı. Avuçlarımı gözlerime bastırıp derin bir soluk aldım. Yavaş, acı veren bir yürüyüşle soğuk bir göle girdiğimi hayal ettim.

Sevişmeye ihtiyacım vardı.

Kate eve dönüp *her şeyi* alt üst ettiğinden beri iki haftadır rutinimden uzaklaşmıştım... Barda yemek, flört edilen bir sohbet,

ardından dürüstçe bir konuşma (*Bütün gece seninim. Tek bir gece. Tekrarı yok.*), sonra bir otel odası, öğrenilecek ve uzmanlaşılacak yeni bir bedenin heyecan veren meydan okuması, ona orgazm üstüne orgazm yaşatmanın heyecanı, kendi boşalmamın düşünceden uzak keyfi.

Son birkaç haftanın neden böyle geçtiğini çözmek umurumda değildi. Nedeni her neyse -kötü ruh halim ve umutsuz erotiklikteki rüyalarım bakılırsa- dışarı çıkıp sevişmiyor olma durumumum değişmesi gerekiyordu.

Sağlam, sıkı bir sevişme gecesine ihtiyacım vardı. Lüks bir yemek. Güzel bir kadeh kırmızı şarap. Ve saat 22.00'de nasıl olmasını isterse o şekilde... altımda, üstümde, yanımda olacak güzel bir kadın. Rutinime dönüp sıfırlanacaktım. Sorun değildi. Kolaydı.

Bu her zaman yaptığım şeydi.

İşte bu yüzden asistanım Curtis'e saat beşten sonraki programımı boşaltması ve en sevdiğim yerlerden birine rezervasyon yaptırması için e-posta yazmaya başladığımda bunu bir türlü yapmamam hiç mantıklı değildi.

Kahretsin. *Kahretsin.*

Bu kötüydü.

Masamdan kalkıp paltoma uzandım.

"Curtis!" dedim havlar gibi. "Yürüyüşe çıkıyorum."

"Otuz dakika sonra dönmen lazım," diye seslendi ben hızla yanından geçerken.

"Anladım."

Resepsiyondaki Luz'a kibarca başımı salladım, sonra merdivene yöneldim çünkü asansörlerin canı cehennemeydi, koşarak indim, kapıyı serin havaya doğru ittim. Gökyüzü bulutsuzdu, güneş yüksek binaların arasına ışık damlacıkları sıkıştıran soluk

limon sarısıydı. Ellerim ceplerimde yürümeye başlayarak kafamı boşaltmaya çalıştım.

Trafiğin ortam seslerini, hayatlarını sürdüren insanların sürekli akışını içime çekmek, nerede olduğumu fark edip duruncaya kadar bir süre işe yaradı.

Bello's.

Yirmi yıldır gitmediğim İtalyan restoranının tanıdık tabelasına baktım. Birisi elinde yemek siparişiyle kendisini bekleyen teslimat motosikletine koşarken arkasından süzülen akustik gitar müziğini duyunca mekânın pek değişmediğini anladım.

Kapının ağır ağır kapanması ortamın tadını çıkarmam için bana zaman verdi. Tabak ve bardak tıkırtıları, konuşulan İtalyancanın melodik dalgalanması zamanla kenarları solan, bulanıklaşan ve yumuşayan anıları keskinleştirdi. Parmesan ve tane karabiber serpilmiş makarna tabakları, uzun kadehlerde koyu kırmızı şarap. Annemin parlak kahkahası, babamın sıcak gülümsemesi. Eski müzik, titreyen mum ışığı, çok fazla *frittelle* dolu midem.

Anı genişleyen bir mercek gibi büyüdü. Bill'in içten kahkahası. Maureen'in pembe yanaklı sırıtışı. Bea'nın peçeteye karalamalar yapması, Jules'un burnunu kitaba sokması.

Ve çilli burunlu, kıpırtılı bacaklı, ayak bileklerimi tekmeleyen, keskin, fırtına gibi gözleri beni delip geçen atkuyruklu küçük haylaz.

Gözlerimi kırıştırıp kendimi anıdan kurtardım ama bu hiç de rahatlatmadı. Kate geçmişim kadar şimdime de musallatı.

Aramızı düzeltmek için yapmam gerekeni düşündüm, söylediklerini her düşündüğümde kendimi hasta hissetmememe yetecek kadar.

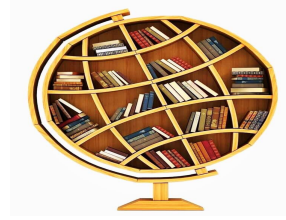
Benden nefret ediyorsun.

Acaba buraya daha nazik, birbirini affetmiş olarak gelebileceğimiz, bir şişe şarabı bölüşebileceğimiz, birbirimizin tabağını didikleyebileceğimiz, en iyi lokmayı kapmak için çatallarımızı çarpıştırabileceğimiz bir dünya olacak mı diye düşündüm.

Ancak cehennemde kar yağarsa, diye mırıldandı mantığın sesi kafamın içinde.

Telefonumu cebimde bulunca Curtis'in bu sabah gönderdiği, çiçeklerle çöreklerin teslim edildiğini onayladığı e-postasını açtım ve yanıt yazarak saat beşten sonraki programımı boşaltmasını ancak herhangi bir rezervasyon yapmamasını istedim.

İşten sonra gideceğim yerde rezervasyona ihtiyacım yoktu. Daha çok tepeden tırnağa vücut zırhı gerekiyordu.

ON ÜÇ

Kate

Aralık başı rüzgârının kollarımdan koparmaya çalıştığı gövdem kadar buketi taşıırken gülünç görüldüğümünden emindim ama umurumda değildi. O çiçekleri asla dükkânda bırakmayacaktım.

Giysilerimin markası umurumda olmasa da elmas, kaşmir ya da herhangi bir kişisel lükse, dünyanın büyük bir kısmını kasıp kavuran yoksulluk ve eşitsizliği düşündüğümde beni hasta edecek türden paralara mal olacak bir şeye sahip olmayı asla istemesem de çiçeklere zaafım vardı. Sapı kesildiğinde çiçeğin ömrünün hızla kısaldığını, böylesine abartılı, pahalı bir aranjmanın annemin serasından birkaç dolara toplanabileceğini, onun çiçeklerinin... güneş ışığı, toprak, su ve beklemek gibi en basit şeylerle beslenen tohumlardan çok ucuza yetiştiğini *umursamam* gerekirdi.

Ama çiçekleri çok seviyordum. Bu yüzden değerli buketimi göğsüme bastırıp kokusunu içime çektim. Koyu renk mürekkeple adımın yazılı olduğu kart göğsüme batıyor, mesajlaşarak ailemden birinin göndermediğini öğrendiğim için bana birçok cevaplanmamış sorumu hatırlatıyordu:

Kim gönderdi? Ve neden?

Tam adımı kimler biliyor?

Vejetaryen beslendiğimi ve balkabaklı çörekleri sevdiğimi kim bilebilir?

Şu anda nerede çalıştığımı kim bilebilir?

Zihnim çevik sıçramalarından ve yeniden rota oluşturmalarından birini yapıp günün anılarına dönerek işimin beni ne kadar mutlu ettiğini hatırlattı. Jack'le ailesi gittikten sonra yeni bir müşteri grubu gelmişti. Onlarla ilgilenmiş, büyükanneleri için bir kart, bir arkadaşları için mektuplaşma malzemesi, ilk evine yeni taşınan yetişkin çocukları için küçük bir sanat eseri seçmelerine yardım etmişim. Malzeme teslimatı sırasında Bea'yla gülmüş, Toni'yle dalga geçmiş, ablamla Toni kocakarılar gibi çekişirken Sula'yla bilgiç bir ifadeyle bakışmıştık.

Bütün gün kalmayı planlamamıştım ama zaman çok kolay geçmişti. Müşterilerin arasında dükkânın fotoğraflarını çekerken saatler akmış, güneşin tereyağı sarısı sabah ışığından öğlen vaktinin bal rengine, ardından ufku altına doğru alçalırken zengin kırmızıya doğru yolculuğunun güzelliğini çekebilmişim.

Farkına bile varamadan kapıyı kapayıp tabelayı AÇIK'tan KAPALI'ya çevirmiştik. Kameramın ekranına dokununca etrafıma toplanan Toni, Bea ve Sula'nın *oo* ve *aa* sesleri kulaklarıma rahatsız bir koro gibi gelmişti... Nadir olan değerli bir kor ateşini küçük ve parlak olarak göğsümün tam ortasında hissetmişim.

Aidiyet duygusunu.

O küçük mutluluk kırıntısıyla ısınmış olarak kararlı rüzgâra karşı sağlam durarak tek başıma eve yürümeye başlamak üzere çiçeklerime sarıldım. Buraya gelene dek Edgy Envelope'un yanındaki barın önünde dururken bisikletinin üzerinde zilini neşeyle cıvılatarak veda edip uzaklaşan Sula'ya ve Hamza'nın

Vespa'sının arkasına atlayan Toni'ye el sallamak için biraz zorlansam da başarmıştım.

Jamie yarım saat önce elinde Bea'yla benim için getirdiği Pho'yla bizi eve götürmek üzere bekleyen bir taksiyle uğramıştı. Yan taraftaki barda bir şeyler yiyeceğim ve eve kendi taksimle gideceğim yalanını söyleyerek reddetmiştim. Çünkü Jamie'yle Bea'nın buna... evde yalnız vakit geçirmeye, hiç yaşamadığım için anlayamadığım halde onların sahip olmasına sevindiğim mutlu olma zamanına ihtiyacı vardı.

Aynı yalanı Toni'yle Sula'ya da söylemiştim. Döndüğümünden beri insanları bu kadar kolay kandırmam beni biraz rahatsız ediyordu, bunun bir noktada durup yüzleşmem gereken bir şey olduğunu biliyordum. Küçük beyaz yalanlar söyleme nedenlerimle, yalnız kalmak için yaptığım tercihlerle, derinlere kök salmasına izin vermememle.

Ama bu gece bunu yapmayacaktım. Bu gece, karnım bürün gün yediğim kiş ve çöreklerle dolu, yüzüm çiçeklerin nefis kokusuna gömülmüş halde bir parça mutluluğun tadını çıkaracaktım.

Bir blok ötede elleri cebinde, sokak lambasına yaslanmış birini görene dek.

Başını arkaya attı, elini saçlarının arasından geçirdi ve gün batımının parıltısıyla öpülen büyük bir âdemelması olan boyun çizgisini ortaya çıkardı.

Farkındalık omurgamdan aşağıya şimşek gibi süzülürken baktım. Onda çok tanıdık gelen bir şeyler vardı. Kafasını kaşımada, sonra elini indirmesinde. Bileğini kaldırıp saatine bakmasında ve başparmağını saatin yüzeyinde kaydırmasında.

İlk tanıdığım şey o oldu. Elleri.

Sıska bir çocukken, bulutları tekmeleyebileceğim kadar yükseğe uçmak isteyen cılız bir kızken beni salıncakta sallayan eller.

Aile kedimiz Puck'ı ani ve şiddetli bir fırtınadan korunmak için saklandığı verandanın altındaki daracık yerden dışarı çeken eller. Dün gece beni dolaptan çıkaran eller.

Christopher.

Göz göze geldik. "Katerina."

Refleks olarak çiçekleri göğsüme daha sıkı bastırdım. Kart te-nime battı ve üzerinde yazan ismi hatırlayınca midem altüst oldu.

Katerina.

Hayır. O olamazdı. Asla yapmazdı.

Yapar mıydı?

Kucağımdaki buketin yerini değiştirip çenemi kaldırdım ve kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. Soluk ışıktaki gür siyah kirpiklerle çevrelenmiş parlayan iki kor gibiydi. Altlarında yarım ay şeklinde koyu gölgeler vardı. Bitkin görünüyordu.

Umurumda değildi tabii.

"Christopher," demeyi başardım sonunda. "Burada ne yapıyorsun?"

Yaslandığı lamba direğinden uzaklaşarak bana doğru yürüdü, çok yoğun bir şekilde... *oradaydı*. Sağlam ve kendinden emindi, yün paltosunu çekiştirip saçlarını uçuran rüzgârdan etkilenmemiş gibiydi. Gün batımı profilini yaldızlıyor, yüzü bana dönükken vücudundan aşağıya parlak bronz gibi dökülerek kehribar rengi gözlerini parlatıyordu.

Soluğum tuhaf şeyler yaparak göğsümde kısaldı ve sıkıştı. Uzun, soğuk bir günün ardından kükreyen ateşe fazla yaklaşmanın tehlikesini ve çekiciliğini hissettim.

Artık o kadar yakınımdaydı ki rüzgârda baharatlı duman kokusunu alıyor, göğsünün inip kalktığını görebiliyordum.

Beni hayallerimden çekerek kuru bir sesle, "Gerçekten de akşam yemeğini barda yiyecekmişsin," dedi.

Kaşımı kaldırdım. “Sen beni *takip* mi ediyorsun?”

O da kaşını kaldırdı. “İlgili kişilere işten sonra seni nerede bulabileceğimi sordum. Bana verilen cevap buydu.”

“*Bana* sormadın.”

“Numaran bende yok Kate. Bana hiç vermedin.”

Midem düğümlendi. “Hiç istemedin.”

Sessizce, “Haklısın,” derken gözleri benimkilerdeydi.

Birden hemen oradan gitmek istedim.

Günbatımında, ışık yüzünün her açısını, vücudunun çerçevesini ve güçlü hatlarını sevsin diye yaratılmış gibi parıldarken ona bakmak istemiyordum. Ve burada olmasının nedenini, önceki gece kokarca gibi sarhoş ve yarı sızmış haldeyken kendimi nasıl küçük düşürmüş olabileceğimi *gerçekten* düşünmek istemiyorum. Unutmak istiyordum. Onun yanından geçip yürüyüp gitmek istiyordum.

“Peki,” dedim sahte bir neşeyle, “Ben de yoluma gideyim.”

Yanından geçerken uzanıp dirseğimden tutarak beni durdurdu.

Kolumu kurtarmaya çalıştım ama daha sıkı tuttu, güçlü ancak yumuşaktı, tıpkı buraya döndüğüm ilk gece çarpıştığımız zamanki gibi.

“Ne istiyorsun Christopher?” dedim sıkıduğım dişlerimin arasından. Tehlikeli bir şekilde dalgalanan hassas, canlı bir tel gibiydim, sıcak ve tedirgin cildim vücudum için fazla gergindi.

Eli çıplak bileğimi tutana dek kolumdan aşağı kaydı. Avcu soğuk havaya rağmen sıcak ve kuruydu, tenime değen parmak uçları sertti. Başparmağı kaldırırmda ilerlemek istediğim kadar hızlı atan nabzımın üstünde geziniyordu.

Bir adım daha yaklaştı, kalçası benimkine sürtündü. Sonra elini çiçeklerime, buketten kurtulan, yaprakları rüzgârdan zede-

lenerek tamamen açılan güle götürdü. Sapını yavaşça itip bir kez daha yerine sabitledi.

Tekrar gözlerime baktı. "Seninle konuşmam lazım."

"Konuş o zaman."

"Seni evine bırakayım. Orada konuşabiliriz."

"Sen kendi evine git ve yat. Bok gibi yorgun görünüyorsun."

"Teşekkür ederim Katerina, öyleyim. Ve öyle yapacağım. Ama önce sen. Özellikle hava neredeyse kararmışken yalnız başına dışarıda olmamalısın."

"Yine aynı şey." İç geçirerek buketi kollarımda kaydurdım.

Bir süre sonra, "Anlaşalım. Hem yürüyüp hem konuşalım," dedi.

Gergince yutkundum. "Dün geceyle mi ilgili?"

"Kısmen evet."

Yanaklarım ısındı. "Dün gece hakkında konuşmak istemiyorum."

"Bu, konuşmamamız gerektiği anlamına gelmiyor. İzin ver seni evine bırakayım. Konuyu kısa tutacağım sonra seni rahat bırakacağım, söz veriyorum."

Elimi çekip bir adım geriledim. "Kalsın."

"Kahretsin, çok inatçısın."

"Kahretsin, çok otoritersin!"

Christopher gözlerime bakarak yaklaştı. Yüzü yumuşadı. Gözlerinde bir ışıltı belirdi.

"Katydid." O saçma çocukluk lakabı. Midem takla *atmadı*. "Seni evine bırakmama izin ver."

Gözlerimi devirdim. "Beni etkilemeye mi çalışıyorsun? Yoksa ayartmaya mı? Her neyse, kes. İşe yaramıyor."

"Yine de gönderdiğim çiçekleri en sevdiğin kameranmış gibi kucaklamışsın."

Midem ekşiyerek çiçeklere baktım. “Bunları sen mi gönderdin?” diye sordum sesimi sakın tutmaya çalışarak.

Dudağının kenarı yukarı kalktı. “Evet.”

“Aşırı derecede pahalı, muhteşem bir hediye? Bir şeyden kurtulmanın yolunu satın almaya mı çalışıyorsun?” Ona büyük gözlerle bıkkın bir bakış attım. “Tabii ki sen göndermişsin. Her yerinde adın yazıyor adeta.”

“Yani muhteşem *olduklarını* mı düşünüyorsun?”

“Bunlar iğrenç. Dayanılacak gibi değil.”

Gülümsemesi büyüdü, yüzümde dans eden o sıcak kehribar rengi gözleri ısındı. “Sanmıyorum Katerina. Sen çiçek seversin. Hep severdin.”

Keskin, yakıcı bir ağrı göğüs kafesimden aşağıya kaydı. Christopher’dan nezaket beklemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Davranışlarındaki ani değişiklik karşısında şaşkına döndüğüm için buna güvenmeye korkuyordum. “Bunu neden yaptın? Neden bana çiçek, arkasında şifreli bir dize olan bir kart ve bütün lanet dükkânı doyurmaya yetecek kadar çörek gönderdin?”

Gözleri büyüdü. Şaşkına dönmüş gibi gözlerini kırıştırdı. Bu tatlı ve güler yüzlü numarasını yutmayacaktım. “Düşündüm ki... çiçekler gününü biraz daha güzelleştirir. Ve çörekleri paylaşacağınızı düşündüm, dükkânda çalışan herkes dün gece epeyce içmişti ve biraz akşamdan kalma yiyeceği yiyebilirdi.”

Kalbim göğüs kafesimde hızla çarpı. Neden nazik davran-sın? Bu ani değişimin nedeni neydi? Kendimi korumak ve onu ikiye bölmek istediğim kadar iki elimi uzatıp zeytin dalını almak istiyordum. “Yani sen yalnızca... *nazik* mi davranıyordun?”

Çaresizlik göstergesi olarak kollarını iki yana açtı. “Evet ama görünüşe göre pek işe yaramamış!”

Ah, işte gerçek. Bu *ona* pek uygun değildi. Kalbim acıdı. “O halde bu iyi adam davranışı *seninle* ilgili. Anlıyorum. Madem öyle,” -çiçekleri kucağına ittim- “beni bu işin dışında bırak.”

Onu iki adım geçtim ama bunu yapamazdım. Dönüp çiçekleri kollarından aldım. “Boş ver, onları ben alayım.”

“Kate,” diye seslendi kaldırımında yürümeye başladığımda. “Dur!”

“Hayır!” diye bağırdım omzumun üzerinden. Olabildiğince hızlı yürüyordum ama benim uzun bacaklarım bile onunkilere denk değildi. “Git buradan, Christopher.”

“Eve yalnız yürümene izin veremem Kate,” dedi yâyalara yol verilmesi için yaya geçidinin düğmesine basarken. O bekledi ama ben caddenin karşısına yürüdüm. Bir araba aramızdan vızıldayarak geçti.

“Seninle konuşmak istemiyorum!” diye bağırdım.

Ama Tanrım, aslında istiyordum. Cevaplarından korksam da kafamda pek çok soru vardı. Yanıtlarını *beğenmekten* korkuyordum. Ve en çok da o yanıtları beğenirsem gardımı kolayca indirip onu içeri almaktan korkuyorum.

“O halde konuşmam,” diye seslendi. “Seni evine bırakıp sonra giderim, söz veriyorum.”

Tam Christopher’a sözünü neresine sokabileceğini söylemek üzereyken bir adamın kaldırımında dik açıyla üzerime doğru yürüdüğünü fark ettim. Omuzlarım gerildi. Bu durumlarda içgüdülerime güvenecek kadar uzun süredir tek başımaydım. Hemen dönüp yürüyerek Christopher’ın yanına gittim. Adam Christopher’ı yanımda görünce durakladı ve karşıya geçecekmiş gibi sokağa doğru ilerledi.

Kalbim çarptı. Christopher’ın haklı çıkmasıyla ilgili küçümseyici bir yorum yapmasını bekledim ama gelmedi. Bunun ye-

rine elini sırtıma koydu ve yumuşak bir adımla diğer tarafıma geçerek kaldırımın dış tarafında yürüdü. Vücudu benimkine yakındı, beni adamdan koruyordu.

İçimden gelen rahatlama dalgası için kendimden nefret ederek kaşlarımı çattım. Korunmaya ihtiyacım yoktu. Veya kollanmaya. Ama bu kadar uzun süredir yalnız olmaktan, sürekli omzumun üzerinden bakmaktan, en kötüsünü varsaymaktan, savunmada olmaktan yıpranmış küçük bir yanım, en sevdiği güneşli köşesine uzanan bir kedi gibi iç çekti.

Davranışlarından hoşlanmak istemiyordum. Ama hoşlanıyordum.

Üç blok boyunca kafa yorduktan sonra başımı kaldırıp ona baktım, bu tuhaf bir doksan küsurluk adam hakkındaki merakım onu incelememe engel olamayacak kadar yoğundu.

Elleri cebinde, kaşları çatık, uzaklara dalmıştı. Sonra bana baktı ve beni ona bakarken yakaladı.

“Gerçekten bok gibi görünüyorsun,” dedim dürüstçe.

Yorgun bir ifadeyle iç çekti. “Bok gibi hissediyorum.”

Kaburgalarımı sıkan endişe bandını görmezden gelemedim. “Sorun nedir? Bugün kendine bir milyon doların altında mı para kazandırdın? Hayatında bir kez olsun omuzlarının üstünde sağlam bir kafa olan biri tarafından ret mi edildin?”

Karşıya bakarken dudağımın köşesi hafifçe yukarı kalktı. “Keşke o kadar basit olsaydı. Öte yandan sen,” dedi o rahibeleri cezbedecek bakışlarından birini daha atarak, “çeyrek şişe viski içip gecenin yarısını dolapta uyuyarak geçirmiş birine benzemiyorsun.”

“Kes şunu.”

Gözleri tekrar büyüdü, Kazanova gülümsemesi kayboldu. “Neyi keseyim?”

“Kastetmediğin güzel şeyler söylemeyi. Flört etmeyi. Uyku ve akşamdan kalma görünüyorum, saçlarım kuş yuvası gibi, viski kokuyorum, hâlâ sistemimden alkol çıkıyor ve bunu ikimiz de biliyoruz.”

“Ne yaptığını biliyorum ve işler bu şekilde olmuyor. Beni eğlendiremezsin Kate. Sende hepsini gördüm. Daha önce resmen üzerime sıçmıştın. Hatta kustun bile.”

Ona öfkeyle baktım. “*Bebektim.*”

“İlkokuldaki havalı oğlanların intikamını benden aldın.”

“Daha çok küçük pisliklerle karşılaştığımda onları tanıma becerisine sahip olmak gibiydi,” diye söylendim.

Eliyle kalbinin üzerine vurdu. “Yaralandım.”

“Ne düşündüğümü önemsermiş gibi.”

Bana doğru bakan Christopher derin bir iç çekti, alaycı mizahımız bir anda tükenmişti. Yürümeyi bıraktı, ben de durdum. “Kate...”

“Konuşmayacağına söz vermiştin.”

Bana aldırmadı. “Dün geceyi hatırlıyor musun?”

Şimdi onu görmezden gelme sırası bendeydi. Tekrar yürümeye başladım, şimdiye kadarki en hızlı adımlarımla. Artık evden yalnızca bir blok uzaktaydım. Sıcak bir duşa, on saatlik uykuya ve Christopher’ın bu tuhaf yeni yanıyla, sorular sorarak ve unutulması daha iyi olacak şeyleri gündeme getirerek yürüttüğü plan her neyse onunla aramda kilometreler olmasına ihtiyacım vardı.

“Kate, kaçmayı bırak.”

“Şükran Günü’nde söylediğin gibi,” dedim omzumun üzerinden, “en iyi yaptığım şey bu.”

“Özür dilerim, tamam mı?”

O kadar ani durdum ki bana çarptı, beni tutup sabitledi. Ona baktım. “Sen... az önce... özür mü diledin?”

Çenesi seğırdi. Sert bir soluk alıp bana baktı. "Evet. Özür dile-dim, şimdi de diliyorum. Şükran Günü söylediklerim için. Ailenin önünde sana karşı kendimi kaybettığım için... Pek çok şey için."

Gözlerini araştırdım. Kafam o kadar karışmıştı ki dünyanın tersine döndüğüne yemin edebilirdim. "Bunların hepsi dün gece yüzünden mi? Ne oldu? Bir şey mi söyledim?"

"Hepsi değil, hayır. Ama... evet, kısmen." Duraksadı, sonra daha alçak bir sesle, "Bu beni mahvetti, Kate," dedi.

"Ne oldu yani? Ani bir vicdan krizi mi geçirdin? Uykumda mırıldandığım bazı sarhoş saçmalıklarına dayanarak yirmi yedi yıl boyunca ya rüzgâr gibi görünmezmişim ya da ayakta bina ya-pışmış çikletmişim gibi davrandıktan sonra bana çiçek almaya, çörek göndermeye karar verdin ve sorun pat diye çözüldü mü?"

Burnunu sıkıp içini çekti. "Evet. Hayır. Ben..."

"Beni dinle." Yaklaşıp gözlerine baktım. "Dün gece ne söyle-diysem, kişilik nakli yaptırmana ve bana her zamankinden farklı davranmana neden olan her neyse, boş ver. Saçmalamışımdır."

Bana baktı, yoğun, temkinliydi. İfadesini sert ve okunmaz hale getiren bir şey vardı. "Öyle olduğunu sanmıyorum Kate."

Kalbim ayaklarıma kadar indi. Aman Tanrım, ne söylemiş-tim? Geçmişimi biliyordum, sarhoş olduğumda ne yazık ki de-rinlere gömdüğüm şeyleri söylemeye meyilliydim.

Bazıları saf, tuhaf saçmalıklar olurdu.

Bazıları en derin, en savunmasız duygularımdı.

Christopher'ın bana bakışı dikkate alınunca ikincisiydi.

"Benden bu şekilde," dedim öfkemi zorlukla basturarak, "ya-rarlanmaya hakkın yoktu."

"Öyle bir şey yapmadım," dedi başını sallayarak. "Öyle yap-maya çalışmıyordum. Sen susmadın. İnan bana, tek istediğim seni o yatağa bırakıp defolup gitmekti."

“Elbette!” dedim bağıarak. “Tek istediğin ağzıma sışmak ya da olabildiğince hızlı bir şekilde benden kurtulmaktır ve bunu yapmadığın tek zaman benim savunmasız halimden yararlanma fırsatı bulduğun zamandı. Ne kadar şaşırtıcı!”

“Öyle olmadı,” dedi yaklaşarak kararlı bir tavrıla. “Sana sınılmak, uykunda gülümsemeni ve tuhaf, komik şeyler söylemeni izlemek, kolunun orada olması gerekiyormuş gibi boynuma dolandığını hissetmek istediğimi mi sanıyorsun? Bunu istemedim. Bunu *hiçbir zaman* istemedim.”

“Kimse senden Bay Lanet Şövalye olmanı istemedi, Christopher!”

“Sorun da bu, Kate,” diye mırıldandı sıkılı dişlerinin arasından, kalçası benimkilere o kadar yakındı ki çiçeklerim bizi ayıran tek şeydi. “Buna engel olamıyorum, *seninleyken* olmuyor. Sonra çok lazım olmuş gibi o lanet ağzını açtın...”

“Boş ver,” dedim ona. “Söylediklerimi unut...”

“Senden *nefret* ettiğimi söyledin,” dedi zorlanarak. “Ben asla... asla öyle...”

Ona baktım, sesime karışan üzüntüyü gizlemeye çalıştım ama başaramadım. “Benden nefret *ediyorsun*.”

“Seni insanı çileden çıkaran kadın, ben senden *hiçbir zaman* nefret etmedim.”

“Belki bunu hiç söylemedin,” dedim ona, “ama benden nefret ediyormuşsun gibi davrandın.”

“Ben öyle yaptıysam sen de öyle yaptın.”

Kolunu ittim ama kıpırdamadı. “Sen başlattın.”

“Çünkü buna mecburdum.”

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama eli çenemi kavradığı anda sözlerim uçup gitti.

“Çünkü sen,” diye fısıldadı başını eğerek, “bana işkence ettin. Bildim bileli. Ve bununla çok kötü başa çıktım, bunu kabul

ediyorum. Seni uzaklaştırdım ve aramıza farklılıklarımızı koydum, sen de aynısını bana yaptın ama ben asla ama *asla...*”

Ağzı benimkine o kadar yakındı ki onu içime çektim. Onun da beni soluduğunu hissediyordum. Başparmağı çenemin üzerinde kaydı. Burnu benimkine sürtündü.

“Senden hiçbir zaman nefret etmedim Kate. Ve aksini düşünmene dayanamıyorum.”

“Bunu öylece... söyleyemezsin,” diye fısıldadım gözlerim kapanarak. Başparmağı boynumdan aşağıya kayarken yumuşak, tüy kadar hafifti, tenimin altına kıvılcımlar saçıldı.

“Biliyorum.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez,” dedim bedenim bana ihanet ederek ona sokulurken.

“Henüz,” dedi sessizce. “Ama deniyorum.”

“Nasıl? Birbirimize tahammül edemiyoruz.”

Sesindeki gülümsemeyi duydum. “Bundan emin misin?”

Gözlerim açılıp onunkilerle buluştu. “Ne?”

Bakışları dudaklarıma indi. “Ağzım seninkine çok ama çok yakın Kate.”

Yutkundum. “Farkındayım.”

“Ve orada olmasını istiyorsun. Aksi takdirde şu anda dizin hayalarımnda olurdu.”

Soluk kesen, bıkkın bir kahkaha attı. “Sen öyle kibirli...”

“Çıldırıtcı,” diye ekledi.

“Sinir bozucu,” diye homurdanarak elimle paltosunu sımsıkı kavrayıp onu kendime çektim.

“Haylaz,” diye fısıldadı ve beni belimden tutup ona yaslanacak kadar kendine çekti. Ben ona bakarken o da başını eğdi ve burunlarımız birbirine değdi. Dudaklarımız bir nefes kadar uzaktı. İkimiz de uzun, sert bir soluk aldık.

“Tanrım, Kate,” diye fısıldadı.

Ağzı benimkine eğilirken aramızda akkor halinde çatırdayan bir akım dalgalandı. Dünya kendi ekseninden çıktı, beni parmak uçlarımda ona doğru eğdi.

Ağzım onunkine değdi ve bir şok ikimizi de sarstı. Ama ikimiz de çekilmedik.

Christopher yüzümü avuçlayıp öpüşmemize rehberlik ederken alçak, acı veren bir tatmin sesi çıkardı. Ağzı başta yumuşak bir sıcaklık ve vaat fısıltısıyla, sonra kadife sıcaklığında, aç, yavaş, arayışlarla benimkini tanıdı.

İçimde bir kıvılcım alev alarak vücudumu sıcaklıkla doldurdu. Beni çaresizce daha fazlasına yönelmeye sevk etti. Christopher bunu bir şekilde hissetti, belki o da benim kadar istiyordu çünkü kolumu boynuna doladığımda elleri belime indi, sonra daha da sıkılaşıp beni kendisine çekti.

Bir el sırtımdan yukarı kayıp beni kendisine yaklaştırdı, sonra enseme durup nazikçe okşadı. Ağzlarımız ikiz iniltilerimizle aralandı ve dili tatlı bir hareketle benimkini okşadı. Çaresiz, huzursuz bir ihtiyaçla tükenmiş halde soluğum kesilerek sokuldum.

Christopher’ın eli ensemden yukarı kayarak saçlarıma değdi. Daha iyi bir aç elde etmek için başımı eğdi ve ıslak, sıcak öpücüğümüz derinleşirken dilinin yavaş, düzenli darbeleri sırasında kabaca inledi.

Soluk soluğaydım, acı çekiyordum çünkü bu öpücük bir kordu ve bedenim bir alevdi, yanarak uyanıyor, daha uzun öpücükler ve beni hayata döndüren bu çılgın enerjiyi topraklayacak daha güçlü bir dokunuş için yalvarıyordu. Ona ihtiyacım vardı. Buna ihtiyacım vardı. *Daha fazlasına* ihtiyacım vardı.

Ama daha da yaklaştırmaya çalıştığımda omzum keskin bir hareketle zorlandı. İçimden sessiz bir acı çığlığı çıktı.

Christopher soluk soluğa kendini geri çekti, bakışları çılgınca beni inceliyordu. “Canını yaktım.”

“Hayır. Hayır, ben iyiyim,” dedim elim göğsünden yukarı kayarken. “Sen yapmadın. Yalnızca omzum biraz ağrıdı.”

Kendini topluyormuş gibi başını eğdi. Yavaş ve düzenli bir soluk verdi. “Yapmamalıydım... Niyetim bu değildi...”

Bu sözler havada yankılanarak ortamı ekşitti. Gururum tokatlanmış bir yanak gibi sızladı.

Christopher başını iki yana sallayarak yere bakıp alnını ovuşturdu. “Özür dilerim Kate. Ben yalnızca...”

“Konuşmak mı istemiştin?” diye sordum geri çekilip elimin tersiyle dudaklarımı silip onun anısını ağzımdan silmeye çalışırken. Bunu isteyecek kadar zayıf olmaktan nefret etmişim. Daha önemlisi beni *tekrar* küçük düşürmesinden nefret etmişim.

Az önce *öpüştüğümüze* inanamıyordum.

Christopher’la öpüşmüştük.

Ahir zamanın işareti neredeydi? Gökten yağan meteorlar? Veba, kan nehirleri, Dört Atlı?

Christopher alçak sesle küfretti. Pişmanlıkla kararan gözleri benimkilerle buluştu. “Bunun olmaması gerekiyordu.”

“Elbette,” dedim sertçe. “Herkesi öpebilecekken neden beni öpesin ki?”

“Şimdi de sözlerimi çarpıtıyorsun,” dedi. “Bunu yapma.”

“Haklısın. Ne kadar adaletsizim! Geçmişimiz sana hiç tereddüt etmeden masumiyet karinesi tanımamı gerektiriyordu!”

Saçını çekti. “Üzgünüm, tamam mı?”

“Evet, bunu çok açık bir şekilde ifade ettin! Ne kadar üzgün olduğunu! Beni öptüğün için ne kadar pişman olduğunu!”

Gözleri kısıldı ve aramızda bıraktığım mesafeyi kapadı. “Bu konuda sen neye kızdın Kate? Öpücüğe mi, söylediğim şeye mi?”

“Bilmiyorum,” diye çıktım. “*Senin* kim olduğunu bile bilmiyorum. Bana çiçek gönderiyorsun, yiyecek gönderiyorsun, işimin önünde bekliyorsun, eve götürmek için ısrar ediyorsun, sonra da... Juliet’in kahrolası aşk romanlarındaki gibi kendine çekiyorsun ve bunların hiçbirisi mantıklı değil!”

“Mantıklı *olsun diye* seninle konuşmaya çalışıyorum ama izin vermiyorsun!”

“Çünkü bunun hiç anlamı yok! Çünkü kimseye hayatım boyunca bana davrandığın gibi davranmıyorsun, sonra sihir yapılmış gibi ‘bu konuda konuşmak’ istiyorsun.”

“Peki o yirmi yedi yılın tamamı benden mi kaynaklandı? Beni kışkırttın, benimle alay ettin, hiç rahat vermedin.”

“Kahrolası bir çocuktum, Christopher! Yalnızca senin ve abla larımın, lanet olsun, hatta ailemin sahip olduğu şeyin bir parçası olmak isteyen bir çocuktum. Yalnızca ait olmak istiyordum!”

“Ait olmak isteyen biri olarak çok ilginç seçimler yaptın,” dedi sertçe soluk alarak, “gidip bir daha da arkana bakmadığını düşünürsek.”

“Çünkü yaşamak istedim! Dünyayı görmek istedim. Benim de biraz gururum var. Çünkü kendimi tutmayacak, benden istenmeyen şeyleri başkalarından isteyecektim.”

“Seni sinir bozucu, çıldırtıcı, dünyadan habersiz kadın...”

“Lütfen bana biraz daha hakaret et.”

Çenemi sıktı, başparmağı dudağımda gezdirerek öpüşmemizi hatırlattı ve Tanrım, zayıftım çünkü tekrar istiyordum. Dişlerinin, dilinin ve bedeninin benimkilerle birlikte hareket etmesini istiyordum. Bunun içimde uyandırdığı güçlü, acil şeyi, ondan nefret etme nedenimi kovalamak istiyordum.

Alını benimkine çarptı, ağzı benimkiyle buluşmaktan bir soluk uzaktaydı.

Konuşurken sesi gece yarısı kadar karanlık ve kısıktı. “Sanki kimse seni isteyemezmiş gibi.”

Sonra elini indirdi, binanın giriş kapısını açtı ve kapı aramızda çarparak kapanmadan önce beni içeri itti.

Christopher öfkeyle dönüp gecenin karanlığına dalarken yere çakılmış gibiydim.

Hareketsiz duruyordum.

Sözleri karşısında şaşkına dönmüş olarak. Dokunuşuyla yaranarak.

ON DÖRT

Christopher

“Bugün çok huysuzsun.”

Nick’e dik dik baktım. “Benimle konuşabileceğini söyledim mi sana?”

“Of.” Hugh’ya dönüp *şu adama bak* ifadesi yaptı.

En iyi çalışanlarımdan ve her yönüyle yere sağlam basan biri olan Hugh, Nick’e karşılık verirken bana gülümsüyordu, “Patrona yüklenme. Halletmesi gereken çok şey var.”

“Evet,” diye alay etti Nick. “Dünyanın en büyük, en tereyağlı kızarmış ekmek yığınının mideye indirmek gibi.”

İçimi çektim ve gerçekten de aşırı tereyağlı ekmek dilimlerinin en üstündeki dilimi ısırdım. Ancak migren atağından sonra canım tuz ve basit karbonhidrat çekerci. Soğuk, meyveli, tatlı bir *smoothie* ile tüketilince genellikle bana iyi gelerek mide bulantımı hafifletirdi.

“Jack’in okul nakil işi nasıl gidiyor?” diye sordum. Çaresizce konuyu değiştirmek istiyordum. Son zamanlarda çok migren atağı geçirdiğimi, stres seviyemin çok yüksek olduğunu, önceki gecenin ne kadar epik bir şekilde geri teptiğini, Kate’e karşı artık

eski el kitabımı kullanmaktan vazgeçtiğim için ne kadar kaybolmuş olduğumu düşünmek istemiyordum.

Ve onu öptüğüm, hâlâ tadım alabildiğim, dudağının yumuşak kabarıklığında akçaağaç aromasının izini sürebildiğim; teninin sıcaklığını hâlâ elimin altında hissedebildiğim gerçeğini gerçekten düşünmek istemiyordum.

Tanrım, onu *öpmüştüm*.

Bunu düşünmeden duramıyordum.

Bunu düşünmeyi *bırakmalıyım*.

Hugh lokmasını çiğnemeyi bitirip sandviçini bırakarak peçeteyle ağzını sildi. “Jack çok daha iyi durumda. Doğru karar vermişiz.”

“İyi.”

“Bak.” Hugh telefonunu çıkarıp fotoğraf albümünü açtı ve görebilmem için çevirdi. “Bak ne kadar iyi görünüyor.”

Gülümsedim. Jack’in artık kısa kesilmiş saçlarıyla etkileyici kahverengi gözleri daha da büyük ve geniş görünüyordu. Elleri kalçasında, kusursuz dikilmiş koyu renk blucin pantolonu ve yeşil-turuncu çizgili kazağı neredeyse gülümsemesi kadar parlaktı.

“Mükemmel görünüyor. Ve mutlu.”

Hugh başıyla onaylayıp görmesi için telefonu Nick’e çevirdi.

“Tanrım, çok tatlı,” dedi Nick. “Çocuk için sabırsızlanıyorum. En az beş tane istiyorum. Hayır. Yedi. Kesinlikle tek sayı.”

Hugh güldü. “Şimdi böyle söylüyorsun. Bir çocuğun olana ve bir yıl geceleri uyumayana kadar bekle.”

Hugh fotoğrafı kendisine çevirirken tekrar bakmadan edemedim. Çarpıcı bir görüntüydü. Fotoğrafçının kullandığı açı, ışığın Jack’in elmacık kemiklerinden yansıyıp gözlerine çarpma şekli. Arka plan hafifçe odak dışıydı ama arkasındaki zarif çiçek buketi tanınmayacak kadar değildi...

Bir dakika.

“Affedersin,” diye mırıldanarak Hugh’nun telefonunu alıp görüntüyü yakınlaştırdım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Biraz daha yakınlaştırdım. Vay be. “Bu Edgy Envelope’ta mı çekildi?”

Hugh gülümsedi. “Evet. Jack’e oradan günlük aldık. Terapisti son seansımızda bunu önerdi ve ofisi sokağın hemen ilerisinde, ben de bir uğrayalım diye düşündüm. Tia da orayı çok seviyor. Geçen Noel ona oradan ucuz olmayan bir parfüm almıştım ama şunu söyleyeyim, o yatırım meyvesini verdi, anladınız mı?”

Nick gülererek onunla yumruğunu tokuşturdu. “O halde ben de oraya bakayım. Bianca’ya bir şeyler alabilirim,” dedi sandviçini ısırmadan önce.

Ona sert bir bakış attım. “Bunu yapmayacaksın.”

“Neden?” diye sordu dolu ağızyla.

“Çünkü Kate orada çalışıyor ve yüzünü göstermeni pek nazik karşılamayacak.” Hugh’nun telefonunun ekranına dokundum. “Bu fotoğrafı çeken de o, değil mi, Kate?”

“Evet, dur, sen onu nereden tanıyorsun? Jack’le arası çok iyiydi. Tia, ‘Çocuk bakıcılığı yapar mı acaba?’ filan dedi.”

“Jack’in sutyen yakmasını ve anti-kapitalistlerin sırtını sıvazlamasını istemiyorsanız Kate’i çocuk bakıcısı olarak tavsiye etmem.”

Güldü. “Ah, bir çocuğun dünyadaki adaletsizliklere kızan bir yetişkinle vakit geçirmesinden daha kötü şeyler var. Yani, doğruyu söylemek gerekirse bunu ben de istiyorum. Hepimiz istiyoruz. Bu yüzden burada çalışıyoruz. Bu yüzden aile şirketini tamamen farklı bir yöne taşıdın.”

Fotoğrafa baktım, haklı olduğunu biliyordum, -her ne kadar kendime aksini anlatmaya çalışsam da- Kate’le ikimizin çok

farklı yöntemlerle de olsa dünyayla ilgili benzer hedeflerimiz vardı.

Ve şimdi o öpücükleri hatırlamaya geri dönmüştüm.

Tanrım, mahvolmuştum. Düzeltmeye çalıştığım karışıklık daha da karmaşık hale gelmişti.

Kadınlara kur yapma konusunda on yıllık deneyimim vardı. Ama hiçbir zaman biriyle ilişkiyi onarmak için uğraşmam gerekmemişti. Özellikle pek çok mantıklı nedenden dolayı ilişki yaşamak *istemediğim* biriyle. Biriyle aranızı düzeltmeden sorunlarınızı nasıl hallederdiniz? İyileşmek için bir araya gelmeden nasıl uzaklaşabilirdiniz?

Görünüşe göre onları öperek, sonra sürekli hayal ederek, sonra duşta onları düşünerek boşalıp öpüştüğünüz anları kafanızda takıntılı bir biçimde tekrar ederek.

Aklımı kaçıırıyordum.

Ve bunların hepsi onun suçuydu.

“Jack’e bakacak vakti var mıdır sence?” diye soran Hugh düşüncelerimi böldü.

“Muhtemelen yoktur. O gezgin foto muhabiri,” dedim ona. “Uzun süre burada kalmayacak. Asla kalmaz. Bazen aylarca, hatta yıllarca ortadan kaybolur.”

“Bir dakika, foto muhabiri mi? *Harika* bir fikrim var.” Nick sandviçini bırakıp ellerini birbirine vurdu. “Onu şirketin yeni fotoğraflarını çekmesi için işe almalısın.”

Gözlerimi kırpıştırarak bakarken Hugh’nun telefonunu yavaşça bıraktım.

“*Ne diye* böyle bir şey yapayım ki?”

Nick gülümseyerek öne eğildi. “Güncellenme yapılması gerektiğinden yakınıp duruyorsun. Ve haksız değilsin, Hugh’nun tüyler ürperten amca sakalı çok kötü...”

“Hey.” Hugh, Nick’in kafasına bir cips fırlattı. “Beni ve keçi sakalımı rahat bırak. Çok sanatsaldı.”

“En iyi görünüşün değildi dostum.” Nick bana döndü. “Dinle, Kate’le anlaşılmadığınızı biliyorum ama...”

“Dur. Anlaşamıyor musunuz?” Hugh kaşlarını çatı. “Çok dost canlısı görünüyordu. Sorun ne?”

“Karmaşık bir uyumsuzluklar silsilesi,” diye mırıldandım.

“Peki birçok uyumsuzluğu neyin düzelterceğini bizden iyi kim bilebilir?” dedi Nick. “Para.”

“Hemen hemen herkeste işe yarar,” dedim ona, “ama Kate’te işe yaramaz.”

“Peki o neye değer *veriyor*?” diye sordu Hugh.

Kendimi önceki gecenin anısını, kendisini dışlanmış, benim-senmemiş, itilmiş hissettiğini itiraf ettiğini unutmaya zorladım. Göğsümü acıtiyordu.

“O yalnızca...” Boğazım düğümlendi. “Yalnızca ait olduğunu hissetmek istiyor.”

Ve ben ona öyle olmadığını hissettirmiştim. Suçluluk mide-mi bulandırdı. Yemeğimi önümden ittim.

“Hım.” Hugh düşünceli bir tavırla kaşlarımı çatı. “Aslında bunu söyleyeceğimi hiç sanmazdım ama bu durumda Nick’in bir kez olsun doğru noktaya parmak bastığını düşünüyorum.”

“Teşekkürler,” dedi Nick imayı fark etmeden önce. “Hey.”

Hugh güldü. “Yalnızca takılıyorum, dostum. Bu iyi bir fikir ve ilk değil.”

“Fotoğraflarımızı çekmesi için onu işe almak mı?” diye sordum Hugh’ya yüksek sesle düşünerek. “Neden iyi bir fikir?”

“Kendisini bir yere aitmiş gibi hissetmesi gerektiğini söyledin. O zaman ona ait olacağı bir şey ver. Onunla aranı düzeltmek ve dünyanın bir parçası gibi hissetmesini sağlamak istiyorsun...”

“Ama mesafeyi koruyarak,” diye vurguladım.

Omuz silkti. “Profesyonel bir ilişki oluşturmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?”

Hugh’ya gözlerimi kırıştıtararak baktım. “Kahretsin, bu çok iyi.”

“Hey.” Nick koluma vurdu. “Bu *benim* fikrimdi.”

“O halde kendi sırtını sıvazla Lucentio. Ve bana şans dile.” Ayağa kalktım, sandalyemi geriye ittim. “Çünkü yapmam gereken bir iş teklifi var.”

ON BEŞ

Kate

Bu UmurumdaDeğil çalma listesi ve vintage mağazadan yeni giysi tarzı bir gündü. Üzerimdeki ipek üst, pürüzsüz, görünmez dikişleri ve çelik grisi fon üstüne eksantrik koyu mavi baskısıyla ilk alındığında muhtemelen birkaç yüz dolardı. Bea'yla Kız Kardeş Günü'nde alışverişe çıktığımızda altı dolara almıştım. Birlikte geçirdiğimiz günün mutlu anısı olan şık, yumuşak kumaş beni sarıyor ve önceki gecedен beri yumuşamayan gergin sinirlerimi yatıştırıyordu.

Boynumda fotoğraf makinemle Edgy Envelope'ta dolaşıyor, Bea'nın muhteşem soyut sanat eserlerine gizlenmiş erotik tasarımlardan oluşan Prurient Kâğıt Koleksiyonu'nun etrafında toplanan bir grup müşterinin fotoğraflarını çekerek zihnimi meşgul etmeye çalışıyordum.

"Affedersin!" diye seslendi biri.

Homurtumu yutarak kamerayı indirdim. Önceki gece Christopher'la yaşadığım o rezillikten sonra pek sosyal bir ruh halinde değildim. Zaten bugün orada teknik olarak müşterilere hizmet vermek için bulunmuyordum. Yalnızca dükkanın web

sitesi için fotoğraf çekiyordum. Ama Bea izinliydi ve Toni bize öğle yemeği almak için biraz önce çıkmıştı, o yüzden o anda oradaki tek çalışan bendim.

Arka taraftan Sula'yı çağırabilirdim ama onun bana iş teklif etmesi, elden para ödemesi gibi cömertliklerinin üstüne pek de iyi bir ruh halinde olmasam bile küçük bir müşteri grubuyla ilgilenebilirdim.

“Merhaba.” Kameramın boynumda sallanmasına izin verdim. “Bir şey mi lazımdı?”

Ben ona doğru yürürken müşteri hınzırca gülümsedi. “Bunların içinde... seksi resimler olduğunu duydum ama hiçbirini anlayamıyorum.”

“Bazıları soyut,” dedim kadına. “Diğerleri daha bariz. Bütün sanat eserleri gibi bu da sizin algınızla ilgili. Ucu açık.”

Kadın içini çekerek arkadaşlarına baktı. “Bu kadar felsefi olmak zorunda mı? Yalnızca Lex’e altmış dokuzlu bir kart göndermek istiyorum.”

“Daha çok ayaklı bir şey,” diye takıldı biri.

“Kapa çeneni!” dedi arkadaşına bir kartla vurarak, hepsi tiz kahkahalar patlatırken.

Soluklarındaki içki kokusunu aldım ve mantıklı gelmeye başladı. Sıvı bir öğle yemeği ya da en azından bol miktarda kokteyl içeren bir öğle yemeği yemişlerdi. Hepsi biraz sarhoştu ve rahatlamıştı.

“Bu *pegging* dedikleri, kadının, adamın içine girdiği şey olabilir, değil mi?” diye sordu bir başkası kartı bana uzatarak.

Ona bakınca sıcaklık boynuma kadar yayıldı. Seks hakkında açıkça ve özgürce konuştuğu için asla kimseyi yargılamasam da bu tür konuşmalar bana hiç uygun değildi. Cinsel yönü gelişmiş biri olduğumu biliyordum ama cinselliğimin tanıdığım çoğu insanınki gibi olduğunu hissetmiyordum.

Seks ve cinsellik konusundan utanmadan büyütülmüştüm... Annem bizi oturtup nasıl olduğunu, mastürbasyon ve doğum kontrolünün sağlamlılığı, güvende hissetme hakkımız ve her zaman karşılıklı rızanın gerekliliği hakkında açık açık konuşmuştu. Seksin temelleri konusunda aydınlatılmıştım. Yine de yabancılarla bu konularda konuşmaktan son derece rahatsız oluyordum.

Neyse ki kapının üstündeki çingirak şingirdayarak araya girdi.

“Off be,” diye fısıldadı kadınlardan biri omzumun üzerinden bakarken. Grubun geri kalanı bakışlarını takip ederek çeşitli takdir sesleri çıkardı.

Ya yerimi alacak olan Toni ya da dikkatimi yönelteceğim bir müşteriydi. Çakırkeyif hanımlar kime bakıyorsa beni bu işkenceden kurtardığı için o anda en sevdiğim kişiydi.

Dönerken yüzümde gerçek bir gülümseme hissettim.

Hızla yok oldu.

İçeri Christopher girmişti, altın rengi öğle güneşi arkasında parlıyor, saçlarının uçlarını ışılatıyordu. Özel dikilmiş takım elbisesinin üzerinde önceki gece giydiği uzun palto vardı. O kadar mükemmel tasarlanmış bir lacivertti ki adeta vücudunun her yerine dökülmüş gibi görünüyordu. Kolalı beyaz gömlek. Kan kırmızısı kravat. Boyundan aşağısı doğrudan Wall Street’ten çıkmış gibi görünüyordu. Boynundan yukarısı korsana benziyordu. Samur rengi dalgalı saçları havalı kurumsal işi için biraz fazla uzun ve dağınıktı, kirpikleri anlamsız derecede gür ve koyuydu, sıcak viski rengi gözlerinde kurnaz bir parıltı vardı.

Ağzına baktım ve önceki gece benimkiyle birlikte hareket edişini anımsadım. Sıcak, ıslak ve aç olarak. İstemesem de elimde değildi. Kendime söylediği şeyi hatırlatana dek.

Yapmamalıydım... Niyetim bu değildi...

“Katerina.”

Ona kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümde birleştirdim. “Ne istiyorsun?”

Beni etkilemek için olduğunu düşündüğüm yavaş bir gülümseme dudaklarının kenarını çekiştirdi. “Üstündeki çok güzelmiş.”

Yaklaşıp kumaşı inceledi.

“Sahte iltifatlarla konuyu saptırmayı bırak,” dedim ona. “Ve bana sırnaşmayı kes.”

“İltifat samimiydi ve sana sırnaşmıyorum, Karydid. Baskısını takdir ediyorum. Ayrıca çözmeye çalışıyorum. Şal deseni olduğunu sanmıştım ama...” Gülümsemesi arttı. “Onlar *piranha* mı?”

“Öyle. Dikkat et. Üzerimde ısırabilecek tek şey onlar değil.”

Bakışları ağızma kaydı. “Söylediğin şey pek tehdit sayılmaz, Kate.”

Bu kesinlikle cinseldi. Ve müstehcen pozisyonlardan söz eden o tuhaf kadınların verdiği rahatsızlığın aksine Christopher’ın gözlerime bakması bütün bedenimi kızarttı. Sıcaklık boynumdan yukarı çıkıp yanaklarıma yayıldı.

İlerlemesini izleyip şimdiye kadarki en büyük gülümsemesiyle gülümsedi. Parlak dişler ve büyük, şehvetli bir ağızdan ibaretti.

Tepeden tırnağa kızarmama aldırmamak için elimden geleni yaparak, “Ne istiyorsun, Christopher?” diye sordum.

Bu ifade onu kendine getirdi. Hâlâ kendime -konuştuklarımızı *ya da* o öpücüğü- düşünmek için izin vermediğim önceki geceyi o kadar anımsatıyordu ki. Düşünürsem ona, üzgün olduğuna, ilişkimizin düzeldiğine (bunda benim de sağlam bir rolümün olduğunu kabul edebilirdim) inanabilirdim ve benden nefret etmediğine inanırsam ne olacağını, ne hissedeceğimi bilemezdim.

Sonunda yanıldığım ortaya çıkarsa çok incinirdim.

“Konuşabilir miyiz?” diye sordu usulca.

Kaşımı kaldırdım. “En son bunu istediğinde ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Bir ipucu vereyim. Dün geceydi ve sonunda...”

“Tamam,” dedi, yaklaşırken o pürüzsüz cephesi çatlıyordu. “Yalnızca... beni bir dinle. Burada, tamam mı?”

“İyi.”

“Sana bir teklifim var,” dedi. Sonra bunun nasıl duyulduğunu hemen anladı. Gözleri büyüdü. Nadir bir pembelik yanaklarını ısıttı. “Ben... beklerim. Yalnızca...”

“Hı-hı.” Ağırlığımı tek kalçama verdim, yüzüm duvar gibiydi. Boğazını temizledi. “Tekrar deneyeceğim.”

“Lütfen buyur.”

“Sana bir iş teklifim var. Tamamen profesyonel.”

“Bu, senin için çalışmamı kapsıyor mu?”

Gülümsedi. “Tam olarak değil. Yalnızca benim çatımın altında. Şirketimin.”

“Almayayım, teşekkürler.”

Gülümsemesi soldu. “Kate.”

“Christopher.”

“Bu iş. İyi bir iş.”

“Biliyorum,” dedim ona. “Ben iyi bir fotoğrafçıdan fazlasıyım. Ben harikayım. Senin için *harika* bir iş olurdu. Ama bütün günümü seninle ve para avcılarınınla omuz omuza geçirmeme yetecek kadar para ödeyemezsin..”

“İyi şeyler için para toplayanlar,” dedi sabırla. “Bunu da zaten biliyorsun. Hugh’yla tanışmışsın. Çok iyi biri, değil mi?”

Elbette ikisi bağlantıyı kurmuştu. Midem düğümlendi. Christopher’la çalışan tatlı bir insanla tanışmamış gibi davranabileceğimi ummuştum ama maalesef olmamıştı.

“Oradaki herkes onun gibi,” dedi Christopher. “İyi şeyleri önemseyen iyi insanlar. Ve güncel profesyonel fotoğraflara ihtiyaçları var. Herkesin profil fotoğrafı beş senelik. Hugh’nun ürkütücü bir komşu amca sakalı var ve Nick’in saç modeli o kadar berbat ki müşterilerin kazancına zarar vermesinden endişeleniyorum.”

Ağzım seğirdi. Gözlerindeki o parlıttı arttı. Direnmek için bütün çabama rağmen sanırım biraz etkilenmişim. “Nick’in saç modeli gerçekten berbat.”

“Hey, biz İtalyan çocuklarına fazla yüklenme,” dedi küçükken babasının şakacı bir tavırla kullandığını hatırladığım güçlü aksanıyla. “Bir sürü saçımız var ve onları ne yapacağımızı bilemiyoruz.”

“Affedersin,” dedi gruptaki kadınlardan biri bana kaşlarını kaldırarak. “Biraz yardım alabilir miyiz artık?”

Bakışlarımı Christopher’dan ayırdım, sonra dişlerimi gıcıdatacak ona baktım ve kendime bu grup bana öyle davranırsa bile hizmet sektöründe olmanın aşağılayıcı bir durum olmadığını hatırlattım.

“Evet?” diye sordum.

Kadınlardan biri ağzını açtı ama daha cevap veremeden Sula arka taraftan geldi. “Merhaba arkadaşlar! Size nasıl yardım edebilirim?”

Beni resmen belimden Christopher’a doğru itti. “Beş dakika ara ver, Kate,” dedi sıcak bir tavırla. “Bugün hiç mola vermedin.”

“Ah, bu...”

“Mükemmel,” dedi Christopher elini benimkine dolayıp beni dükkânın arka tarafına sürüklerken.

Tutuşunun sıcaklığının ve sağlamlığının keyfini çıkardıktan sonra elimi çektiğimde koridorun yarısına gelmiştik. “Beni etrafta çörek poşeti gibi gezdirmeyi kes.”

Dönerken paltosu hışırdadı. “Kate, dün gece...”

“Lütfen,” diye fısıldadım önceki geceden beri ne kadar kötü hissettiğimi gizlemeye çalışıp muhtemelen başaramadan. Öpüşürken içimde parıldayan o küçük umut kıvılcımıyla, sonradan bundan pişman olduğunu, benim için çok şey ifade eden şeyin onun için anlamı olmadığını söylediğinde yediğim kırbaç darbesinden kurtulamamıştım.

Buna iki gün üst üste katlanamazdım.

“Kendini açıkça ifade ettin, Christopher. Pişman olduğunu ya da üzgün olduğunu ya da bir kez daha niyetinin o olmadığını söyleyeceksen sana yemin ederim çılgın Kat’i gördüğünü sanıyorsan daha önce hiç görmemiş gibi olursun, o yüzden *unut gitsin*.”

Bana baktı, çenesi gergindi. Sonra boynundan aşağı sert, yavaş bir yutkunma indi. “Peki.”

Rahatlayan omuzlarım gevşedi.

“Peki... çekecek misin?” diye sordu. “Şirketin profil fotoğraflarını?”

Ona baktım, hâlâ öyle... kayıptım ki. Gördüğüm bu adam kimdi? Kırıcı sözleri neredeydi? Hızlı adımlarla uzaklaşıp sürekli aramıza mesafe koyan adam bu muydu? Gözlerini araştırdım. “Neden?”

Bir an sessizlik oldu sonra sesi daha da alçalarak, “Sana söyledim, aramızdaki sorunları çözmek istiyorum. En azından... biraz düzeltmek,” dedi.

“Düzeltmek mi?” diye sordum inanamayarak.

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Anlaşmamızın hiçbir zaman *kolay* olmayacağını biliyorum. Ama en azından iyi geçinmenin bir yolunu bulmak istiyorum. Sen buradayken. Arkadaşlarımızın ve akrabalarımızın yanındayken. Dün de ama-

cım buydu... çiçekler ve yiyecek. Ve bu fotoğrafları çekmen için seni işe almak. Bunların bir sıfırlama olabileceğini, atlatmamızı sağlayacağını düşündüm.”

Atlatmak.

Tek bir küçük sözcük. Neden bu kadar korkunç geliyordu? Neden zaten yerde kıvranırken tekmeleniyormuşum gibi hissettiriyordu?

Christopher’ın gözleri ne kadar zorlandığını hissetmiş gibi benimkileri araştırdı. “Konuş benimle Kate. Ne düşünüyorsun?”

O anda kendimi pek mantıklı hissetmiyordum. Ve nedenini bilmiyordum. Çünkü Christopher’ın söylediği şey, kendime istediğimi söylediğim şeyin ta kendisiydi. Bana pislik gibi ya da yokmuşum gibi davranmaması. Herkese gülümsediği gibi, o sıcak, büyüleyici gülümsemesiyle gülümsemesi. Beni grubun bir parçası olarak kabul etmesi ve onunla aynı alanda var olduğum için bana her türlü cehennemi yaşatmaması.

Peki neden midem dev bir düğümmüş gibi geliyordu? Christopher’ın bana herkes gibi davranması fikri neden on dakika önce yuttuğum kahvenin boğazımdan yukarı çıkmasına neden oluyordu?

Peki önceki gece yaptığı şey konusunda ne yapmam gerekiyordu? Çiçekleri açıklıyordu ama imalı notu, beklenmedik öpücüğü ya da gitmeden önce söylediği daha da beklenmedik sözleri açıklamıyordu.

Sanki kimse seni isteyemezmiş gibi.

Dünden beri yeterince altüst olmamış ve gafil avlanmamışım gibi buraya gelip beni daha da sertçe duvara çarpması gerekiyordu.

Ama belki beni duvara çarpmaya çalışmıyordu. Belki de bu bacaklarınız hâlâ denizde olmaya alışırken karada atılan ilk

adımların duygusal eşdeğeri idi. Birbirimizin gözlerini araştırırken etrafımızı saran sessizlik ve huzurla Christopher'ın yanında hareket etmeden durmaya alışık değildim. Ben yüksek dalgalara ve şiddetli fırtınalara alışkıyım. Bu elbette tuhaf hissettirirdi. Ve farklı.

Ve korkutucu bir şekilde güzel... harika.

Eğer buna güvenebilirsem. *Eğer* söylediklerinde samimiyse. *Eğer* gerçekten söylediği gibi 'iyi geçinmemizi' istiyorsa. Merakın heyecanı, ufacık, geçici bir umut vücudumda uğuldarken bunu gizlemeyi başarmak için dua ederek elimi uzattım. "Anlaştık."

Christopher bana temkinli bir tavırla baktı, bakışları yüzümde dans ediyordu. "Anlaştık mı? Bu kadar kolay mı oldu?"

Bir gülümseme belirtisi dudaklarımı çekiştirdi. Demek bu yeni ilişkiyle ne yapacağını bilmeyen tek kişi ben değildim. "Birkaç şartım var. Bunu benim için uygun olan zamanlarda, buradaki sorumluluklarıma göre planlayarak yapacağız ama tamam. Şartım bu. Kabul edersen anlaştık demektir."

Yavaşça elimi tuttu. Gözlerime bakarken başparmağı tenimde gezindi. "O halde anlaştık." Parlak, tatmin dolu bir gülümseme yüzünü ısıttı. "Seninle iş yapmak bir zevk, Wilmot."

Sakin ifademi korumak, elimi saran elinin sıcaklığıyla iç çekmemek için kendi içimde bir savaş verdim. Anlaşmayı kesinleştirmek için küçük bir tavizdi. Yaptığımız bu küçük işin aslında saf zevk gibi geldiğini belli etmek çok büyük bir teslimiyet göstergesi olurdu.

"Aynı şekilde Petruchio."

ON ALTI

Christopher

“Peki.” Jamie yeşil çayını yudumlamadan önce boğazını temizledi. “Durumlar... nasıl?”

“Durumlar harika.” Isıran aralık rüzgârına karşı omuzlarımızı kaldırıp yaya geçidinden iki tarafımıza bakarak geçtik. “Kate geçen gün gönderdiğim çiçeklerle bana saldırdı ve sırf benden kaçmak için trafiğe dalarken neredeyse ezilecekti.”

Ve onu öptün, diye hatırlattı kafamdaki o sert ses. O öpücüğü düşünmeden duramıyorsun. O öpücüğü tekrar yaşadığın, işleri çok çok daha ileri götürdüğün son derece pis rüyalar gördün.

Bu kısmını Jamie’ye söylemedim.

“Sonra, dönüp başka bir taktik deneyince -şirkettekilerin yeni profesyonel profil fotoğraflarını çekmesi için onu işe alıp alamayacağımı sorarak zeytin dalı uzatınca- hemen... kabul etti.”

Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatıp tekrar çayını yudumladı. “Peki bu kötü mü? Kabul etmesi yani?”

“Kuşkulu.” Kahvemden büyük bir yudum aldım ve o anın anısını, bana bakarken gözlerindeki o okunamayan parıltıyı gözden geçirdim “Fazla kolay oldu.”

“Belki de bu kadar basittir.”

“Kate için hiçbir şey basit değildir,” diye mırıldandım.

Jamie kaşlarını çatarak beni inceledi. “Sana kuşkulu gelen şey şirket için fotoğraf çekme teklifini kabul etmesi ama asıl nedeni onun normalde olduğundan farklı davranması ve senin de ondan istediğin şey bu, işlerin değişmesi...”

“*Düzelmesi*,” diye hatırlattım.

“Ama işlerin *düzelmesi* zaman alır. Farklı davranması bu yolda iyi bir ilk adım olabilir.” Şaşırmış ifademe bir kez bakıp iç geçirdi. “Bea’nın söylediğine göre -ve onunla geçirdiğim son birkaç günde şahit olduğum kadarıyla- Kate’in *mutlu* görüldüğüne katılıyorum. Bence bu iyi bir işaret.”

Kalbim kaburgalarıma çarptı. “Mutlu mu görünüyordu?”

Jamie dudaklarını kaldıran bir sırıtışla başını salladı. “Öyle. Bu Bea’nın da mutlu olduğu anlamına geliyor.”

Bu Jamie’nin de mudu olduğu anlamına geliyordu, buluştuğumuzda yüzündeki keyifli gülümsemeden anlaşılan bir gerçektir. İhtiyaçları coşkuyla ve sıklıkla karşılanan bir adamın rakındığı türden bir gülümseme. Bu rahatlamış, akli başına gelmiş bakışı çok iyi biliyordum.

Geçtiğimiz üç hafta boyunca kendi yansımamda gördüğüm bir şey değildi.

Tanrım, keşke bu... her zamanki rutinime karşı yaşadığım engeli aşabilseydim. Ağzımın Kate’in ağzında olduğu, ellerimin onu tuttuğu ve kendime çektiği her anı tekrar yaşamayı bırakabilseydim...

Başımı sallayıp derin bir soluk alarak anıları bir kenara ittim. Kate’in kaçınma kitabından bir sayfa çevirdim.

O öpüşme konusunu kapadığı, yaşanmamış gibi davrandığı için, önceki gün dükkâna girdiğimde bluzunun üzerinde küçük

etobur balıklar ve gözlerinde alıngan bir parlılıkla beni gördüğüne her zamanki gibi sinirlendiğinde evinin önünde ağzını yutuşumu ve onu herkesin isteyeceğini söyleyişimi gündeme getirmememi istediği için minnettardım.

Buna sevinliyordum. *Gerçekten.*

“Christopher?”

Gözlerimi kırıştıtırıp düşüncelerimden sıyrıldım ve kendimi Jamie'nin gözlerine bakmaya zorladım. “Affedersin. Dalmışım.”

Dudaklarının kenarı büküldü. “Hım.”

“Senin ve ‘hım’larının başka işi yok mu?”

Gülümsemesi arttı. “Var. Diyorum ki, Kate’le işlerin nasıl gittiğinden emin değilsen neden bir arkadaş grubu etkinliği düzenlemiyoruz? Eğlenceli ve kaynaştırıcı bir şey.”

Yüzümü buruşturdum. “Bilmiyorum. Şu ana dek grup ortamları benimle Kate için tam bir felaketti.”

“Bir şans daha ver,” dedi. “Ben halledeceğim, tamam mı? Senin yeteri kadar derdin var. Eğlenceli aktiviteler uzmanlık alanım değil ama dış kaynak kullanmak konusunda iyiyim. Yardım alacağım.”

“Ah, Tanrım, hayır. Bütün arkadaş grubunu katacaksın ve o delilerin neden olabileceği kargaşa hakkında hiçbir fikrin yok.”

Jamie başını yana eğdi. “Christopher, sanki bu grupta ortalığı karıştıran bir kaos örneği yaşanmamış gibi.”

Parmağımla onu işaret ettim. “O... farklıydı. Sen ve Bea farklıydınız.”

“Nasıl? Yani, sonucundan şikâyetçi değilim ama yöntemler çok riskliydi, dostum.”

“İkinizde bir kıvılcım vardı. Çapkın kimyası konusunda bir uzman olarak bu kararı verebilecek yetkinliğe sahibim ve kıvılcım ortadaydı. Yalnızca çok kötü bir başlangıç yaptınız. Birbirinize şans vermek için biraz dürtülmeye ihtiyacınız vardı.”

“Birbirimize şans vermek için küçük bir dürtölme mi dedin?” Muayenehanesinin olduğu yöne doğru bir adım gerileyen Jamie sırttı. “Hım. Sizin kitaptan bir sayfa açmanın zamanı gelmiş gibi görünüyor.”

Ona kaşlarını çatıttım. “Senden hoşlanmıştım Jamie. Gerçek bir kankalığımız vardı, iyi bir şeydi. Kendi davranışımı bana karşı kullanmak zorunda mıydın?”

Güldü. “Merak etme, seni çok zorlamayız. Yalnızca eğlenceli, kaynaştırıcı bir grup etkinliği, Kate’le seni barışa giden yolda biraz daha ileriye taşıyacak bir şey.”

“Sen o kadınla tanıştın mı? Barış onun için ancak tasarruf hesabı kadar tanıdık bir kavram.”

“Bana biraz güven.” Jamie sabah mesaisi yaya trafiğine bir adım daha attı. “İyi davranmanızın *ikinizin* de yararına olmasını sağlayacağım. Onun yanında, onunla aynı tarafta olacaksın.”

Gözlerimi kıstım. Kate ve ben? Yan yana?

Gerçekleşmek üzere olan bir felaket gibi görünüyordu.

ON YEDİ

Kate

Christopher'ın odası beklediğimden farklıydı. Kuşbakışı manzarası olan devasa, soğuk, yayaların yerdeki önemsiz noktalara dönüştüğü kurumsal gökdelenlerden değildi.

Üç kat yukarıdan insanlar hâlâ insandı. Yine de bu açıdan bakıldığında her nasılsa daha savunmasız görünüyorlardı... Soğuktan korunmak için eğilmiş başlarla kambur omuzlardan oluşan bir deniz, minyatür boyutlara indirgenmiş narin bir kalabalıktı. Bunun kasıtlı olup olmadığını merak ettim. Christopher'ın çalışanlarının yaptığımız her seçimin diğer tarafında da insanların olduğunu görmesini ve bunun onlara hatırlatılmasını isteyip istemediğini düşündüm.

Şehir blokuna bakan uzun, neredeyse tavandan yere kadar pencerelerden uzaklaşıp manzaraya onun masasından baktım.

Buradaki çalışma odalarının kapıları açık olduğundan enerjik sesler Christopher'm odasına giden koridora ulaşıyordu. Gür yeşil yapraklı bitkiler ve bol rüylü kalm halı mekânın yüz yıl ortası mobilyalarının ve sert geometrik düzeninin keskin hatlarını yumuşatıyordu.

Christopher'ın masasında sandalyenin yıpranmış deri kol dayama yerlerini kavrayarak dünya burada oturup onu beklerken hissettiğim karmaşıklıkta bir bulanıklığa dönüşene dek döndüm.

Odasının duvarları beyazla boz arasında dans eden... uykulu bir pazar gününde yağmurlu bir öğleden sonra şekerlemesi gibi samimi bir renkti. Masası eski görünse de bakımlı ve düzenliydi. İçeri sızan güneş ışığını yansıtan cilalı ceviz ağacındandı. Masanın üzerinde kâğıt yoktu, yalnızca solda, hiç beklemediğim bir şey olarak günün sözünün yer aldığı bir takvimle sağda, ailesinin göğsümü acıtan güzel bir siyah beyaz fotoğrafı vardı.

Ya dünyanın en iyi aile fotoğrafçısını kullanmışlardı ya da planlanmamış bir çekimdi çünkü insanların poz verirken rahatlamasını ve kendileri olmasını sağlamak çok zordu. İnsanlara fotoğrafı çektiğimi söyledikten sonra rahatladıkları andaki pozlarını çekme sanatında ustalaşmıştım ama bu her zaman işe yaramazdı. Bazen bekleyip sabırlı olmanız, gevşedikleri, neşenin geri geldiği ve kişiliklerinin parıldadığı anı yakalamanız gerekirdi. Bu beceriyi geliştirmek yıllarımı almıştı.

Gio profilden çekilmişti, Christopher'ın, dağınık dalgalarını, keskin çenesini, göz kenarlarındaki derin gülme çizgilerini ve karısıyla oğluna bakarken yüzündeki kocaman gülümsemesini kimden aldığını gösteren açık bir kanıttı. Nora'nın kıvrıkcık siyah saçları başının etrafında bir hale oluşturuyordu. Kehribar rengi gözleri tıpkı Christopher'ınkiler gibi ışıltılı ve sıcaktı. İkisi de Gio'ya gülümserken Christopher'a sarılmış, çenesini başının tepesine dayamıştı.

Başparmağımı çerçevenin kenarında gezdirdim, üzüntü kalbimi burktu. Gio'yla Nora'nın yüzlerini artık fotoğraf yardımı olmadan hatırlayamıyordum. Bu beni şaşırtmamalıydı, öldük-

lerinde yedi yaşındaydım. Acaba Christopher hâlâ gözlerini kapadığında onları görebiliyor muydu? Neden ölümlerinden sonra onlardan hiç söz etmediğini merak ettim, hiç konuşmazdı.

Bencilce, istesem o anda trene atlayıp sarılabileceğim, yumuşaklığını, sıcaklığını hissedebileceğim, saçlarındaki lavanta kokusunu alabileceğim bir annem, bana sımsıkı sarılmasına izin verebileceğim, nane kokusunu içime çekebileceğim ve bana Katie-kuş demesini duyabileceğim bir babam olduğu için şükrettim.

Bakışlarım sağa, ailesininki dışında masada olan diğer tek fotoğrafa kaydı. Yıllar sonra çekilmiş bir aile fotoğrafı daha. *Benim* ailem.

Merakla elime aldım ve Christopher'ın sandalyesinde arkama yaslandım. Kalın topuklu botlarımı masasının üzerine koydum, ayak bileklerimi çaprazladım ve iki yana sallanarak fotoğrafı inceledim.

Noel'de çekilen eski bir fotoğrafı. Hepimiz aile evimdeki ağacın önünde duruyorduk, üzerimizde sıcak tutan kazaklar, rahat pantolonlar ve terlikler vardı. Babam gülümsüyordu, gözleri kapalıydı çünkü bütün fotoğraflarda öyle olurdu, kolunu liseli iriliğinin zirvesinde ve daha o zaman bile babam kadar uzun olan ve kibirle sırıtan, koyu renk dalgalı saçları onu süper havalı gösterdiğini sandığı için neredeyse omuzlarına kadar inen Christopher'a atmıştı.

Alayla gülüp gözlerimi devirdim.

Yanında annem vardı, çenesine gelen saçları benimki gibi kumral tutamlar olan parlak kahverengiydi, göz kenarları neşyle kırışmıştı. Bea'yla Jules onun yanında duruyordu, on üç yaşlarında ve liseye başlayana dek oldukları gibi hâlâ neredeyse aynı görünüyorlardı. Juliet'in güzel kıvrımlarının ilk işaretleri

görülebiliyordu ve Bea'nın sağ elini ön gösterim gibi süsleyen kalemle çizilmiş bir dövme vardı. Sonra bir de ben vardım. Aile kedimiz Puck kucağımdaydı, bu fotoğrafta uzun, beyaz, kabanık tüyleri ve haylazlıkla parıldayan soluk yeşil gözleriyle çok daha çevik görünüyordu. Fotoğrafta ben yaklaşık on bir yaşındaydım. Sıska, kısık bakışlı, çilli.

Ve o kahrolası ortodontik başlığımı takmıştım.

“Pislik herif.”

Fotoğrafi masaya gürültüyle geri koydum ve öfkeyle baktım. Elbette elindeki bütün fotoğrafların arasından kafamın içinde ve üstünde bir alüminyum fabrikasındakinden daha fazla metalin olduğu fotoğrafı seçmişti.

Canım sıkılarak Christopher gelmiş geçmiş en kötü halimdeyken çekilmiş fotoğrafımı saklayacaksa *onun* da biraz pisliğini ortaya çıkarmanın zamanının geldiğine karar verdim. Ortadaki üst çekmeceyi sertçe çekerek açtım, kilitli olmamasına şaşırmıştım. Beklenmedik bir manzarayla karşılaştım: boş not kâğıtları, mavi, siyah ve kırmızı kalemler, küçük bir ataş yığını.

Sırada sağdaki ilk çekmece vardı. Açtım ve içeri karıştırdım. Bakmadan ve üzerini okumadan geçtiğim iki reçeteli ilaç şişesi -evet, biraz karıştırma yapıyordum ama o kadar da değildi- nane şekeri, naneli çiklet ve arka tarafında Edgy Envelope logosu bulunan ince bir teşekkür kartı yığını.

“Sıkıcı,” diye söylenerek çekmeceyi kapadım.

İkinci çekmeceyi açıp karıştırdım. Umut verici görünen ince, deri ciltli bir defter vardı. Daha fazla incelendiğinde içinde birbirine yapışık on tane bulunduğu anlaşılan bir prezervatif poşeti.

“İy.” Prezervatifleri elimden atıp not defterini aldım. İçimden bir ses bunun bir tür günlük ya da hatıra defteri olduğunu söylüyordu.

Önümde verilecek bir karar, o ünlü yol ayrımı vardı. Okumak mı? Okumamak mı?

Christopher'a kızgındım. Son birkaç gündür yaptığı her şeye temkinli yaklaşıyordum. Ancak mahremiyetini ihlal etme düşüncesi midemi ekşitiyordu.

“Lanet olsun,” diye homurdandım kendime kızarak.

Pervasız, çılgın yanımlı özlüyordum. Ama sanırım bu büyümek oluyordu. Bu ve son zamanlarda oldukça düzenli olarak almayı başardığım DEHB ilaçlarım beynimin pedalı kökleme yönündeki doğal eğilimine uyarak hareket etmesini yavaşlatan metaforik fren muslukları gibi, dürtü kontrolümde bana yardımcı oluyordu.

Yine de bu, olgunluğumu ve ilaçlarımın etkisini fark etmekten çok daha fazlasıydı. Bu önemsemekti. Ve bundan hoşlanmıyordum. Ancak geçersiz de kılamıyordum.

İçimi çekerek defteri çekmeceye geri koydum ve içinden bir şeyin kayıp düştüğünü fark edince donup kaldım.

Kötü dikilmiş, koyu mavi kenarlı, kâğıt beyazı, solmuş bir parça pamuklu kumaş.

Midem kasıldı.

Bu, tüyler ürpertici bir şekilde benim hayal kırıklığı yaratan ilk nakış girişimime benziyordu. On yıl önce terk ettiğim mendile.

Yavaşça kumaşı çektim. Midem aşağı, daha da aşağı, en aşağı düştü.

Köşesinde tam da olacağını tahmin ettiğim gibi korkunç bir unutma-beni işlemesi vardı. Menekşe moru ve gece mavisi düzensiz dikişler, orantısız yapraklar, gümüş beyazı ve altın sarısı düğümlerden tomurcuklar. Misket limonu yeşili yapraklar çiçeklerin çok uzağında amaçsızca süzülüyordu.

Boğazıma bir yumru oturdu.

Bunu Christopher'ın ebeveynlerinin ölümünün onuncu yıldönümünü -bu kadar üzücü bir olay için ne kadar berbat bir sözcük- anmak için yapmıştım. Ama hiç ona vermemiştim. Ondan nefret etmiştim. Çok yetersiz hissettirdiği, çok kötü yapıldığı için. İğneyi parmağıma defalarca batırdığım için sabrımı kaybedip mendili başarısızlık sayarak Tanrı bilir nereye tıkmış, nakış kasnağını atmış ve ellerimi meşgul etmem ve değer verdiğim birileri için bir şey yapmam gerektiğinde örgü örmeye karar vermiştim.

Bunu nereden bulmuştu?

Neden ondaydı?

Elimde mendille ofis sandalyesinde otururken, başparmağımyı engibeli ipliklerin üzerinde gezdirirken koridorda başka bir ses duyuldu.

Christopher'ınki.

Ayaklarımı masasından indirdim, mendili telaşla çekmeyeceye tıktım ve çarparak kapadım. Beş dakika önce kurumsal fotoğraf çekimi için onu görmeye hazır olabilirdim ancak beş dakika önce elimde (1) yalnızca aptal gibi Christopher'ı önemsemekle kalmayıp aynı zamanda onun *benimle* ilgilenmesini sağlamaya çalıştığıma dair aşağılayıcı bir hatırlatma yoktu ve daha beteri, (2) bu kanıtı dikkatle çekmecesinde sakladığını bilmiyordum.

Bir kaçış umuduyla odayı çılgınlar gibi taradım, gözüm içeri girmek için kullandığım kapının haricinde başka bir kapıya takılana dek. Diğer taraftan sesler gelmesi bana oranın uygun bir çıkış olduğuna dair güven verdi.

İşte o zaman eşya karıştırırken suç üstü yakalanan herkesin yapacağı şeyi yaptım...

Kaçtım.

ON SEKİZ

Christopher

Odama girdiğimde masamdaki sandalye boştu ama hafifçe dönüyordu. Kaşlarımı çatarak odaya bakıp masama yürüdüm. Postacı çantamı omzumdan kaydırıp oturduğum yerin karşısındaki sandalyeye bıraktım. Sonra masanın etrafında dolaşarak üstünü inceledim.

Ortada evrak bırakmazdım. Masamda çok az eşya vardı ve çerçeveli fotoğraflar dışında hiçbirisi ellenmemiştir. İkisi de hafif çarpık duruyordu.

Çenem sinirle kasıldı. İki çerçeveyi de her zamanki yerlerinde duracak şekilde düzelttim, başparmağım kucagında neredeyse bedeninin üst kısmı kadar büyük Puck olan ve başlıklı ortodonti tedavisi gören Kate'in üzerinde oyalandı.

Kapının iki kere tıklatılması başımı kaldırıp elimi çekmeme neden oldu.

Asistanım Curtis gülümsüyordu. "Günaydın!"

Kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Artık öyle," dedi tabağında çikolataya batırılmış minik bir bisküvi olan, dumanı tüten *espresso* ile içeri girerken neşeyle.

“Sen bir azizsin.” Bisküviyi espressoya batırarak yarısını ısırdım.

“Bu kendini korumak sayılır,” dedi kalın, siyah çerçeveli gözlüğünü düzeltirken. “Sen mutluysan ben de mutluyum.”

“Ben mutluyum,” dedim çiğnerken savunmacı bir tavırla.

Alayla güldü. “Kesin öylesin. Üç haftadan beri tam bir şirinlik muskası gibisin. Mutluluk saçıyorsun.”

Espressomun yarısını bitirip içimden küfrettim. Yanmıştım. “Dördüncü çeyreğin sonu. Yılın bu zamanında her zaman ‘şirinlik muskası’ gibiyimdir.”

“Doğru,” dedi Curtis ellerini önünde birleştirerek. “Ancak programını idare etmek için bana ne kadar güvendiğini ve bu nedenle son birkaç haftadır gecelerinin ne kadar... boş geçtiğinin farkında olduğumu unutuyorsun...” İmalı bir tavırla dudaklarını büzüp kaşlarını kaldırdı.

Ona dik dik baktım. “İma ettiğin bir şey mi var?”

Teslim olur gibi ellerini kaldırdı. “Yok. İma yok. Yalnızca kendime saklayacağım bir sürü düşünce.”

“Harika.” Tekrar yanmamak için bu kez *espressodan* küçük bir yudum aldım, sonra bitirdim. “Takvim konusu açılmışken bu sabahki programa ne oldu? Trene binmeden önce her şey olması gerektiği gibiydi, sonra işe yürürken tekrar baktığımda sen herkesin katılacağı toplantıyı iptal etmiş ve saat ikiye kadar bizi meşgul etmiştin.”

“Bugüne aldığın profesyonel fotoğraf çekimine zaman ayırmak için takvimi ne zaman güncelleyebilirdim ki? Ben de fotoğrafçının kendisinden daha bu sabah öğrendim?”

Espresso fincanım elimden tabağına düştü. “Ben... ne? Ne zaman?”

Bir adım yaklaşıp ikisini de çekinerek elimden aldı. “Tarihini değiştirip bugüne almadın mı?”

Avuçlarımı masaya koyup kasvetli bir tavırla, “Hayır,” dedim.

“Ya.” Tedbirli bir adım geri gitti. “O halde ufak bir yanlış anlaşılma olmuş gibi görünüyor. Ben hallederim. Herkesin katılacağı toplantıyı herkesin takvimine geri koyar, öğle yemeği siparişini iptal ederim, belki de öğle yemeği siparişi kalabilir...”

“Öğle yemeği siparişi mi?”

Gergince güldü. “Ona vejetaryen öğle yemeği sözü verdiğini söyledi, ben de program değişikliği gibi bundan da söz etmeyi unuttuğumu varsaydım.”

Yüzümdeki ifade gök gürültüsü gibi olmalıydı çünkü Curtis azarlarçasına *o kadar da abartmaya gerek yok* der gibi bakıyordu. “Kalp atışını düşük tut. Halledeceğimi söyledim.”

“Bunu yapacağından eminim. Kanımı kaynatan şey Katerina.”

Curtis kafası karışmış gibi göründü. “Kim?”

“Kate,” diye açıkladım sabırsızlıkla. Bu küçük program değişikliği numarasının her yerinde onun adı yazıyordu. “Fotoğrafçı Kate Wilmot. Programın değiştiğini sana söyleyen o değil miydi?”

“Ha, evet! Aslında ‘program değişti’ demedi. Bu sabah çıkageldi ve kurumsal fotoğraf çekimi için burada olduğunu söyledi,” diye açıkladı ben sandalyeme oturmak üzereyken. “Burada olması gerekiyormuş gibi davrandı, bu yüzden ikinizin bunu konuştuğunu varsaydım.”

Tam bunu söylediği sırada tanıdık görünen bir kadın dağınık saçları ve itfaiye kırmızısı rengiyle kapımın önünden hızla geçti.

Sandalyeyi tamamen ıskalayıp popo üstü düştüm.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Curtis. “İyi misin?”

“İyiyim,” dedim havlar gibi. Dizlerimin üzerine kalkıp doğruldum ve yanından hızla geçerek tahrik edilmiş bir boğa-

nın kırmızı bayrağa saldırması gibi odamdan çıkıp koridorda ilerledim.

Bekleme odasını tarayarak Kate'i aradım.

Hayal görmüyordum. Oydu, o kadar canlı bir kırmızıydı ki onu anında fark etmem gerekirdi. Ama işyerimde dolanıp koridorlarda, konferans ve dinlenme odalarımızda gezinirken onu hiçbir yerde göremedim.

Sonra bakışlarım onu bulamadığım zamanlarda saklanıyor olabileceği tek yere... resepsiyonun hemen yanındaki tuvalete takıldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu resepsiyonistimiz Luz.

Kate'in onlardan birinde olduğunu ve bu konuda yapabileceğim bir bok olmadığını bilerek bakışlarımı duvar boyunca sıralanan bölmeli, cinsiyet ayrımı olmayan tuvaletlerden ayırdım.

"Evet, Luz. Her şey yolunda." Masaya yaklaşıp en sevimli gülümsememi sundum. "Küçük bir iyilik yapabilir misin?"

Karşılık olarak gülümsedi. "Elbette."

"Biraz önce tepeden tırnağa kırmızılar içinde ok gibi ilerleyen bir kadının tuvaletlerden birine girdiğini gördün mü? Bugünkü fotoğrafımız Kate Wilmot."

Başını salladı. "Evet, gördüm."

"Dışarı çıktığında bana haber verir misin?" Duraksayıp ardından, "Hemen," diye ekledim.

Ofis telefonumun ışığı elbette en büyük yatırımcılarımızdan biriyle portföyünün bir parçası olan o en yeni yeşil enerji şirketi hakkında güvence istediği anlık, acil bir görüşme yaptığım sırada yandı. Müşterilerime yatırımları konusunda şeffaf ve açık davranmamın sonucu buydu.

Lydia Bel Sur'a resepsiyonistimle işyerimi altüst eden kadının görüldüğü haberini vereceği telefon görüşmesini yaparken hatta biraz beklemesi gerektiğini söylemeyi çok *istesem* de bunu yapamazdım.

Bu da Lydia'nın telefonunu on beş dakika sonra kapayıp odamdan fırladığımda Kate'in konumunu hemen bulmamla sonuçlandı. Ekibimin en az üçte birinden oluşan bir yarım daire, tepeden tırnağa kırmızılar içinde bir uyarı işaretine benzeyerek toplantı masasına yaslanan Kate'in etrafını sarmıştı.

Rohan bir kahkaha patlattı. "Üç köşeli şapkalı ve pantolon askılı Christopher. Bu müthişmiş."

Kate'in babamın herkesin kostümle gelmesini istediği Bağımsızlık Günü partisinden hangi fotoğrafı paylaştığını tam olarak bilerek gözlerimi devirdim.

"Onu şort ve uzun çoraplarla görmeliydiniz," dedi Kate telefonunda bir şeylere bakarken. "O fotoğraf için ailemin evini karıştırmam gerekecek ama neyse. Ah! İşte bir güzellik daha. Burada... dokuz yaşında olabilir?" Kate, telefon ekranını kaplayan fotoğrafı yakınlaştırıp herkesin görebileceği şekilde tuttu.

"Aman Tanrım," dedi Jia ekranı işaret ederek. "Saçları *tas* kesim mi?"

"Öyle," dedim kayıtsız bir tavırla ve yavaşça başını kaldırıp gözlerini bana diken Kate dışında herkesin sıçrayarak dönmesine neden oldum. Yanına doğru yürüdüm, çalışanlarım yol vermek için ikiye ayrıldı.

Kate konferans masasını iterek doğrulup dimdik, benden yalnızca birkaç santim kısa olarak durdu, bu da topuklu ayakkabı giydiği anlamına geliyordu. Ayrıntıları öğrenmek için tepeden tırnağa inceleme riskine girmedim.

"Christopher," dedi.

Başımı eğip kendimi zorlayarak kocaman, rahat bir gülümsemeyle baktım. “Katerina.”

Bakışlarımı fotoğrafa çevirdim. “Neden bunu paylaşmayı tercih ettiğini anladım. Uzayan ortodonti döneminden önce çekilmişti.”

Gözleri kısıldı. “Benim ‘uzayan ortodonti dönemim’ zihninde ön planda ve merkezde bir yer edinmiş görünüyor, Christopher. Nedenini merak ettim.”

Sırıttım. “Fotoğrafı gördün, değil mi?”

Artık dönen boş sandalye mantıklı geliyordu. Odamı karıştırmıştı.

Kate burnunu çekip telefonunu cebine attı.

“Ha! İşte orada!” Curtis soluk soluğaydı, gözlüğü hafifçe çarpılmıştı, toplantı odasına girerken zoraki bir gülümsemeyle bana hitap etti, “Dediğim gibi, kesinlikle halledeceğim...”

“Gerek yok.” Elimle geçiştirdim. “Güncellenen programa sadık kalacağız.”

Telaşla bir ona bir bana baktı. “Ee... Emin misin?”

Kate kaşlarını çattı. “Bir sorun mu var?”

“Tamam millet.” Boğazımı temizleyip ekibe kibarca gülümsedim. “Anılar geçidine yapılan küçük yolculuk sizin için eğlenceli olsa da artık işimize dönelim. Kate fotoğrafınızı çekmeye hazır olduğunda Curtis size haber verecek.”

Grup, Kate’e kibarca *tanıştığımıza memnun oldum* diyerek dağıldı, bazıları onları şahin gibi izlediğimi fark edene kadar biraz fazla oyalandı.

Kate kollarını kavuşturarak bana döndü. “Bu da neydi?”

Son kişi de çıkıp Curtis kapıyı arkalarından kapayana dek bekleyip ona yaklaştım, göğüslerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yakındık. “Ben de sana aynı soruyu soracaktım Kate.

Bugün buraya gelme numarasıyla ne yapmaya çalışıyorsun? Sadece ben olsam neyse ama Curtis senin bu küçük oyununa uyum sağlamak için takla atmak zorunda kaldı.”

“Christopher, yalnızca vejetaryen sandviçlerle çorbalar. Asistanının tek yapması gereken kafeden ayarladığım siparişi vermek ve her gece yıkandığın o paranın birazını harcamaktır. Büyük olay ne?”

“Öncelikle ben parayla yıkanmıyorum. Ama beni banyo yaparken hayal ettiğini bilmek güzel. Hem de gece.”

Gözlerini devirdi. “Bu kadar şeffaf mıyım? Evet, Christopher. Tek düşündüğüm bu.”

“İkincisi,” dedim her yerinden damlayan alaycılığını görmezden gelerek, “toplu öğle yemeği siparişinden söz etmiyordum... Yani *ağırlıklı* olarak öğle yemeği siparişinden söz etmiyorum. Haber vermeden gelip bugün fotoğraf günüymüş gibi davranmandan ve Curtis’i kargaşaya sürüklemenden söz ediyorum.”

Gözleri büyüdü. Bana gözlerini kırpıştırarak baktı. “Ben...” Bakışlarını kaçırıp kamera çantasına baktı, askılarıyla oynadı. Omuzlarını sıkmasını, çenesini kasmağını izledim. Kate’in zırhını giydiği anı izlediğimin hiç bu kadar farkında olmamıştım.

Ve ona hep çok sert davranmaya alıştığımın hiç bu kadar farkında olmamıştım. Kasıtlı olarak yanlış günde geldiğini düşünerek ona bunun için saldırıyordum ama ya öyle değilse? Ya tarihleri karıştırmışsa?

Kate’in zaman yönetimi konusundaki işlevselliğini gözlemleyebilecek kadar yakınında olmamın üzerinden on yıldan uzun bir süre geçmişti ancak küçükken bu konuda çok zorlandığını hatırlıyordum.

Korkunç bir suçluluk duygusu hissettim. Kate, DEHB’nin getirdiği zorlukları o kadar iyi gizlerdi ki onları yaşadığını unu-

turdum. Bunu yapmamalıydım. Zorlandığınız konuları saklamanın onları ortadan kaldırmadığını, yalnızca başkaları tarafından daha az görünür hale getirdiğini çoğu insandan daha iyi biliyordum. Kimse planları neden iptal ettiğimi veya erken ayrıldığımı bilmezken, oyun gecesine son dakikada katılmadığımda veya beynim beni migrenle etkisiz hale getirmek için harika bir zaman olduğuna karar verdiği için bir toplantıyı aniden yarıda kestiğimde ne kadar yalnız hissettiğimi biliyordum.

“Yanlış günde gelmeyi planlamamıştın, değil mi?” diye sordum ona.

Bana sert bir bakış attı, gözleri yanıyordu. “Ben...” Çenesi sözcükleri arıyormuş gibi hareket etti.

Yaklaşarak elimi dirseğine koydum. “Katydid...”

“Bana öyle demeyi bırak, Topher Gopher.”

Uzun zaman önce, ön dişlerimin diğerlerinden uzun kaldığı zamanlardan kalma bu takma adı hatırlayarak hafifçe sırtı tım. “Numara yaptığını düşündüğüm için özür dilerim. Bunu Curtis’in sipariş ettiği o şık öğle yemeğiyle telafi etmeme ne dersin?”

“Yalnızca iptal etmesi yeterli,” diye söylendi.

“Yo. Arada bir toplu bir öğle yemeğini karşılayabiliriz.”

Hâlâ bana bakmıyordu ama yavaşça elimden kurtulup kamera çantasıyla uğraşmaya devam ederken kaşındaki kırısklık yumuşamaya başlamıştı. “İyi. Canım o köz patlıcanlı ve kırmızı biberli pestolu sandviçleri çekerek uyandım.”

Kısa bir sessizlikten sonra ona bakarak konuştum, “Anlaşmalarını organize etmek ve zamanlamaya uymak için büyük ölçüde takvimine bel bağlıyordur.”

Kate bana gurur ve ateş dolu sert bir bakış daha attı. “Evet. Genellikle takvim bu amaçla tutulur. Yanlış girdiğim bir veriye

bel bağlamak ağzıma sıçtı ama işte benim beynim böyle. Bugün için özür dilerim, tamam mı?”

“Kate, sorun değil.”

Uzun, tüketici bir dakika boyunca sessizce bana bakıp gözlerimi inceledi.

“Ne oldu?” İncelemesinin yoğunluğundan tedirgin olmaya başlamıştım.

Kasvetli bir tavırla iç çekti. “Şu anda senden nefret etmekte zorlanıyorum ve buna bozuluyorum.”

Samimi bir ifadeyle gülümsedim. “Eh, *ben* son derece sevimliyim.”

Gözlerini devirerek kamera çantasını omzunun yukarısına çekti. “O an geçti. Onu çok çabuk öldürdün.”

Yumuşak bir kahkaha koparmam dikkatini çekti. Kate gözlerime baktı, dudağının köşesi hafifçe kalkmıştı... Gülümsemesini kazanmaya en çok yaklaştığım andı.

Toplantı masasından uzaklaşıp düzgün adımlarla geriledi. Kendimi nihayet vücudunu taramaktan alıkoyamadım.

Yüce Tanrım.

Tulumunun geniş paçaları, yumuşak, uçuşan kolları ve belini sımsıkı kavrayan kumaş bir kemeri vardı. Omuzlar, kalçalar ve kilometrelerce bacak.

Önceki geceki rüyanın anısı zihnime hücum ederek içimi ısıttı... Uzun bacaklar belime dolanmıştı, ince, güçlü kolları uzanmış, elleri göğsüme yapışmış, kalçası üzerimde sert ve hızlı hamlelerle hareket ederken...

Dişlerimi sıktım ve beynime masamdaki ortaokullu Kate’in ortodonti başlığı taktığı fotoğrafı canlı ayrıntılarıyla hatırlaması için yalvarırken bunun içimden geçen yangını söndürmeye yetmesini diledim.

İşe yaramadı.

Kate acı çektiğimi fark ederse peşini bırakmazdı. Acı çekmemden ne kadar keyif aldığını düşününce fark etmediğini tahmin ettim. Başparmağıyla omzunun üzerinden işaret ederek, “Sakıncası yoksa fotoğraflar için güneybatıya bakan küçük toplantı odasını kullanacağım. En iyi ışık orada olacak,” dedi.

Ona bakıp sessizce başımı sallamakla yetindim.

Sonunda ona farklı baktığımı fark etmiş gibi göründü.

Kaşını kaldırdı. “Yalnızca bekle. Önde iş. Arkada devrim.”

Ve o şifreli ifade havada asılı kalırken dönüp kapıyı açtı.

Gözlerim tulumunun arkasına takıldı ve üst tarafına basılı klasik *Perçinci Rosie** simgesini fark ettim. Ancak bu versiyonunda Rosie’nin kaldırdığı elinde bir balyoz vardı; onun altında kaya gibi çatlayıp dağılmış harflerle, ATAERKİLLİĞİ PARÇALA yazıyordu.

Kapı kapanınca tuttuğum kahkahayı bıraktım.

---

* Rosie the Riveter. II. Dünya Savaşı sırasında fabrikalarda çalışan Amerikalı kadınları temsil eden Amerika Birleşik Devletleri’nin kültürel bir simgesidir. Yaygın olarak feministizm ve kadınların ekonomik gücünün bir sembolü olarak kullanılır. —çn.

ON DOKUZ.

Kate

“En iyisini sona mı sakladın?” Christopher toplantı odasının kapısını arkasından kapadı.

“Beni yakaladın,” dedim hemen.

Kapı kapandığında ensemdeki tüyler ürperdi. Omzumun üzerinden bakınca bakışlarını üzerimde yakaladım, sonra hemen kaçırdı. Christopher boğazını temizleyip elini saçlarının arasından geçirdi.

“Rosie’yi fark etmişsin anlaşılan,” dedim gözlerinin orada olduğunu varsayarak.

İçimi az önce patlatılmış bir şampanya şişesi gibi köpürten alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Ataerki siktir et’ duygularınla beni ya da buradaki herhangi birini sarsmayı umduysan seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Katerina.”

“Yani?”

İşaretimle yavaşça herkesi fotoğrafını çekmek için oturttuğum tabureye geçti. “Pek çok anlamı var. Kadın hakları insan haklarıdır,” dedi. “Çeşitlilik ve katılım ücretsiz kek puanı toplamak için telefon edilecek bir şey değil, gerçekten başarmak için

kıçını yırtacağın bir şeydir. Biz yalnızca bu değerlere bağlı şirketlere yatırım yapmakla kalmıyor, aynı zamanda şahsen hayata geçiriyoruz. Verona Capital çalışanlarına bedenlerinin ihtiyaç duyduğu bütün tıbbi girişimleri ve ilaçları kapsayan tamamı karşılanmış bir sigorta, uzatılmış ücretli hastalık izni, evden çalışma düzenlemesi, regl izni, uzatılmış ebeveynlik izni, ücretsiz kreş ve kreş öncesi hizmeti, tacize karşı sıfır tolerans, ADA sertifikalı erişilebilir işyeri ortamı, özel emzirme odaları, cinsiyet ayrımı gözetmeyen tuvaletler sunar... Herhalde fikri anlamışsındır.”

Kameramı kaldırıp kollarımı kaya gibi sertleşen göğüs uçlarıma dayadım. Lanet olsun, bu şey beni tahrik ediyordu.

“Eh,” demeyi başardım çektiğim fotoğrafları görmeden kamera ekranımda gezinirken kaşlarımı çatarak, “bu kadarı da olsun zaten. Bu herkesin yapması gereken şey.”

“Kesinlikle katılıyorum.”

Dişlerimi sıktım. Harika. İlericiliğiyle beni azdırmakla kalmıyor... bir de bana *katılıyordu*.

“Kızardın sanki, Kate.”

Omzumu silktim, sonra boğazımı temizledim. “Yalnızca biraz sıcak.”

Gülümsemesi yavaş ve memnuniyet doluydu. Beni nasıl etkilediğini tam olarak biliyordu ve bu çok sinir bozucuydu. “Pencere açabilirim,” önerisinde bulundu.

“Böyle iyi.”

Kameramı o kadar sıkı tutuyordum ki kırılacaktı. Kendime sakın olmamı söyleyerek boynuma düşmesine izin verdim. Söylediklerinin beni tahrik ettiğini anlasa ne olurdu? İnsanları tahrik etmek Christopher için güneşin gökyüzünü aydınlatması kadar önemsiz bir şeydi. Bu da derinden farklı olduğumuz pek çok yönden yalnızca biriydi. Onun için seks zahmetsizdi

ve hayatının merkezinde yer alıyordu, uzmanlık alanıydı, zevk aldığı ortadaydı. Benim için seks hiç de zahmetsiz bir şey değildi, ondan keyif alma girişimlerim yanlış anlamalar ve hayal kırıklıklarıyla doluydu.

Christopher eğilip dirseklerini dizlerine koydu ve kenetlediği elleri bana yaklaşmış oldu, bu şok beni zamana döndürdü. Gözlerimiz buluştu.

Bakışları benimkilere sabitlendiğinde içimden kızardığımı hissettim. Belki benim için çok nadir olduğundandı ama ona hissettiğim bu cinsel çekimin yoğunluğu neredeyse soluğumu kesiyordu. Göğüslerime, karnımın içine ve bacaklarımın arasına yerleşen ağır sıcaklığa anlam vermeye çalışarak ben de ona baktım.

Christopher'dan hoşlanmayalı uzun zaman olmuştu. Ama bu, onu tanımadığım anlamına gelmiyordu. Bu onu fark etmediğim anlamına gelmiyordu. Evet, tanıdıkta. Kokusu, sesi, varlığı -hayatım boyunca bildiğim bir şeydi- ama daha fazlası gerekmez miydi? Bir ömür boyu benim alanımda var olması, birkaç gün iyi davranmasıyla bedenim kendini ona atıyordu. Bu kabul edilemezdi. Ve açıkçası rahatsız ediciydi.

“Ne düşündüğünü öğrenmek için para verirdim,” dedi sonunda.

Omuzlarımı dikleştirerek bedenimi dizginlemeye çalıştım. “Bu fikir senin için evrimsel olsa da bazı şeyler satın alınamaz Petruchio.”

Sırıtarak başını salladı. Çok çapkındı. “Öyle mi? Nasıl elde edilir peki?”

Ona hem küçümseyerek hem de sıcak davrandığım için bundan aşağılık bir keyif alıp tadı, keskin bir ağrı hissederek baktım. “Kazanılması gerekir.”

“Kazanılması,” dedi yüzünü ısıtan minnettar bir sırıltıyla usulca. “Hım.”

Bu kadar yakinken bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum, bana kaşlarını çatıp çenesini kasarak baktı. Boğazı hareket etti. Benimki de. Her santimim onun *farkındaydı*, her tarafımdaki tüyler ürperiyordu. Şiddetli kızarıklığının boynuma tırmandığını hissettim.

Bu neydi? O da benim hissettiklerimi mi hissediyordu? Kadın zevki konusunda o kadar tecrübeliydi ki işaretleri tanıyormalıydı... Arasındaki ağrıyı dindirmek için kalçalarımı sertçe birbirine bastırmamı, yoğun, sıcak hislerden, bedenimde gezinen arzu dalgalarından kurtulma umuduyla omuzlarımı geriye çekmemi.

Bana yaptıklarını izlemek ilgisini çektiği için mi bana böyle bakıyordu? Beni istiyor muydu?

Sanki kimse seni isteyemezmiş gibi.

Geçen gece söyledikleri üzerinde kafa yormamıştım. Çünkü bu sözlerle tutunmaktan korkuyordum. Onlara güvenmekten. Onlarla umutlanmaktan.

Bu ayıltıcı düşünce sonunda geri adım atmamı sağladı. Kameramı alıp aramıza yerleştirdim, mercekten Christopher’a odaklandım ve en iyi ışığı yakalayacak şekilde durarak açımı ayarladım.

Onu netleştirdiğimde bezgince homurdandım.

Yanakları o da terlemiş gibi hafifçe pembeleşmişti ama bunun dışında ifadesi dümdüz ve anlaşılmazdı. “O kadar kötü yani, ha?”

Kamera boynuma düştü. “Bazı insanlar yedi saat mesaiden sonra bile papatya kadar taze görünüyor. Sen onlardan değilsin.”

Gergince güldü, elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. “Teşekkür ederim Katerina.”

Ona yaklaşıp bacaklarının dar V çizgisinin hemen dışında durdum. O kadar uzundu ki ayakları oturduğu taburenin alt basamağı yerine yere basıyordu.

Çenesi kasıldı. Kalkanlarını kaldırmıştı. “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

“Ben hallederim, teşekkürler.” Ayaklarını tekmeleyerek açıp arasma girdim ve Christopher’ın bir küfür mırıldanarak düşmek için kalçama tutunmasına neden oldum.

“Tanrım, Kate.”

“Bu fotoğraf için darmadağın görüntünü düzeltmek istiyorum, sette zor bir gün geçirmiş bir dublör gibi görünmek yerine insanların milyonlarını hak eden bir şirket sahibi gibi görünmen için. İzin verir misin?” diye sordum saçını işaret ederek.

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı. “Ben...”

Ağırlığımı tek kalçama verdim. O anda Christopher’ın ellerinin hâlâ kalçamda olduğunu ve sıkıca kavradığını fark ettim.

Ve hoşuma gitti.

Ve gitmemeliydi.

“Sen ne?” diye sordum sesimi sabit tutmak için kendimi düzenli soluk almaya zorlayarak.

Sert bir yutkunma boynundan aşağı indi. Hareket eden âdemelmasına, kasılan çenesine baktım. “Hâlâ son on saniyeye takılmış durumdayım.”

Bunu duymamış gibi yaptım. Öyle yapmak zorundaydım çünkü geçen gece söyledikleri beni altüst ettiyse şu anda olanlar, bana dokunma şekli beni yerle bir ederdi. “Evet mi yani?” diye sordum.

Gözleri benimkilerdeydi. Parmakları kalçamı kavramış, sımsıkı tutuyordu. “Evet.”

Ellerimi saçlarının arasında gezdirerek dağınık dalgalarını düzelttim. Gür, yumuşak, ipeksi bukleler parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Parmaklarımı tekrar saçlarının arasında gezdirdiğimde gözleri kapandı. Boğazından keyif almış, boğuk bir ses koptu.

Parmaklarım saçlarının ucunda, çok gergin boyun kaslarında gezinirken birden irkildim. “Tanrım, Christopher, sen hiç stres topu diye bir şey duymadın mı? İzin günü diye bir şey? Kasların çelik halat gibi.”

Parmaklarım boynunda gezinirken keyifle homurdandı ve başı göğsüme doğru eğildi. Bu bir şekilde şimdiye dek yaptığımız hem en doğal hem en şoke edici şeymiş gibi geldi. Elleri kalçamı daha sıkı kavradı ve parmaklarımı önce boynuna sonra omuzlarına bastırduğimde sert bir soluk aldı. “Siktirrr,” dedi inleyerek.

“Yıkandığın onca parayla ara sıra masaj yaptıramıyor musun?”

“Kötü kısmı da bu,” diye mırıldandı göğsüme doğru. “Masaj yaptırıyorum. Yaptırmamam daha beter olurum.”

Cıkcıklayarak parmaklarımı gömleğinin yakasının altında gezdirip boynunu omuzlarına bağlayan o gergin kas liflerini yordum. Christopher bütün soluğunu verdi ve başını yana çevirerek göğsüme yasladı. Belimi öncekinden de sıkı tutuyordu.

“Kate,” dedi boğuk bir sesle.

Dokunuşumu saçının daha güvenli bir bölgesine yönlendirerek yanıt verdim. “Ne?”

“Ye-yeter.” Sesi bu sözcüğü söylerken titredi.

“Bitmedi,” dedim kulaklarının ve çenesinin etrafında bükülen tutamları düzelterek.

“Ben bittim,” diye homurdandı. Yavaşça doğrulup tekrar dikleşti ve derin bir iç çekti. Gözleri sımsıkı kapalıydı.

“Canını mı yaktım?”

Başını geriye atıp tavana bakarak gözlerini kırıştırdı. Derin bir iç çekiş daha duyuldu. “Bir bakıma.”

Gerçekte acı çekmediği açıktı, bu yüzden düzeltilmesi gereken son birkaç dağınık bukleye ilgilenmeye geri döndüm. “Bu aralar saçının nesi *var*? Çok uzun.”

Tekrar gözlerini kapadı ve uzun, acılı bir iç çekiş daha duyuldu. “Son birkaç saç kestirme randevumu iptal etmek zorunda kaldım, sonra öyle bir noktaya geldim ki, ‘Siktir et, böyle kalsın’ dedim.”

“Neden o kadar çok saç kestirme randevunu iptal etmek zorunda kaldın?” diye sordum gerileyip saçını ne kadar düzeltebildiğime baktıktan sonra parmaklarımla son bir kez taramanın işe yarayacağına karar vererek.

Elleri ellerime uzanıp onları sıkarak beni durdurdu. Başparmakları usulca bileklerimin hassas derisinde geziniyordu. Beni yakınına mı çekti yoksa ben mi bir adım attım emin değildim ama artık bacaklarının arasına daha da yaklaşmış olarak ona bakıyordum.

Christopher kabaca yutkundu, gözleri benimkileri inceliyordu. “Migren. Son üç randevumda migrenim tutmuştu, bu yüzden iptal etmek zorunda kaldım.”

Bu itiraf karşısında hayrete düşerek gözlerimi kırıştırdım. Christopher’ın migren ağrısını itiraf ettiği, hatta ondan söz ettiği son defa ebeveynlerinin ölmesinden önceydi.

Ellerimi yavaşça elinden kurtardım. Ellerim konuşulmamış bir koreografi gibi omuzlarına inerken o da yeniden kalçamı kavradı. İkimiz de biraz ürperdik, sonra bir devreyi tamamlar gibi yerleştik ve enerji aramızda uğuldadı.

“Bu üç farklı randevuda yaşandığına göre,” dedim parmak uçlarım ensesine kıvrılıp yakasına düşen yumuşak, koyu renk saç tutamlarıyla oynarken usulca, “çok sık oluyor olmalı.”

Kalçamı tutan elleri kasıldı. “Gayet iyi idare ediyorum, Kate.”

Bu, yetersiz cevap yeterli bir cevaptı. Sıklıklarını inkâr etmeye bile çalışmamıştı. Bu da durumun gerçekten ciddi olduğu anlamına geliyordu. O benim baş belamdı ama bu kadar acı çektiğini düşünmek midemin bulanmasına neden oldu.

“Üzüldüm,” dedim fısıldayarak.

Boğazından sabırsız bir ses çıktı. “Sorumlu olmadığın bir şey için üzülme. Şu anda üzülecek biri varsa o da benim.”

“Neden üzülme gereği duyuyorsun?”

Başparmakları belimi sıyırırken, avuçları sırtımın alt kısmında çok yumuşak bir hareketle kaydı. “Bugün sana cehennemi yaşattım,” dedi usulca, “buraya geldiğinde. Benimle uğraşmak istediğini düşünmekten programını karıştırdığını düşünemedim bile. Aklımdan çıkmış...”

“DEHB’ın olduğu mu?” dedim alayla. “Buralarda birkaç günden fazla kalınca bunu hatırlamamak mümkün değil, değil mi?”

Elleri sırtımdan yukarıya kayarak beni yakınına çekti. “Neden burada kaldın, Kate?”

Dudağımı ısırdım, parmaklarım ensesindeki saçlara doğru kıvrılıp yumuşak hareketlerle ipeksi tellere uzandı. “Karmaşık,” diye mırıldandım.

“Söyle bana,” dedi usulca ama ısrarla. Elleri sırtımda sakın, şehvetli bir daire çizerek geziniyordu.

“Sana sırlarımı neden söyleyeyim ki?” diye sordum.

Uzun süre sessiz kaldı, bana bakarak bakışlarımı inceledi. Sonunda sesi sert ve boğuktu, “Çünkü sana çok kötü davransam da güvenilir olduğumu biliyorsun Kate. Bana güvenebilirsiniz.”

Bu sözler zihnime yerleşirken gözlerimiz kenedendi. Korkan tarafım ona güvenebileceğimi bildiğimi inkâr etmek, kalbi-

mi ona biraz olsun açmamı engellemek istiyordu. Ama cesur tarafım kalbimin kapılarını ardına kadar açmak, güvenilir bir Christopher Petruchio fikrine ve bunun sayesinde mümkün olacak her şeye balıklama dalmak istiyordu.

“İyi niyet göstergesi olarak,” diye ekledi, “söylediğim şeyi kanıtlamak için şunu yapmaya hazırım. Eve geldiğinde, çarpıştığımız gece neler karıştırdığın konusunda sessiz kalmam karşılığında borcunu ileride ödeteceğimi söylemiştim...”

Şükran Günü’nde girişte tepemde dikilerek beni gammazlayacağını söylemekle tehdit ederken beni ne kadar kızdığını anımsayınca omuzlarını daha da sıkı kavradım. “Ee?”

“Peki,” dedi usulca, dokunuşu daha yukarılara kaydı. Başparmakları göğüslerimin alt kısmının çok yakınlarında gezeniyordu. “Bundan vazgeçiyorum.”

Şaşkınlığımı gizleyemeyerek kaşlarımı kaldırdım. “Ciddi misin?”

“Hem de çok.”

“Bunu sırf neden burada olduğumu bilmek istediğin için mi yapacaksın?”

Duraksadı. Dizleri bacaklarıma sürünüp etrafımı sararak beni yakınına çekti. “Bilmek istiyorum, evet. Ama... daha çok bana güvenmeni istiyorum çünkü güvenin benim için önemli.”

Kalbim hızla çarpıyordu. Sözlerinin içime yaydığı sıcaklık yüzünden keyifle gülümsememek için dudagımı ısırdım. Başımı yana eğerek ona bakınca kravatının gevşek ve çarpık durduğunu fark ettim. Düğümü yavaşça düzelttim, sonra biraz sıktım. “Eve bir şeyleri düzeltmek istediğim için döndüm,” dedim sırf gözlerinden kaçınmak için kravatıyla oynamayı sürdürerek. “Çünkü Jules kaçarsa iyileşmek için bir yeri olabilirdi ve Jules uzaktayken Bea bu durumun onu etkilemesinden çekinmeden

Jamie'yle birlikte olabilirdi. Ben İskoçya'dan buraya gelirsem bunların hepsi mümkün olabilirdi."

Elleri hâlâ üzerimdeydi. "Sen eve... onlar için döndün."

Buruk bir ifadeyle gülümseyip gözlerine baktım. "Ever Christopher. Aileme destek olmak için kafamı gömdüğüm kırçımdan çıkarabileceğime inanmak zor mu?"

"Öyle düşünmedim." Dudağını ısırды, belimden sıkıca tuttu. "Yalnızca merak ediyordum... Gelmenin başka bir nedeni var mı diye, yalnızca sana özel bir nedeni?"

Beni bu şekilde tutarken bana bu şekilde bakarken ona her şeyi anlatmak çok cazip geliyordu... *Çünkü yorgundum, acı çekiyordum, parasız ve yalnızdım. Çünkü bütün sorunlarımı çözen yaşadığım hayat artık onların kaynağı gibi gelmeye başlamıştı. Çünkü ihtiyaç duyulduğumu, hatta yardım edebileceğimi bilmek çok iyi hissettirdi.*

Ama ona itiraf ettiğim kadarıyla bile istediğimden fazlasını vermiştim. Bir gün için bu kadar açık vermek yeterliydi.

"Kendime ait nedenlerim de var," diye frenledim kendimi. Ellerimi omuzlarından ve kollarından aşağı kaydırarak geriye ilk adımımı attım. Gönülsüzce o da bırakıp ellerini ağır ağır kendi bacağına indirmek zorunda kaldı. "Ama onları..."

"Bana söylemeye hazır değilsin," dedi.

"Kızların bazı sırları olmalı." Fotoğraf makinesini kaldırdım ve kendimi ayar yapmaya odaklanmaya zorladım. Gözlerim bana şefkatle dokunan, güven veren bir zeytin dalı uzatan Christopher'da değil, güvenle kadrajın içinde yer alan öznen Christopher'daydı.

Çenesini kasarak bana bakıyordu, gözleri aramıza koymaya çalıştığı bariyeri aşan iki kor gibi parlıyordu. "Bekleyebilirim," dedi. "Sen olana kadar. Hazır, yani."

Bir anlığına kamerayı indirip gözlerine baktım. “Peki ya uzun süre bekleyebileceğini söylesem, Petruchio?”

Gözlerini kaçırmadı. “Sana şu kadarını söyleyeyim, ben sabırlı bir adamım, Katerina.”

Kameramı kalkan gibi tutarak aramıza getirdim ve poz üstüne poz çektim, kendime bugün buraya neden feminist kırmızı tulumum, en iyi kameram ve en sert botlarımla, kontrolü ele almaya hazır olarak geldiğimi hatırlattım... Duygusal olarak altüst olmak, şehvetli bir yapışkan birikintisine dönüşmek için gelmemiştim.

Ama fotoğraf üstüne fotoğraf çekerken, kararlı ve kesin bir bakışla bana kenetlenmiş o sıcak kehribar rengi gözlerle bakarken düşünebildiğim tek şey masasındaki fotoğraflar, çekmecesindeki mendil, nazik dokunuşu, beni araştıran gözleri, şefkatini, sabır vaadini ifade eden alçak ve istikrarlıydı sesiydi.

Bekleyebilirim.

Elimde fazlasıyla fotoğrafı olmuştu ama kameramı sıkıca aramızda tuttum ve Christopher’dan uzun zaman önce ummaktan vazgeçtiğim bir şeyi başardığı gerçeğini gizledim: gülümsememe neden olmak.

YİRMİ

Christopher

“Kaşlarını indir.” Nick odamın omzunu dayadığı eşiğinden gülümsüyordu.

Sandalyemde sallanmayı bırakıp ona düz, yorgun bir bakış attım. “Neden bunu yapayım?”

“Çünkü erkek düşmanı ile ilerleme kaydettiğin çok açık...”

“Ona öyle *deme*.”

Nick ellerini kaldırdı. “Tamam. Affedersin.”

Yüzümü ovuşturdum. “Terslediğim için kusura bakma. Yorgunum.”

“Öyleyse eve git. Biraz uyu.”

Boş boş güldüm. Başını yastığa koyduğu anda uyuyabilen, acıdan zonklayan başı uykusunun yarısında uyandırıp diğer yarısında kâbuslarla uyanık tutmayan biri gibi konuşmuştu. “Tabii.”

Yavaşça sandalyemden kalkıp paltoma uzandım. “Trene yürüyecek misin? Sana eşlik edeyim.”

“İı. Ha...” Nick’in parmağını kulağına sokması gerildiğinin belirtisiydi.

“Ha ne?” diye sordum paltomu giyerken.

“Aslında Bianca’yla akşam yemeği randevum var. Yalnızca uğrayıp şunu söylemek istedim... teşekkür ederim. Kate’le ne yapıyorsan işe yaradığını düşünüyorum. Bugün fotoğrafımı çekti ve beni judo hareketiyle dövmedi, yalnızca kuzininin kalbini kırarsam nerede yaşadığımı bilmediğini ama bunu öğrenme yöntemleri olduğunu söyledi. Bianca’yla bunu planladığımızdan beri soluğumu tutuyordum, özellikle de Kate beni daha önce göreceği için Bianca’nın iptal edeceğinden korkuyordum ama hâlâ geçerli.”

Bakışlarımı kaçırıp çantamı toplamaya, klipsi kapamaya odaklanarak göğsüme yayılan donuk sancıyı görmezden gelmeye çalıştım. “Bu harika. Umarım iyi geçer.”

Nick sessizdi. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki başımı kaldırıp ona baktım. Beni dikkatle incelerken yakaladım. “Teşekkürler,” dedi sonunda. Ardından ekledi, “Sen iyi misin?”

Ona yanıt veremedim masamın ortasında ekranı yukarı bacakacak şekilde duran telefonum tanımadığım bir numaradan gelen kısa mesajla öttü. Okudum ve kalbim kaburgalarımın çarptı.

Merhaba. Ben Kate.

“Christopher?” dedi Nick.

Nedense önce bu konuda korumacı davranarak elimle telefonumun ekranını kapadım. Kate’le hiçbir zaman birbirimizin numarasını almamıştık. Hiç mesajlaşmamıştık. Göğsümde atan kalbimi görmezden gelmek için elimden geleni yaparak rahat bir gülümsemeye karşılık verdim. “İyiyim. Teşekkürler. Bianca’yla randevunun tadını çıkar. Umarım iyi geçer. İyi geceler.”

Nick telefonuma gözlerini kısarak baktı. Tekrar çınladığında ben neredeyse havaya sıçrayınca dudaklarında bilmiş bir sırıtişla belirdi. “Sen de iyi bir gece geçir.”

Kapının eşiğinden ayrılıp koridorda kaybolduğunda elimi kaldırıp ekranımı aydınlatan yeni mesajı okudum.

KATE: Telefonumu odanda bıraktığımdan eminim. Onu bulabilir misin acaba? Yarın gelip kendim arayabilirim ama şimdi bir bakmanı isteyebileceğimi düşündüm. Herhalde hâlâ işyerinde, paralarını sayıp imparatorluğunun envanterini çıkarıyordur.

İçimden kuru bir kahkaha koptu.

CHRISTOPHER: Bugünlük imparatorluğumun envanterini çıkarmayı bitirdim ama hâlâ isteyim. Çıkmak üzereydim. Telefonunu bulayım ve oradaysan onu evine getireyim. Nerede bırakmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?

Telefonum yanıtıyla öttü.

KATE: Evdeyim, evet. Fotoğraf çektiğim odada olabilir mi? Gerçekten hatırlamıyorum. Hazine avının tadını çıkar.

CHRISTOPHER: Bu iyiliğin karşılığında bir çeşit tazminat bekliyorum.

KATE: Kesin beklersin, seni ruhsuz kapitalist.

Yanıtımı yazarken bir kahkaha daha koptu:

Hakkımı almak üzere yakında görüşürüz.

Kapıyı birkaç kez tıklattıktan sonra yanıt alamayınca anahtarımla Wilmot kardeşlerin evine girdim. Kapı açıldı, yavaşça arkamdan kapadım. “Kate?”

Etrafa bakınca mekânın durumunu fark ettim. Oturma odası karanlık ve boştu. Yalnızca mutfak adasının üzerindeki sarkıt ışıklar açıktı. Orada duran dizüstü bilgisayarında Messenger’ın açık olduğunu gördüm. Bu, telefonu olmadan nasıl mesaj atabildiğini açıklıyordu. Dizüstü bilgisayarının yanında o tanıdık büyük kulaklıklar ve dereotlu salatalık turşusu cipsi poşeti vardı, kırıntıları tezgâhın üzerine saçılmıştı.

Kate’in telefonunu adaya koyarken kulağıma kulaklığından gelen sesler takıldı. Ses inanılmaz derecede yüksek olmalıydı çünkü bir adım ötemde olmasına rağmen insan sesi olduğu anlaşıyordu, kesik kesik ve telaşlıydı. Dizüstü bilgisayarına göz atıp kısa bir an ekranda ne olduğuna baktım. Bunun bir haber olduğu ve iyi olmadığı belli oluyordu... Acil durum araçlarını, kaos içindeki kalabalığı, giysileri ve derileri uğursuz bir kırmızıya boyanmış insanları gösteren elde tutularak çekilmiş ham bir kayıttı.

Yalnızca Kate’in mahremiyetine saygı göstermek için değil, aynı zamanda kan görmekten nefret ettiğim için bakışlarımı hızla uzaklaştırdım.

Tuvalet kapısı açılınca dönüp koridora baktım. Kate dışarı çıktı ve beni fark edince durdu.

Saçları dağınıktı, kızarmış bakışları bana kenetlenmişti. Göğsü ağlamamak için çabalıyormuş gibi düzensiz soluklarla inip kalkıyordu.

Korkunç bir ihtiyaç kemiklerimi hapishane parmaklığı gibi tıngırdatırken yüreğim burkuldu... Onu kucaklamam, ona acı veren her şeyi onun bedeninden benimkine aktarmam için bana yalvarıyordu.

Yanağından aşağıya bir damla yaş süzüldü, kıvrımlı bir deri çillerin arasından titreyen dudaklarına aktı. Onu silip yavaşça soluk vermeye çalıştı ama solukla hıçkırık karışımı bir ses çıktı.

Ayaklarını harekete geçerek beni ona götürdü. Çantam omzumdan düştü. Paltom kollarımdan, ellerimin arasından kayarak onu sivri dirseklerinden tutup kendime çekmememe fırsat verdi. Başı sertçe kalbimin üzerine düştü, kolları beni mengene gibi sardı. Başka bir güçlü, sarsıcı hıçkırıkla titredi.

Onu sımsıkı tuttum, bir elimle başını destekledim, diğer elimle sırtının altından onu sertçe kendime bastırdım. “Kate,” diye mırıldandım. “Şşşt. Her şey yolunda.”

“Hayır, değil.” Başını salladı. “O kadar çok insan... Ben o kadar,” -titrek bir hıçkırıkla soluk verdi- “yorgunum ki. Bir sürü iyi insan düzgün hayatlar yaşamaya çalışıyor ve kötü insanların bunların *hepsini* mahvetmesi çok kolay. Nefret ediyorum. Bundan o kadar nefret ediyorum ki,” diye homurdandı içinden bir hıçkırık daha çıkarken.

“Şşşt.” Onu sarmaladım, söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek, haklı olduğunu bilerek... insanların umursamazlığının, bencilliğinin ve nefretinin hayadarı geri dönülmez bir şekilde mahvedebileceğimi, insanların normalleştirdiği ve kabul ettiği terörist şiddet karşısında söylenecek umut verici bir şey olmamasının ne kadar ezici, ne kadar zor olduğunu bilerek kolumda salladım.

“Katydid,” diye fısıldadım saçlarını gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarından geriye tararken ağzım şakağına değerek. “Güzelce, yavaş bir soluk al.”

“B-bana ne yapacağımı söyleme,” dedi dengersizce. Ama sonra yavaş, titrek bir soluk aldı.

“İyi. Şimdi bir tane daha.”

Bir soluk daha aldı, bu biraz daha yavaş, biraz daha dengeliydi.

Kate soluk almayı sürdürürken, başı göğsümde ağırlaşırken, sakinlik vücuduna yerleşirken Kate'e sarıldım.

Orada dakikalarca ya da saatlerce durmuş olabilirdik. Zaman kavramım yoktu. Açıkçası önemli de değildi. Önemli olan ona sarılmak, onu rahatlatmak, burada olmamın, ona sarılmamın az da olsa yardımı olduğunu bilmektir.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı, başı hâlâ kalbimin üzerindeydi.

Acı çekmesinden nefret ettiğim ama onu teselli etmemi sağladığı için çok mutlu olduğum; izin verse onu sonsuza dek böyle rutabileceğim, ona sarılabileceğim, onu incitecek her şeyden koruyabileceğim gerçeğinin ortaya dökülmemesi için çenemi sıkarak başımı salladım.

Bunu itiraf etmedim. Bu duygularla o kadar uzun süre savaşmıştım ki onları kabul etmek, onlara teslim olmak anlamına gelirdi. Böyle üzgünken, tam tersini hissettiğimi sanması için o kadar uzun süre uğraştığım birine böyle bir açıklama boş gelebilirdi.

Kate gözyaşlarının şimdilik bittiğini, artık daha sakin olduğunu anlatan uzun, ağır bir iç çekti.

Artık gitmeliydim. Telefonunu getirmiştim, üzgünken teselli etmiştim. Haysiyetimin kalan kısmının da kontrolünü kaybetmeden buradan çıkıp gitmeliydim. Yoksa bu kadar uzun süredir sakladığım şeyi saklamak olanaksız hale gelecekti.

Onu ne kadar istediğim gerçeğini.

Onu *ne kadar zamandır* istediğimi.

Beni bir hastalık gibi kemiren bu istekten ne kadar nefret ettiğimi.

Her zaman Kate olmuştu. Ve ona olan hislerimin tamamen kontrolüm dışında olmasından duyduğum öfkeyle onu kendimden uzaklaştırıp kırmıştım. Onun için duyduğum endişeyi, ona olan şiddetli arzumu bastırırken, istediğim tek kadına – çılgın yaşam tarzıyla kalbimi sevdiğim birini yeniden kaybetme riskiyle karşı karşıya bırakan kadına olan duygularım baskılanarak iltihaplı bir sefalet düğümüne dönüşmüştü.

Mutsuz olmaktan o kadar yorulmuştum ki.

Hissettiğim şeye direnmekten o kadar yorulmuştum ki.

Bu yüzden gitmem gerekiyordu. Çünkü yalnızca bu işten vazgeçmekle kalmayıp teslim olmak üzereydim ve bugün kendimi ele verecek gereğinden fazla şey yapmıştım... İşyerinde bana dokunduğunda ona okşandığı için zevkten soluk soluğa kalan bir köpek gibi sarılmıştım.

Ama Tanrım, onu istiyordum. Onu o kadar derinden, o kadar çok istiyordum ki iliklerime kadar ağrı çekiyordum. O buradayken, kollarımdayken ve sonunda kendi isteğiyle bu durumdayken artık bu acıyla savaşabileceğimden emin değildim.

Onu sımsıkı kucaklarken usulca ve dikkatle, “Yalnız kalmak istiyorsan gidebilirim,” dedim. Kollarımda gerilince ona sokuldum. Burada onunla olmayı ne kadar çok istediğimi, onun da burada olmamı istemesini ne kadar çok istediğimi hissetmesi için dua ettim. “Ya da... bir süre kalabilirim.”

Yanıtını beklediğim o bir an bir ömür gibi geldi.

Sonra bana sıkıca sarılarak fısıldadı: “Kal. Lütfen.”

YİRMİ BİR

Kate

Sözcükler havada asılı kalırken gözlerimi sımsıkı yumdum. *Kal Lütfe.*

Kendimi çok açıkta hissetmiştim. Çok korkmuş hissetmiştim. Bütün gün kendimle savaşmıştım. Beynim bu adamın beni hatırlayamayacağım kadar uzun zamandır perişan eden kişi olduğunu haykırıyordu. Vücudum kesinlikle buna karşı çıkıyor, kalbimin her bir sakin atışı Christopher'da gördüklerimin hile değil bir ifşa olduğunu, onun beni her zaman önemsedğini, her zaman güvenilir olduğunu ama nedense onun bu tarafını görmemi istemediğini söylüyordu.

Ricamın üzerinden belki yalnızca birkaç saniye geçmişti ama Christopher başını eğip yanağını saçıma yasladığında saatler geçmiş gibi geldi. Eli yavaş, sakinleştirici darbelerle yavaşça sırtıma kaydı.

“Elbette kalırım.”

Rahatlama, kavrulmuş topraktaki su gibi, onunla dolup taşana dek üzerime aktı. Boğazımda yine bir yumru vardı. Gözlerim yeni yaşlarla doluydu.

Bana sarıldığında kollarında dinlenmenin rahatlığını içime çektim. Baharatlı odun dumanının izi sıcak ve tanıdık bir şey karışmıştı, teninin kokusuna. Tuhaf, harika ve doğru hissettiriyordu. Evimdeymişim gibi hissettiriyordu.

Christopher'ın midesi guruldadı ve ses, bedenine bastırıldığım kulağımda yankılandı. "Birisi acıkmış. Akşam yemeği yedin mi?" diye sordum.

"Yemedim. Sen yedin mi?" diye sordu usulca.

Sonrasında ne olacağını bilmediğim için bitmesini istemeyerek göğsüne biraz daha gömüldüm. "Sayılır."

Eliyle yeniden sırtımda daireler çizdi. "Merak ediyorsan," diye ekledi, "dereotlu turşu cipsi akşam yemeği olarak nitelendirilemez. Bir çöreğin yanında yense bile."

Elimde olmadan gülümsedim. "Ne yazık ki şu anda hiç çöreğimiz yok. Dereotlu turşu cipsi sayılmıyorsa hayır, akşam yemeği yemedim. Ve erzak sıkıntısı çekiyoruz. Hatta elimizde hiçbir şey yok. Ama güzel bir paket siparişi verebilirim."

Ağzından yumuşak bir kahkaha çıktı. Parmakları ensemdeki saçlarımda gezinerek masaj yapıyordu. Duyusal ihtiyaçlarımın karşılanması verdiği haz sonunda içimde yükselen hayret dalgalarını dindirdi. Bu nasıl da *biz* değildik... Onun sabrı ve sakinliği, benim sakin sessizliğimle, kollarım onu sımsıkı sararken elleri sırtımda sabit daireler çiziyor, parmakları usulca saçlarımı tarıyordu.

"Biraz makarna yapabilirim," dedi, "eğer senin de canın istiyorsa."

"Makarna kulağa hoş geliyor. Ama elimizde var mı bilmiyordum. Markete gidip erzak almam gerekiyordu ama eve geldiğimde kirpi Cornelius'a sarılmak daha cazip geldi. Sonra üzerime kaka yaptı ve giysilerimi değiştirmek zorunda kaldım. O zaman

çok fazla kirli çamaşırım olduğunu fark ettim ama temiz çamaşır larımı da hâlâ yerleştirmemiştim. Bu da neyin temiz neyin kirli olduğunu ayırt edemeyeceğim anlamına geliyordu. Sonra bu karışıklıktan gerçekten bunaldım ve bütün giysilerimi atıp çıplaklar kampına katılmayı düşündüm. Ancak toplumsal çıplaklık kavramına hiç ilgim yok, o yüzden iptal oldu.” Bir soluk aldıktan sonra dengesizce verdim. “Sonra duygularımı yemekle bastırmak üzere bir paket cipsle oturdum ve korkunç haberlerin tavşan deliğine düştüm. Yani evet. Evde makarna olduğundan emin değilim.”

Christopher boğazından durumu geçiştiren küçük bir ses çıkardı. “Marketten satın alınan makarnadan ne olur ki? Ben ‘makarna yapmak’ dedim, ‘makarna yapmayı’ kastettim.”

Geri çekilip ona baktım. Saat beş yönündeki yoğun gölge çenesini koyulaştırıp onu biraz farklı gösteriyordu ki bu da duruma uyuyordu. Baktığım kişinin Christopher olduğunu, bana sarılanın Christopher olduğunu biliyordum. Ama bu uzun zamandır tanıdığım adam değildi, tam olarak.

Mantıken emniyet kemerine, halata, yolun düzlüğüne ve varış noktasının kesinliğine güvenebileceğimi bilerek ilk kez zip-line yaptığımda yine de vahşi ve öngörülemez bir ormanın içinde uçma fikrinin, yoluma ne çıkacağım bilmeden ilerlemenin ne kadar yabancı bir fikir olduğunun çok farkında olduğum için midemi hoplatan duygusunu hissetmişim.

O çıkıntıdan aşağı adım atmak cesaret istiyordu ve şimdi de cesaret gerektiriyordu. O cesareti toplayınca Christopher’ın kehribar rengi gözlerine bakıp minik altın benekleri saydım. O da bana sanki ben de ona o ilk zip-line duygusunu hissettiriyordum şum gibi bakıyordu.

“Benim için sıfırdan makarna mı yapacaksın?” diye sordum.

Dudağının köşesi yukarı kıvrıldı, bu daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Küçük ve yumuşaktı. O Kazanova sırtışının çekiciliğinden eser yoktu. O tanıdık, düşmanca sırtışına hiç benzemiyordu. Yalnızca saçlarımla oynayan, gerilmiş bir tel gibi gelen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırarak beni yavaş yavaş çözen Christopher'dı.

“Yani,” dedi, “kendim için de makarna yapacağımdan emin olabilirsin. Ama evet.”

Acayip derecede huylandığı kalçasını dürttüm. Elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetledi. Başparmağı usulca avcumda geziniyordu.

Başparmağının avcumda dolaşması, parmaklarının benimkilere dolanması küçücük bir şeydi ama içinde koca bir dünyayı barındırıyormuş gibi hissettiriyordu. O ve ben temas ederek sessizce duruyorduk. Gözlerime bakışlarındaki yoğunlukla, başparmağını tenimde sabit bir tempoyla gezdirmesiyle adeta aruk savaşamayacak veya saklayamayacak kadar yorulduğum her şeyi görüyor gibiydi.

Kendimi meşgul etmek için çok fazla zaman harcıyor, içimde taşıdığım her şeyi hissedecek kadar yavaşlamamak için kendimi tutuyor, sonra nadir yaşanan, göğüs acıtan bir hıçkırık atağıyla cenin pozisyonunda yatıyordum. Empatimin, duyguları deneyimleme derinliğimin beni tutkulu hale getirdiğini, önemseme, mücadele etmeme ve açıkça konuşmama neden olduğunu, hissetme kapasitemin özel bir yetenek olduğunu ama her zaman özel bir yetenek gibi *gelmediğini* biliyordum.

Hissetme kapasitem... bunaltıcıydı. Ama burada, onun kollarındayken belki de bir süreliğine kendimi yükümden kurtarmaya, başkasına vermeye çalışmadığım için bu kadar bunalıcı geldiğini düşünüyordum.

Şu anda Christopher’la bunu bu kadar küçük bir şekilde yaparken bile hissettiğim gibi.

Uzun zamandır başkalarına ihtiyaç duymadığım, insanları güvenli bir mesafeden, kısa ziyaretler, eğlenceli hediye paketleri ve keyifli e-postalar aracılığıyla sevdiğim için kendimle gurur duyuyordum. Ancak bu gururun, bağımsız olma konusundaki o şiddetli kararlılığın altında birinin beni dirseğimden tutup sarılmasına ve kendimi yeniden toparlayana dek dağılmama izin vermesine duyulan çaresiz ihtiyaç yatıyordu.

Tıpkı Christopher’ın yaptığı gibi.

“Katydid,” dedi usulca ve beni düşüncelerimden kollarına, durmadan sırtımı okşayan eline çekti. “Sana makarna yapayım. Yalnızca una ve yumurtaya ihtiyacım var. Bir de Jules’a birkaç Noel önce hediye ettiğim Kitchen-Aid makarna aparatlarına.”

“Evde olup olmadığını bile bilmiyorum,” dedim ona. “Unla yumurtayı kastediyorum.”

Yavaşça geri çekildi ama eli benimkinde kaldı, parmaklarımız hâlâ kenetliydi. “Haydi öğrenelim. Yoksa bir koşu markete gideriz.”

Beni mutfağa çekmesine izin verdim ve ellerimizi çözdüğünde, kendi ellerini dizüstü bilgisayarımı ve kulaklığımı kapamak için kullandığında, sonra onları tezgâhtan aşağı kaydırıp görüş alanımdan çıkardığında eksikliklerini hissetmemeye çalıştım. Cips poşetini katlayıp kırıntıları süpürerek mutfak adasını sildi.

“Otur,” dedi başını artık toplanmış olan tezgâhın diğer tarafındaki sandalyelere doğru eğerek.

Aramızda bir masa olmasını istemiyordum. Bu yeni Christopher’a yakın olmak istiyordum, böylece onu inceleyebilir ve bağımlılığımı tatmin edebilirdim. Bunun yerine yanında tezgâhın üstüne atlayıp bacaklarımı sallandırırdım. “Oturuldu.”

Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı, sonra burada haftalardır yaşamama rağmen benden daha çok evindeymiş gibi, içindeki-
lere benden daha aşina olduğu mutfak dolaplarına döndü. Unu bulmasını, buzdolabını açıp bir karton yumurta çıkarmasını izledim.

Sonra daha önce hiç kimseyi bunu yaparken bu kadar yakından izlemediğim bir şeyi yapmasını izledim. Parmakları manşetlerinin düğmelerini ustaca çözdü ve gömleğinin kollarını çabucak tango yaptığımızdaki gibi dirseklerinin üstüne kadar sıvadı. Eviyenin musluğunu açtı ve ellerini köpürterek yıkamaya başladı.

Ellerine ve kollarına, vücudunun sayısız kez gördüğüm bu alışılmış kısımlarına baktım. O anda *bana* pek alışılmış hissettirmiyordu.

Onlara... uzun parmaklarına ve sert parmak eklemlerine, koyu renk tüylerin gölgesinden görünen kol kaslarına bakarken kendimi sıcak ve dengesiz hissetmeme neden oluyordu.

Soluğum sıkıştı. O ellere dokunmayı, parmak uçlarımı teninde kaydırmayı, ince, yumuşak tüylerini ve sert, kalın kaslarımı hissetmeyi düşünüyordum. O elleri tutup bedenime çekmeyi düşünüyordum, böylece birbirine yapıştırdığım bacaklarımın arasındaki ağrıyı hafifletebilirlerdi.

“Benimle birlikte yapmak ister misin?” diye sordu Christopher büyük, yapışmaz bir mat serip üzerine ölçtüğü unu dökerken gözlerini görevinden ayırmadan.

Sıcak yanağıma elimi koyarak kendimi serinletmeye çalıştım. “Emin değilim.”

“Bence yapmalısın.”

“Neden?” Unu daire şekline getirip ortasında bir krater açmasını izledim.

“Rahatlatıcı.” Bir yumurtayı beceriyle kırarak un krate-rine bıraktı. “Haydi. Kollarını sıvayıp ellerini yıka Katydid. Göreceksin.”

Ona hemen cevap vermememe aldırmamış görünerek baskı yapmadı, beni sıkıştırmadı. Sadece birkaç yumurta daha kırdı, sonra ellerini un vadisindeki yumurtalı göle batırdı ve ilk yoğur-mada sarıların yarısını ezdi.

‘Yemek pornosu’ kavramını hiçbir zaman anlamamıştım ama öyle bir şey varsa şimdi anlıyordum.

İçimden acılı bir ses çıkmış olmalıydı çünkü Christopher alını kırışarak bana baktı. “Ne oldu?”

“Ben...” Makarna yapma pornosuna kapılmış olarak bula-madığım sözcükleri aradım.

Aşağıya bakıp baktığım yönü takip etti, sonra içinden küfretti. “Saatim.” Yumurta ve unla kaplı elini bana doğru kal-dırdı. “Çıkarır mısın?”

Pislenmiş eline, nabzının düzenli olarak attığı bileğine bak-tım. Klipsi açmak için daha iyi bir açıya sahip olmak amacıyla çekinerek bileğini tutup yaklaştırdım. Saatini çıkarırken Christopher alışılmadık bir sessizlikle beni izliyordu. Onu özenle çevirip kadranını incelerken keskin görsel hafızamın katalogunu araştırarak nereden tanıdık geldiğini anladım. “Babanındı.”

Avcumda duran şeye baktı. “Evet.”

“Bence bu onu mutlu ederdi. Bence... seninle çok gurur du-yardı.”

Christopher birden başını kaldırdı. Gözleri benimkilerle buluştu ve etkisi bana diyapazon gibi çarparak vücudumda kemiklerimi ürperten bir uğultuyla yankılandı. “Neyle gurur duyacak?” dedi sonunda kuru bir sesle. “Ruhsuz kapitalist ba-şarımla mı?”

Ses tonunda yarı mizah, yarı rica vardı... *Bana karşı nazik ol. Konu bu olduğunda benimle oynama.*

Pişmanlık, içimde acı ve keskin bir şekilde yol aldı. Daha önce anlamadığım bir şeyi ilk defa anlıyordum... Karmaşık geçmişimizde incinen tek kişinin ben olmadığımı. Bu sırada ben de onu kırmıştım.

Gözlerine bakarak konuştum, "Belki de sana 'ruhsuz kapitalist' demem biraz abartıydı. Belki... seninle şirketin hakkında en kötüsünü varsaydığımı fark etmişimdir. Belki de son olaylar, özellikle bugün işyerinde geçirdiğim zaman... aydınlatıcı olmuştur."

Dudaklarındaki küçük, tatmin olmuş sırıtiş gözlerinin sonbahar yaprağı denizinden çıkan şafak gibi parlamasına neden oldu. "Aydınlatıcı mı?"

Bakışlarımı kaçırıp tekrar saate bakmaya zorlayarak kadrânını inceledim. "Fotoğraflarını çekerken insanlar en iyi performansını rahat olduklarında sergiler. Rahatlatmak için insanlarla sohbet etmeyi öğrendim ve bugün ekibinle konuşurken, işleriyle ve değerleriyle olan ilişkilerini, şirketin onları desteklemek için neler yaptığını, neye inandığını paylaşırlarken..." Omuz silk-tim. "Söyledikleri, senin bana söylediklerin olaylara farklı bakmamı sağladı. Buna çok saygı duydum. Sanırım annenle baban da duyardı. İkisi de son derece gurur duyardı."

Christopher bana o kadar yoğun baktı ki soğuk bir günde yüzümü ısıtan güneş ışığı gibi hissettim. Kalbimin kaburgalarıma çarpmasını engelleyemediğim gibi kendimi tekrar ona bak-maktan, göz göze gelmekten de alıkoyamıyordum.

"Teşekkür ederim Kate," dedi usulca. "Bundan her zaman emin olamıyorum."

"Neden?"

Omzunu silkti, parmağını içinde gezdirirken una bakıyordu. “Birçok şeyi ailemden, onların yapmamı isteyeceğini düşündüğümünden farklı yaptım. Ailemin şirketini revize ettim ve yeniden yapılandırımdım. On yıldır kiliseye gitmedim. Otuz üç yaşındayım, evli değilim, çocuğum yok.”

Babasının saatini özenle unla yumurtalardan uzağa koydum. “Onlardan farklı seçimler yapmış olman sana hayran olmayacakları, seninle gurur duymayacakları anlamına gelmez. Kültürü ve dili benimkinden farklı yerlerde yaşayarak öğrendiğim bir şey varsa o da anlaşılmaya istekli olduğumuz sürece farklılıkların insanları birbirinden ayrı tutmasının gerekmediği. Benzerliklerimiz bizi ayıran şeylerden çok daha büyük... Yalnızca onları görmeyi istememiz gerekiyor.”

Ellerini tekrar yumurtalı una daldırırken düşünceli bir tavırla kaşlarını çatı. “Bunu yaptığımı düşünemiyorum,” dedi.

“Neyi yaptığını düşünemiyorsun?”

Yumurtaları una yedirirken omuz silkti. “Gittiğin bütün o yerlere gittiğimi. Dilini iyi bilmeden, toplumsal beklentileri, nasıl soracağımı, kime soracağımı bilmeden. Kaotik geliyor.”

Tezgâhtan atlayıp ellerimi yıkamak için eviyenin yanına gittim. Belki şu makarna yapma işini deneyebilirdim.

“*Zaten* kaotik,” dedim parmaklarımla sabunu köpürterek. “Ama benim beynim o kaosu seviyor. Hayatımda çok fazla ‘aynı’ olduğunda adeta boğuluyorum. Sanki yenilik havaymış ve solugum kesilmiş gibi. Daha önce gitmediğim bir yere gittiğimde, yabancı sözcükler ve sesler duyduğumda, yeni manzaralar gördüğümde, yollar farklı yönle gittiğinde, yiyeceklerin beklenmedik dokuları olduğunda, daha önce hiç duymadığım bir müzik göğsümde tıngırdıyacak kadar yüksek sesle çaldığında yeniden soluk alabildiğimi hissediyorum. Cildim bedenime tam geliyor-

muş gibi; suyun üzerinde kaldığın, ağırlıksız hissettiğin, soluğunu kulaklarında duyduğun, kalbinin vücuduna hayat pompaladığı zamanki o mükemmel duygu gibi; dünya bir anda hiçbir şeymiş, her şeymiş, tam da olması gerektiği gibiymiş gibi geliyor.”

Christopher yağurmayı bıraktı. Öfkeli bir kızarıklık yanaklarımı ısıttı. Gevezelik etmiştim. Tekrar.

Gevezelik her zaman sahip olduğum bir alışkanlıktı ve birçok kişi bu konuda nazik davranmaz ve *Kate fazla konuşur* nakaratı küçükken gittiğim her yerde beni takip ederdi. Gevezelik etmemden rahatsız olan insanların yanında haklı oldukları için değil, kendimi beni olduğum gibi takdir edemeyen kişilerle ziyan etmemek için susmayı öğrenmiştim.

Bunun aksine yakınlarımla -ailemin, edindiğim ender, hızlı dostların yanında- gevezelik ederken her zaman kendimi güvende hissetmiştim. Beni sevenlerin beynimden, düşüncelerimin ağzımdan birbiri ardına bazen tuhaf, bazen komik ama her zaman dürüst, gerçek ve *ben* olarak dökülmesinden hoşlanmasına güvenirdim.

Ancak Christopher sinir bozucu bir sahipsiz bölgedeydi. Yabancı değildi. *Benim* ailem aksini iddia etse de akraba da değildi. Arkadaşım da değildi.

Hayatım boyunca işlediği suçların uzun listesini hızla gözden geçirdiğimde Christopher’ın çok konuştuğum için beni bozduğuna dair bir anıya rastlayamasam da nasıl tepki vereceğini bilmediğim için gergindim.

Suyu kapadım ve yanaklarıma yayılan sıcaklığı ellerimi kurularken ona sırtımı dönerek gizledim.

“Kate.”

Yavaşça dönüp kendimi onunla yüzleşmeye zorladım. Tezgâhla arasında boşluk bırakarak geriledi ve başını eğdi. “Gel.”

Tezgâhla arasına doğru bir adım attım ve arkamda durduğunu hissettim.

Sesi yumuşak ve sıcak, çok tatlı bir şekilde yakındı. “Yaptığın şeyin, yaşam şeklinin güzel ve cesur olduğunu düşündüğümü bilmeni isterim. Bunu belli etmediğimi biliyorum. Ama saygı duyuyorum. Derinden.”

Gözlerimi kırptırdım, şaşırmıştım. “Gerçekten mi?”

Sessizlik bir süre havada asılı kaldıktan sonra dikkatle konuştu. “Öyle. Ama korkarken bu hayranlığa odaklanmak zordu Kate. Ve çok korktum. Senin için endişelendim ve bunu yapmak istemedim.”

Nabzım kulaklarımda atıyordu. *Ne söylüyor?.. Bu ne anlama geliyor?*

“Yaptıklarını uygunsuz ya da yanlış bulduğum için onaylamıyor değildim,” diye devam etti. “İnanılmaz olduğunu düşünüyordum. Risk aldığın ve kendini tehlikeye attığın bu işi yapmandan nefret ediyordum. Bu yüzden nefret ettiğim kısma odaklandım çünkü bu, aramıza mesafe koymamı, kendime başına ne geldiğinin umurumda olmadığım söylememi kolaylaştırıyordu. Ama umurumdaydı. Sen yokken onu gömüyordum, sonra sen eve dönünce ikimizi de perişan ediyor ve buna engel olamıyordum.”

Omzumun üzerinden bakıp gözlerini bulduğumda suskun kaldım. Tanrım, gözleri. Alev gibi, beni ayak parmağımdan başımın tepesine kadar ısıtan koyu viski rengiydi.

“Umursuyor muydun?” diye sordum boğuk bir sesle.

Bana bakıp gözlerimi inceledi. “Evet, Kate. Umursuyordum. *Umursuyorum*. Bunu göstermek konusunda berbatım ama seni her zaman umursadım.” Sertçe yutkundu. “Ve sana hayrandım.”

Kalbim durdu. “Yani... kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de seni umursuyordum.” Aman Tanrım, şimdi kalbim kaderine doğru düşen bir asansör gibiydi. Bu saçmalığı itiraf etmek çok zordu. “Ve... sana hayrandım. En azından bir kapitaliste göre.”

Christopher’ın gülümsemesi o kadar parlaklaştı ki gücü bir sokağa elektrik sağlayabilirdi. Ben de gülümseyerek tezgâha döndüm.

“Bir kapitaliste göre, öyle mi?” Sesindeki keyif, neredeyse kahkahaya benzeyen tını tüylerimin ürpermesine neden oldu.

Omuz silkip gülümsememi büyümeden bastırdım.

“Bu gülümsemeyi ben mi kazandım?” Christopher başını eğerek çenesiyle omzumu dürttü. İçimden çok çocuksu bir ses çıktı.

“Christopher.” Dirseğimle gönülsüzce karnını dürttüm.

“Katerina,” derken ağzı o kadar yakındı ki neredeyse boynuma değecekti. Sırtımdan aşağıya bir ürperti dans etti.

“Beni gıdıklamayı bırak,” dedim dik durmaya, sesimi sabit tutmaya çalışarak.

“Tamam.” Tezgâha vurarak iç çekti. “Haydi artık. Bugün seni üzen her şeyi makarna hamurunun üzerinde çalışarak atlat.”

Bir an tereddüt ettim, sonra yaklaştım. Ellerimi yumurtaya bulamadan önce yavaşça kollarımı yukarı sıvadım. Elimden geldiğince sert sıktım. Vıcık vıcıktı, beyazların akışkanlığı, kalan sarıların elimden kaçmaya çalışırkenki tatmin edici, dokunsal direnciyle zevkle ciyakladım.

“Zevkli mi?” diye sordu.

“Ah, bu duyusal *keyfin doruğu*.” Ellerimi kaldırıp parmaklarımın arasındaki unla yumurtanın yapışkan dokusunun tadını çıkardığımı gösterdim. “İnanılmaz bir şey.”

O da arkama yaklaşıp ellerini yeniden yumurtalı una batırdı. Bedeninin arkamda olması, onun elleriyle benim ellerimin birbirine karışması çok iyi hissettiriyordu.

Ellerimiz dokunuyor, vücutlarımız sürtünüyordu. Sıcak ve yumuşak soluğunu boynumda hissediyordum. Gözleri üzerimdeydi, ben kendimi görevimde kaybederken beni izliyordu. Çok geçmeden elimizde bir hamur topu oluştu. Christopher, elleri benimkilerin üzerinde, hamuru katlayıp tezgâha bastırarak nasıl yoğuracağımı gösterdi.

“Hâlâ iyi geliyor mu?” diye sordu.

“Evet,” diye fısıldadım sesimin dengesiz çıktığını ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar çaresiz olduğumu bilerek. “Çok iyi.”

Belki ne kadar etkilendiğimi anlamıştı. Belki o da etkilenmişti. Çünkü hamuru yoğururken bocaladı, düzgünce katlamadan önce bir süre oyalandı. Her nasılsa birden daha yakınmış gibi geldi ama hareket etmediğini biliyordum. Belki ben hareket etmiştim. Belki uzun zamandır beklediğim sıcak küvete dalıyormuş gibi ona yaslanmış olabilirdim.

Yalnızca bir anlığına gözlerimi yumup vücudunun yakınlığının ve sıcaklığının, burnunu saçlarıma gömüp yavaş ve derin soluklar alırken hissettiğim heyecanın tadını çıkardım. Soluk verirken ağzı kulağımın kenarına değdi. “Bunu daha önce hiç yapmamıştım,” derken sesi o kadar alçaktı ki zor duydum.

“Makarna mı?”

İç çeker gibi hafifçe güldü. “Sen gerçekten başımın belası-sın,” dedi. “Yani bunu hiç... başka biriyle yapmadım.”

Aşırı memnun olarak dudağımı ısırdım. Christopher’ın başka biriyle yapılabilecek hemen hemen her şeyi yaptığını sanmıştım. “Yani?”

“Ve hoşuma gitti.” Hamuru birlikte şekillendirirken ellerinin ellerimi kapladığını, yutkunurken boynunun hareketini hissettim.

“Benim de hoşuma gitti,” dedim ona usulca.

“Bunu tekrar yapabiliriz,” dedi. “Ne zaman istersen.”

Birkaç mütevazı malzemedен oluşan küçük şaheserimize baktım. Sanki bu gecenin kendisi de kendi mütevazı malzemelerimizden doğan bir şahesermiş gibi hissettim. Nezaket, dürüstlük, bizi farklı kılan şeyleri değil, ortak noktalarımızı görmek.

Kalbimden gelen parlak ve içten bir gülümseme yüzümü aydınlattı. “Bunu isterim.”

Christopher sessizdi ama güneşli bir sonbahar gününde esen rüzgâr gibi geliyordu, yumuşak, sıcak ve gerçek...

O da gülümsedi.

Devasa bir tabak *cacio e pepe* ve büyük bir kadeh kırmızı şaraptan sonra kapıda durmuş, Christopher’ın paltosunu giyip iş çantasını omzuna atmasını izliyordum.

Midemde gergin bir enerji uçuşuyordu. Bütün bunları başlatan şeyi bir kez daha söylememek için yanaklarımı dişlerimle sıkıştırdım:

Kal. Lütfen.

Christopher elini sürgüye götürüp mandalı çekti, ardından kapının kilidini de açtı. Zamanın parmaklarımın arasından kum gibi akıp gittiğini hissettim. O an benim için neredeyse yaşamamıştı.

Elim birden uzanıp bileğini kavrayarak onu durdurdu. “Teşekkür ederim,” diyebildim. O kahrolası kızarıklığın boynumdan yanaklarıma ilerlediğini hissettim.

Christopher kapıyı bırakıp elini avuçlarımız birbirine değecek şekilde çevirdi. “Hassas noktayı tehdit eden sadece tek bir şey yaşayarak sana bir şeyler öğretmeme izin verdiğin için ben teşekkür ederim.”

Gülümsememi bastırdım. “Makarna merdanesi konusunda fazla hassas davrandın.”

“Az kalsın kıracaktın.”

Gözlerimi devirdim. “Hiç de bile.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Gelecek sefer sana marinara yapmayı öğretirim. Dünyayla ilgili bıkkınlıklarının acısını domateslerden çıkarabilirsin.”

Gelecek sefer.

O küçük ifade havada asılı kaldı. Christopher bunu hissetti, ben de öyle.

‘Gelecek sefer’ sözüne itiraz etmedim. Çünkü işin gerçeği ‘gelecek seferi’ istiyordum. Christopher’a nerelerde bulunduğum ve neler gördüğüm hakkında daha çok şey anlatmak istiyordum. Bana iş arkadaşlarıyla ilgili daha fazla hikâye anlatmasını ve etik yatırım yaklaşımının felsefi güzelliği hakkında daha fazla bilgi paylaşmasını istiyordum. Mutfak adasında yanında oturup ona dirsek atmak, büyük bir kâse makarnayı mideye indirmek ve şarap içip çakırkeyif olmak istiyordum.

Daha *fazlasını* istiyordum. O gece beni eve götürdüğünde dokunduğu, bugün işyerinde bana sarıldığı gibi daha fazla temas. Bu geceki bütün sarılmaları gibi daha çok sarılma. Apartmanın önünde dudaklarıma kondurduğu, dizlerimi zayıflatan ve içimde parlayarak yanmasını sağlayan gizemli simyaya özlem duyan öpücük gibi.

Ama bunu nasıl isteyeceğimi bilmiyordum. İstemem gerekip gerekmediğini de.

Onun da benim istediğim şeyi isteyip istemediğini de.

Christopher içimdeki mücadeleyi hissetmiş gibi beni rahatlatıcı bir darbeye göğsüne çarpana dek kendine çekti.

İlk içeri girdiğindeki sarılması kadar harika bir duyguydu. Ama çok çok daha iyiydi.

Eli benimkinden ayrılıp belime kayarak beni yakınına çekti. Diğer eli çenemin etrafında kıvrılarak saçlarımı düzeltti.

Sonra alnıma uzun ve şefkatli bir öpücük kondurdu.

Kollarım Christopher'ı daha da sıkı sararak sırtına ilerledi. İçinden hava boşaldı ve başım eğdi. Dudakları şakağımı, elmacık kemiğimi, ağzımın köşesini sıyrıyordu; onu istediğim yere çok yakındı.

Beni öpmesini o kadar çok istiyordum ki boğazımdan ufacık, umutsuz bir ihtiyaç sesi çıktı.

Bir el belimi daha sıkı kavrayıp beni daha da yakınına çekti. Diğer eli saçıma gömülerek masaj yaptı. Dudaklarımı çenesine bastırıp onu içime çektim.

"Kate." Sesinde uyarı vardı.

"Hı?"

Sertçe yutkundu. Âdemelmasını da öptüm. "Centilmen gibi davranmaya çalışıyorum."

Hayal kırıklığıyla inledim. "Yapma."

"Lütfen," dedi başparmağını dudağımın üzerinde gezdirirken usulca. "İzin ver. Bir kereliğine. Koca bir kadeh şarap içtin ve uzun bir gün geçirdin."

"Yani?"

"Yani bundan yararlanamam."

Uzaklaşmaya başlayınca kaşlarımı çattım. "Ben birkaç duygu ve çeyrek litre şarapla mücadele ederken de kendi kararlarımı verebilecek durumdayım."

“Bunu biliyorum. Ve gelecek sefer benden aynı şeyi istersen söz veriyorum,” -eğilip boynumdaki tehlikeli derecedeki hassas noktaya hızlı, tutkulu bir öpücük kondurdu, kulağımın yanındaki sesi sıcak ve karanlıktı- “ne kadar hızlı kabul edeceğime şaşırsın.”

Kapıyı hızla açıp yanından süzülürken ve hızlı, kararlı adımlar onu benden uzaklaştırırken dudaklarım aralandı.

Yine de saatler sonra, ondan kilometrelerce uzakta yatağında yatıp onu da yatağında hayal ederken kendimi ona çok yakın hissediyordum.

Hiç olmadığım kadar yakın.

YİRMİ İKİ

Christopher

Nanette's'in ışıkları titreyerek yandı ve sanırım vitrinin hemen önünde durduğumu fark eden çalışanın ödünü patlattım. Terden sıırsıklam, soluk soluğaydım. Saçlarım yüzüme gelmemesi için özensizce toplanmıştı.

Uyuyamamıştım. Yatakta kitap okumuş, sonra uyduruk garaj spor salonumu kullanmış ve kaslarım daha fazla dayanamayana dek ağırlık kaldırmıştım. Güneş ufukta parlamaya başladığı anda şehre giden trene atlayıp Nanette's'in açılış saati gelinceye kadar Kate'in mahallesinde koşmuştum. Uykusuzdum, vücudum çok fazla tekrar yapmaktan ve çok fazla kilometre koşmaktan titriyordu ama zihnim kristal berraklığındaydı. Tek bir şeye odaklıydı...

Kate'e.

Aklım bunun delilik olduğunu söylüyordu. Kalbimse kaçınılmaz olduğunu. Kendime ona yeterince yaklaştırmaya izin verdiğim an, Kate'in bana dün yaptığı gibi dokunduğu an, bana şiddetle koruduğu kalbinin yalnızca bir parçasını verdiği an -ki bunu istememek, fazla yaklaştırmaya çalışmamak için çok uzun zaman harcamıştım- kendimi durduramazdım.

Beni tutan şeyleri artık düşünmüyordum. Hâlâ korktuğum şeyleri düşünmüyordum. Yalnızca *onu* düşünüyordum.

İşte bu yüzden sabahın köründe Nanette's'in önünde bekleyip kilit açılır açılmaz kapıyı iterek içeri giren ilk müşteri oldum. Hemen sevdiğini bildiğim çöreklerle dolu bir kutu sipariş ettim. Şükran Günü'nün ertesinde araya girmeye başlayan Noel lezzetlerine isyan eden sonbahar tarifleri. Kate için çikolata, nane, zencefilli kurabiye ve yumurta likörü yoktu. O, balkabaklı tarta, baharatlı elma, tarçın, akçaağaç şurubu gibi ona yaprakları uçuran ihtişamı, yıldızların aydınlatığı şenlik ateşlerinin sıcak keyfi ve elma şarabını yudumlamanın rahat neşesiyle, sisli bir sonbahar sabahına uyanmanın sessiz güzelliğini hatırlatan her şeyi seviyordu.

Böylece, Noel'e doğru epey yol almış olmamıza rağmen her ihtimale karşı bir kutu sonbahar çöreği ve balkabağı turtası aldım. Sonra dışarı çıkıp onun evine yürüdüm. Mevsime ters düşen ılık bir aralık rüzgârı antrenman giysilerimi kamçılıyarak bedenime çarpıyor, gün doğumunun inci mavisini gökyüzüne altın rengi ışınlar saçılıyordu.

Sessiz adımlarla merdivenden Wilmot kardeşlerin evine çıkıp içeri girdim. Oturma odasıyla mutfak düzenli ve karanlıktı. Makarna yaptıktan, yedikten ve temizlik yaptıktan sonra bıraktığımız gibiydi.

Bea'nın kapısının hâlâ açık olması şaşırtıcı değildi çünkü Kate dün gece ablasının Jamie'de kalmayı planladığını söylemişti.

Ve Kate'in kapısı hâlâ kapalıydı.

Ona kalbimde bir kanca gibi hissettiğim, beni ona çeken bir çeşit özlemle baktım.

Bu çekime boyun eğmek yerine mutfağa girdim, çörekleri ve turtaları tezgâha koydum ve Kate'in isteyeceğini ama hazır-

lamayı unuttuğunu bildiğim kahveyi hazırladım. Kahve tanelerini öğüttüm, öğütücüyü kapüşonumun içinde çalıştırarak sesini bastırdım, sonra filtrelenmiş suyu döktüm. Kahve makinesini saat sekizde demlenmeye ayarladım çünkü bugün Edgy Envelope'ta çalışacağını söylemişti ve saat dokuzda açıldığını bildiğim için uygun görünüyordu.

Sonra sehpa da Bea'nın renkli kalemlelerinden birini bulup elektrik mavisi harflerle çörek kutusunun üzerine yazmak için kullandım...

Bunlar kahvaltı için. Hazır yemişken yanında biraz süt de iç.

-C

Kalemi bıraktım, sonra kapıya yürüdüm, kendimi çıkmaya zorlayıp kapıyı kapadım ve kilitledim. Sağlam olup olmadığını üç kere kontrol ettim.

Merdivenden inip kapıdan çıkınca binanın önünde şafağın ilerleyişini selamlayarak durdum. Nihayet tutuşan bir ateş gibi alevleri gökyüzüne yayılıp gölgeleri yakarak kül etti.

Güneşin doğuşunu izledim ve dönüşümünü kendi içimde de hissettim... Bir zamanlar karanlıkla çevrelenmiş minicik bir alev olan umut kıvılcımı şimdi parlıyor, büyüyordu.

Acımasız bir alevle parlıyordu.

Birkaç saat sonra telefonum yeni mesaj uyarısıyla çaldığında işyerimde evrak işlerine gömülmüştüm. Yaptığım işi bırakma ve telefonumu bulmaya çabalama hızımın ağırbaşlılıkla alakası yoktu.

KATE: Çörekler ve balkabaklı turtalar benim uygun göreceğim öğün içindir, Petruchio.

Onayayı verebilmek için ekran kilidini açarken gülümsüyordum.

CHRISTOPHER: Onların yerine kahvaltıda dünden kalan makarnayı yedin, değil mi?

KATE: Aynen öyle yaptım. Çok güzeldi, soğukken bile.

CHRISTOPHER: Soğuk mu? Tanrım, Kate. Neden?

KATE: Geç kalıyordum. Birazını bir kaba boşalttım ve yolda yedim.

CHRISTOPHER: Yürürken yemek yediğin için bütün İtalyanlar mezarında dönmüştür.

KATE: Bunun kültürel bir yanılsama olduğunun farkındayım ama üzgünüm, DEHB'si olan İtalyanlar da var ve onların da yürürken yemek yediğinden emin olabilirsin. Muhtemelen yiyeceklerini sincap gibi ceplerinde saklayıp kimse bakmazken ağızlarına tıkıyorlardır.

Alayla güldüm.

CHRISTOPHER: Sincapların cebi olduğunu bilmiyordum.

KATE: Kapa çeneni. Ne demek istediğimi anladın. HER NEYSE. Nanette's'ten aldıkların için teşekkür ederim. Öğle yemeği için bir kısmını yanıma aldım, o yüzden kahvaltıda makarna yemiş olsam da cömertliğin boşa gitmedi.

CHRISTOPHER: En azından biraz süt içtiğini söyle bana.

KATE: Dinle baba, çörek ve turtayla süt içecek olsam bu bana söylediğin için değil çörek ve turtayla süt içmekten hoşlandığım için olurdu. Ancak stmn olmamasının nedeni inek sütüne dayanamamam olabilir ve badem sütü içmemeye çalışıyorum çünkü bir bademin yetişmesi için çok fazla suya ihtiyaç var, bu yüzden badem sütü iersem Kaliforniya'daki zavallı bir ninenin bahçesinden su çektiğimi ve orman yangınına yenik düşerse bundan kişisel olarak sorumlu olduğumu hissederim.

KATE: Ayrıca, rek ve turta dolu beslenme çantamı evde unutmuş olabilirim. Ama korkma, şu anda onları yi-yorum. Saat 2'de işten çıktım ve şimdi evde yalnızım. İ amaşırımı kanepeye uzanmış olarak mutlu bir şekilde Nanette's'in pasta kırıntılarıyla kaplanmış durumdayım.

Bunu hayal ederken inledim. Kate'in kanepeye uzattığı uzun bacakları her zamanki gibi sallanıp zıplıyordu. Muhtemelen ayaklarında birbirine uymayan tüylü çoraplar, tatlı küçük popo-sunu saran saçma bir külot vardı. stnden düşen *sweatshirt* b-yk beden olsa da sutyen takmadığı gerçeğini gizleyemiyordu. Meme uçları dün gece olduğu gibi kumaştan belli olup soluk soluğa kalıp kıvrandırana dek onları emmem ve tahrik etmem için ağzıma yalvarıyordu...

ınlayan telefonum beni şehvetli düşüncelerimden kurtardı. Boğazımı temizleyerek mesajını okudum.

KATE: şey, yalnızca sözel olarak kustum. Lffen bu mesaj-laşmayı sil ve bu olay hiç yaşanmamış gibi davran.

CHRISTOPHER: Bunu yapsam bile kısa mesajlar yalnızca bir dakika sürse de ekran görüntüleri sonsuza dek kalır Katydid.

KATE: Dinle, Topher Gopher. Şu anda ilaçlarımı bulamıyorum, bu yüzden bugün labial olarak biraz daha özgürüm. Bu konuda benimle dalga geçme. Bu engellilere hakaret olur.

İçimden öyle yüksek bir kahkaha koptu ki Curtis'in odamın önünde irkilerek bir şey düşürdüğünü duydum.

CHRISTOPHER: 'Labial olarak özgür' mü?? Bu saçmalıkları nereden buluyorsun?

KATE: Ne bulmuşum? Labial dudak demek. New York Times Bulmacası'na sor. 'Labial olarak özgür' demek çenenin düştüğünü söylemenin süslü yolu.

CHRISTOPHER: Özgür labialardan söz edince aklıma başka şeyler geliyor, hepsi bu.

KATE: CHRISTOPHER PETRUCHIO, SENİ ZAMPARA HERİF, BU KONUŞMA HEMEN SONLANDIRILIYOR.

Bir kahkahayı bastırdıktan sonra derin, düzgün bir soluk alarak cevabımı yazmaya başladım.

CHRISTOPHER: Özür dilerim. Uygunsuz davrandım.

KATE: Çörekleri, balkabaklı turtayı ve yaptığın makarnayı beğendiğim için şanslısın. Kendini affedilmiş say.

CHRISTOPHER: Teşekkür ederim. Gelecek sefer seni gördüğümde uslu duracağıma söz veriyorum.

KATE: Ben aynı sözü veremem çünkü ben benim ve hayat uslu durmak için çok kısa. İlaçlarımı bulabilirsem en azından ima içeren aliterasyonlu dil sürçmelerinden kaçınmak konusunda daha iyi olabilirim.

Telefonum yeni bir mesaj ön izlemesiyle öttü ve tamamını okumak için üzerine dokundum.

JAMIE: Bu cumartesi saat 16.00'da her zamanki karma ekiple Barış, Sevgi ve Paintball'dayız. Bea, Bianca'yla Nick'i de davet etti ancak Bianca gelmemeyi tercih etti çünkü Nick etraftayken Kate'in atış menzili algısına henüz güvenmediğini söylemiş ve bunun akıllıca olduğunu kabul etme eğilimindeyim.

Kate'le olan mesajlaşmama döndüm.

CHRISTOPHER: Uslu duracağımız görüşmemiz sandığımızdan erken olacakmış gibi görünüyor, Katydid.

KATE: Bea'nın mesajını şimdi aldım. Paintball! Arkanı kollasan iyi olur Petruchio.

CHRISTOPHER: Gerek yok. Aynı takımda olacağız. Jamie öyle ayarlayacak.

KATE: İkimizin aynı takımda olması kulağa felaket reçetesi gibi geliyor.

CHRISTOPHER: Dün gece makarna yaparken oldukça iyi bir ekip olduk ve o reçetenin felaketle alakası yoktu.

KATE: Evet ama paintball o kadar lezzetli olmayacak.

CHRISTOPHER: Labialarının ekstra  zg r olmasını planlıyorsan buna katılmıyorum.

KATE: NUMARANI SİLİYORUM. İYİ GÜNLER DİLERİM BEYEFENDİ.

Curtis gelecek toplantının notlarıyla geldiğinde hâlâ gözümden gelen ya ları siliyordum.

YİRMİ ÜÇ

Kate

Midemde kelebekler uçuşmuyordu. Biri içeri girdiğinde her seferinde onun olduğunu umarak başımı kaldırıp bakmıyordum.

Çünkü Christopher Petruchio'ya âşık *değildim*.

Muhtemelen nezaketinden, ilgisinden ve son birkaç gündeki samimi mesajlarından biraz etkilenmiştim. Ve son birkaç geceki rüyalarım, mutfakta bizim başladığımız gibi başlayıp çok farklı sona eren müstehcen anlar içeriyordu. Benim tezgâha yaslandığım, o çok iyi tanıdığım güçlü ve güzel ellerin bacaklarımdan yukarı kayarak aralarındaki arzuyu hafiflettiği. Sert, yavaş öpücüklerin bacaklarımı gevşetip sıvı altına çevirdiği rüyalar.

“Herkes hazırlandı mı?” diye sordu grubumuzun bilgilendirilmesinden sorumlu olan Barış, Sevgi ve Paintball çalışanı Hank. Herkesin üstünü değiştirdiği malzeme odasının ortasında dikiliyordu.

Botlarımın yeniden bağlanması gerekeceği bağcıklarını yeniden bağlamak, düşüncelerim İhtiras Yolu'nda gezinirken yüzümün parlak kırmızıya döndüğü gerçeğini gizlemek ve belki de kafamdan neler geçtiğine dair bir tahmini olduğu için

bana merakla bakan ablam Bea'nın gözlerinden kaçınmak için çömeldim.

“Bu bana agresifçe yakışmayan bir yeşil.” Toni avcı yeşili tulumunun kumaşını çekiştiriyordu.

“Değil,” dedi Bea ona. “Lahana kadar tatlı görünüyorsun.”

“Lahana mı?” Toni kasvetle içini çekti.

“Fransızcada birine sevimli olduğunu öyle söylersin,” diye açıkladı Jamie. “Ona lahana dersin... *chou*.”

Toni gözlerini kırptırdı. “Jamie. Yapma.”

Hamza gülererek bir kolunu boynuna attığı Toni'yi kendine çekip şakağına bir öpücük kondurdu. “Sana çok tatlı görüldüğünü söylemiştim.”

“Sen öyle söylemek zorundasın.” Toni somurtuyordu. “Ayrıca tatlı olmak güzel ama ben *seksi* görünmek istiyorum.”

“Sana bir haberim var,” dedim ayakta durup kendi yeşil tulumuma bakarak Toni'ye. “Bu kıyafetle hiçbirimiz seksi görünmüyoruz.”

Tabii bu tam da Christopher'm yeşil tulumuyla çok seksi görünerek soyunma odasından çıktığı ana denk geldi. Şaşırmamam gerekirdi... Rengi teninin alt tonu olan altın rengini, kehribar rengi gözlerini ve koyu buklelerini tamamlıyordu. Saçını geriye atıp gözlüğünü başına takmasını izlerken bedenime olanlar müstehcendi.

Toni elini suçlar gibi Christopher'a doğru uzatarak bana, “Gerçekten bu fikrinin hâlâ arkasında durduğunu mu söyleyeceksin?” dedi.

“Hazırsanız ben de hazırım,” dedi Christopher tulumunun son birkaç üst düğmesini iliklemeyi bitirirken Hank'e.

Yanımda durdu ama bana bakmadı. Beni fark etmemişti bile. Bana tokat gibi geldi.

Mideme bir korku yerleşti. Belki de her şeyi yanlış anlamıştım. Belki iki gece önce yaşananlar onun için bana ifade ettiği anlamı taşı mıyordu. İşleri düzeltmeye çalıştığını söylemişti. Belki de geçen gecenin tamamı buydu, Christopher'ın 'işleri düzeltmeye' çalışması, bunu da en iyi bildiği şekilde yapmasıydı... Tatlı konuşmalar, flörtleşme, sarılma, ev yapımı makarna, aklımın bunu gerçekten istediğimi bileceğim kadar başında olduğu bir zamanda yatakta tatmin edici bir zaman geçirme vaadi. Bütün bu rutin onun için soluk almak kadar doğal olmalıydı.

Durum buysa ve bunu bu kadar yanlış değerlendirmişsem kendimi aptal gibi hissedecektim.

"Tamam millet!" Margo'yla Sula yeşil tulumları ve kafalarında gözlükleriyle bize katılırken Hank ellerini çırpı. "En üst düzey ilerici paintball deneyimi Barış, Sevgi ve Paintball'a tekrar hoş geldiniz. Kurallar şöyle: siz ve diğer takım..."

"Bir dakika." Jamie elini kaldırdı "Böldüğüm için kusura bakma. Diğer takım mı dedin? Biz yalnızca grup olarak dostça zaman geçirmeyi umuyorduk. Burayı arayıp sorduğumuzda bunun mümkün olduğu söylenmişti."

"Öyle," dedi Hank özür diler gibi. "Ama ancak başka kimse gelmezse. Siz üzerinizi değiştirirken bir grup geldi. Paintball'un daha geleneksel, tüfekte oynanan türüyle çok fazla rekabet yaşıyoruz. Bu yüzden kesinlikle müşteri reddedecek durumda değiliz."

Jamie içini çekip Bea'ya baktı.

"Bu anlaşılabilir bir durum," dedi Bea cesaret verir gibi. "Sorun olmayacağından eminim."

"Sorun olmayacak derken, 'canınıza okunmasının sakıncası olmadığından' söz ediyorsan," dedi arkamızdan iğrenç derecede yüksek bir ses, "kesinlikle öyle olacak."

Arkamızı dönünce tepeden tırnağa siyahlar içinde, ellerinde paintball silahları olan on tiple karşılaştık. Gözlerimi devirdim.

“Ha.” Hank boğazını temizledi. “Arkadaşlar, burası silahsız bir tesis. Onları araçlarınıza bırakmanız gerekecek.”

“Haydi dostum,” dedi bağırان ve elebaşları olduğu belli olan adam, “silahsız paintball karı kılıklılar içindir.”

Bütün takımı kıkırdadı.

Herkes arkamda olduğu için bir şeyler söylemek için ağzını açtığını gördüğüm tek kişi Christopher’dı ama ben ondan önce konuştum. “Siz çocuklar, cinsiyetçi saçmalıklarınızı da aşağılık komplekslerinle birlikte yanınıza alıp başka bir yerde sergilemeye ne dersiniz?”

Diğer tarafımda duran Bea elimi tutup sıktı. Karşılık vermedim. Verecek olsam parmaklarımı kırardım, o kadar öfkeliydim.

“Pardon, ne dedin, bebeğim?” dedi adam. Diğerlerinden daha iri, kırmızı yanaklı, kısık gözlüydü, bana tepeden bakarken göğsünü şişiriyordu.

Alayla güldüm. Tam bir kadın düşmanı klişesi idi.

“Komik bir şey mi var?” dedi hırlar gibi.

“İğrenç bağnazlığını bu kadar açığa vurmaya acınası yaratıcılık-taki hakaretlerinin öngörülebilirliği gülünç olabilirdi,” dedim ona.

Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. “Ah, büyük sözler söylemekten hoşlanan küçük bir kar tanesi bulduk, çocuklar.” Tekrar güldüler. “Duygularını mı incittim prenses?”

“Konu sana gelince hissettiğim tek duygu varlığın yüzünden acı çekmek zorunda kalan bütün zavallılara acımak, Chad.”

Pislik herif bana doğru ani bir adım attı. Ben de ona doğru bir adım attım. İşte o zaman Christopher kolunu belime dola-yarak beni geri çekti. “Bu kadar yeter,” diye homurdandı dallama-yaya ve ikimizi de onun önünde yüzüm Hank’e dönük olarak

duracağım şekilde döndürdü. Christopher da benimle arkamızdaki Hergele Chad'in arasında duruyordu.

Hank bu fırsatı değerlendirerek aptallar tugayına bir kez daha uyarıda bulundu, "Açıkladığım gibi, oynamak istiyorsanız o paintball silahlarını araçlarınıza götürmeniz gerekecek. Aksi takdirde buradan gitmenizi isteyeceğiz."

Christopher'ın yanından Chad'in, Brad'in ya da adı neyse dudağımı bükerek Hank'e, "Hayır, kalıyoruz," dediğini görene kadar baktım. Gözlerinde tüyler ürperten vahşi bir parıltıyla gülümsüyordu. "Bunları kaldırıp hemen döneriz."

Onlar çıkar çıkmaz sonunda kendimi Christopher'ın elinden kurtarmayı başardım. "Beni itip kakma Petruchio."

Christopher cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama sinirden gözlerim dolmuştu. Onun ya da o pislik heriflerin bunu görmesine izin veremezdim. Arkamı dönüp sırtımı ona dönerek yere baktım, gözlerim kuruyana ve gözyaşı tehlikesi ortadan kalkana dek gözlerimi kırıştırdım. Dallamalardan oluşan ekibin dönmelerini beklerken Hank, Jamie'nin Barış, Sevgi ve Paintball'un geçmiş hakkındaki sorularını yanıtladı. Söylenen hiçbir şeyi duyamayacak kadar kızgındım.

Siyahlı kardeşler paintball silahları olmadan döndüğünde Hank kuralları açıklamaya başladı, birini vurmak için izin verilen minimum mesafe, vücudun yasak bölgeleri ve çok kesin olan talimatlar hakkında, öfkeli olduğum zaman şöyle dursun, en iyi günümde bile dikkat etmekte zorlanacağım gevezelikte konuşup duruyordu.

Ani bir dirsek darbesi bakmama neden oldu.

Christopher sonunda bana dönmüştü. Öfkeme ve acıma tutunup gözlerimi kaçırmadım.

"Seni orada," dedi Christopher alçak sesle, "o adam buna değmeyeceği için çektim, Kate."

“Vay be, erkekler neden iğrenç yaratıklar gibi davranmaya devam ediyor acaba,” dedim fısıltıyla tıslayarak. “Ah, dur, merak etmiyorum... çünkü diğer erkekler onlara fırsat tanıdığı için olduğunu *biliyorum*. Ona çenesini kapamasını ve söylediklerinin neden saldırganca olduğunu tam olarak açıklamalıydın. Ancak bunun yerine *beni* uzaklaştırdın.”

Christopher başını eğerek usulca konuşurken kulağımın dibindeki soluğu sıcaktı, “Öyle yapacaktım ama sen benden önce davrandın. Kenardan tek bir söz edebildiğimde ona bu kadarının yeterli olduğunu söyledim. Dışarıda ona pisliğini ödetebileceğimiz dev bir paintball sahası var ve bunu yapacağımıza söz veriyorum. Seni ona gerçekten haddini bildirebilmen için uzaklaştırdım.”

Hank’in, “Soru var mı?” dediği sırada biraz şaşırılmış olarak Christopher’a gözlerimi kırptırdım.

Christopher gözlüğünü taktı, sonra benimkini de taktı. “Haydi Katydid. Bazılarının kıcını tekmeleme zamanı.”

Ateşli silah kısmı olmadan paintball’un gerçekten daha az stresli olacağını sanmıştım.

Yanılmıştım.

Belki bunun nedeni Chad’le adamlarının buna gerilla savaşı gibi yaklaşmasıydı. Hızlandırmak için elimizde sapandan başka bir şeyin olmadığı boya topları üzerimize uçarken, sahaya dağıtılmış başıboş engeller onları saptırırken, boya dolu sert topların yağmuruna yakalanmamak için şiddetli bir panik duygusu yaşarken durum yarı gülünç, yarı dehşet verici, yoğun bir hal almıştı.

O ana dek Sula ve Hamza oyundan çıkmıştı. Sarı ve pembe boya lekeleriyle kaplı bedenleriyle çizgi dışından ters bir tavırla bizi izliyorlardı.

Bir boya topu yanından vızıldayarak geçerken Toni çığlık attı ve Margo'yu yere yıkarak vurulmaktan kurtardı.

Margo güldü ama bu *siktir* türünde bir kıkırdamaydı. "Toni! İyi misin dostum?"

"Bu *korkunç!*" diye bağırdı, Christopher sapanının lastiğini gerip boya topunu üzerlerine fırlattığında eğilen birkaç siyahlı kardeşe dik dik bakarak. İçlerinden birinin omzunu sıyırdı ve bir an hiçbir şey olmamış gibi davranıp oyunda kalmayı deneyecekmiş gibi duraksadı.

"Elendin, pislik!" diye bağırdı Christopher. "Bir parça gurun olsun da defolup git."

Jamie içini çekti. "Bunun *eğlenceli* olması gerekiyordu."

"Pek eğlenceli değil," diye itiraf etti yanında çömelen Bea.

"Ayrılmamız lazım," dedi Toni etrafa bakarak. Pusuya düşürülme konusunda haklı olarak paranoyak davranıyordu.

Jamie yüzünü buruşturdu. "Haklı."

"Bu mağara adamı serserileri bu kadar yenmek istemesem pes edelim derdim," diye homurdandı Bea, "ama onları gerçekten yenmek istiyorum."

"Sen mi?" dedi Jamie çıkan bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken sırtarak. "Rekabetçi misin yoksa?"

Bea ona dolgun, parlak gülümsemesiyle baktı. "Yalnızca birazcık."

"Durun." Toni yavaşça doğrulup etrafı araştırdı. "Mancınığ göreniniz var mı?"

Hepimiz gözlerimizi kırpıştırarak ona baktık.

"*Mancınık* mı?" diye sordu Christopher.

Toni başıyla onayladı. "Hank'in çalışanlardan birine son seans-taki mancınığı kaldırıp kaldırmadığını sorduğumu duymuştum..."

"Ve bunu *şimdi* söylüyorsun!" diye bağırdı Margo.

Başka bir boya topu yanımızdan hızla geçti. Hepimiz eğildik. Toni Lehçe yüksek sesle küfretti. Anlaşılan bunu ancak gerçekten sinirlendiği zaman yapıyordu. Küfretmeyi sürdürerek sapanını doldurdu ve adamlardan birine bir boya topu fırlattı, o da kıl payı kurtularak gözden kayboldu. “Gördüğünüz gibi,” dedi soluk soluğa olan Toni, “daha sonra bu anekdotu paylaşabilmek için canlı bir Jackson Pollock tablosuna dönüşmemeye çalışmakla meşguldüm.”

“Ne kadar geç öğrenmiş olursak olalım,” dedi Jamie diplomatik bir tavırla, “o mancınığı bulursak elimizde yasak olmayan bir avantaj olur.” Soluğunu üfleyerek ağaç kabuklarını, kayaları, diz boyu çimenleri ve yüksek saman yığınlarını lekeleyen boya sıçramalarıyla dolu felaket bölgesini inceledi.

“Orta büyüklükte olacağını tahmin ediyorum,” dedi düşünceli bir tavırla. “Bir ya da iki kişinin çalıştırabileceği bir şey. Mancınığı ele geçirir, onları saldırmak için doğru noktaya çeker, sonra tek seferde birkaçını yok edebiliriz. Onları yenebiliriz.”

“Ya zaten onların elindeyse?” diye sordu Margo.

“Değil,” dedi Jamie. “Olsa anlardık. Bir anda top yağmuruna tutulmuş olurduk. Haznenin olabildiğince çok boya topuyla doldurulup sonra fırlatıldığını tahmin ediyorum, Oysa bir seferde bir veya iki boya topu geliyor.”

“Tamam.” Christopher başıyla onayladı. “Bu durumda ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?”

Jamie boğazını temizledi. “Şey... yani bu durumda akıl verecek kişi ben miyim?”

Bea ona bakarak sırtıttı. “Jamie. Ortaokuldayken ilgini çeken bütün o eski savaşlar tarihi ve orta çağ silahları kitapları konusunda utangaç davranma zamanı değil.”

Jamie kızardı. “Kendimi bir veya iki kitaba kaptırmış olabilirim.”

“Haydi duyalım.” Margo alnundaki teri silip kollarını dizlerinde birleştirdi. “Bu pislikleri yenmemize yardım edecek her şey olur.”

Jamie konuşurken ürpermemele mücadele ettim ve takırdamak isteyen dişlerim yerine sesine odaklanmak için elimden geleni yapmaya çalıştım. Etrafımızı çevreleyen plastik kubbenin yan kısımları açıktı, rüzgârın sahada esmesine izin veriyordu. Güneş ufka doğru alçalırken sıcaklık düşmeye başlamış ve tenimi kaplayan ter soğumuştur. Kıçım donuyordu.

Sonunda savaşı kazanan ürperti beni titretti. Yine de dişlerimin takırdamasını engellemeyi başardım.

Christopher bana bakmıyordu, gözleri Jamie’deydi ama yaklaştı, böylece yan tarafım tamamen onunkine yaslanmış oldu. Radyatöre sarılmak gibiydi. Daha fazla sokulup vereceği sıcaklığın her zerresini içime çektim.

Jamie’nin kısa taktik planını açıklaması sona erince ayrıldık. Önce Jamie’yle Bea mancınığı bulmak için küçük ağaç topluluğunun derinliklerine doğru ilerledi. Sahadaki kolektif gözetimimizden hiçbirimizin araştırmadığı tek alanın orası olduğu, dolayısıyla muhtemelen orada saklanıyor olabileceği sonucunu çıkarmıştık.

Daha sonra Toni’yle Margo ayrıldı. Bulunduğumuz yerden Jamie’yle Margo orada saklanan iki salağı çivilediğinden beri boş olduğunu görebildiğimiz büyük kayaya doğru asker gibi sürünüyorlardı.

Yalnızca Christopher’la ben, kalan altı sürüngenden dördünün konuşlandığı yüksek bölgeye doğru gizlice ilerliyorduk.

Plan, Margo’yla Toni’nin, Jamie’nin mancınığı bulduklarını ve saldırı için iyi bir konumda olduklarını belirten ıslık sinyalinin

ya da bulamamışlarsa sapan kullanacak kadar yakın olduklarını gösteren farklı bir ıslığı beklemelerine dayanıyordu. Sonra Margo'yla Toni kayanın arkasındaki koruma yerlerinden angutların dikkatini çekecek, Jamie'yle Bea ormanın korumasındayken onları önden yakalayacak ve Christopher'la ben de onları arkadan pusuya düşürecektik.

İşin sinir bozucu kısmı diğer iki tipin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimizin olmamasıydı.

“Haftayı tamamlamak için bir grup GI Joe özentisiyle çılgınca stresli bir paintball savaşı yapmak gibisi yok, değil mi?”

Gerginlik çeneme vurmuştu ve bunun farkındaydım. Christopher sahaya çıkmadan önceki kısa açıklamasından beri benimle konuşmamış, strateji oluştururken paylaştığı sıcaklık dışında benimle ilgilenmemişti. Gururum için keşke onunla konuşmayı kesebilseydim.

Bana yanıt vermemesi şaşırtıcı değildi, yalnızca sürünerek ilerliyor ve biz gizlice yükseklere çıkarken bölgeyi inceliyordu.

Gevezelik ederek dikkatini çekmek için yalvarmak istemiyordum. Kendimizi ele vermek istemiyorsak gevezelik *etmemem* gerektiğini biliyordum. Ama bir kez daha o eski tanıdık görmezden gelinme bölgesinde olmam bana batıyordu.

Bana tek bir şey söylemek bu kadar mı zordu?

Arkadan kulağına vurdum. Christopher omzunun üzerinden bana bakıp parmağım dudaklarına götürdü. Dilimi çıkardım.

Gözleri ağzıma kaydı ve koyulaştı. İşte tam o sırada kıyamet koptu.

Uzaktan Jamie'nin baykuş ötüşü gibi ilk ıslığı duyuldu. Sessizce havayı yumrukladım çünkü bu, mancınığı buldukları anlamına geliyordu. Sonra Toni'yle Sula dikkat dağıtarak siyahlı kardeşlerin onlara bakmasını sağladı. Mancınığın ilk boya topu

yağmuru ormandan havaya inerek onları hazırlıksız yakaladı ve dört adamdan üçünü daha kendilerine neyin çarptığını bile anlayamadan çiviledi.

Bir boya topu alıp kalan son adamı kürekkemiklerinin tam ortasından çivilerken Christopher önümdeydi. Dördü birden dönüp bize ölümcül bakışlar attı.

“Ya, çocuklar. Duygularınızı mı incittik?” dedim elebaşlarının sözlerini yüzlerine vurarak. “Çok bozulmuş görünüyorsunuz. Bu yalnızca bir oyun. Neşelenin.”

Öfkeden çeneleri seğirdi. Christopher sessizce yanımda durmuş, taş gibi onlara bakıyordu. Bir tür düello bakışması olduğu için manzaranın tadını çıkardım.

Yeşil tulum Christopher’a dar gelmişti, kalın pazılarına, göğsüne ve uyluklarına baskı yapıyordu. Kendime arka kapının manzarasına göz atma izni bile vermemiştim... Boya topu savaşının ortasında onun kıcını süzerken dikkatim dağıldığı için yüzüstü yere yapışmamayı tercih etmişim çünkü kesinlikle gözlerimi dikerdim. Oyun gecesinde fark ettiğimden beri bakışlarımın orada gezinmesine engel olmak Wonder Woman seviyesi bir güç gerektiriyordu.

“Koşun haydi,” dedi sonunda başını kenara doğru sallayarak adamlara.

Aralarında homurdanarak yanımızdan geçip gittiler.

İri yarı, göz korkutucu Christopher orada olmasa benim için seçecekleri sözcükleri olacağına en iyi kameramın üzerine bahse girebilirdim. Gururuma ve böyle adamlarla uğraşmak zorunda kaldığım için öfkelenmeme rağmen Christopher burada olduğu için öğrenmek zorunda kalmadığıma minnettardım.

Onların önceden saha dışında kalan, bacakları açık, kolları kavuşturulmuş ve sinirli görünen diğer takım oyuncularına katılmalarını sırtarak izledim. Küçük olsa da yine de bir zaferdi.

Ve bu zafer kısa ömürlü oldu.

Art arda Toni'yle Margo'nun ciyaklamalarını duydum. Christopher'la angutların durduğu yüksek yere tırmanıp çıkıntının üzerinden baktık. "Kahretsin," diye söylendi Christopher.

Toni'yle Margo boyaya bulanmış halde temkinli bir tavırla kayadan saha çizgisine yürüyordu.

Sessiz bir tür anlaşmayla ikimiz bir süre yerimizde kaldık, Christopher pusu kurmak için geldiğimiz yöne odaklandı, ben de kalan iki pisliğin izini bulmak için etrafı taradım.

Bea'nın çığlığını duyduğumuzda kısa gözetimimiz sona erdi. Hiç düşünmeden, saf refleksle hareket ettim, saklandığımız çıkıntının üzerinden atladım ve kemiklerimi titreten bir gümbrütle yere inerek ormana doğru koştum.

Arkamdan gelen ayak sesini duyunca omzumun üzerinden baktım ve zaten bildiğim şeyi görmek beni rahatlatı... Christopher tam arkamdaydı.

"Ne oluyor ya?" diye bağırdığını duydum Bea'nın.

"Beatrice." Jamie'nin sesi sakın ve sabırlıydı.

Açıklığa koşmadan hemen önce Christopher beni belimden yakalayıp bir ağacın arkasına çekti. Beni durdurduğu için onu azarlamak üzereyken eliyle ağzımı kapadı. Takımın son iki adamı tam koşmak üzere olduğum yerde, Mancınığın iki yanında duran Jamie'yle Bea'nın yarım metre ötesinde, önümüzde duruyordu.

Christopher'ın elini ağzımdan çektim ama o beni yalnızca kendisine daha da sıkı bastırdı, göğsü hızla inip kalkıyor, sıcak soluğu kulağıma değiyordu.

İçimden yeniden bir ürperti geçti. Bu kez üşümemle ilgisi yoktu.

Bana değen her santimini hissediyordum. Sert bacak kasları bacaklarımla arkasına baskı yapıyordu, kasığı popoma yapışmıştı. O bariz kalınlık... Aman Tanrım, ne hissettiğimi ya da kendimi ona bastırıp sürtünme isteğimi düşünmek istemiyordum. Güçlü kolları beni sıkı sıkı tutuyordu. Geniş göğsü oksijene ihtiyacım olduğu için, bedenimin uslu durmasını sağlayacak *bir şey* olması adına soluk alırken başımın geriye düşmesine izin verdiğim sağlam bir dayanak noktasıydı.

Elleri kalçasında, siyahlı kardeşlere dik dik bakarak görüş alanıma girdiğinde ablamın sesi iyi bir dikkat dağıtıcı olarak düşüncelerimi başka yere yönlendirdi. “Sizi lanet pislikler.”

“Sakin ol tatlım,” dedi elebaşları. “Yalnızca biraz eğleniyoruz.”

“Biraz eğleniyor muyuz?” dedi ciyaklar gibi. “Dinle sık kafa, bütün kurallara uyan biriymişim gibi yapmayacağım ama güvenlik söz konusu olduğunda kurallar önemlidir. Lanet olası boya topunu bilerek onun yüzüne fırlattın.”

“Beatrice,” dedi Jamie bir kez daha, hâlâ çok sabırlı ve sakindi.

“Ne var, Jamie?” diye bağırdı.

Onu yavaşça kollarına alıp başını göğsüne bastırdı. “Ben iyiyim. Darbeyi gözlüğüm aldı, yüzüm iyi durumda.”

“Ben iyi durumda değilim,” diye mırıldanırken sesi kuşku uyandıracak kadar boğuktu. Burnunu çekti.

“Öylesin,” dedi onu iki yana sallarken şefkatle. “İyisin. Yalnızca derin bir soluk al.”

“Ben bunu kabul *edemem*,” diye homurdandı. “Beni arkana sakladın ve kuralların izin verdiği kadar çok daha yakın mesafeden suratının ortasından vurdular.” Kendini onlara bağırarak kadar geri çekti, “Yüz yasak, sizi hilekâr, buruşuk fındık çuvalları!”

İriyarı adam gözlerini devirdi. “Hepiniz vuruldunuz. Sahayı terk edecek misiniz artık?”

Başını tekrar göğsüne koyup yavaş, derin bir soluk alan Bea da Jamie de ona aldırmadı. Benim yapabileceğimden çok daha klas bir tavır sergiliyordu. Bir süre sonra birbirlerinden ayrılıp tek kelime etmeden angutlara sırtlarını dönerek bize doğru yürüdüler.

“Sessiz ol,” diye fısıldadı Christopher.

İstesem de konuşamazdım. Sırtım göğsüne yapışmışken, omzumun üstünden uzanan eli karnımın altından beni kendisine bastırırken damarlarımda vızıldayan, temas ettiğimiz her yerde nabız gibi atan his yüzünden dilim tutulmuş durumdaydı.

Soluğumun ormanda yankılandığına yemin edebilirim ama ya ortam düşündüğümünden daha sessizdi ya da Jamie’yle Bea bizi fark etmemişti. Belki de fark etmişlerdi ve şimdiye dek gördüğüm en iyi oyunculardı.

Tam ağacımızın yanından geçerlerken Jamie sendeleyerek dizlerinin üzerine düşmüş gibi yaptı.

“Jamie!” Bea onun üzerine eğildi. “İyi misin?”

“İyiyim,” dedi ayağa kalkarken. “Ayak parmağımı bir köke çarptım.”

İşte o zaman ‘düşüşü’ sırasında ayaklarımızın dibine bıraktığı şeyi gördüm... Boya topu hazinesiyle dolu çantasını.

Rahatlama içimi balon gibi doldurarak beni havalandırdı. Heybemde bir boya topu kalmıştı ve Christopher’da olup olmadığını bilmiyordum. Pusudan sonra stoklarımızı yenileyecektik ama fırsat olmamıştı.

Artık cephane bulmak, endişelenmemiz gereken son şeydi.

Çarklarım dönmeye başladı. Pis oynayan, sayıca bizden üstün olan, acımasız, aşağılık pislikler gibi davranan bu bok çuvallarını yenmeye çok yakındık. En iyisi de elebaşlarının hâlâ sahada olmasıydı. Ve onu ben alt edecektim.

Yavaşça omzumun üzerinden baktım ve Christopher'ın kulağına olabildiğince alçak sesle fısıldayabilmek için boynumu uzattım. Christopher kendisi de aynı şeyi düşünüyormuş gibi aynı anda başını eğdi.

Donduk.

Yeniden o gece evimin önündeki ana döndük, ağzının benimkine bu kadar yakın olduğu, daha önce hiç öpüşmemiş gibi öpüştüğümüz anın hemen öncesine.

Christopher'ın eli boynumdan yukarı kaydı, başparmağı çenemin üzerinden geçti. Göğsünü sırtıma bastıran uzun, titrek bir soluk verirken gözleri ağzıma kaydı.

Elimi bileğine dolayınca nabzını hissettim, umduğum şeyin kanıtına dokunduğumda içimde bir heyecan dolaştı: O da beni benim onu istediğim kadar istiyordu.

Ama şimdi bunun, zayıf dizlerin, puslu arzusun ve öpüşme isteğinin zamanı değildi. Dikkat dağıtacak bir şey olmamalıydı, bu pisliklerin kışını tekmeleme fırsatını tehlikeye atacak hiçbir şey olamazdı.

Kendimi yavaş ve düzenli soluk vermeye zorlayıp gözlerine bakarak fısıldadım, "Ben açıklıktan koşarak geçeceğim. Sen dikkatlerini çek. Bay Kadın Düşmanını alt etmek istiyorum. Önce onu hedef alacağım. Onlar bana odaklanmışken sen yordakçısını hallet."

Christopher'ın bakışları dudaklarımdan ayrıldı. Hızla başını olumsuz anlamda sallayıp fısıldadı, "Hayır. Sen burada kalacaksın. *Ben* gideceğim."

Bir dal kırıldı. İkimiz de susup sese doğru baktık. Diğer takımın geri zekâlıları, nasıl çalıştıracaklarını çözemedikleri mancınının orasını burasını kurcalıyordu. Jamie'nin onu bozmanın bir yolunu bulup bulmadığını merak ettim. Bulduğunu umuyordum. Çünkü şimdi benim anımdı.

Christopher'ın kollarında dönmeye çalıştım ve o da bunu yapabilmem için tutuşunu rahatlattı. Dönüp ona bakarken kolları gevşedi, elleri omuzlarıma yerleşti.

Parmak uçlarıma basarak kulağının hemen altına bir öpücük kondurdum, ardından, “Şahdamarını hedef al,” diye fısıldadım.

Christopher geri çekildi, gözleri kısıldı. “Katerina, ne... *kahretsin!*”

Fırlayıp eğilerek iki boya topu kaptım. Onları elimde eski güzel softball günlerindeki gibi tutarak açıklığa koştum, hızla ilerleyip tiz bir çılgılık atarak siyahlı kardeşleri ürkütüp boya topu almak için çantalarına hamle yaparlarken içeri daldım.

İlk top elimden fırladı ve tam da -muhteşem ironilerin ironisi- çete lideri Chad'in hayalarına çarptı. Acı dolu bir iniltiyle diz üstü çöküp yana devrildi.

Takımlarındaki son adam bana saf bir öfkeyle baktı, sinirden kudurarak bana bir top fırlattı. Açıklık boyunca hızla koşarak bundan kaçındım. Bu sayede beni takip etmek için dönecek ve Christopher'ın üzerine geldiğini göremeyecekti.

“Enayi!” diye bağırdım yolumdaki kayanın üzerinden atarken. Bileğim burkuldu ve öne doğru tökezledim ama doğrulup hızla koşmayı sürdürdüm.

Beni takip etti ve koşarken hazırlandı. Kaçınmaya çalıştığım topu beni göğsümden, tam kalbimin üzerinden vurdu. İnledim ve hayal kırıklığıyla başımı geriye attım. Yeni bir top çarptığında inlemem şaşkın bir soluğa dönüştü ama buna şaşırmamalıydım. Kurallara göre rakibiniz vurulduğunda durmanız gerekiyordu ama o tabii ki yüzümü hedef alan bir top daha atmıştı.

Pislik çantasına uzanıp başka bir topu kavrarken homurdanarak sinsice yaklaşıyordu, topu alınca bağırdı, “Seni kahrolası kal...”

Bir boya topu soluk borusunda patladı, fal taşı gibi açılan gözleriyle geriye doğru sendelerken ağzı balık gibi açık kaldı, top elinden düştü.

Yavaşça başımı çevirdim.

Christopher ağaçların yanında duruyordu, göz göze geldik. Etrafımdaki dünya gördüğüm tek şey Christopher olana dek kardı, siyahlı kardeşlerin periferik bulanıklığı uzaklaştı. Çenesi gergindi, göğsü inip kalkıyordu, boya sıçramış çıplak dallardan ve azalan yapraklardan oluşan küçük ormanda benimle duruyor, güneşin olgun cennet hurması rengindeki son dilimi ufukta kayboluyordu.

Ona bakarken içimde biriken enerji ardı ardına sigortaları attırıyor ve bedenimde açığa çıkan arzuyu bastırıyordu. Her zaman yaptığım gibi kendimi korumam gerektiğine; dudaklarımı bu sinir bozucu, tatlı dilli, utanmaz çapkın, daracık yeşil tulumunun içinde cehennem kadar çekici bir baş belası olan adamın dudaklarına neden yapıştırmamam gerektiğine dair bütün sebepleri birbiri ardına ortadan kaldırıyor, direncimi hızla yükselen kor halinde bir kıvılcım yağmuruna dönüştürerek beni harekete geçmeye zorluyordu.

Ona doğru bir adım attım.

Ve bir adım daha.

Sonra koştum.

YİRMİ DÖRT

Christopher

Kate'in bana koşmasını, ayaklarını yere kalbimin göğsümde attığı kadar hızlı vurmasını izledim. Bunu... onu izlemenin zevkini, ona hayran olmanın heyecanını, ona olan arzumun acısını uzun zamandır kendime yasaklamıştım.

Ama artık yasak değildi.

Teslim olmuşum, direnişimin kalan kısmından da kurtulmuşum. Güzel ve çılgın, boyaya bulanmış, kestane rengi saç tutamları onları savuran rüzgârda dağınık topuzundan kurtulmuş haliyle bana koşarken onu içime çektim.

Ona doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha. Uzun, hızlı, sonra daha hızlı adımlar toprağı aşıyordu. Lanet olsun, kalbim sanki ilk kez kollarını açarak acıktığı havayı içine çekiyormuş ve neşeyle kükrüyormuş gibi geliyordu.

Aramızda üç adım kalmıştı.

İki.

Bir.

Üzerime atladı, ağaca tırmanır gibi sarıldı ve bir elimle yüzünü tutup diğer elimle bacağına üst kısmından kavrayarak

poposunu kendime yaklaştırırken ağızlarımız çarpıştı, dişlerimiz birbirine vurdu, sert soluklar verdik.

“Christopher,” dedi soluk soluğa bana yaslanıp ellerini saçlarımın arasından geçirirken.

ılgın ve ateşli, sıcak ve a ağızlarımızla bir öpücükten çok, tüketen bir duygu gibiydi.

“Kate,” dedim inleyerek, kendimi onun üzerine bıraktım, incelik yoktu, ağızıma ve ellerime rehberlik ettiğim, üzerinde çalışı olarak mkemmmelleştirilmiş şey değildi. Başımı eğerek pcğmz derinleştirdiğimde bacakları belimi daha da sıkı kavradı. Topukları popoma batıyor, parmakları saçlarımı ekiştiriyordu. O kadar serttim ki bedeninin benimkine her teması tatlı, korkunç bir işkenceydi. Onu o kadar çok istiyordum ki tırnakları sırtımı çizerken, dişleri tenimi sıyrırken, boğuk, keskin çığlıklar atarken kendimi onun içinde kaybettim.

Kate kalçasını benimkiyle birlikte hareket ettirince soluğum kesildi. Onu daha da yakına çekip üzerime daha sıkı bastırdım.

“Evet.” Başını sallayıp tulumumu sıkıca kavradı ve beni bir kez daha dudak morartacak bir öpüşme için kendine çekti. “Daha fazla.”

Elim yüzünden ayrıldı, göğsüne kaydđ, onu ayulayarak sıktđ. Kabarmış sert gğs ucunu bulup okşadığımda ağızıma doğru inledi. Tulumunun düğmelerini çekiştirerek açmaya çalıştığımda elim boyadan kaydđ ve ne yaptđđını... kendini ne kadar pervasızca tehlikeye attđđını hatırlattđ.

Yalnızca boya topu olması, tenine yalnızca birkaç biyolojik olarak parçalanabilir malzeme sıçramış olması umurumda değildi. O pislikler onun peşindeydi ve bunu o da biliyordu. Yine de kendisini onların ateş hattına atmıştı. fkem elime bulaşan boya kadar kırmızı olarak geri döndü... Öfke, hüsran ve korku

kanıma karıştı. Bizi en yakın ağaca götürüp gövdesine yasladım. “Benden böyle kaçıp doğruca tehlikenin içine atlama Katerina. Bir daha sakın bunu yapma.”

“Tehlike yoktu,” dedi bana sokulurken soluyarak. Başını ağaca yaslamıştı, gözleri kapalıydı.

“Vardı,” diye homurdanarak boynunu ısırđım, dilimi boynunda gezdirdim, tadına baktım. Kalçamla cezalandırırken onu içime çektim. Ona sokulup sonra geri çekilerek onu kendimden mahrum bıraktım. Belindeki ellerim kabaydı, istediğı şeyi vermiyordu. “Kate, tehlikede olduğun zaman beni dinle. Seni korumama izin ver.”

Ayaklarını ağaca bastırarak gövdesinden güç aldı ve beni iterek sendelememe neden oldu, bizi ben başka bir ağaca çarpana dek geriletti. Kalçasını yeniden belimde sıkıştırıp benden bir baş yukarıda, elleriyle yüzümü kavrayacak şekilde dik durdu.

Başımı kaldırıp parmak uçları elmacık kemiklerimin üzerinde gezip çenemde dans ederken bana bakan, şimşek gibi parıldayan, o fırtınalı gözlerin içinde kaybolarak çaresizce, umutsuzca ona baktım. “Ben iyiydim,” diye mırıldandı. “Şu anda da iyiyim.”

“Kahretsin,” diye homurdanıp yukarı uzanarak onu öptüm, poposunun tatlı kıvrımını sıktım ve ellerimi sırtından yukarı çıkardım. “Bana ne gerektiğini söyle. Yalvarmam gerekiyorsa yaparım, Kate. Ne olursa. Beni böyle korkutma yeter, tehlikeye doğru koşmayı bırak.”

“Ben güvendeyim,” diye fısıldadı. “Endişelenmene gerek yok.” Dişlerini alt dudağıma yerleştirerek hafifçe ısırđı. “Bana yalnızca biyolojik olarak parçalanabilen iki boya topu çarptı. O kadar.”

İstekten başım dönerken onu daha yakına çekip ağzımı onunkine bastırarak içine doğru yemin ettim. “Bu yine de kabul edilemez.”

Öpüşmemize ara verirken güldü. “Gülünçsün.”

“Olanaksızsın,” diye inledim boynunu avuçlayarak parmaklarımı terden ıslanmış saçlarına kaydırıp başının tepesinde toplanmış o çılgın bukleleri kavrarken. “Tanrım, duramıyorum. Duramıyorum ve...”

Ve bunu denedim, diyecektim az kalsın ona. O kadar uzun süredir deniyorum ki.

Şaşkın ve ciddi bir tavırla gözlerimi inceledi. Başparmağı nazik ve düşünceli bir hareketle şakağımdan elmacık kemiğime doğru geziniyordu. “Ne oldu?” Bana eğilip ağzı benimkiyle arasında bir soluk kalacak mesafedeyken fısıldadı, “Söyle.”

Ellerim yavaşça sırtına tırmanarak onu daha da yakınına çekti. Derin bir soluk aldım. Kalbim küt küt atıyordu, yükümden kurtulacak cesareti toplamaya çalışıyordum. “Ben...”

“Biz KAZANDIK!” Bea’nın sesi havayı delip geçti.

Başka sesler de bağırarak tezahürat yapıyordu. Yaklaşan ayak sesleri vardı.

Kate bakışlarımı inceledi, gözleri benimkilerin arasında dans etti. Ayakların altında kırılan dallar duyuldu. Sesler giderek yaklaşıyordu.

“Bu düşünceyi aklında tut,” diye fısıldadı. Sonra dudağıma son bir uzun öpücük kondurdu ve bir kedi gibi kollarımdan atlayıp bir boya topu alarak Bea görüş alanına girince ablasına doğru fırlattı.

“Boya topu savaşı!”

YİRMİ BEŞ

Kate

Hayatımın en uzun tren yolculuğuydu.

Christopher yanımda oturmuş, dümdüz karşıya bakıyordu. Benimkine yaslanan üst bacağı sert ve ısrarcıydı. Paintball sahasındaki öpücükler beynimde bir döngü oluştururken kızarıklık boynumdan yukarı çıkıyor, yanaklarıma yayılıyordu.

Gözlerimiz tren camındaki yansımamızda buluştu.

Keskin, aç bakışları benimkilere dikilmişti. Benim gözlerim de aynı şeyi söylüyordu...

İstiyorum, istiyorum, istiyorum.

Çevresel olarak gruptaki konuşmaların farkındayım. Toni'yle Sula dramatik bir tavırla günün önemli olaylarını tekrarlıyordu, Bea siyahlı kardeşleri yenmenin mutluluğuyla kıkırdıyordu.

Odaklanabildiğim tek şey ciğerlerimden çıkan soluğumun sesiydi. Christopher'dan yayılan sıcaklıktı. Bedenime temas eden bütün noktalarıydı.

Bacaklarımı birbirine yapıştırdım. Christopher'ın yansıması ukalaca sırttı. Misilleme şansını aşla geri çevirmeyecek biri olarak kollarımı başımın üzerine kaldırdım, omzumu esnetiyormuş

gibi yaparken kazağımdan elmas parçaları gibi fırlayan göğüs uçlarımı tam olarak sergiliyordum.

Sırtışı silinip gitti. Parmak eklemleri beyazlaşana dek kol-tuğun kenarını kavramasını izledim. Elinde hâlâ yeşil boya lekeleri vardı. Bileklerine, boynuna ve saçına yapışan sarı ve mavi boyalar bir saat önce Barış, Sevgi ve Paintball'da olanları hatırlatıyordu.

O sıradaki görünüşünü, sürünerek yaklaşırken tam kafasına sarı boya topunu fırlattığımda dönüp elindeki boya topunu ezip yüzümün yan tarafına bulaştırdığı anda yüzünde beliren sırtışla keyifle bağırmama neden olduğundaki halini hatırladım.

Tren yavaşlayarak durdu ve hepimiz çekinerek yerlerimizden kalktık. Ağrılar içinde olduğumuz için yavaş yürüyorduk. Ağrımayan yerimiz yoktu.

Grup önden giderken Christopher'la ben onların gerisinde kaldık. Elinin sırtımın alt kısmına yerleştiğini hissettim, sıcak, rahatlatıcı, işkence edecek kadar iyiydi.

Bana baktı, gözleri benimkilerle buluştuktan sonra bakışları ağızma kaydı. Sırtımdaki baskı arttı.

Beni istiyordu. Ben de onu istiyordum.

Ellerini ve ağızını istiyordum, tenimin kıvılcımlar çıkarmasına, canlı bir tel gibi dans etmesine, belimi kavislendirmeme neden olan... Ağızım onun ağzında, ellerim onun üzerinde, onun elleri benim üstümde, içimizden geçen enerjiyi memnuniyetle karşıladığım, kendimi topladığımda rahatlayıp ısıldadığım o öpücüklerden daha fazlasını istiyordum.

Kaldırımında herkes eşini yanına alıp soğuktan titreyerek vedalaştı. Ben de törene dahil olurken etrafa zor dikkat ettim. Ne dediğimi bile bilmiyordum. Sonunda kaldırımında yalnızca dördümüz kaldık. Bea ısınmak için Jamie'ye sokulmuştu,

Christopher da yanımda, benimle omuz omuza durarak bana sıcaklığını aktarıyordu.

Bir araba hızla geçti, duyulan güçlü bas sesi içimdeki ham arzunun yankısı gibi havayı titretti.

“Peki hanımefendi.” Jamie kolunu Bea’nın omzuna daha sıkı sararak ona gülümsedi. “Size eve kadar eşlik edebilir miyim?”

“Sevgili beyefendi, *benim size* eve kadar eşlik etmeme ne dersiniz?” dedi Bea ona sırtarak.

“Buna hayır demeyeceğim. Orada bir taksi var,” dedi Jamie taksiye el sallarken. “Siz ikiniz geliyor musunuz?”

Başımı iki yana salladım. “Ben yürümek istiyorum.”

Christopher, “Ben onu evine bırakırım,” dedi.

Jamie’yle Christopher anlamadığım bir ifadeyle bakışırken Bea hemen yanıma gelip sıkıca sarılarak kulağıma, “Sorun olmaz, değil mi?” diye fısıldadı.

“Olmaz. Yemin ederim. Seni seviyorum.”

Bana sıkıca sarılıp, “Ben de seni seviyorum. Bir telefon veya mesaj kadar uzağım. Çünkü şey... açık değilse söyleyeyim, Jamie’yi evine götürdükten sonra eve dönmem. Yani en azından sabaha kadar,” dedi.

Bir kahkaha attıktan sonra geri çekildim. “Açıktı, evet.”

Sırıttı. “Tamam. İyi geceler KitKat.”

“İyi geceler BeeBee.”

Jamie, Bea’yı bindirdikten sonra arkasından o da taksiye binerek kapıyı kapadı. Başımı kaldırıncı Christopher’ın bana baktığını gördüm. Yaklaşıp montumun fermuarını yukarı kadar çekti.

“Yürümemizin sakıncası var mı?” diye sordum.

“Elbette hayır,” dedi gözleri görevine odaklanıp üşüyen boynumu örtmek için montumun yakasını çekerken duda-

ğının kenarını kaldıran bir gülümsemeyle. “İki saat boyunca paintball’da canımızın çıkmasına rağmen o tren yolculuğundan sonra hareket etmen gerektiğine dair gizli bir kuşku vardı.”

“Bütün yol boyunca hareketsiz oturmak zorunda kaldım.” Bacaklarımı dizlerimden sallayarak sistemimde biriken huzursuz enerjiyi dışarı attım. “Kendimi sallanmış bir şişe baloncuk gibi hissediyorum.”

“Hım. Bu konuda ne yapabiliriz?” Christopher gözlerini kısıp boş kaldırımlara baktı. Sonra birdenbire, “Yarışalım,” dedi.

Ve fırladı.

Peşinden atılmadan önce bir anlığına donup kaldım. “Haksızlık!” diye bağırdım. “Önden başladın.”

Omzunun üzerinden bakarak gülümsedi. “Daha sonra telafi ederim.”

“Hayır, edemezsin,” diye bağırdım bacaklarımı zorlarken, onlar beni oyun alanındaki diğer çocukların önüne geçirmiş, orta mesafe atletizm madalyaları kazandırmıştı. Ciğerlerimde yanan havanın heyecanı ile kaslarım nihayet dinlenecek hale gelene dek sonuna kadar çalışacaktı. “Çünkü seni yeneceğim.”

Güldü. Gerçekten güldü. “Eminim, Katydid.”

Karşı tarafın trafiğini etkileyen yeşil ışık onu aniden durdurdu ve benim de yanında durmamı sağladı. Christopher’a baktım. Göğsüm hızla inip kalkıyordu, yüzümde bir gülümseme parlıyordu.

“Çok pis kaybedeceksin,” dedim ayak parmaklarımin üzerinde yaylanarak. “Atletizm yaptığım günlerde ortada yoktun Petruchio, bu yüzden sekiz yüz metre cyalet ikincisi, bin altı yüz metre yarışının da *birincisiyle* karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun.”

Bana bakarken koyu renk gözleri bilmiş ve sıcak bir şeyle doluydu. “Oradaydım.”

“Ne?”

Işığa baktı, onu izliyor, kırmızıya dönmesini bekliyordu. “Orada olduğumu bilmiyor olman orada olmadığımı anlamına gelmez.”

Yaya geçidinden geçerken ağzım hâlâ açıktı.

“Christopher!” diye bağırdım kollarımı vücuduma sımsıkı bastırarak adımlarımı eşit tutup sonuna kadar zorlayarak.

Omzunun üzerinden baktı. Yaklaştığımı görünce gözleri büyüdü. “Kahretsin!”

“Evet, kork zaten!”

İnanmıyormuş gibi güldü, apartmanımın bulunduğu blokun köşesini dönerken ölümcül bir hata yaptı, açıktan alarak değerli bir süre kaybetti. Bu da köşeye iyice yanaştığım ve yarışımızın son bölümünde her şeyimi vererek yanından hızla geçip, düzensiz soluklar ve cama vuran ellerle sendeleyeen bir karmaşa halinde binamın kapısına varmadan önce bir buçuk metre kadar öne geçmemi sağlayan an oldu.

Sırtım kapıya dayalı, Christopher’ın elleri başımın iki yanında, çılgınca güldüm.

Yarışımızın eğlencesi ve kahkahası sessizlikte azaldı. Rüzgâr yanaklarımı ısıyor, kalın montuma çarpıyordu. Christopher’ın paltosunu vücuduna yapıştırıp saçını yüzünden uçurmasını izledim.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

O da gözlerini benden alamıyormuş gibi görünüyordu.

Ona bakarken cildimin bir katmanını kaybetmiş gibi çıplak olduğumun, bir şey saklayamayacağımın, onu bu kadar çok istemekten kaçınamayacağımın o kadar keskin bir şekilde farkındaydım ki.

Ellerimi göğsüne kaydırdım. Düzensiz soluk alıyordum, nasıl söyleyeceğimi bilmediğim sözcükleri ararken göğsünün körük gibi inip kalktığını hissediyordum. Bütün cesarettime ve

dünyayı dolaşmak, yeni diller, gelenekler, kurallar, düzenlemeler öğrenmek, adres bulmak, kaybolmak, hatalardan ders almak, tırnaklarımla kazımak konusundaki gözü karalığıma rağmen ne sesimi ne de ihtiyacım olan sözcükleri bulabildim.

Christopher başını eğdi, burnu benimkine sürtündü. “Bana ne istediğini söyle Kate.” Eli çenemi kavradı. Başparmağı dudaklığımın üzerinde gezindi. “Söyle.”

Belki de bunu gözlerinde bu kadar net görmem, elinin hafif titremesinde, ciğerlerinden çıkan sert, düzensiz hava esintilerinde hissetmemdendi. Belki sonunda yalnızca savaşmak için değil *hissetmek* için de cesaret bulmuştum. Belki nihayet arzulamak, ihtiyaç duymak ve söylemek konusunda güvende hissediyordum. Nedeni her neyse girdap gibi dönerek büyüyen şiddetli, güzel bir fırtına içimden geçti, ciğerlerimi doldurdu, beni cesur kıldı.

“Seni istiyorum.” Sözcükleri solur gibi söylerken ona baktım, elim hızla çarpan kalbinin üzerindeydi. “Sen de beni istiyorsun.”

“Tanrım, evet,” dedi ben ona uzanırken ve üstüme eğilirken inleyerek. Öpüşmemiz sert ve yaralayıcı, kaba ve kusursuzdu. Ağzımı açıp kollarımı boynuna daha sıkı sardım. Bu sırada elleri sırtımdan aşağı, popoma kaydı. Sonra bacaklarımı kavradı ve beni kaldırmak için beline doladı. Elini montumun cebine atıp anahtarı çıkardı, beceriksizce kilide sokarak iç kapıyı çekip açtı.

“Çabuk ol,” diye yalvardım bacaklarımı belinde sıkarak utanmadan üzerinde kıpırdanırken.

“Çabuk oluyorum.” Basamakları ikişer ikişer çıkarırken ağız kulak mememi, çenemi, boynumu sıyrıyordu.

Beni daire kapısına kadar taşıyıp oraya sabitlediğinde sertçe soluk alıp yine anahtarla boğuşarak alçak sesle küfrederken içimden bir inilti koptu.

Bir ses çıkardım. Yarı sızlanma, yarı kahkahaydı.

Christopher da güldü, sonra sert bir öpücük vererek ikimizi de sustururdu.

Nihayet evin kapısı açıldı ve içeri savrulduk. Kapıyı iterek kapadı, sürgüyü çekti ve beni neredeyse düşürecek gibi yere indirip montumun fermuarını açtı.

Onun yardımıyla üzerimden çıkardım, onun paltosunun önünü açtım. Beni kendine çekerken elleri kazağımın altından belime kaydı ve beni geri geri kanepeye yürüttü.

Başını eğip dudaklarını benimkilere sürttü. Hassas, yumuşak dili benimkiyle dans ediyordu. Ellerimi gömleğinin içine soktum ve kumaşın buruştuğunu hissettim. “Daha fazla.”

Ağzıma doğru inledi, elleri kazağımın üst kısmına kayarak göğüslerimi avuçladı. Dizlerimin arkası kanepenin koluna çarpınca onu da kendimle birlikte çekip üstte olacak şekilde düşürürken homurdanmasına neden oldum.

“Yavaş,” diye mırıldandı. “Canını yakabilirdim.”

Güldüm. “Petruchio, üzerime düşen en büyük şeyin sen olduğunu sanıyorsan fena halde yanılıyorsun.”

Bütün iş gezilerim boyunca üzerime düşen en büyük şeyle (bu ergen bir timsahtı) ve kimin üstte olduğuyla (bu da ben oluyordum) övünmek üzereydim ama kısa bir süre önce üzerime birkaç boya topu geldiği için çıldırdığını göz önünde bulundurarak bu küçük anekdotu kendime saklamaya karar verdim. Böylece göğüs uçlarıma az önce rüzgârda koşmuşum gibi soluk soluğa kalmama neden olan şeyi yapmayı sürdürebilecekti.

“Bu memeler,” diye homurdandı. “Trende sergilediğin o küçük gösteriyle bana işkence etmen.”

Çılgın ve akılsızdım, ellerimi gömleğinin altına kaydırıp sıcak tenini, vücudunun sağlamlığını, göbeğinden aşağıya inen tüy çizgisini hissettim. “Öp onları.”

Christopher'ın ağzı buna açtı. Dişlerinin uçları ve dilinin ipeksi hareketleriyle boynumu öperken ıslak, sıcak ve alaycı bir dansla dolu gibiydi. Göğüslerimi kavrayıp takdirle avuçladı.

"Onları *öpmeni* söylemiştim," diye sızlandım.

Başparmaklarıyla göğüs uçlarımı okşadı, sonra yavaşça çimdikledi.

"Kahretsin!" Ona eğilirken başım geriye düştü.

"Hâlâ şikâyet edecek bir şeyin mi var?" diye mırıldandı.

Ellerimi blucin pantolonunun arkasından içeri, ardından iç çamaşırına kaydurdım, büyük, muhteşem kıkına dokunacak şekilde kendime çektim. Artık blucininin içindeki kalın ve sert şeyin ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum.

"Kahretsin," diye inledi boynuma.

"Hâlâ mesafeni korumak konusunda haklı olduğunu düşünüyor musun?"

Kanepede geriye bastırıldım, üzerimdeki ağırlığı soluğumun daha da fazla kesilmesine neden oldu. "Hayır." Başını eğip kalbimin üstüne tüylerimin ürpermesine neden olan yavaş bir öpücük kondurdu. "Artık değil."

Köprücük kemiklerimi omuzlarıma kadar öpüp kırıdığım kemiğin üzerinde duraklarken parmaklarım saçlarında gezindi. Vücut ağırlığını verip ellerini yavaşça kollarımdan yukarı kaydırarak başımın üstünde sabitledi. O kadar ağırdı ki sinir sistemin arzuladığı baskı hissi çok iyi hissettiriyordu.

Ağzı göğsümden aşağıya hareket ederek tişörtümü dilinin ipeksi sıcak hareketleriyle tenimi tahrik edebileceği kadar kenara çekti. Bir eli göğsümü kavrayıp yavaş, acılı çekiştirmelerle göğüs uçlarıma işkence ediyordu. Diğer eli bacaklarımı daha fazla aralayarak yukarı kayıyor, başparmağı uyaran, işkence dolu daireler çiziyordu. "Buranı da öpmek istiyorum Kate."

Çok az deneyimlediğim, çok az bildiğim şeyin üzerinde durmamaya çalışarak, yarı heyecan, yarı dehşet içinde başımı salladım. “Bunu isterim,” diye fısıldadım. “Her yerimi öpmeni isterim.”

Ellerini bacaklarımın arasını tutup avcunu blucin pantolonuma bastırarak dikiş yerinin klitorisime sürtünmesine neden olana dek kalçamın yukarısına kaydırıldı.

Yüksek sesle ve utanmadan inledim. Çok iyi bir histi.

Christopher diğer eliyle göğsümü yukarı itti, ardından meme ucumu arada kalan tişörtümle birlikte ısırdı.

Başka bir yüksek, engellenemeyen ses çıkardım. O kadar çok şey hissediyordum ki kendimi tutamayacağım kadar iyiydi. Bacaklarımı Christopher’ın beline dolayıp o göğüs uçlarımı yalayarak sıcak, ıslak, ritmik hareketlerle pamuklu kumaşın içinden çekiştirirken ona sürtündüm.

Geri çekilip aşağıya doğru emeklemeye başladığında çok hızlı soluk alıyordu.

Sonra botlarımın bağcıklarını hızla çözerək ayağa kalktı, onları omzunun üzerinden fırlattı, üzerime eğildi, bir eliyle tutunurken diğer eliyle pantolonumun düğmesini açıp fermuarı aşağı çekerek tutkulu bir öpücük kondurdu.

Ayağa kalktı, blucinimin paçalarını kavrayıp bacaklarımdan çekerken beni de kanepeye doğru çekti. Bacaklarım kanepenin kolundan sarkıyordu. Yere diz çöküp kalçamdan tutarak kendine çekti ve uyluğumu öptü. Eş olmayan tüylü çoraplar, çok sade, eski püskü, bir zamanlar beyaz olan bir iç çamaşırını giydiğimin ve aşağıdaki manzaranın saf vahşi doğa olduğunun kesinlikle farkındaydım.

Kafamı tecrübesizliğim ve gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmayacağına dair güvensizliğimle ilgili endişelerime takmaya

fırsat bulamadan, usulca, “İstedğin ve istemedğin şeyleri bana söyle, Kate. Dur dersen dururum. Neye ihtiyacın varsa onu yapacağım. Söyle yeter,” dedi.

“Tamam.” Umutsuzca sinirlerimi yatıştırmaya, bunun ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanmaya ve söylediklerinden ikna olmaya çalışarak başımı salladım. “Belki... böyle başlayabiliriz?”

Bir şey söylemeden başıyla onaylayarak bacağımın iç kısmını öptü. Dili cildimin üzerinde dönerek kıvrınmama ve bacaklarımı omzunun etrafında sımsıkı kenetlememe neden oldu. Sonra oradaydı, ağzı iç çamaşırımın üzerinde sıcaktı, dilinin pamuğa yaptığı baskı sert ve mükemmeldi. Soluğum kesilerek başımı geriye atıp ellerimi saçlarına daldırdım. “Böyle. Yalnızca... daha fazla.”

İç çamaşırımın pamuklu kumaşının üzerinden beni nazıkçe emerken alçak, memnuniyet dolu bir ses çıkardı. Vücudum çok gergindi, bacaklarımın arasındaki her şey arzuluydu, sıcaktı ve rahatlamak için çaresizdi.

Göğüs uçlarımı öpüp uyarırken ona sürtünmekten çok tahrik olduğum için acı verecek kadar yakındım ama boşalmak ulaşamayacağım bir yerdeydi. Temel düzeyde daha fazlasını istediğimi bildiğim için kendimi boş, tedirgin hissettim.

“Seni istiyorum,” diye fısıldadım. “İçimde.”

Bana doğru inledi, sonra yavaşça iç çamaşırımın bir parmağının içeri girmesine yetecek kadar kenara çekip içime soktu.

“Aman Tanrım,” diye bağırdım boğuk bir sesle. “Orası Aynen öyle. Daha hızlı.”

Tam o sırada merdivenden çıkan ayak sesleri ikimizi de durdurdu. Başımızı kaldırıp kapıya baktık. Sanki Jamie’nin sesine benziyordu. Bea’nın kıkırdayan kahkahasına.

“Kahretsin,” dedim tıslar gibi.

Christopher elektrik çarpmış gibi aniden ayağa fırladı. “Kahretsin.”

“Blucinim!” İçimden gergin bir kahkaha baloncuğu fırladı.

“Doğru.” Ellerini saçlarının arasından geçirerek kendi etrafında döndü. “Nerede?”

Anahtar kilide girdi. O tarafa baktım. Christopher da.

Şaşırtıcı bir hızla eğilip beni itfaiyeci gibi omzuna attı sonra koridorda koşup benimle birlikte tualete daldı ve ön kapının açılıp kapandığını duyduğum anda kapısını çarparak kapadı.

Lavabonun üzerindeki ışık açıktı -paintball oynamaya gitmeden kapamayı unutmuş olmalıydım- bu sayede çömelerek beni omzundan indirdiğini görebildim. Dengesizdim, bacaklarım pelte gibiydi ve kapıya çarptım.

Christopher dizlerinin üzerinde durduğu yerden başını kaldırıp bana baktı. Alnı sertçe kalçama çarptı. “Tanrım,” diye mırıldandı. “Ucuz atlattık.”

Jamie’yle Bea’nın sesleri kısa bir süre oturma odasında oyalandı, sonra kesildi ve evde ters yöne, yatak odasına ilerledi.

Bana bakıp alçak sesle, “Neden geldiler?” diye sordu.

Bir an dinledim ve Bea’nın evcil kirpisi için kullandığı tiz sesi duydum. Gözlerim pişmanlıkla kapandı. “Cornelius’un akşam yemeği yemesi gerekiyordu. Muhtemelen onu beslememi hatırlatmak için aramaya ve mesaj atmaya çalışmıştır ama görmedim.”

Düşününce telefonumun nerede olduğu hakkında bir fikrim olmadığını fark ettim. Montumun cebinde olduğunu umdum.

“Lanet olsun, Kate,” diye inledi.

“Tamam, beni tatmin etmenle biraz fazla meşgul olduğum için özür dilerim!” dedim tıslar gibi fısıldayarak. “Sen üzerimde çalışırken modern teknolojiyle meşgul olmamı mı isterdin?”

Bir inilti çıkardı. Ellerini belimden aşağıya kaydırıp popomu kavradı. “O çıkardığın sesleri tekrar çıkarmanı istiyorum.” Tişörtümü kaldırıp karnıma bir öpücük kondurdu. “Topuklarının omzuma gömülmesini istiyorum.”

“Ses çıkarmıyordum,” diye itiraz ettim güçsüzce. Ağzı yine kalça kemiğimin üzerinde ama daha aşağıda, iç çamaşırımın üzerindeydi. Orama yavaş ve ıslak bir öpücük kondurunca bacaklarım büküldü. Neyse ki beni tutup kalçamdan kapıya yapıştırdı.

“Çıkartıyordun. Ve onlara bayıldım.” Beni tekrar öptü, sonra derin bir soluk alıp burnunu sürttü. “Kahretsin, durmak istemiyorum.”

“Ben de durmanı istemiyorum.” Parmaklarım saçlarında geziniyordu.

Bana baktı, elleriyle popomu okşuyor, yoğuruyordu. “Kate, çok sessiz olabilir misin?”

Titrek bir soluk verdim ve beni iç çamaşırımın üzerinden tahrik etmeye başlayınca kalçamı başparmağına doğru hareket ettirdim. Tişörtüme sürtünen göğüs uçlarım sert ve gergindi, bacaklarımın arasındaki ağrı tatlı bir tatmine fazlasıyla yakındı. “Muhtemelen olamam.”

“Benim için bir dene tatlım,” diye mırıldandı. Sonra tekrar bacaklarımın arasını öpüp yalamaya ve emmeye başladı. Onun diliyle benim uyarılmam arasında ıslanan iç çamaşırım tenime yapışmıştı. “Bunu o kadar çok istiyorum ki.”

Yaptığı şey iyi hissettiriyordu ama ben daha fazlasını istiyordum. Ereksiyonunun sert, kalın kenarının bana sürtünmesini istiyordum. İniltilerini ve yalvarışlarını, onun da benim gibi dağıldığını kanıtlayacak o sesleri kulağımla duymak istiyordum.

Gömleğini omzundan kavrayıp ayağa kalkana dek kendime çektim.

“Ne oldu?” diye sordu. “Çok mu fazla? Durabilirim...”

“Hayır.” Başımı sallayıp bacağıma kalçasına doladım ve neye ihtiyacım olduğunu gösterdim. “Böyle.”

Önce çeneme, sonra boynuma yavaş bir öpücük kondurdu. Blucin pantolonunun içinde sert ve ağır olmasına neden olan kalçasının ilk mükemmel hareketiyle klitorisime sürtündüğünü hissettiğimde içimi çektim. Ağzı benimkiyle buluştu, daha hızlı hareket edebilmek için bacağımla belini daha sıkı kavradım, güç almak için omzuna tutundum, ağzına doğru soluyordum.

Yalnızca birkaç darbeden sonra soluğum boğuk ve pürüzlü bir hale geldi. Onunki de öyle.

Christopher’ın tutuşu sertleşerek beni ona doğru itti. “Bekle,” diye mırıldandı.

“Bana ne yapacağımı söyleme... ah!”

İki parmağı iç çamaşırımı kenara itip içime kıvrıldı ve tam ihtiyacım olan yeri okşadı. Sıcak, tatlı bir ağrı damarlarıma yayıldı.

“Çok iyi,” diye fısıldadım. “Ah kahretsin, bu işte iyisin.”

“Senin için,” diye fısıldadı boynuma doğru. “Yalnızca senin için.”

Aşağı uzanınca pantolonunun içinde onu öyle sert buldum ki kumaşa baskı yapıyor, canını yakıyor olmalıydı. Çekinerek okşadım. Christopher boynumun içinde küfretti.

“Olur mu?” diye sordum.

“Hem de nasıl,” dedi soluk soluğa.

Önce kemerini, sonra üst düğmesini çekiştirdim. “Sana dokunabilir miyim?”

“Yapmazsan ölürüm.” Kalçasını elimi blucin pantolonunun içine sokmama yetecek kadar oynattı, parmaklarım iç çamaşırını zorlayan ereksiyonunun üzerinde kıvrıldı. O kadar kalın ve

kumaşın içinden bile o kadar sıcaktı ki. Onu okşarken inledim, vücudunu bu hale getirdiğim için heyecanlıydım.

“Çok iyi tatım.” Beni yavaşça ve arzuyla öptü, dili benimkini okşadı. “Devam et. Evet, işte bu. Kahretsin, bu mükemmel.”

Parmakları ritmini değiştirip daha hızlı sürtünürken başım gürültüyle kapıya çarptı. O kadar yakındım ki elini her itiş beni sınıra getirdiği için zevkten çılgık atmamak için çok zorlanıyordum.

“Benim için gelmelisin Kate,” dedi dişlerinin arasından. “Haydi tatlım. Bırak kendini.”

“Çok yakın,” diye fısıldadım kendimi parmaklarına bastırarak. Gömleğinin kumaşını kavrayıp yumruk yaparken ağzımı onunkine yapıştırdım.

Tam o sırada yeniden yaklaşan sesleri duyduk.

Donduk, soluklarımız o kadar düzensiz ve yüksekti ki bizi nasıl duymadıklarını bilmiyordum.

Ama sonra ön kapı tekrar açılıp ardından kapandı. Kilit tıkrdayarak devreye girdi.

Sonra birbirimize gömüldük. Christopher kendini elime bırakıp kalçam da onunla birlikte hareket ederken çarptığım kapı sarsıldı.

“Tanrım, Kate.” Boynunu ısırp dilimle kovaladığımda başını geriye attı. Başparmağını klitorisimin üzerinde hızlı, ustaca daireler çizerek gezdirmeye başladı, parmakları hâlâ içime girip çıkıyordu.

Sıcaklık birikip kor sıcaklığında bir sel uzuvlarımı yırtıp atarken, bacaklarımın arasını, göğüslerimi yıkayıp ayak parmaklarımı bükürken soluğum kesildi. “Geliyorum,” diye yalvardım. “Az kaldı...”

“Evet,” dedi homurdanarak. “İşte böyle tatlım. Elime otur. Her yerine boşal.”

Zevk sismik dalgalar halinde içime çarparken başımı kapıya vurdum. Kalçasını benimkine bastırıp aramızdan sızan sıcak ıslaklıkla belime boşalırken Christopher alçak, acılı bir inilti kopardı.

Soluk soluğa, dağılmış halde öpüştük. Yavaşça bacaklarımı bıraktı ve ayaklarım yere basarken beni dengede tuttu. Ona baktım, ona dokundum, ellerimi omzuna koydum, kollarından aşağıya indirdim. O da bana sımsıkı sarıldı, elleri kalçamın tadını çıkardı, saygılı ve tutkulu bir öpücük verirken popomu yoğuruyordu.

Sonra gerçek dünya farkındalığıma sızmaya başladı. Musluktan damlayan suyun yumuşak şıpırtısı. Dışarıdan gelen boğuk trafik gürültüsü, siren sesleri.

Christopher bana baktı, yüzündeki ifade okunmuyordu, göğsü inip kalkıyordu. Yüzümü tuttu ve dudaklarıma son bir yumuşak öpücük kondurarak soluğunu içine çekti. Bitkinlik beni ele geçirdi. Paintball'la hayatımın en yoğun orgazmının sonrasında gözlerim kapanıyor, uzuvlarım ağırlaşıyordu.

Onu koridorda sürüklemek ve kanepede yaptığımız gibi üzerime düşmesini sağlamak istiyordum. Böylece büyük, ağır bedeni üzerimde ağırlık yapacaktı. Bir hafta uyumak istiyordum. Bacaklarım titriyordu.

“Yavaş,” dedi usulca. Elleriyle elektrik düğmesini bulup iyice loşlaşana kadar kıstı.

Sonra beni kucağına alarak ciyaklamama neden oldu. “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Seni yatağına yatırıyorum.”

Sonra da gidiyorum. Bu, cümlemin söylenmeyen devamıydı.

İfadesinin ciddileşip odaklandığını, şakacı, tutkulu ateşinin söndüğünü görebiliyordum. Beni yatağıma götürüp yatırışından, ardından battaniyeyi yukarı çekmesinden belliydi.

“Kal,” diye fısıldadım karanlıkta, hissettiğim saf ihtiyaçla cecurca. Kimse bana böyle dokunmamıştı. Kendimi özgür, ağırlıksız ve tanınmış hissediyordum, içimde yükselip bunu besleyen sıcak, vahşi, canlı bir ateş varmış gibi. Bununla yalnız kalmak istemiyordum. “Lütfen.”

Uzun bir süre sessiz kaldı, eli kalçamdaydı, başparmağı şefkatle tişörtümün altından tenimi okşuyordu.

Sonra yavaşça ayağa kalktı.

Kalbim küt küt attı. Gidiyordu.

Ancak gitmedi. Yatak odamın girişinde durdu ve kapıyı kapayarak odayı karanlığa boğdu.

Çekmecelerin açılıp kapandığını duydum. Kumaşın vücudundan kayma sesini. Her tarafına boşaldığı giysilerini değiştirdiğini bildiğimden bunu gizlediği için karanlıktan nefret ediyordum.

Yüzüme bir tişört çarptı. “Giy şunu,” dedi sessizce.

“Çok otoritersin,” diye homurdandım. Yine de yeni tişörtümü giymeden önce kalça kısmı ıslak olan tişörtümü çıkarıp odanın bir köşesine fırlattım. Tişörtlerimin olmasını sevdiğim kadar yumuşak ama şaşırtıcı derecede boldu. Kokusunu içime çekip kendi kendime gülümsedim. Bana kendi tişörtlerinden birini vermişti.

Christopher sürünerek sanki tekrar ‘beyefendi olmak ister’ gibi az önce deli gibi sevişip beni parmaklayarak tuvalet kapısında orgazmik bir boşluğa düşmeme neden olmamışçasına bütün çarşafların üzerinde kalacak şekilde yatağa girdi. Üstümü değiştirdiğim halde hâlâ çimen, boya ve ter lekeleriyle kaplıydım, belki yalnızca bunlardan uzak duruyordu.

Ancak o da bütün bu şeylerle kaplıydı.

Peki neden aramıza mesafe koyuyordu?

Çarşafı nazikçe çeneme kadar çekti, sonra parmaklarını alnımda, şakağımda, burnumun üstünde gezdirdi. “O meşgul beynini sakinleştirme zamanı geldi, Katydid. Uyu.”

“Bana ne yapacağımı söyleme,” diye mırıldandım gözkapaklarımın kapanmanın cazibesine teslim olduğunu hissederek. “Ayrıca. Benim,” -bir esneme kabaca sözümü kesti- “uykum yok.”

“Yoktur tabii. Yorgun da değilsindir,” dedi parmakları dağınık topuzuma çarpana dek saçlarımın arasında kafa derim boyunca kayarken. “Gözlerinin uykusu yok. Uzuvarın ağırlaşmamış.”

Bir esneme daha. “I-ıh.”

Parmak eklemleri şefkatle yanağımlı okşarken sesindeki gülümsemeyi duydum. “Ve kesinlikle tatlı rüyalar görmeyeceksin.”

Keşke ters psikolojisinin işe yaramadığını söyleyebilseydim. Ama gözlerim kapanıyordu. Uzuvarım ağırlaşmıştı.

Ve en tatlı, en pis rüyaları gördüm.

YİRMİ ALTI

Christopher

Ağır ve gevşek bedenimin dinlendiğini hissetmenin alışılmadık zevkiyle sersemlemiş olarak uyandım. Gözlerimi kırpıştırarak tavana baktım ve Kate'in uykusunda bana sarıldığını, başının omzumda, kolunun karnımın üstünde, bacağına da benimkinin üzerinde olduğunu hatırlayınca gülümsedim.

Uyumasını izlemek, düzenli soluklarını dinlemek, ona sarılmak, bana sarıldığını hissetmek için orada sonsuza dek kalabilirdim.

Gülümsemem sona erdi.

Çünkü nerede olduğumu hatırlamıştım.

Kate'in yatağında değildim. Kendi yatağımdaydım, onun kollarından çıkıp migren beynimi aşındırıp dişlerini geçirirken önleyici ilacımı kuru kuru yutup sendeleyerek yatağıma girmiştim.

Düzensiz anılar halinde hatırlıyordum.

Ağrı seviyem hızla yükselirken mide bulantısı dalgalarıyla mücadele ettiğim dönüş trenini anımsadım. Yatağıma yığıldığımı. Ağrı beynimde nabız gibi atarken başımı buz başlığım ve

bir yastıkla kapadığımı ve neyse ki ilacın etkisini gösterdiğini ve uyuduğumu.

Ama Kate bunların hiçbirini bilmiyordu. Tek bildiği ona dokunduğum, onu öptüğüm, yatağına yatırdığım ve oradan ayrıldığım. Çıkmadan önce ona bir not yazmayı denemiş ama elim ağrı yüzünden çok titrediği için yazamamıştım. Trene bindiğimde ona mesaj atmak için telefonumun parlak ekranına bakmaya dayanamamıştım.

Kendime uyanır uyanmaz ona mesaj atacağımı söylemiştim. Tuvalet ihtiyacı ya da daha fazla ağrı beni uyandırmadan önce nasıl olsa her zaman olduğu gibi yalnızca birkaç saat uyuyabilecektim.

Ancak tabii ki yalnızca birkaç saat uyuyacağıma güvendiğim tek sefer gün boyunca kesintisiz uyuyacağım tutmuştu.

Kahretsin. Onun boş bir yatakta uyanacağı düşüncesi göğsümü ağrıttıyordu.

Komodinine uzanıp beceriksizce telefonumu aradım, sonra onu kendime çevirdim. Artık ışık gözlerimi acıtmayacağından görebilmek için ekranın parlaklığını artırdım.

Bu karanlığın sabahın erken saatlerinin bir işareti olmasını ve içimden geçen nadir dingin enerji dalgalanması konusunda yanılmış olmayı çok istiyor ama öyle olmadığını biliyordum. Sonbahar akşamlarının koyu kadife karanlığı vardı ve yalnızca birkaç saat uyuduktan sonra kendimi bu kadar iyi hissetmem mümkün değildi.

“Siktir,” diye inledim telefonumun ekranı saati gösterince: 17.45. Sonra e-posta bildirimini, göndereni ve konusunu gördüm. Kalbim çarpmaya başladı.

Bildirime dokunup e-postayı açtım. Gözlerim metni taradı, korku midemi bulandırdı.

Sayın Bay Petruchio,

Ekibinizin profil fotoğraflarının bulunduğu link ektedir. Bu bağlantı özeldir ve yalnızca Verona Capital çalışanlarına açıktır. Anlaştığımız gibi yüksek çözünürlükteki renkli ve siyah-beyaz dosyalar indirilebilir haldedir. Siz veya çalışanlarınız bir fotoğrafta düzeltilmesini istediğiniz küçücük bir şey fark ederseniz lütfen Photoshop'un sivilceleri ve dağınık saçları silmeme olanak sağladığını unutmayın ancak bu beni Tanrı ya da plastik cerrah yapmaz... Yapılabileceklerin sınırı vardır.

Saygılarımla,

Kate Wilmot

Aman Tanrım. Bu kötüydü. Yalnızca *Bay Petruchio* olarak hitap etmekle kalmamış, bir de o bildiğimiz 'kıcına sok'un kurumsal e-posta eşdeğeri olan *Saygılarımla* sözcüğünü kullanmıştı.

Kızgındı.

İçimdeki sessiz, bilge ses, *kırgın*, dedi.

Dün gece yaptığımız şeyden sonra uyanıp yanında olmadığını gördüğünde Kate'in ne düşündüğünü gerçekten hayal edemiyordum. Muhtemelen mümkün olan en kötü sonuca varmıştı ve dürüst olmak gerekirse, asla pişman olmayan tek seferlik bir çapkından daha fazlası olduğumu düşünmesini sağlayacak bir şey yapmamıştım. Ona göre istediğimi aldıktan sonra gitmiştim.

"Kahretsin." Battaniyeleri tekmeleyerek yatağımdan kalktum ve yüzümü ovuşturdum. Kate'i bulup kendimi açıklamalıydim. Bunu düzeltmeliydim.

"Duş," dedim içimden, kendi kokumu alınca. "Önce duş, sonra..."

Miyav.

Wilmot'ların kedisi Puck'ın bu kadar yaşlı ve huysuz bir hayvana göre aldatıcı derecede yumuşak hareket ederek sinsice yaklaştığı kapı eşiğine baktım.

“Puck. Kaçıp gizlice buraya gelme işini yapmaya devam edemezsin dostum. Seni bulamadıklarında strese giriyorlar.”

Miyav, dedi, tembelce gerindi, sonra ağır ağır yatağımın ayak ucuna doğru ilerleyerek yukarı atladı.

“Benim ödül mamalarımı daha çok sevdiğini biliyorum ama bu gizlice kaçmak için bir mazeret değil. Seni evime aldığım planlanmış ziyaret zamanlarımız var ve bunun tadını çıkarıyorsunuz. Pazar akşamı yemekleri için de mutlaka bir şeyler getiriyorum...” Gözlerim kocaman açıldı. İçimi büyük bir rahatlama duygusu sardı.

Pazar akşamı yemeği. Bugün pazardı. Ve pazar yemeği on beş dakika sonra başlıyordu. Kate orada olacaktı. Jamie onun gidemediğim bütün pazar yemeklerine geldiğini ve buradayken benim yerimi doldurmaya çalıştığını söylemişti. Çılgınca üzerimdekileri çıkarmaya başladım, üzerlerinden atlayıp duşa gittim.

Bu pazar yemeğini kaçıramazdım.

YİRMİ YEDİ

Kate

Annemlerin evinin ana merdiveninden zıplayarak inip kordorda, üzerindeki etiketlerde NOEL yazan tabut büyüklüğündeki saklama kutularının yanından geçerek mutfağa döndüm. Babam orada, ağız sulandıracak kadar güzel kokan, midemin guruldamasına neden olan bir şeyi karıştırıyordu.

Bu da bana bütün gün yemek yemediğimi hatırlattı. Zamanımı fotoğrafları düzenleyerek, Christopher’a kısa, profesyonel bir e-posta göndererek ve uyandığımda yatağımın ne kadar boş geldiğini düşünmemeye çalışarak geçirmiştim. Her ne kadar kendime sabah orada olmasını, yeni bir cömert pastane veya muhteşem çiçek gönderisi, karalanmış küçük notlarından yeni bir tane, yaptığımız şeyin onun için de benimkine yakın bir anlam taşıdığını gösteren herhangi bir şey beklemediğimi söylesem de.

Aptal, aptal Kate.

“Katie-kuş,” dedi babam kolunu açarak.

Kolunun kıvrımına sokuldum. “Selam baba. Yemekte ne var?”

“Vegan pastırmalı kremalı patates. Bu çorbanın yapımında hiçbir hayvana zarar verilmedi.”

Gülümsedim ve belini inlemesine neden olacak şekilde sık-
um. “Kulağa mükemmel geliyor, teşekkür ederim. Annem ne-
rede?”

Babam çorba yüzünden buğulanan gözlüğünü düzeltti.
“Puck’ı arıyor. Yine hapisten kaçmış.”

“Kedi haylazlığının küçük ustası,” dedim gururla. “Onu doğ-
ru yetiştirmişim.”

Babam kıkırdadı. “Bizi kesinlikle tetikte tutuyor.” Bana ba-
karken babamın ifadesi değişti. “Buraya geldiğinde üzerinde bu
yoktu, değil mi?”

“Ha.” Geri çekilip kendime baktım. “Hayır. Üzerimde ol-
dukça lekeli Tweety’li bir sweatshirt ile uygunsuz yerlerinde de-
likler olan bir tayt vardı. Annem, ‘Tam olarak pazar akşam ye-
meği kıyafeti sayılmaz,’ dedi. Ben de üst kattaki dolabımı talan
edip istediği olsun diye üzerimi değiştirdim.”

Zihnimin bir köşesindeki alaycı ses konuştu: *Daha çok
Christopher sonunda aile yemeğine gelirse gözüne hoş görünmek
istiyormuşsun gibi. Onun seni beğenmesini ve aldırmadığını
düşünmesini istedin. Dostça birkaç gün geçirdiğiniz, düşünceli
hareketler yaptığı, elinden muhteşem bir orgasm yaşadığın, son-
ra onunla takıldığın ve bunların ardından herkese yaptığı gibi
sabah çekip gittiğinde yıkılan beklentilerin olabileceğini sanma-
ması için.*

Aman Tanrım. *Herkese.*

Bu ifade, koparılmış bir tırnak etinin duygusal eşdeğeri-
di... Küçük, konsantre, son derece acı verici. Kıskançlığın ve
aşağılanmanın çifte dalgası üzerime çarptı.

“Aklın nereye gitti, Katie-kuş?” diye sordu babam usulca.

Gözlerimi kırpıştırıp düşüncelerimden sıyrıldım. Babam bana sabırla ve şefkatle gülümsüyordu. Her zamanki gibi.

Aklımın nereye gittiğini ona kesinlikle söyleyemezdim.

Yine de hissettiklerimi ifade etmek için bir çıkışa ihtiyacım vardı. Bu yüzden kollarımı beline sarıp onu tekrar sıkıştırdım, yüzümü kazağına gömüp kokusunu içime çektim. Eski kitap ve keskin naneli şeker kokuyordu.

Derin bir soluk alıp gözlerimi kırpıştırarak yaşları uzaklaştırdım. Bütün gün kendimi çok ağlak hissetmiştim.

Başımın tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum Katie-kuş. Benimle her zaman konuşabilirsin, tamam mı? İstersen yalnızca dinlerim. Tavsiye vermeden. Yargılamadan.”

“Ben de seni seviyorum. Ve biliyorum,” diye mırıldandım kazağının içine doğru. “Seni çok özledim. Seni de, annemi de. Bea’yı, Jules’u. Herkesi.”

“Biz de seni özledik,” dedi. “Ama büyükannemin dediği gibi, sevdiklerimiz her zaman yanımızdadır. Nerede olursan ol, sen,” -eliyle kalbinin üzerine dokundu- “tam buramdaydın.” Kaburgalarına rahat verip onu bırakırken bana gülümsedi. “Her geçen yıl babaanneni daha çok hatırlatıyorsun.”

Gülümsedim. “Çok esaslıydı. Ayrıca dilinin kemiği de *yoktu*.”

Güldü. “Kesinlikle aklından geçeni söylerdi.” Bakışları üzerimde dans ediyordu. “Bu renk, koyu mavi bir şey giydiğinde gözlerinin rengi değişiyor ve,” -gülümsedi- “ona çok benziyorsun.”

“Bu onundu. Vintage kaşmir.”

“Tanıdık gelmişti,” dedi dikkatini yeniden çorbaya vererek. “Peki akşam yemeği için hazırlanmak üzere neden dolabı talan etmek zorunda kaldın?”

Bir salata kâsesiyle maşa çıkarıp tezgâhın üzerine koydum. “Ha, şey, çamaşır yıkama konusunda biraz geciktim, o yüz-

den giyebileceğim kadar temiz ve güzel bir şeyim yoktu. Çamaşırhaneye gitmeyi unutup duruyorum. Apartmanın bodrum katındaki çamaşır odasını da kullanamıyorum. Okuduğum gerilim kitabında baş kahraman üzerini değiştirmek için bodruma indiğinde...”

“Hayır. Bana anlatma.” Babam başını salladı, kaşığı çorba tenceresinin kenarına vurup ocağı kapadı. “O türden uzak durmamın bir nedeni var. Benim için en korkunç durum, felakete eğilimli hayal gücü gerilim türünün yardımı olmadan da pek çok korkunç olasılığı ortaya çıkarıyor.”

Kapı zilinin çalması babamı da, beni de sıçratı.

“Gördün mü?” dedi buğulanmış gözlüğünü çıkarırken. “Yardıma gerek yok.”

“Muhtemelen paket getiren kuryedir,” dedim ona.

“Ya da Christopher,” dedi.

Kalbim durma noktasına geldi. “Ama Christopher kapıyı çalmaz...”

Şimdi de tıklatılıyordu. Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. Christopher kapıyı tıklatmazdı da. Mekânın sahibiymiş gibi içeri daldı. Her zaman öyleydi.

Peki başka kim olabilirdi? Bea’yla Jamie olamazdı. Jamie’nin işyerindeki parti nedeniyle pazar akşam yemeğini kaçıracaklardı.

“Gidip bak istersen,” dedi babam. “Ha, bu arada, yine ellerinde İncil’leriyle o iki genç geldiyse ben evde yokum.”

“Ben...”

“Bakın kimi buldum.” Annem kucığında Puck’la içeri girdi. Yere bırakırken küçük çingırağı şingırdadı ve hemen bana koştu.

“Tatlı olduğu için şanslı, orası kesin.”

“Neredeymiş?” diye sordu babam.

“Serada yine güllerimi yemeye çalışıyordu. Kapıdaki kim?”

İşaret verilmiş gibi kapı bir kez daha tıkladı.

Gözlerim kapıya gitti, panik beni ele geçirdi.

“Katerina,” dedi annem hızlı adımlarla yanımdan geçip çorba tenceresine yürürken. “Sen bakar mısın?”

“Ben mi?” diye sordum acıklı bir ifadeyle.

Miyav. Puck bacaklarıma dolandı, sonra küçük çingırağı şingırdayarak koridora koştu.

İçimi çekip Puck’ı takip ettim çünkü kedim Christopher Petruchio’yla yüzleşecek kadar cesursa bunu ben de yapabilirdim.

“Tamam,” dedim soluğumu düzenlemeye çalışırken kendime. “İyisin. Uyandığında Christopher’ın ortada olmaması, yeni bir gizli pastane gönderisi yapmaması veya bütün gün sana ulaşmamış olması gururunu biraz yaraladı. Ama sorun değil. Sen yetişkinsin. Yoluna devam edebilirsin.”

Miyav, dedi Puck. Onu kucağıma alıp sarıldım, gürleyen mırlaması beni rahatlatı.

“Tamam, belki de yoluma devam etmem,” diye itiraf ettim Puck’a. “Yine de bu konuyu onunla konuşabilirim. Bunu. Yapabilirim. İletişim kurabilirim! Olgun ve güçlü halime bürünüp onunla konuşabilirim. Ve o zamana dek bu safir mavisi, derin V yakalı gösterişli kazakla gözlerini yuvalarından çıkarmayı umuyorum.”

Miyav, diye onayladı Puck.

“Eh, artık safir mavisi ve beyaz kürkünle kaplı olarak.”

Puck başını omzuma koyup mutlu bir tavırla mırladı. Elimi rahatlatıcı ritmik hareketlerle kürkünde gezdirerek derin bir soluk aldım. “Becerebilirim. Bunu yapabilirim.”

Miyav, dedi Puck ve içime dolan bu cesaretle kapıyı hızla açtım.

Christopher elinde küçük bir buket, diğer elinde bez bir çantayla verandada duruyordu.

Kalın kollarını saran uzun kollu zümrüt yeşili termal üstle pahalı görünen, koyu renk blucin pantolon ve kahverengi, bağcıklı bot giymişti. Saçları duştan yeni çıkmış gibi ıslak ve biraz dağınıktı, bukleler çenesinde kıvrılıyordu. İçime sakinleştirici bir soluk dolusu odunsu mum dumanı ve baharat karışımı kokusundan çektim.

Etkilenecek değildim tabii.

Dün gece dişlerimi bir hayvan gibi boynuna geçirdiğimi ve o kokuyu teninden tattığımı hatırlıyor değildim.

Boğazını temizleyip, “Girebilir miyim?” dedi.

Kapıyı tutuyordum çünkü dünya devriliyormuş gibiydi. “Her zaman kendin girersin. Bu defa neden soruyorsun?”

Gözleri benimkilerdeydi. Yutkunurken boynu hareket etti. “Çünkü öncelikle onlar senin ailen ve dün gecedен, yani bu sabahтан sonra beni görmek istemezsen -gerçi açıklayabileceğime söz veriyorum- beni burada istemezsen diye zorla girmek istemedim.” Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Beni içeri almanı istiyorum Kate ama yalnızca bunu *sen* istiyorsan,” dedi.

Birden fazla eşikte... yalnızca bu fiziksel olanda değil, kalbimdekinde de durduğum için her zamankinden daha fazla korkuyordum. Ona güvenmeyi o kadar çok istiyordum ki. Ve ne zamandır onda olduğunu bile bilmediğim kalbimi kırmasından o kadar korkuyordum ki.

Christopher Petruchio’dan çok uzun zamandır nefret ediyordum. Nedeni yalnızca -hatta öncelikli olarak- mesafeli ve soğuk bir üstünlükle davranması değil, aynı zamanda değer verdiğim biri tarafından reddedilmenin ve itilmenin beni çok kıracak olmasıydı.

Ama ben Kate Wilmot'tum. Sırf kötü bitebilir diye risk almaktan veya zorluklardan kaçmayan, dünyayı dolaşan bir baş belasıydım. Hayatımın pek çok bölümünde cesurdum. Şimdi de cesur olacaktım.

Yavaşça kapıyı açıp geriledim. "Gel o zaman."

Christopher eşiği geçti. Yaklaşıp parmak uçları benimkilere temas ettiğinde gözlerimiz kenetlendi. Bu hafif dokunuş bile bir ürpertinin kolumdan yukarı tırmanmasına neden oldu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Christopher!" diye seslendi annem evin arka tarafından. "Niye kapıyı çalıyorsun ki? İçeri girsene!"

Christopher kapıyı arkamızdan kapayıp beni mutfığa kadar takip ederken Puck'ı bir cankurtaran sandalı gibi kucığımda tutmayı sürdürdüm.

Christopher buketi, sonra çantasını dikkatle tezgâhın üzerine bıraktı ve içinden bir şişe soğutulmuş beyaz şarapla altın rengi kabuğu parlayan, yüzeyine karmaşık yapraklar oyulmuş güzel bir somun köy ekmeği çıkardı. Sonra küçük bir saklama kabı aldı ve bu ses Puck'ın anında kucığımdan fırlamasına neden oldu.

Christopher'm çömelmesini ve Puck için yere bir avuç dolusu ödül maması koymasını izledim. Onları açlık grevinden çıkmış gibi silip süpürdü.

Elim boş kalınca Puck'ın üzerimdeki tüylerini temizlemeye odaklandım, Christopher'ın yüksek sesle mırlayan Puck'ı okşamasıyla o berbat duygusal sıcaklığın kalbimi doldurduğunu hissetmemek için gözlerimi başka tarafa çevirdim.

Christopher ellerini birbirine sürterek ayağa kalkarken başını kaldırıp bana baktı. Sonra bir kez daha baktı. Sanırım Puck'ın kucığımdan gitmesiyle nihayet kazağımın yakasını fark etmişti.

Bakışlarından kaçınarak buzdolabına gidip akşam yemeğine benim katkım olacak salatanın malzemesini aldım.

“Üzerinde ne var senin öyle?” diye sordu.

Salata malzemelerinin olduğu kabı açıp bir kısmını salata kâsesine aktardım. “Kazak deniyor sanırım, Christopher.”

“Kazak,” diye mırıldandı ekmeği kesme tahtasının üzerine koyup bıçak blokundan bir bıçak almak için uzanırken kendi kendine.

Annem yemek odası kapısından içeri girip Christopher’ın getirdiği çiçekleri aldı. “Eh, bu Puck’ın seraya girmesini açıklıyor.”

“Bunun için kusura bakma,” diye söylendi Christopher. “Gizlice yanımdan geçmiş olmalı ama fark etmedim.”

Annem yavaşça sırtına vurdu. “Sorun değil.”

Annem onları nazikçe kristal bir vazoya yerleştirirken topladığı çiçeklerin -gül, yıldız çiçeği, hezaren- en sevdiklerim olduğunu fark ettim. Christopher en sevdiğim çiçekleri toplayıp buket yapmıştı.

Bunu benim için mi yapmıştı?

Bana bakan annem gülümsedi. “Bak bu Tweety’den çok daha iyi. Üstündeki kazak çok hoş.”

“Teşekkür ederim,” dedim ona. “En azından *biri* giyiniş tarzımı beğendi.”

Kaşlarını çatarak Christopher’a baktı. “Kıyafetinde ne sorun var?”

“Hiçbir şey,” diye homurdandı ekmeği acımasızca keserken.

Annem omuz silkip yanımdan geçti. “İkinizden biri akşam yemeğinde şarap istiyor mu?”

“Tanrım, evet,” dedi Christopher.

“Yalnızca birkaç yudum,” dedim tezgâhın tepesinde dikilen Christopher’ın beyaz şarap şişesini alıp mantarın etrafındaki

mührü yırtarken ona. “Akşam yemeğinden sonra dışarı çıkacağım için şimdi çok fazla içmemeliyim.”

Bıçak kesme tahtasına çarptı. Christopher’ın bakışları adanın öbür ucundan beni buldu.

“Dışarı mı?” diye sordu annem şarap açacağıyla uğraşırken dalgınca.

“Hı-hı.”

Christopher adanın etrafını dalaşarak, “Ben yapayım,” dedi. Annem kenara çekilip tezgâha yaslandı, kocaman gülümsüyor, gözleri parlıyordu. “Nereye gideceksin?”

“Fee’s’e olabilir belki? Bir kulübe? Kim bilir.” Salataya dönüp üzerine biraz kıyılmış badem serptim. Sonra bir avuç nar tanesi alıp onları da ekledim. “Nereye gidersem gideyim çılgın bir gece olmasını umuyorum.”

Mantar büyük bir gürültüyle fırladı. Christopher bana baktı, çenesi gergindi, gözlerinde ateş vardı. “Elbette. Unutmuşum.”

Annem ona baktı. “Neyi unutmuşsun?”

“Birlikte gideceğimizi,” dedi mantarı tirbuşondan çıkarırken.

Midem düğümlendi. Neden söz ettiği hakkında bir fikrim yoktu. Onu kızdırmak, onu bana yaptığı gibi sinir etmek için aklıma geleni söylemiştim. Belki o da benimle uğraşmak için saçmıyordu.

“Onunla mı gidiyorsun?” diye sordu annem. “Neden?”

“Kate’e bu gece ona eşlik edip edemeyeceğimi, hem eğlenip hem güvende olmasını sağlayıp sağlayamayacağımı sordum.” Annemin üzerinden bakışlarını bana dikti. “O da evet dedi.”

Tanrı’ya şükür annemin bana arkası dönüktü. Gözlerim neredeyse kafamdan fırlayacaktı.

“Gerçekten mi? Ne kadar tatlısın, Christopher,” dedi annem ona. Omzunun üzerinden bana bakacağı anda yüzümdeki şok

ifadesini sildim. Gözleri parlak ve mutluydu. “Ne kadar tatlı, değil mi Kate? Ne kadar centilmence.”

“Çok tatlı ve centilmence.” Christopher’ın asla altında kalmamak için o boş bir kadehi kendine çekerken ben de parlak bir gülümsemeyle anneme baktım. Kendine büyük bir kadeh şarap doldurup bir dikişte bitirdi. “Son zamanlarda çok iyi. Christopher dün gece o kadar *centilmendi* ki paintball grup etkinliğimizden sonra beni eve götürüp çıkmadan önce bütün ihtiyaçlarımın karşılanmasını sağladı.”

Christopher’ın şarabı boğazına kaçtı. Annem sırtına vurdu. “Muhteşem bir Sancerre’i kaçak içki gibi dikmek tam sana göre. Bunu yanıma alacağım ve Bill’i odadan çıkar çıkmaz eline aldığını gördüğüm kitaptan ayırmaya çalışacağım. Bana şans dileyin.”

Christopher’ın neredeyse katlettiği ekmeği ve kolunun altındaki şarap şişesini alıp kanatlı yemek odası kapısından geçerek gözden kayboldu.

Christopher kapının kapanmasını izledikten sonra bana döndü. “Bu gece intikam saldırısına geçmeden önce bana açıklama fırsatı ver.”

Gözlerine baktım, sinirliydim. “İyi. Açıkla o zaman.”

“Ben...” Gözleri yavaşça üzerime kaydı, sonra kapandı. Başını eğdi ve burnunu sıkarak yavaş, ağır bir soluk verdi. “*Tanrım*, Katerina.”

“Ne var?” diye sordum ve sesimin ne kadar savunmacı geldiğini fark ettim ama açıkçası haklı çıktığımı düşünüyordum.

“Şu anda sana bakarken bırak konuşmayı, düzgün düşünemiyorum bile.”

“Neden?”

İnleyerek elini indirdi. “Ne giydiğini biliyorsun. Ne kadar güzel görüldüğünü biliyorsun. Ve bunun beni öldürdüğünü biliyorsun.”

Sıcaklık boynumdan yüzüme yayıldı. Elimi yanağıma koyarak serinletmeye çalıştım. “Belki biraz... çarpıcı bir şey giymek istedim. İntikam almak istemiş olabilirim. Bu sabah uyandığımda gitmiştin ve ben... üzüldüm. Diğer kadınları terk ettiğin gibi beni de bırakmanın bedelini sana ödetmek istedim...”

“Yapma,” dedi hızla yanıma gelerek. O yaklaşırken sırtım tezgâha çarpıya dek geriledim. Daha üzerinden bir ayın bile geçmediği aynı pozisyonda olduğumuz anı hatırlamadan edemedim... Kollarının arasına sıkışmış, onun elleri tezgâhın iki yanına dayanmış halde bana bakarken.

Sana her zaman ihtiyaç vardı.

Böyle söylemişti. Bu pasif cümle yapısından nefret ediyordum. Bana *kimin* ihtiyacı olduğunu bilmek istiyordum. Onun olmasını istiyordum. Bana neden benim ona baktığım gibi baktığını öğrenmek istiyordum. O da basacak sağlam bir zemin arıyormuş, bu işin içinde benim kadar kaybolmuş gibiydi.

“Dün gece olanların,” dedi eli belime yerleşerek usulca, “rutin ya da tipik şeylerle ilgisi yok. Seni ‘herhangi bir kadın’ olduğun için bırakmadım.”

Şaşırarak geri çekildim. “Christopher...”

“Lütfen.” Sertçe yutkunarak yaklaştı, eli belime masaj yaparak beni kendine çekti. “Bana açıklama fırsatı ver. Gitme Kate. Sakın gitme.”

Bu sözler bana bir şeyler yaptı, her zaman sert ve amansız olan tarafımı yumuşatıp esnetti. Kendimi sıcak ve istekli hissettim. Biraz da korkuyordum.

Gözlerimiz birbirine kenetlenerek daha önce yapmaya cesaret edemediğim şeyi yaptım... Korkarken birine uzanmak, hem de bunu yaralı gururumu tedavi ederken denemek. Parmaklarımız birbirinin içinden geçirip sıkıdık, bu bir güvenceydi.

“Dinliyorum,” diye fısıldadım.

Gözleri titredi, omuzundaki gerginlik biraz azaldı. “Bahane değil. Ve sana başka bir şey olsa asla gitmeyeceğime yemin edebilirim ama inanıp inanmamak sana kalmış.” Yere bakarken çenesi kasıldı ve derin bir iç çekti. “Migrenim başladı. Kötü bir atak. Panikledim. Senin önünde hasta olmak istemedim. Ben... Bunu başkalarının yanında yapamıyorum. Tek başıma halletmeye alışığım. Bu yüzden önleyici ilacımı alıp eve koştum. Sonra lanet olsun, her nasılsa bütün gün uyumuşum ve panik içinde uyandım çünkü gitmemin, bütün gün benden haber alamamanın seni ne kadar kıracağını biliyordum. Ben...” Sertçe yutkundu, başını kaldırdı, gözleri benimkileri buldu. “Seni asla kırmak istemiyorum Kate.”

Mutfak sessizdi, annemle babamın sesleri uzaktan, evin derinliklerinde bir yerden geliyordu. Buhar ocaktaki çorbanın görüntüsünü büküyordu. Işıklar yumuşaktı, parıltıyordu. Ona bakarken zaman yok olmuş, dünya durmuş gibi hissettim. Kalbim göğüs kafesimde sinekkuşu gibi uçtu.

Yavaşça ellerimi göğsüne kaydırıp ve soluğunu verdiğini hissettim. İçimdeki tanıdık korkudan yeni keşfedilen güvene giden köprüyü geçerek gözlerine baktım. Umutla. “Sana inanıyorum.”

Gözleri ileri geri gidip benimkileri inceledi. “Gerçekten mi?”

Başımınla onayladım, elim hızla atan kalbinin üzerinde dolaştı. “Evet. Bu kadar çok ağrı çektiğin için üzüldüm. Keşke...”

“Ben iyiyim.” Christopher başparmağım alt dudağımda gezdirirken parmak uçları boynuma, sonra köprücük kemiğimin üzerine fısıldarken sözcükler dilimden uçup gitti. “Buradan sonra,” dedi sessizce, “seni eve götüreyim. Lütfen.”

Dudağıma ısırıldım, içimi heyecan kapladı. “Evine gelmemi mi istiyorsun?”

“Senin evini kastetmiştim. şehirdekini.” Beni öpecekmiş gibi eğildi ama kendini durdurur gibi oldu. Gözleri göğüslerime indi ve inledi.

“Ne oldu?”

“Bu lanet kazak. Giyecek başka bir şeyin yok muydu? Doğrudan göbek deliğini görebiliyorum.”

“Doğrudan göbek deliğimi görmen umurumda değil.”

“*Benim* umurumda,” dedi karanlık bir tavırla.

“Siz ikiniz geliyor musunuz?” diye seslendi annem yemek odasından.

Gülümseyip omuz silktim. “Ben kazağımla mutluyum, o yüzden katlanmak zorundasın. Haydi artık. Açlıktan ölüyorum.”

“Ben de açlıktan ölüyorum,” diye homurdandı ben salata kâsesiyle maşayı alıp yemek odasına giderken. “Ve kesinlikle patates çorbası için değil.”

YİRMİ SEKİZ

Christopher

Akşam yemeği ömür boyu sürmüş gibiydi. Ama yeterince uzun süremezdi. Çünkü Kate için ne kadar çaresizce istekliysem yapmak üzere olduğum şeyden de bir o kadar korkuyordum. Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi, yetişkin hayatım boyunca aktif olarak kaçındığım şeyi deneyecektim: acımasız dürüstlük, çıplak yakınlık.

Vurgu çıplaklık kısmının üstündeydi.

Masada annesiyle babasının ortasında otururken bundan sonra onunla yapmak istediğim bütün o erotik şeyleri düşünmek süper kahraman gücü gerektiriyordu.

Babasının sohbeta dahil ettiği espriye gülmesini izlerken ilkel ve sahiplenici bir duygu hızla içime yayıldı. Yanakları odanın sıcaklığıyla pembeleşmişti, gamzeleri belirgindi, saçları yukarı toplanmış kestane ve kumral dalgaları. Onları açıp sırtından aşağı dökülmesini izlemek için can atıyordum.

Ellerim masanın altında yumruk haline geldi.

Lanet olsun, o kazak ona benim istediğim gibi sarılıyor, köprücük kemiklerini öpüyor, göğüslerinin hafif şişkinliklerinin

üzerinde süzülüyor, beline sarılıyordu. Ellerimin tam olarak nereye ait olduğunu görüyordum; göğüs uçlarını okşuyor, kaburgalarından kalçasına iniyordu.

Penisim blucin pantolonumun içinde kalınlaşıp hırsla sertleşirken dişlerim gıcırdadı. Acı çekiyordum.

“Christopher?” diyen Maureen’in sesi dikkatimi çekti.

“Hı?”

Başını eğdi. “Dikkatin dağılmış gibi. Her şey yolunda mı?”

Kate su bardağını alıp kaşlarını kaldırdı.

Kate’e baktım, onu ne kadar şiddetle istediğimi, mutfakta ona gerçeği söylemenin, bana inandığını bilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini belli etmemeye çalıştım. Bundan sonra onu alıp götürmeme izin verdiğine hâlâ tam olarak inanamıyordum. Yakında, ne kadar inanılmaz olsa da dün gecdeki çılgın kaosu-muzun yerine onunla güzel zaman geçirmenin tatminini yaşayacağıma inanamıyordum. Ona baktım ve elbiselerini yavaşça çıkaracağımı ve istediği yer dışında her yerinden öpeceğimi hayal etmekten kendimi alamadım. Onu ağzım, penisim, ellerim için yalvartana kadar neler yapacağımı hayal etmekten.

“Christopher?” dedi Maureen tekrar.

Gözlerimi kırıştırdım, nadir bir sıcaklık yanaklarıma çarptı. Annesiyle babası burada otururken aklımın gittiği yerlere inanamıyordum.

“Affedersin.” Başımı hafifçe sallayıp şarabımdan bir yudum içtim. Tadını hiç alamadım. “İyiyim, evet.”

Kate ağzına bir kaşık dolusu çikolatalı mousse götürdü ve yavaşça dudaklarının arasından kaydırıldı. Bunu yaparken ağzı açılmıştı. Dudaklarını aralayıp dilini kaşığın ucunda gezdirdi.

Yumruğumla ağzımı kapayıp derin bir soluk aldım. Ölecektim.

Kate başını eğdi, öne eğilince göğüsleri sıkışarak birbirine yapıştı. Onlara süper kahraman gücü sayesinde bakmamayı başardım. “Sen hazırsan ben gitmeye hazırım,” dedi.

Direncimin son ipliği koptu. Bir anda ayağa fırladım, sandalyemi geriye ittim, sonra fiziksel olarak nasıl bir cehennemde olduğumu gizlemek için tabağımla kâsemi aldım. “Evet. Hazırım. Akşam yemeği için teşekkür ederim,” dedim Maureen’le Bill’e de.

“Rica ederim canım,” dedi Maureen bana gülümseyerek.

“Bulaşıklar için endişelenmeyin,” dedi Bill, Kate’le tabaklarımızı ve çatal-bıçaklarımızı toplarken. “Gidip eğlenin.”

“Onları bulaşık makinesine atabiliriz,” dedi Kate. “On saniye sürer.”

Ben şimdiden önüne geçmiştim. Mutfağa daldım, tabağımla, kâsemi ve çatal bıçağımla sudan geçirip bulaşık makinesine koydum.

“Tamam. Sizi seviyorum!” dediğini duydum Kate’in ailesine.

Yemek odasının kapısı açıldı ve Kate içeri geldi. Tabaklarını yerleştirmesini, sonra aniden dönerek mutfaktan yok olup tekrar belirmesini izledim. Ben bulaşıklarını bulaşık makinesine tıktırırken montunu giyip yıpranmış çapraz çantasını omzuna atmıştı. Ne yaptığıma dikkat etmememe rağmen her nasılsa hiçbir şey kırılmadı.

O anda dağınık topuzu, eski püskü montu ve yıpranmış çantasıyla tam olarak *kendisi* gibi görünen Kate’e baktım. İçimde bir şeyler koptu. Bulaşık makinesini ayağımla kapadım, yanına gittim. Sonra ellerimi kalçasına koyup onu tezgâha doğru geri lettim, ağzım onunkinden bir fısıltı kadar uzaktı. “Seni öpmek istiyorum Kate. Hem de çok.”

Bana gözlerini kırptırdı, elleri kollarımdan omuzlarıma kayarken bakışları bulanıklaştı. Bir anlığına ona sahip olduğuma,

ağzının benimkiyle buluşmak üzere olduğuna yemin edebilir-
dim ama sonra kollarımın altından çıkıp hızla arkasını döndü.
“Henüz değil.”

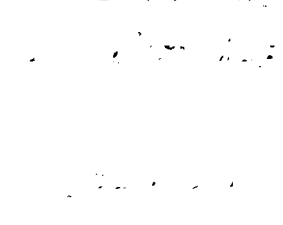
“Henüz değil mi?” Sertçe soluk alarak döndüm.

Köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi yavaşça kapıya doğru geriledi. Yanakları kızarmıştı, gözlerinde enerjik bir parıltı vardı.

“Henüz değil,” dedi tekrar.

“Katerina, ne...”

Kulpunu çevirip kapıyı açarken sözüm yarıda kaldı.

1. Einleitung
 2. Grundlagen
 3. Methoden
 4. Ergebnisse
 5. Diskussion
 6. Schlussfolgerungen
 7. Literaturverzeichnis
 8. Anhang
 9. Index
 10. Abbildung
 11. Tabelle
 12. Formel
 13. Grafik
 14. Diagramm
 15. Skizze
 16. Zeichnung
 17. Bild
 18. Fotografie
 19. Video
 20. Audio
 21. Text
 22. Diagramm
 23. Skizze
 24. Zeichnung
 25. Bild
 26. Fotografie
 27. Video
 28. Audio
 29. Text
 30. Diagramm
 31. Skizze
 32. Zeichnung
 33. Bild
 34. Fotografie
 35. Video
 36. Audio
 37. Text
 38. Diagramm
 39. Skizze
 40. Zeichnung
 41. Bild
 42. Fotografie
 43. Video
 44. Audio
 45. Text
 46. Diagramm
 47. Skizze
 48. Zeichnung
 49. Bild
 50. Fotografie
 51. Video
 52. Audio
 53. Text
 54. Diagramm
 55. Skizze
 56. Zeichnung
 57. Bild
 58. Fotografie
 59. Video
 60. Audio
 61. Text
 62. Diagramm
 63. Skizze
 64. Zeichnung
 65. Bild
 66. Fotografie
 67. Video
 68. Audio
 69. Text
 70. Diagramm
 71. Skizze
 72. Zeichnung
 73. Bild
 74. Fotografie
 75. Video
 76. Audio
 77. Text
 78. Diagramm
 79. Skizze
 80. Zeichnung
 81. Bild
 82. Fotografie
 83. Video
 84. Audio
 85. Text
 86. Diagramm
 87. Skizze
 88. Zeichnung
 89. Bild
 90. Fotografie
 91. Video
 92. Audio
 93. Text
 94. Diagramm
 95. Skizze
 96. Zeichnung
 97. Bild
 98. Fotografie
 99. Video
 100. Audio
 101. Text
 102. Diagramm
 103. Skizze
 104. Zeichnung
 105. Bild
 106. Fotografie
 107. Video
 108. Audio
 109. Text
 110. Diagramm
 111. Skizze
 112. Zeichnung
 113. Bild
 114. Fotografie
 115. Video
 116. Audio
 117. Text
 118. Diagramm
 119. Skizze
 120. Zeichnung
 121. Bild
 122. Fotografie
 123. Video
 124. Audio
 125. Text
 126. Diagramm
 127. Skizze
 128. Zeichnung
 129. Bild
 130. Fotografie
 131. Video
 132. Audio
 133. Text
 134. Diagramm
 135. Skizze
 136. Zeichnung
 137. Bild
 138. Fotografie
 139. Video
 140. Audio
 141. Text
 142. Diagramm
 143. Skizze
 144. Zeichnung
 145. Bild
 146. Fotografie
 147. Video
 148. Audio
 149. Text
 150. Diagramm
 151. Skizze
 152. Zeichnung
 153. Bild
 154. Fotografie
 155. Video
 156. Audio
 157. Text
 158. Diagramm
 159. Skizze
 160. Zeichnung
 161. Bild
 162. Fotografie
 163. Video
 164. Audio
 165. Text
 166. Diagramm
 167. Skizze
 168. Zeichnung
 169. Bild
 170. Fotografie
 171. Video
 172. Audio
 173. Text
 174. Diagramm
 175. Skizze
 176. Zeichnung
 177. Bild
 178. Fotografie
 179. Video
 180. Audio
 181. Text
 182. Diagramm
 183. Skizze
 184. Zeichnung
 185. Bild
 186. Fotografie
 187. Video
 188. Audio
 189. Text
 190. Diagramm
 191. Skizze
 192. Zeichnung
 193. Bild
 194. Fotografie
 195. Video
 196. Audio
 197. Text
 198. Diagramm
 199. Skizze
 200. Zeichnung
 201. Bild
 202. Fotografie
 203. Video
 204. Audio
 205. Text
 206. Diagramm
 207. Skizze
 208. Zeichnung
 209. Bild
 210. Fotografie
 211. Video
 212. Audio
 213. Text
 214. Diagramm
 215. Skizze
 216. Zeichnung
 217. Bild
 218. Fotografie
 219. Video
 220. Audio
 221. Text
 222. Diagramm
 223. Skizze
 224. Zeichnung
 225. Bild
 226. Fotografie
 227. Video
 228. Audio
 229. Text
 230. Diagramm
 231. Skizze
 232. Zeichnung
 233. Bild
 234. Fotografie
 235. Video
 236. Audio
 237. Text
 238. Diagramm
 239. Skizze
 240. Zeichnung
 241. Bild
 242. Fotografie
 243. Video
 244. Audio
 245. Text
 246. Diagramm
 247. Skizze
 248. Zeichnung
 249. Bild
 250. Fotografie
 251.

YİRMİ DOKUZ

Kate

Christopher'ın kolu belime dolanıp beni kendisine çevirdiğinde arka merdivenin alt basamağına yeni gelmişim. Bu kadar hızlı olmasına, beni bu kadar hızlı döndürmesine ve kendisine yapıştırmasına şoke oldum.

Sonra eğilip beni kucağına alarak omzuna attı.

Bu şekilde bahçede yürümeye başladığında ciyakladım.

“Christopher!”

“Katerina,” dedi keyifle.

“Ne yapıyorsun?” dedim ciyaklayarak.

“Kaçmaya çalıştığın için sana tam olarak hak ettiğin şeyi veriyorum.” Bir elini kaldırıp popoma vurdu.

Tekrar ciyakladım. “Sen az önce bana *şaplak* mı attın?”

“Ne olmuş yani?”

“Yapma!”

Sırıttı. Bunu sesinden anladım. “Neden? Bundan hoşlanmadığın için mi? Yoksa hoşlanmaman gerektiğini düşündüğün için mi?”

Parlak kırmızıya döndüm. Aşağıya uzanıp poposuna vurdum. “İndir beni mağara adamı.”

Hemen durdu ve çömelerek vücudundan aşağı kaymama izin verdi.

Biraz sallandım ve koluna tutunarak dengemi buldum. O da destek olmak için elini belime koydu. Çıplak dalları tıkırdatıp evlerimizin arasında kamçı gibi esen rüzgârda keskin ay ışığının gölgeli karanlığına bürünen yüzüne bakarken sözcükler dilimden uçup gitti.

“Neden seni henüz öpmememi söyledin?” diye sordu usulca.

Orada istediğimden daha uzun süre sessiz kaldım, kendimi açıklama cesareti bulmaya çalışıyordum. Önceki gecenin benim için bu kadar önemli olmasından ve bunun onun için aynı önemde olmamasından korktuğumu itiraf etmeye çalışıyordum... Onun için düşük riskli bir bahis, benim içinse hayatımın kumarıydı.

“Söyleyeceğim,” diye söz verdim. “Yakında. Yalnızca... henüz değil.”

Çenesi kasıldı. “Aynı şeyi söyleyip duruyorsun!.. Henüz değil.”

Hafifçe gülümsedim. “Ve ciddiylim.”

İçini çekerek başını eğdi. “Montumu alayım.”

Merdivenden yukarı fırlayıp arka verandasına gitti, kilit kodunu tuşladı ve içeride gözden kayboldu. Yavaş yavaş evine yürüdüm, orayı inceledim. Tuhaf bir şekilde biraz modası geçmiş ve hava koşullarından yıpranmış görünüyordu. Hâlâ küçükken gördüğüm pencerelerdi ve en az otuz yıllıktı. Pervaz boyaları yer yer soyulmuştu. Evin dış cephesi düzgün görünse de yıpranmıştı.

Christopher’ın Tanrı’dan fazla parası vardı. Peki neden buranın bakımı için kullanmamıştı?

“Gidelim.” Ben farkına varmadan yanıma gelerek beni hayallerimden uzaklaştırdı.

Elini sırtıma koyup beni evlerimizin arasından trene yetiştirmek için yürüyeceğimiz sokağa yönlendirdi. Elinden montuma sıcaklık yayılıyordu. Parmaklarının vücuduma değdiğini, avcunun belime kaydığını, ardından beni kendisine yaklaştırdığını hissettim. Ona bakınca bir an soluğum kesildi. Koyu renk saçları rüzgârda her tarafa uçuşuyor, sokak lambasının ışığı kalın kaşlarıyla kirpiklerinde, o güçlü burnunda, şehvetli ağzında, çenesinin keskin çizgisinde dans ediyordu. O kadar güzeldi ki canımı acıtıyordu.

Belki de kendimi birazcık öpüşmeye hazır hissediyordum.

“Peki.” Boğazımı temizleyip dudağımı ısırdım. “Şu öpüşme olayı.”

Bana baktı. “Öpüşme olayı.”

“Belki de... bazı şeyleri konuşuncaya dek biraz ara vermemiz gerektiğini düşünmüştüm ama...” Bakışlarım yine gözlerine kaydı. “Belki de yanılmışımdır.”

Kaşını kaldırdı. “Belki mi?”

“Kararsızım, o yüzden bu işi eski usulle çözelim diyorum. Kazanırsan beni istediğin zaman öpebilirsin. *Ben* kazanırsam ben söyleyene kadar beni öpmeyeceksin.”

“Dur, neyi kazan...”

Bana sarılan kolundan yavaşça uzaklaşıp omzumun üzerinden istasyonu işaret ederek, “Yarışı,” diye seslendim.

Daha önce onu hiç bu kadar hızlı koşarken görmemiştim.

İstasyona kadar ne kadar hızlı koştuysak evime bir o kadar yavaş yürüdük. Christopher istasyona benden önce vardığından beri bana dokunmamıştı.

Bu konuda kafamın karıştığını itiraf etmem gerekiyordu.

Annemle babamın evindeki akşam yemeği sırasında bana bakışı, beni bahçede omzuna atması, her şey kazandığı anda beni kollarına alıp düşünmeden öpeceğini düşündürmüştü.

Ama işte buradaydık, Christopher elleri cebinde, yanımda yürüyor, arada bir benim tarafıma bakıyor, o dikkatli bakışlarıyla beni inceliyordu.

Apartmanımın önünde durup ona döndüm, ürpertiye karşı verdiğim savaşı kaybettim. Yüzü asılırken kaşları çatıldı, elleri kollarımda yukarı aşağı gezindi. “Senin gerçek bir kışlık mont ihtiyacın var Kate. Haydi. Haydi seni içeri sokalım.”

Beni binaya döndürmesine izin verdim, Christopher’ın arkamızdan sıkıca kapadığı apartman kapısını açarken ellerim soğuktan ve gerginlikten titriyordu. Merdivenden daire kapısına koştum. Kilidini açmaya başladım, sonra tekrar düşünüp kendimi durdurdum.

Arkama dönüp kapı kolunu tutarak ona baktım.

Christopher kafası karışmış halde başını eğdi. “Ne oldu?”

“Neden beni öpmedin?” diye sordum ona. “Yarışı kazandığın halde.”

Gözlerime bakarak bana yaklaştı, elleri yine kollarımda geziyor, sırtımda dolaşıyordu. Beni kendine çekti. “Senin vermek istemediğin bir şeyi almak istemiyorum.”

Gülümsedim. “Bu iyi bir cevap.”

Kaşını kaldırdı. “Biliyorum. İşte tam da bu yüzden küçük yarışın ve iddian tuzaktı. İki durumda da insafına kalıyordum Kate. Hâlâ öyle.”

“İnsafım mı?”

Christopher elini kaldırdı, parmak eklemleri yanağıma değerek yavaşça boynuma ilerledi. “Seni ne kadar çok istediğimi biliyorsun. Dün gece yatağından çıkmamın tek nedeninin o

kahrolası migren olduğunu söylemiştim. Aksi halde hâlâ orada olurduk, Katerina. Vücudunun her köşesini, seni titreten, yalvartan ve içini çektiren her şeyi öğrenmiş olurdum.” Burnu saçlarımın arasına girdi ve kokusunu içine çekti, ağzı kulağıma değiyordu. “Sana o kadar çok yoldan, o kadar çok kez sahip olurdum ki çoktan sayısını unutmuş olurdun.”

Titrek bir soluk verdim. “Ve... bunu hâlâ istiyor musun?”

Saçlarımın arasından inledi ve oraya bir öpücük kondurdu. “Tek istediğim bu. Tek istediğim *sensin*.” Ağzı kulağıma yaklaştı, burnunu sürterek kulak mememi takip etti, hafifçe emdi. Soluğumu tutup ona yaslandım. “Seni uzun zamandır istiyordum Kate.”

Kalbim küt küt attı. Benim onu istediğim gibi o da beni istiyordu.

Ama sonra keyfim kaçtı... Çünkü beni bu kadar derinden arzuladığını söylerken bütün gecelerini benim hiç yaşamadığım yakınlığı başkalarıyla paylaşarak geçirmesini kabullenmek çok zordu. Onu bunun için yargılamasam da anlamıyordum. Christopher’ı neden istediğimi biliyordum... Neden o fiziksel takdir köprüsünden daha güçlü bir arzuya geçmenin diğerlerine göre çok daha hızlı olduğunu da. O benim için hiçbir zaman yabancı olmamıştı. Beni kızdırdığında bile onu, sesini, teninin kokusunu tanıyordum. Ailemi sevdiğini ve onlar için her şeyi yapacağını biliyordum. Onu *tanıyordum* ve bir bakıma onun da beni tanıdığını, beni anlamasa bile tanıdığını bildiğimi düşünüyordum, -o gece gelip makarna yaptığında itiraf ettiğindeki gibi- seçimlerim onu korkutsa da.

Birbirimiz hakkında neredeyse bütün hayatımızı paylaşarak öğrendiğimiz o kadar çok şey vardı ki... Bu tanıdık ve anlaşılır bir şeydi. Yine de geriye öğrenecek çok şey kalıyordu.

Nereden ve nasıl başlayacağımdan korkuyordum. Ancak bungee jumping yapmış, paraşütle atlamış, o korkunç serbest düşüşlerin ilk adımlarını atmış biri olarak bazen korkunun yok olmadığını... yalnızca cesaretin ona katıldığını biliyordum.

Ve bunun o anlardan biri olduğunu biliyordum.

Gergince yutkundum, ellerim göğsüne kadar çıktı. “İşyerinde fotoğraf çekerken bazı konularda açılmam için zamana ihtiyacım olursa sabırlı olabileceğini söylediğini hatırlıyor musun?”

Başıyla onayladı.

“İşte... bedenimin de buna ihtiyacı var.”

Geri çekildi, gözleri benimkilerle buluştu. “Zamana mı... ihtiyacı var?”

“Evet,” dedim usulca. “Dün gece ne olduğunu biliyorum ama... bu tipik bir şey değildi.”

“Evet,” diye onaylarken sesi içten ve sertti. “Yani hayır, değildi.”

“Bunu tekrar yapmadan önce ben...” Uzun bir soluk aldım sonra üfleyerek kendimi sakinleştirdim. “Hazır olmak için zamana ihtiyacım var. Bekleyebilir misin?”

“Elbette,” dedi hemen, elleri yavaşça omuzlarıma gelerek onları rahatlattı. “Elbette bekleyebilirim.”

“Peki beklerken başka kimseyle birlikte olmaz mısın?”

Kırılmış görünüyordu. “Kate, elbette olmam. Sana söyledim, yalnızca seni istiyorum. Başkasını istemiyorum.”

Bu kadar kolay olabilir miydi? “Peki ya diyet için günlerden söz etmiyorsam, Christopher? Ya haftalardan söz ediyorsam?”

Onun bunu algılamasını izledim. “Haftalar,” dedi sonunda. Yavaşça soluk verdi. “Haftalarca dayanabilirim.”

“Yapabilir misin?”

Yüzünü ovuşturup kasvetle iç çekti. “Üç haftadır *dayandığı* mı düşünürseniz,” dedi sesinde bir parça kırılganlıkla. “Evet.”

“Öyle mi oldu?”

“Evet. Aynı nedenle şimdi de bekleyeceğimi söylüyorum. Ben seni istiyordum, başkasını değil, hâlâ da öyle. Biraz daha az şaşırması gibi davranabilir misin?”

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

Christopher içini çekip beni kendine yaklaştırarak şefkatle sarıldı. “Özür dilemesi gereken benim. Böyle terslememeliydim. Yalnızca... bana inanmanı istiyorum.”

“Sana inanıyorum. Bunu içtenlikle söylediğine inanıyorum. Yalnızca senin için de aynı anlamı taşıyıp taşımadığını bilmiyorum.”

Çenesini kafama dayayıp usulca, “Ne dediğini anlamadım Kate,” dedi.

Bir an sinirim bozuldu ama derin bir soluk alıp, “Benim için fiziksel yakınlığın... duygusal bir temeli olması gerekiyor. Öylesine seks yapmam. Ve yanılmıyorsam senin şimdiye dek yaptığın şey buydu,” dedim.

Christopher geri çekildi, gözlerimi incelerken çenesi kasılmıştı. “Bu doğru, evet. Ama senden istediğim öylesine bir şey değil.” Kabaca yutkundu, sonra elimi kaldırıp avcum ona bakanacak şekilde çevirdi. Eğilerek oraya bir öpücük kondurdu, dili cildime o kadar hafif değdi ki neredeyse bunun olduğuna inanmayacaktım. İçimde bir ürperti dalgalandı ve bu kez üşümekle ilgisi yoktu.

“Bunu sana göstereceğim. Bekleyeceğim,” dedi. “Benden istediğin sürece.”

“Bir ay olsa bile mi?” demeye cesaret ettim gülmesini ya da ukanmasını bekleyerek ama o yalnızca elimi yanağına götürüp orada tuttu.

“Bir ay,” diye onayladı. “Eğer...”

Gözlerimi devirdim. “Elbette bir şartın var.”

“Müzakere becerimi oldukça mükemmelleştirmemiş olsam berbat bir iş adamı olurum, Kate.” Sırıtarak elimi yanağına sürttü. Kısa sakalı gıdıkladı, bana bakarken gülümsememek için kendimi tuttum. “Eğer sen de bunun için söz verirsen bir ay boyunca cinsel ilişkiden uzak duracağım, bu süre içinde buradan gitsen bile zaman dolduğunda...” Parmaklarımı dudaklarına değdirip bana baktı. “Geri döneceksin.”

Christopher’ın bana bakışı, korkan kişinin belki de yalnızca ben olmadığımı fark etmemi sağladı. İlk kez onun da beni nereye gittiğimi ya da ne zaman döneceğimi bilmeden onu istediğim gibi istemesinin nasıl bir his olabileceğini düşündüm.

Kalbim kaburgalarımın çarptı. “Elbette döneceğim. Söz veriyorum.”

Yavaş ve rahatlamış bir soluk verdi. “O halde kabul ediyorum, Katerina.”

Yanımdan uzanıp anahtarı kilitte çevirdi ve kapımı yavaşça iterek açtı. Ona gülümsedim, içimden bir mutluluk dalgası geçti. Beni bekleyecekti.

Christopher da gülümsedi ama hafif bir homurdanma da vardı. Eğilip alnıma sert, sıcak bir öpücük kondurarak içine çekti. “Bana öyle bakmayı bırak.”

Göğsümden boynuma bir sıcaklık dalgası tırmanarak yanaklarımın yayıldı. “Nasıl?”

“Nasıl olduğunu biliyorsun.” Dudağımın kenarına nazik bir öpücük kondurdu, hem tahrik edici hem de tatlıydı. “Telefonun yanında olsun Katerina. Buna güveneceğim.”

“Ne ilgisi...”

Ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadan eşimin ötesine itildim ve kapı arkamdan kapandı. Montumu yavaşça çıkarıp as-

mamın üzerinden bir dakika bile geçmeden postacı çantamdaki telefonum çaldı.

Karıştırıp sonunda buldum.

Ertesi akşam 18.00-20.00 saatleri arasında bir takvim daveti ekranımı aydınlattı:

Etkinlik: Christopher'la akşam yemeği

Yer: Kate'in evi

Telefonum bu kez bir e-posta bildirimiyle yeniden çınladı. Okumak için dokunmadan önce kimden geldiğini görüp gülümsememek için dudağımı ısırdım:

Sevgili Bayan Wilmot,

Ekibin profil fotoğraflarını kısa sürede ilettiğiniz için teşekkür ederiz. Umduğum gibi olduklarını söyleyemem... beklentimin çok üzerinde. Sunulan hizmet karşılığında hak ettiğiniz bakiyenin ödemesi doğrudan hesabınıza aktarılmıştır.

Ve lütfen bunu mesleki ilişkimizin resmi olarak sonlanması olarak kabul edin.

(Birlikte çalıştığım insanlarla çıkmam.)

Sevgiler,

Christopher Petruchio

OTUZ

Christopher

“Emin misin?” diye sordu Kate. “Bunu mahvetmeyeceğime inanıyor musun?”

Yanağına un bulaşmıştı. Başının tepesindeki saç yığınının uzun bir tutam dışarı çıkmıştı. Arkasına geçip o kaçak tutamı yüzünden çekerek yeniden tokasının içine soktum. Bu, ona dokunmak ama daha ileri götürememek, onu yanındayken neredeyse tenimin titreyeceği kadar çok istemek ama asla harekete geçememek son iki haftadan önce kendimden hiç istemediğim türden bir kendini inkâr gerektiriyordu.

Yanağındaki unu sildim ve bir şekilde onu öpmemeyi başardım. “Eminim.”

Kate, ravioli dolgusunun üzerine serilmeye hazır makarna hamuru tabakasını ve altındaki makarna hamuru katını inceleyen yanağının içini ısıtırıp elindeki mini kesme tekerleğini boş boş döndürüyordu. “Bilemedim.”

“Bak şimdi,” dedim ona. “Bir timsahla güreşip ona boyun eğdirmişsin. Ev yapımı ravioli konusunda çekingen olmana gerek yok.”

O güzel kızarmalardan biri yanaklarını pembeleştirdi. “Ergenlik döneminde bir timsahtı.”

“Ergen de olsa yine de bir *timsahla* güreştin.” Ocakta kaynayan sosu karıştırarak ona baktım. “Alçakgönüllülük yapma.”

Bana baktı, gamzeler oluşturan bir gülümseme yanaklarına yerleşti ve bunu başardığım için kalbim bir aptal gibi attı. Onu gülümsetmiştim.

Ama sonra gülümsemesi soldu. “Yalnızca bozmak istemiyorum.”

Karıştırırken durakladım, sonra kaşığı bıraktım. “Sen neden söz ediyorsun?”

Kate ravioliye döndü. Yavaşça ona yaklaştım ve dirseğinden tutarak onu kendime çevirdim. “Katydid. Konuş benimle.”

Hamur kesicinin çıkıntılarını döndürerek omuz silkti. “Beklentiler beni kaygılandırıyor. O kadar kaygılı oluyorum ki adeta... donuyorum.”

Yaklaşıp elimi kolunda gezdirdim. “Nasıl beklentiler?”

“Bunların hepsi.” Evi işaret etti. “Yemeklerin güzel olması, herkesin burada olması ve eğlenmesi. Uzman ev sahibesi Jules, ben değilim. Birileriyle bir şeyler planlamaya gelince bazı şeyleri unutuyorum, sonra çok fazla insan olunca bunalıp huysuzlaşıyorum.”

“İşte bu yüzden *birlikte* uyumluyuz. Seninle ben ravioliyle sosu yapıyoruz. Jamie’yle Bea salata ve sebze yemekleriyle ilgileniyor. Bianca’yla Nick taze ekmek alıyor. Toni’yle Hamza tatlı getiriyor, Sula’yla Margo’ysa fazla fazla şarap getirecek. Harika olacak çünkü hepimiz biraz yemek ve oyun için bir araya geliyoruz ve ne zaman çok fazla gelmeye başlarsa Bea’yla ben kaleyi korurken sen de kaçıp ihtiyacın olan molayı alabilirsin. Genel olarak bakıldığında ravioliyi biraz eğri kesmen bir şeyi değiştirmeyecek.”

“Evet.” Başını sallayıp benden uzaklaştı. “Haklısın.”

“Dur. Gelecek nesiller için bunun kaydedilmesi gerekiyor. *Haklı* olduğumu söyledin.”

Kate gözlerini devirdi ama gülmüyordu. Esprim onu umduğum gibi neşelendirmemişti. Hâlâ huzursuzdu.

“Bana bir kez daha göster,” dedi kesme tekerleğiyle hamur tabakasını işaret ederek.

“Kate...”

“Lütfen.” Parmaklarını gömleğimin içine sokup beni kendisine çekti. “Daha önce dikkat etmemiştim. Nasıl başladığını kaçırmışım.”

Ona baktım, elimi yanağına götürüp yavaşça kavradım. “Bunun altında yatan şey ne?”

Dudağım ısırıldı. “Bilmiyorum. Kendimi... huzursuz ve gergin hissediyorum. Bunu hiç yapmadım, evde bu kadar çok zaman geçirmedi, değer verdiğim insanlarla bu kadar zaman geçirmedi ve sanırım bu, hoş karşılanmamı bozacak bir şey yapacağıma dair eski güvensizliklerimi ortaya çıkarıyor. Bir an kendime böyle bir şey olmaması için her şeyin mükemmel olması gerektiğini söylüyorum ama sonra bacaklarımdaki kaşıntıya teslim olarak kapıyı açıp kaçınılmaz olan şey gerçekleşmeden kaçıp gitmek istiyorum.”

Kalbim göğüs kafesimin içinde ağrıdı. “Kate, tatlım. Sana kim olduğun gibi davrandığın için hoş karşılanmadığını hissettirdiyse aşağılık biriymiş ve onlarsız daha iyisin.”

Gözlerini kırptırarak bana baktı, ağlamak üzereymiş gibi ıslaktı. “Tek bir kişi ya da tek bir an değil, sorun... dünyada benimki gibi pek hoş karşılanmayan ya da anlaşılmayan bir beyne sahip olmak. Kendi başımayken, kendi tarzımda yaşarken ve işimi yaparken kendimde sevdiğim şeyler, güçlü yönler, beceri veya

avantaj olarak görülen şeyler değil. En iyi ihtimalle hoşgörüyü karşılanan, en kötü ihtimalle eleştirilen şeyler. Tabii ailem her zaman destekledi ve kabul etti ama onlar azınlıkta. Ben de insanları uzaklaştırmayı ve kendi işimi yapmayı öğrendim. Ancak bir yerde takılıp insanları önemsemeye başladığımda ve gerçek beni, bütün tuhaflıklarımı ve idari işlevlerdeki kusurlarımı görmeye başladıklarında beni kırabileceklerini veya hayal kırıklığına uğratabileceklerini düşünmeye başlayınca kolay olmuyor. Bunu düşünmeye başlayınca kendimi çok çaresiz hissediyorum.”

Ona baktım, başparmağım yavaşça ileri geri hareket ederek çenesinde geziniyordu. “Bu konuda biraz bilgim var.”

Kaşlarını çattı, aklı karışmıştı. “Öyle mi?”

“İlişkilerde beni korkutan şeylerden saklanmak için dünyanın öbür ucuna kaçmadım Kate ama ben de tıpkı senin gibi saklanıyordum. Yaşam tarzımla, çizdiğim sınırlarla, ben de kendimi o çaresizlik duygusundan böyle korudum.”

Kaşlarını çatarak yüzümü inceliyordu. “Bunu sanki... geçmişte kalmış gibi söyledin.”

“Öyle olmasını istiyorum,” dedim elimi ensesindeki saçlara sokup nazikçe masaj yaparak. “Deniyorum. Daha cesur olmak istiyorum. Çünkü kendimi korumanın bana nelere mal olduğunu gördüm ve bir daha asla öyle olmasını istemiyorum.”

Kate makarna kesiciyi tezgâhın üzerine bıraktı ve ellerini gömleğimin içine sokup beni bedenlerimiz birbirine değene dek kendine çekti.

Sıktığımı dişlerimin arasından tıslayarak soluk verdim. “Ne yapıyorsun Kate?”

“Ben de cesur olmaya çalışıyorum,” diye fısıldadı parmak uçlarına basarak. Ağzı benimkine değdi, soluğum kesildi.

“Kate, tatlım...”

“Öp beni,” diye yalvardı.

“Bekleyeceğime söz verdim...”

“İhtiyacım olduğu sürece, biliyorum. Ve sen harikasin... harikaydın ama artık beklememe gerek yok. En azından bu öpücükler için.” Eğilip beni tezgâha bastırdı, saçlarımı karıştırıyordu.

İçimden sıcaklık yayıldı, vücudunun benimkine değdiği her yerde tenim yanıyordu. “Emin misin?” diye fısıldadım ağzına doğru.

Başını salladı.

“Tanrım, tadını özledim.” Kollarımı sırtına sarıp onu kendime çektim, öpücüğü devralıp ağzını açtırdım. Ellerim kalçasına dolanıp onu benimle birlikte hareket ettirirken, sallarken, okşarken dillerimiz dans ediyor, yavaş ve sıcak bir şekilde kayıyordu.

Kate’ten yumuşak, arzulu bir ses çıktı, bu da aletimin kalınlaşmasına, ciğerlerimdeki havanın sıkışmasına neden oldu. “Christopher,” diye fısıldadı. “Daha fazlasını istiyorum... Bana dokunmanı istiyorum...”

“Biliyorum,” dedim ellerim kazağının altına, teninin saten sıcaklığına kayarken. Göğsünü avuçladım ve az kalsın sırf ona dokunmakla boşalacaktım. Hafif ağırlığının elimi doldurduğunu hissettim, başparmağımla dokunduğumda meme ucu sertleşti. “Çok fazla gelirse durmamı söyle...”

Başını salladı. “Sakın durmaya kalkma.” Gömleğimin beline uzanıp blucin pantolonumun içinden çıkardı.

“Kate, buna gerek yok...”

“İstiyorum,” dedi pantolonumu çekiştirip kalçamı kendisine çekerken soluk soluğa.

“Tatlım, yavaşla. Bırak ben yapayım.” Uzun eteğini kaldıracak kadar eğilip bacağından yukarı çektim. Yükseldikçe yavaşlıyordum, parmak uçlarım bacağının iç kısmına hafifçe dokundu.

“N-ne yapıyorsun?” dedi boğuk bir sesle.

Sonunda elimi bacaklarının arasına kaydurdum ve onu iç çamaşırının üzerinden avuçladım. Bacakları gevşedi ama onu kolayca tutup kolumu beline doladım. Öperken dudaklarına doğru mırıldandım. “Sana istediğin şeyi veriyorum. Sana bu şekilde dokunmama izin verir misin? Lütfen?”

Parmağım iç çamaşırının kenarında geziniyor, altına giriyordu. Ondan ne için izin aldığımı biliyordu. “Cevap vermeni bekliyorum Katerina.”

“Evet,” diye fısıldadı bana doğru bükülerek.

Parmaklarımı iç çamaşırının altına sokup onu... yumuşak, kıvrıkcık tüyleri, sıcak, pürüzsüz, ıslanmış tenini hissettiğimde içimden bir rahatlama iniltisi koptu. Çok güzeldi.

“Tanrım, ıslaksın.”

İçini çekti, gergin ve soluk soluğaydı. “Pis bir şeymiş gibi söyledin.”

“Pis değil.” Onu istekle öpüp ağzım benimkiyle sevdim. “Vücudunun yaptığı şey, bana verdiği tepki çok güzel. Şimdi tezgâha tutun.”

“Neden...” Yere diz çöküp eteğini yukarı kaldırdığım sırada sesi kesildi. Kalçasına, bacağının iç kısmına bir öpücük kondurdum. Titrek bir soluk verdi. “Christopher, neler oluyor?”

“Seni öpüyorum,” dedim yeniden iç çamaşırının kenarıyla oynarken. “Oranı göreyim, Kate.”

Yanaklarından yukarı koyu kırmızı bir renk tırmandı. “Benim... oram tamamen doğal.”

İnledim. “Mükemmelsin.”

Kalçasıyla bacağının birleştiği yeri öptüm, içime çektim. Onu öperken poposunu ellerimin arasında sıkıştırdım. Parmaklarım külotunun kenarıyla oynuyordu.

“Görebilirsin,” dedi usulca. “Çıkar onu.”

İç çamaşırını çekiştirdim, ya çok yıpranmıştı ya da düşündüğümünden daha azgındım çünkü ikiye ayrıldı.

Kate'in soluğu kesildi. "Az önce iç çamaşırımı yırttın."

"Sana daha fazlasını alırım," diye mırıldandım dalgın bir tavırla. Dikkatim o yumuşak kumral kıvrıcıkları aralayan, pembe, ipeksi tenini keşfeden parmaklarımdaydı. Onu yavaşça okşadım, dilimi gezdirdim. Sarsılıp inledi, elleri saçıma daldı. Tanrım, tadı çok güzeldi.

"Christopher," dedi titrek bir sesle, "insanlar yakında b-burada olacak ve..." Onu tezgâha yaslayıp parmağımı, sonra bir parmağımı daha içine kaydırduğımda başı geriye düştü.

"Ve ne?"

"Ve..." Her nasılsa kızarıklığı daha da koyulaştı. "Bizi basabilirler."

"Hım," diye mırıldandım usulca emip dilimi oynatarak tatlı, sıcak teninin tadına bakarken onun üzerinden. "Bence bu hoşuna gidiyor, Kate."

Bir soluk aldı. "Söylediğin şeyler."

Onun teninden gülümsedim. Bir an çok sert ve ateşli, sonra utangaç ve mahcup olmasından, bana sımsıkı sarılmasının verdiği histen ne kadar hoşlandığımı fark edip sarsıldım.

Kendimi ona adayıp kalbimin her vuruşunda içimde yankılanan gerçeği, aklımdan hızla geçen bilgiyi umutsuzca görmezden gelmeye çalıştım... Güzel çelişkilerini, benim için eriyen yumuşak bedenini sevmekten daha fazlasıydı. Ben onu...

"Lütfen," diye fısıldadı yakamdan kendisine çekerek.

Ayağa kalkıp onu koluma çektim. Elimi tekrar ıslak ve gergin olan yerine götürdüm, kalçası bana doğru hareket etti.

Dudaklarımız buluştu ve ben öpücüğümüzün arasında inlerken o da kendi tadını benden alarak içini çekti.

“Christopher,” diye fısıldadı, eli kalbimin üzerinde gezinirken. “Aman Tanrım, lütfen. İstiyorum...”

“Şşşt tatlım. Yavaş.” Yavaşça, tutkuyla öperek rahatlamaya ikna etmeye çalıştım. “Sen kovalama. Ben sana vereceğim.”

Onu tezgâha bastırıp parmaklarımı yavaşça çıkardım, vücudunun ıslaklığını yukarı taşıyıp klitorisini ovalayacak kadar.

Ben onu okşayarak yavaşça orgazma ulaştırırken yüzünü boynuma gömerek çığlık atıyordu. Çığlıkları hızlanıyor, boğuklaşıyor, yalvarıyordu. O kendisinininkini kovalarken bedenimin kasıldığını, rahatlamak için yalvardığını hissettim. Kendimi bu şekilde ihmal etmek, başka bir dilde konuşmaya çalışmak kadar yabancı, bir o kadar da zordu. Ancak bütün dikkatimi yalnızca onun ihtiyaç duyduğu şeylere yöneltmek, Kate’e hak ettiği şekilde tapınmak aynı zamanda tatmin ediciydi.

Ne kadar yakın olduğunu hissederek parmaklarımı derin, kavisli bir vuruşla bir kez daha içine kaydırđım. Kate beni yakamdan tutarak ağzım onunkini bulana dek kendisine çekti ve elime boşalırken onun seslerinde, attığı çığlıklarda kayboldum.

Başını soluk soluğa göğsüme indirdi. “Ben de...” Sersemlemiş ve tatmin olmuş halde iç çekti. Eli göğsümden aşağıya, çadır kuran blucin pantolonuma kaydı. “Bu iyiliğin karşılığını verebilirim.”

Elim onunkini bulup ilerlemesini durdurdu. Tekrar göğsüme kaldırıp kalbime bastırdım. “Senden hiçbir şey istemiyorum.”

Kaşlarını çattı. “Vay be, teşekkürler.”

Kabaca güldüm. “Düzgün söyleyemedim. Beynime neredeyse hiç kan gitmediğı için şu anda cümle kurmak zor.”

“Bu yüzden de ben...”

“Acelesi yok.” Onu yavaşça, yumuşakça öptüm. “Az önce yaptığım şey şu anda benim için fazlasıyla yeterli.”

Kaşını kaldırdı. “Pantolonun öyle demiyor.”

Öpüşürken gülümsedim, parmaklarımı ona daha fazlanı vermeye hazır ve istekli olarak tekrar aşağıya kaydurdum. “Görmezden gel.”

“Olanaksız,” diye fısıldadı.

“Hım. Dikkatini dağıtmanın bir yolunu bulabilirim.” İstmeden de olsa gülümsediğini görünce, “Şimdi sus da kimse gelmeden bir kez daha gelmeni sağlayayım,” dedim.

OTUZ BİR

Kate

Son haftada bazı şeyler değişmişti... Sevişme ve evdeki her türlü yüzeyde giyinik sevişme konusunda kendime oldukça güvenmeye başlamıştım. Ancak bazı şeyler de değişmemişti. Çamaşır işimi halletmeyi becerememem gibi.

“Kate!” diye seslendi Christopher, ardından daire kapısının kapanma sesi duyuldu.

“Bir saniye!” diye yanıt verdim delik ya da şüpheli lekelerle dolu olmayan temiz tek bir parça giysi bulmak için odamı tararken ona seslenerek. Çamaşırlarım karmakarışık bir felaket olduğu ve odam içine bomba atılmış gibi görüldüğü için bu oldukça zordu.

Koridordan gelen ayak seslerini duydum. Çaresizlikten Christopher çekmecesinden uzun kollu bir tişört çıkarıp başımdan geçirdim ve kollarının dörtte üçünü kıvırdım. Koyu gök mavisi, incecik pamuklu kumaş yumuşak ve rahattı, tunik sayılabilecek kadar da uzundu.

“Bununla idare ederim,” dedim siyah taytımı giyip hemen Doc Martens botlarıma yönelirken yansımama. Sonra hızla odamdan çıkıp kapıyı arkamdan kapadım.

Christopher kaşları çatık olarak kapının hemen önünde duruyordu. “Her şey yolunda mı?”

Başımı evet anlamında sallayıp kapı tokmağını daha sıkı kavradım. “Hı-hı. Haydi gidelim.” Elini tutup koridorda ilerlemeye başladım ama o kıpırdamadı ve beni bumerang gibi tekrar kendisine çekti. “Ay.” Göğsüne çarptım. “Haydi, gitmemiz lazım.”

Bana bakıyordu. “Benim tişörtümü giymişsin.”

Yüzümü buruşturdum. “Fark etmeyeceğini ummuştum.”

Yaklaştıkça gözleri koyulaştı. “Bunu umman çok aptalca, Katerina.”

“Çamaşır yıkamayı ihmal ettim,” dedim kendimi savunarak. “Bodrumdaki makineler beni ürkütüyor ve bütün hafta öyle meşguldüm ki çamaşırhaneye gitmeyi unutup durdum ama söz veriyorum, yakında yıkayacağım. Hemen yıkayıp sana geri veririm...”

Eğilip beni yavaşça, tutkuyla öptü. Ağzımı aralatan dili benimkini sıyrırken içimi çekerek ona sokuldum.

“Sende kalsın,” dedi öpücüklerin arasında. “Giymenin sakıncası yok.”

Öpücükten biraz sersemlemiş halde ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. “O zaman sorun *ne*?”

Bana sarılırken boğuk bir kahkaha attı. “Sorun seni üzerinde *yalnızca* o tişörtle, kalçandaki ellerim doğruca istediğim yere giderken onu kaldırıp üzerinden çıkardığımı ve bana gelmeni sağlamam için yalvarıncaya dek seni ağzımla ve ellerimle tahrik ettiğimi hayal etmem.”

Gözlerim büyüdü. “Tişörtünü giymem bütün bunlara ilham mı verdi?”

İçini çekti, sonra kapalı ağzıyla yumuşak ve tatlı bir öpücük verdi. “Bugünlerde senin hakkında derin erotik düşüncelere ilham olması için fazla bir şey gerekmiyor.”

Dudağımı ısırdım. Biraz daha yaklaşıp kollarımı boynuna doladım.

“Ne tür erotik düşünceler?” diye sordum parmak uçlarıma basıp dudağını dişlerimin arasına alarak yavaşça çekiştirirken.

Bir homurtuyla geri çekilip benimkine bastırduğu alnı dışında bedenlerimizin arasına mesafe koydu. “Benim bile sınırlarım var ve pazar akşam yemeğine gitmeden önce hayalini kurduğumu anlatıyorum. Şimdi gidip montunla çantanı al da çıkalım. Hemen yola çıkmazsak geç kalacağız ve Maureen’in bu konudaki hislerini ikimiz de biliyoruz.”

Odama doğru dönünce elini tuttum. “Ne yapıyorsun?”

Kaşını kaldırıp omzunun üzerinden baktı. “Çamaşırlarını alıyorum.”

Az kalsın gülecektim. İçeri girip bir sepet dolusu kirli çamaşırımı alabileceğini sanıyordu. “Çamaşırlarımı neden alıyorsun?”

“Annenlere götürmen için,” dedi bu çok açık ve tamamen mantıklıymış gibi. “Bu gece oradayken o işi halledebilirsin, değil mi?”

“Christopher. Çamaşırlarımı almıyorsun.”

“Peki, kendin yap. Hepsini bir çantaya doldur, ben taşıyım.”

“Geciktirmek istemiyorum...”

Tekrar odama ilerlemeye başladı.

“İyi!” diye bağırıp yanından hızla geçerek kapının aralığından içeri süzıldüm. “Beş dakika içinde hazır olurum!”

Christopher ailemin yemek masasında yanımda oturuyordu. Ellerini kendine saklasa da dizi masanın altından bacağıma sürtünerek tatlı olarak yediğimiz *crème brûlée*’den kalanlara bakarken dudağımı ısırmama neden oluyordu.

“Kate,” dedi babam. “Bu hafta başladığın bir projen olduğunu söylemiştin değil mi? Gösterecek fotoğrafın var mı?”

Bea masanın karşısından gözlerini küstü. “Ben de sordum. Bu konuda çok ketum davranıyor.”

“Düzenlenmeden göstermekten hoşlanmıyorum,” diye açıkladım.

“Bütün gün düzenleme yaptın zaten,” dedi Christopher. “Haydi ama Katydid.”

Çocukluktaki sevgi hitabını kullandığını fark edince annemin ifadesi canlandı. Ağzından kaçırıldığını fark edince donup kaldım ama Christopher fark etmiş görünmüyordu. Belki de fark etmiş ama aldırmamıştı. Yalnızca kahvesini yudumluyor ve yerimden fırlayıp telefonumu almak için çantamı karıştırırken, sonra masaya dönüp proje fotoğraflarımı koyduğum klasörü açarken beni izliyordu.

Sandalyeme otururken eğilerek beni teninin tanıdık, baştan çıkarıcı kokusu ve sıcaklığıyla yıkadı. “Bu çok güzel,” dedi çektiğim fotoğrafı işaret ederek. “Kâr amacı gütmeyen bir kuruluştan...”

“Kızlar ve cinsiyeti olmayan çocuklar için.” Başımınla onayladım. Sonra telefonumu önce babama uzatıp masadaki herkese, “Hafta başında dahil olarak duygusal destek ve kendini ifade konusuna odaklanan, kâr amacı gütmeyen bu oluşum için fotoğraf çektim. Bunlar hikâye anlatma atölyeleri yapılırken çekildi,” dedim.

“Güzel, Katie-kuş,” dedi babam bana gülümseyerek gururla, sonra telefonu Bea’ya verdi. “Öyle yeteneklisin ki.”

“KitKat!” dedi Bea albümde gezinirken onun da görmesi için Jamie’ye doğru eğilerek. “Bunlar çok etkileyici.”

“Teşekkür ederim. İçime sindi. Bu gece düzenlemem ve benzer hale getirmem gereken yaklaşık elli tane daha var.”

“Bu gece yapmak zorunda mısın?” Christopher artık tam olarak bana dönmüştü, kolunu sandalyemin arkasına uzatırken kaşlarını endişeyle çattı. “Biraz ara verip gerisini yarın halletsen olmaz mı?”

“Eh, teoride çok güzel olurdu, onlara fotoğrafları Noel’den önce hazır edeceğimi söylememiş olsaydım. Ancak bu hafta Edgy Envelope’taki mesai saatlerim nedeniyle bu gece daha fazlasını yapmaya çalışmam gerekecek.”

Christopher parmak eklemlerini masada kimsenin göremeyeceği şekilde omzumun arkasına sürterken içini çekti. “Bu, kabul ettiğin teslim tarihinden daha erken.”

“Yeni yılda finansör arayışına geçtiklerinde ellerinde olmasını istediler. Biraz sıkıntılı olsa da hemen yapabilecekken onları bekletmek istemedim. Ayrıca şu anda uğraşmam gereken başka bir proje yok...”

“Yılın en yoğun döneminde Edgy Envelope’ta neredeyse tam zamanlı çalışmanın dışında,” dedi. “Bu çok fazla, Kate.”

Sesinin yoğunluğu karşısında babamın kaşları kalktı. Christopher bana odaklanmış, bu yüzden babamın şaşkın ifadesini kaçırmıştı. Annem anlam veremediğim bir gülümsemeyi kahve fincanının içine gizledi ve bir şey söylemedi. Bea’yla Jamie fark etmiş görünmüyordu, başları hâlâ fotoğraflarıma eğilmiş durumda konuşuyorlardı.

Telefonumu anneme uzatan Jamie bana bakarak, “Fotoğraflar nerede kullanılacak?” diye sordu.

“Potansiyel yatırımcılar için hazırladıkları yeni sunumlarında,” dedim ona.

Annem fotoğraflara göz atarken gülümsedi. “Muhteşemler, Kate. Seninle gurur duyuyorum.”

Boğazım tıkanı. “Teşekkürler anne.”

“Peki bu çalışma yurtdışındayken yaptıklarına yakın mı yoksa farklı mı?” diye sordu Jamie kolunu omzuna yaslanan ve cemesini gizlemeye çalışan Bea’ya atarken.

Kaşığımınla *crème brûlée*’mden geriye kalan yanık şekerli kenarı kazırken omzumu silktim. “Lojistik olarak burada işler daha kolay ama böyle bir iş... foto muhabirliği yaparken hep arzuladığım şeydi... hikâye anlatımı yoluyla aktivizm, modellerime duyulma şansı vermek, insanların durup dinlemesini sağlayacak daha güçlü görüntülerle seslerinin yükselmesini sağlamak.”

Bea yorgun bir tavırla Jamie’ye gülümsedi. “Küçük kardeşim çok esaslı.”

“Öyle,” dedi Jamie ona sevgiyle.

Christopher sessizdi. Ama ona doğru baktığımda beni o kadar dikkatle izliyordu ki kuru bir statik elektrik şoku yemiş gibi hissettim.

“Aslında bu kâr amacı gütmeyen kuruluş işini bana Christopher ayarladı,” dedim gözlerimi ondan ayırmakta zorlansam da herkese. “Yeni yılda beni bekleyen bir sürü projem var çünkü sosyal ağında benim hakkımda gevezelik etmeyi bırakmıyor.”

Dudaklarında bir sırıtiş belirdi, gözleri benimkilerdeydi. “Kullanmayacak olduktan sonra sosyal ağın ne faydası var? Ayrıca seni işe almalarını ben sağlamadım. Yalnızca web siteni paylaştım ve şirketin yeni profil fotoğraflarını çektiğini söyledim. Çalışmaların kendi kendini anlattı.”

“Yeni yıldan sonra o projeleri gerçekleştirmeyi düşünüyor musun?” diye sordu babam eğilip dirseklerini masaya dayayarak. “Yoksa her zamanki işin için tekrar yurtdışına gitmeyi mi planlıyorsun?”

Christopher birden boş yemek tabağıyla ilgilenmeye başladı, gözleri aşağıdaydı, ifadesi gergin ve okunmazdı.

Eve gelip makarna yaparken söylediklerini ve her şeyin değişmeye başladığı o geceyi anımsadım.

Senin için endişeleniyordum. Risk aldığın ve kendini tehlikeye attığın bu işi yapmandan nefret ediyordum.

Masanın altından elimi uzatıp yumruk yaptığı elini buldum.

“Yaptığım işi çok sevsem de,” dedim babama, “beni rüketti. Değişime hazırım. Arada seyahat etmeyi umuyorum. Ama evde daha çok vakit geçirmeyi planlıyorum.”

Bea masanın karşı tarafından bana gülümsedi. “25 Aralık’tan önce gitme de... Noel’de burada olmazsan Maureen Wilmot’un kafayı yiyip huysuzlanmasıyla uğraşmak zorunda kalacakları düşün.”

“Çok ayıp,” dedi annem bana dönmeden önce. Bana bakarken hevesini gizleyemiyordu. “Noel çok yaklaştı ve hâlâ gitmedin; kalacağını umuyordum.”

“Kalıyorum,” dedim hâlâ masanın altında gizlenen avcumu Christopher’ın parmaklarına doğru uzatırken. Yumruğunu açıp parmaklarımızı birbirinin içinden geçirdi. Christopher başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. “Ve yakın zamanda gitmeyi planlamıyorum.”

“Anne!” diye seslendim çamaşır ve kurutma makinelerinin durduğu giriş odasından.

“Evet, Kate!” diye yanıt verdi seslenerek.

“Çamaşır makinesinde bir sorun var.”

Kafasını içeri uzatan annem hayretle kaşlarını çattı. “Eyyvah. Gerçekten mi?”

Babam da kaşlarını çatarak arkasından başını uzattı. “Öyle mi? Daha bu sabah kullandım...”

“Bill,” dedi annem dönüp ona gülümserken tatlı bir tavırla. “Jamie’yle Bea’nın arkasından sokak kapısının düzgün kapanıp kapanmadığına bakar mısın? Tam kapanmadıysa Puck çekip açar, bu soğukta o zalim tüy yumağını aradığım bir gece yansı etkinliği daha yapacak havada değilim.”

Babam anneme gözlerini kırpıştırarak baktı. “Maureen, kapı...”

Annem, babamı yakasından tutup öyle aniden öptü ki babam şaşkınlıkla homurdandı. Ama sonra hissettiği tereddüt her neyse ellerini annemin beline koyup kendine çekince yok oldu.

“İy. Siz ikiniz.” Ürpererek elimle onları kovdum. “Gidin, bunu başka bir yerde yapın.”

Annem öpücükten uzaklaşıp bana Jules’unkine çok benzeyen bir gülümsemeyle baktı, ürktücüydü. “Aynısını seninle çamaşır makinesi için söyleyebilirim. Christopher’inkini dene.”

“Christopher’inkini mi? Anne, ben...”

“Affedersin Kate,” dedi annem bir kez daha öpmek için eğilen babama bakarak. “Babanla ben bir dakika içinde döneriz.”

“Bir dakika mı?” diye söylendi babam boğuk bir sesle. “O kadarcık mı?”

Annem onu kapı aralığından geriye, gözden kaybolana dek yürütürken güldü.

İç geçirip çamaşır makinesine döndüm. Puck giriş odasına süzülmüş, bacaklarımın etrafında dolanarak miyavlıyordu. Sırılsıklam giysilerimi çamaşır makinesinden çıkarıp getirdiğim fermuarlı çantaya doldurmaya başladım. “Biliyorum, Puck. İlgrenç. Ebeveynlerin böyle azgın davranmaması gerekiyor.”

Miyav, dedi.

“Eh, haklısın,” dedim çamaşır makinesinin yan tarafına yapışmış ıslak çamaşırları almak için uzanırken. “Onların azgınlığının varoluşumu hızlandırdığını biliyorum ama bu yirmi sekiz yıl önceydi ve bence orada bitmiş olmalıydı.”

Boğaz temizleme sesi sıçrayıp başımı çamaşır makinesine çarpmama neden oldu. İçimden küfrederek ayağa kalktım ve kalbimin gülünç bir hızla göğsümde çarptığını hissettim.

Christopher eşiğe yaslanmış, elleri cebinde beni izliyordu.

“Kulak kabartmak hoş bir şey değil,” dedim başımın arkasını ovuşturarak huysuz bir tavırla.

Eşiği geçip yaklaştı, elimi yavaşça çekti, başımın arkasını yokladı, ciddi bir hasar bulamayınca tatmin oldu.

“Maureen çamaşır makinesinin bozulduğunu söyledi.”

Omzumun üzerinden hain çamaşır makinesine bakarak iç çektim. “Belli olmuyor mu?”

Christopher konuşmadan çantaya yığılan sıırıslıklam giysilerimi inceliyordu. Bir şey düşünüyormuş gibiydi, kaşlarını çatmıştı. Sonra yanımdan geçip çamaşır çantamı alarak omuz askısından sırtına taktı. “Ben senin için yaparım.”

Ona bir bakış attım. “Benim çamaşırlarımı yıkamayacaksın. Ancak beni gecenin geri kalanında çamaşırlarımı yıkamam için evine davet edeceksen başka.”

Christopher’ın çenesi kasıldı. Çantayı tutarak bana baktı. “Kate...”

Annemin kitabından bir sayfa kullanıp parmak ucumda yükseldim ve onu öperek susturdum. Geri çekildiğimde soluğu kesilmişti.

“Bunu da bütün ciddi meselelerde yaptığımız gibi halledelim, Petruchio.” Arkamdaki kapı koluna uzandım, sonra çevirdim. “Yarış.”

Ben merdivenden koşarak inip bahçede hızla ilerlerken Christopher şiddetle küfrediyordu. Omzumun üzerinden bakıp sıırıslıklam çamaşırlarla ağırlaşmış çantayı taşıırken ne kadar hızlı hareket ettiğini görünce şoke oldum.

Basamakları ikişer ikişer çıkarak arka verandasına atlayıp kapısının önünde durdum. Kapının kolunda yarımay şeklinde yerleştirilmiş rakamlar bulunan şifreli bir kilit vardı.

“Kate!” diye bağırdı Christopher merdivene ulaşip basamakları hızla çıkarken.

Nedenini bilmiyordum. Kadere meydan m okumak için mi yapmıştım, yoksa gerçek olmasını umduğum için mi bilmiyordum ama doğum günümü girdim.

Kapının kilidi açıldı.

Ağzım açık kaldı ve omzumun üzerinden baktım.

“Lanet olsun,” diye söylendi beni içeri itip kapıyı arkasından çarparken.

Eşit derecede şaşıırıp etkilenererek güldüm. “Kilit şifren neden benim doğum günüm?”

Çamaşırlarımı ıslak bir sesle omzundan yere indirip elini saçlarının arasından geçirdi. Cevap vermedi.

“Christopher,” diye üsteledim kalbim en yakından korunan, en derinlere gömülmüş hayalimle, dünyayı sarsan bir umutla hızla çarparken. “Doğum günüm neden senin kilit şifren?”

Bana öyle sert ve çıplak bir ifadeyle baktı ki soluğum ciğerlerimde tılandı.

Ona doğru bir adım atarken boğazım düğümlendi. “Söylesene,” dedim fısıldayarak.

“Ne söyleyeyim?” dedi ters ters.

Yanıma gelip beni belimden tuttu ve zamanın donduğu mutfağın yirmi yıldır değişmeyen tezgâhının üstüne kaldırdı.

Buraya küçük bir kız olarak son geldiğimden beri evinin neden değişmediğini merak etsem de çevreme odaklanmıyordum. Dikkatim soluk soluğa bana bakan Christopher'daydı.

"Sana ne söyleyeyim Kate, hı?" Kalçamı kavrayıp beni kendine çekerken sesi karanlık ve keskindi. "Doğum gününün kilit şifrem olduğunu, berbat dikilmiş mendilini işyerimde günlüğümün içinde sakladığımı, paylaştığın her fotoğrafı arşivlediğimi, sarılmak için kedinin evime çektiğimi, sırf sevdiğin yiyecekleri görmek için sonbaharda fırına kadar yürüdüğümü, annenin se-rasında oturup en sevdiğin çiçeklerin kokusunu içime çektiğimi çünkü dokunduğun her şeyin, hatıranla renklenmiş her şeyin kutsal bir emanet gibi olduğunu ve benim de senin müridin olduğumu mu?"

"Sen eve dönüp burada kaldığından beri kahrolası aklımı yitirdiğimi çünkü uzun zamandır kendime söylediğim yalana inanmadığımı ve çiçeklere o notu bu yüzden yazdığımı mı söyleyeyim? Sana bunun itirafım olduğunu... sana yakın olmak için yaptığım üzücü hamlenin, ilgisizliğindense nefretine razı olmanın daha iyi olacağı yanılgısına düştüğümü mü söyleyeyim? Ne kadar bok ettiğimi fark ettiğimde bana gözlerinde yanan nefretten başka bir ifadeyle bakman için çok geç kalmadığımı umduğumu mu?"

"Seni çok uzun zamandır *özlediğimi* ve *arzuladığımı* mı söyleyeyim, Katerina Elizabeth Wilmot, o sözcükleri senin tanımladığını ve içimdeki beni sana çeken şeyi kırmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı ama yeterince güçlü olmadığımı mı söyleyeyim?"

Bacaklarımın arasına adım attı, elleri saçlarıma dalarak ağzıma çok nazik bir öpücük kondurdu ve yavaş, titrek bir soluk aldı. "Artık bunu yapamam. Kendimi senden mahrum etmek

akıntıyla savaşmak gibiydi. Daha fazla savaşırsam boğulacağım. Ben seninim,” dedi kilisede fısıldanan bir dua gibi saygılı ve alçak bir sesle. “Beni istediğin sürece.”

Hızlı akan sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. “Christopher,” diye fısıldarken sesim kesik ve boğuk çıktı.

“Çok üzgünüm,” diye mırıldandı gözyaşlarının ıslattığı yanaklarımı öperken. “Neden olduğum her bir gözyaşı için, seni kollarıma çekmek yerine ittiğim her sefer için özür dilerim. Yalnızca seni korumak istemiştim.”

“Neden?” diye sordum gömleğini kavrayıp onu bacaklarımın arasına çekerek ayak bileklerimi bacaklarının arkasına dolarken yalvarır gibi. Hiçbir yere kaçamazdı.

“Kendimden,” diye itiraf etti. “Berbat bir durumdayım Kate.” Yeni bir gözyaşı izini parmağıyla sildi. “Etrafına bak Evim onlarca yıldır ölü olan insanları anma köşesi gibi. Tamir edilemeyecek kadar bozulmayan hiçbir şeyi değiştirmedim. Başka birinin, tamircilerin, boyacıların, peyzajcılarının elini sürmesini kaldıramıyorum. Bu şehirden hiç ayrılmadım çünkü dünyanın çok büyük ve acımasız olduğu düşüncesi beni öyle kötü bir panik atağa sürükledi ki ilk seferinde öleceğimi sandım. Ne yapmam gerekiyordu? Şöyle mi deseydim, *Hey, Kate, bütün dünya ayaklarının altında ama benim gibi boktan biri için onu bu küçük alana sığdırabilir misin?*”

“Kes şunu,” dedim sertçe. “Sen boktan biri değilsin. Benim kaybettiğimi düşünemeyeceğim bir şeyi kaybettin, Christopher. Birçoğumuzun şansı sayesinde görmezden gelebildiği, hayatın ne kadar kırılgan olabileceği gerçeğiyle yaşıyorsun.” Mutfığa baktım, gözyaşlarımdan arasından gülümsedim, bu yerdeki neşeli sesler ve kokularla dolu anıları hatırladım. Gür ve detone sesiyle İtalyanca şarkı söyleyerek ocakta yemek pişiren Gio. Tonu sü-

rekli değişen melodiye bir şekilde uyum sağlayıp ona eşlik ederken masanın etrafında mutlulukla dans ederek yan odada sofrayı kuran Nora.

“En çok sevdiğin ve *değer verdiğin* insanlardan kalanlara tutundun,” diye fısıldadım. Onu kendime çekip yüzünü kavrayarak gözlerine baktım. “Bana da doğru olduğunu düşündüğün şekilde davrandın...” Sesimde kaçırmış olduklarımızın, aslında sahip olabileceğimiz şeylerin üzüntüsü, onun olması gerektiği gibi, benim de ihtiyaç duyduğum şekilde yaşamam için yapılması gerektiğine inandığı bu saçma fedakârlığın ortaya çıkmasıyla bu kadar yıllık perişanlığın anlam kazanmasının rahatlamasına karışmıştı. “Tam olarak yanlış olmasına rağmen sen yalnızca yapman gerektiğine inandığın şeyi yapıyordun.”

“Yanlış mıydı?” diye sordu ellerini kalçama yerleştirip bu onu rahatlatıyormuş, hâlâ burada olduğumu hatırlamasına yardımcı oluyormuş gibi usulca aşağı yukarı gezdirirken.

“Çok yanlıştı,” dedim ona yeni gözyaşlarıyla. “Christopher, beni fena halde hafife almışsın. Geçen ayı tanımakla geçirdiğim adamı yıllar önce tanımış olsam neler yaşayabilirdik...” Başımı sallayıp başparmağımı yanağında gezdirdim. “Senin olabileceğimi bildiğim andan itibaren bana sahip olurdun.”

İçindeki acılı hava boşaldı.

“Eve döndüğün gün,” diye fısıldadım, “kollarında kutularla tekrar buraya taşındığın zaman seni verandada gördüğümde...” Gergince yutkunup elini kalbimin üzerine koydum. “Seni gördüğümde fırtına yaklaşıyordu ve o... elektrik tenimi çıtırdattı. Kendime bunun havadan kaynaklandığını, gökyüzünden gelecek şeyin işareti olduğunu söyledim. Ama sen oradaydın, ciddi ve güçlü görünüyordun. Son gördüğümde çok farklı ama bir o kadar da... tanıdık. Bütün çocukluğu boyunca görmezden

geldiğin küçük kıزدan farklı hissettim, sanki ikimiz... eşitmişiz, sanki durum farklı olabilirmiş gibi. Farklı olmasını *istediğimi* fark ettim,” dedim boynundan tutup başım aşağıya çekerek dudaklarına yavaş, yumuşak bir öpücük kondururken.

“Tanıdık bir şeye sokulmak istedim,” diye fısıldadım ağzına doğru. “Sesinin tınısına. İçten kahkahana. Omzunda gerilen tişörte ve saçlarının ucundaki bukleye.” Göğüslerimi yoğuruyor, bacağıma, kalçamı kavırıyor, bedenlerimiz buluşana ve göğüslerimiz havasız kalana dek kendine çekiyordu. “Ve yeni olan her şeyi, henüz bilmediğim her parçanı öğrenmek istedim.”

Tek kelime etmeden beni kendine çekti, başımı tuttu, beni tutkuyla, yavaşça öptü. Ve bir an için dünya bundan ibaret oldu... Hüzünlü, güzel, acı-tatlı anılarla dolu, köşelerinden so olarak geleceğe yer açan bir mutfakta birbirine sarılmış ikimizden.

Kollarımı boynuna dolayıp çenesini, boynunu öptüm. “Sana ihtiyacım var.”

Elleri belimin altına yerleşerek beni kucağında salladı. “Benim de sana ihtiyacım var.”

Christopher bacaklarımı beline dolayıp bizi yavaşça mutfaktan çıkararak ikinci kata çıkan merdivenin olduğu fuayeye götürdü.

Burnumu burnuna sürtüp Christopher’ın söylediklerinin doğruluğunu içime çekerek etrafıma bakacak kadar geri çekildim.

Hiçbir şey değişmemişti.

Aile odası tıpkı hatırladığım gibiydi, alçak duvarla ayrılan, annesinin piyano öğrettiği müzik odasıyla masası ve küçükken oturduğum sandalyeleriyle yemek odası da hiç değişmemişti.

Kalbim burkuldu. Artık neden kimsenin burayı görmesini istemediğini anlamıştım. Çünkü gösterişli, umursamaz, *bunun* en şık modeline, *şunun* en son çıkanına sahip bu adam, kalbi

otuz beş yıl önce annesiyle babası tarafından inşa edilmiş ve onların kalıcı varlıklarıyla, anılarıyla dolu bir evde yaşıyordu. Dünyanın gördüğü adam burada yaşamıyordu. Beni kucaklayan, kalbini açan adam burada yaşıyor, anıların arasında geziniyor, ilerliyor, kaybettikleriyle yaşıyor, koruyabildiklerinin kıymetini biliyordu.

Fuayedede yavaşlayıp dururken gözlerini üzerimde hissettim.

“Hatırladığım kadar güzel,” dedim ona.

Gözlerimiz buluştuğunda bana kıpırdamadan baktı. “Değiştirmem gerektiğini biliyorum.”

“Hayır, yapma. Tabii istemediğin sürece.” Elimi kalbinin üzerine koyarak onu yatıştırdım. “Burayı olduğu gibi seviyorum.”

“Öyle mi?”

Başımı sallayıp kollarımı tekrar boynuna doladım ve kendimi daha da yakınma çektim. “Eski şeyleri severim. Taşıdıkları onlara dokunan, onları seven, onlarla yaşayan insanlara ait anıları. Ama buraya birini davet etmekten neden çekindiğini anlayabiliyorum. Seni... benim gibi tanımamışlarsa.”

Beni kollarına çekip sımsıkı sarıldı, başını başımın üstüne koydu. Koridorda kollarımız birbirimize dolanmış, sessiz, hareketsiz, öylece durduk. “Bunu söylediğin için teşekkür ederim, Kate,” dedi boğuk bir sesle saçlarımın arasından usulca.

Boğazıma bir yumru oturdu. Onu kollarımla iyice sıktım. “Bana bu fırsatı tanıdığın için teşekkür ederim.”

Göğsüne burnumu sokup kalbinin düzenli *güm-güm, güm-güm* seslerini dinlerken derinden ve memnuniyetle içini çekti. Christopher başını dudaklarımız buluşacak şekilde eğdi. Ben ona sıkıca tutunurken merdivenden sessizce öpüşerek çıktık.

“Peki,” dedim ona. Yatak odasına doğru dönünce birden yük treni çarpmış gibi oldum. Gerginlik sistemimi sarstı. O kadar

tecrübeliydi ki. Ben de hiç değildim. Bu yatakta kaç kadın olmuştı? Hayal bile edemeyeceğim kaç çılgın, erotik şey yaşamıştı?

“Peki,” dedi beni yavaşça tatlı tatlı öperken.

“Burası senin...”

Elektrik düğmesine basıp bana komik bir bakış attı.

“Uyuduğum yer mi?”

“Burada hiç,” -başımı yatağa doğru salladım- “anladın işte, burada yaptın mı...”

Christopher yatağa gitmek üzereyken aniden durdu. “Katerina, *hayır*.” Yürümeye devam ederek bizi yatağa götürüp oturdu, beni dizlerimin üstünde kucağına yerleşene kadar tuttu. “Beni dinle.”

“Dinliyorum.”

İçini çekerek ellerini sırtımda gezdirdi. “Buraya gelmedi. Birlikte olduğum kadınlar. Sen yatağымda olacak ilk ve tek kadınsın, öncekiler...” Çenesini sıktı, sonra derin bir iç çekti. “Zevkliydi, ne olursa olsun bunu inkâr edemem. Her zaman karşılıklı ve fikir birliğine dayalıydı. Zaman geçirmek içindi, hafif ve geçici olsa da seni isterken ve kendime sana sahip olamayacağımı söylerken beni rahatlattı ama Kate, bu, burada seninle, benim yatağымda, bu benim için yeni.”

Belki bu konuda onun da bir bakıma benim kadar deneyimsiz olduğunu kabul etmesindendi ama beni gözlerine bakarak gerçeği söyleyecek kadar cesur kılınıştı.

“Bu duymak iyi geldi.” Ensesindeki saçlarla oynarken istediğim sözcükleri aradım. “Çünkü... benim için de yeni. Çünkü ben... bunu... daha önce... yapmadım.”

Kaşları çatıldı. “Neyi yapmadın?”

Ona bakarak keşke bu kadar savunmasız, bu kadar ağır, bu kadar çıplak hissettirmeseydi diye düşündüm.

Ancak belki onu anlamayı, beni anlamasına *-her şeyimle-* izin vermeyi düşündüğümde hissettiğim bu ağırlığı, bu çıplaklığı sevebilirdim.

Zorlandığımı hissederek başını eğdi, yüzümü arıladı, başparmağıyla yanağımı okşadı. “Ne var tatlım?”

“Kimseye bizim dokunduğumuz gibi dokunmadım,” dedim ona. “Öpüştüğümüz gibi öpüşmedim. Senden önce, paintball’dan sonra yaptığımıza benzer bir şey, son birkaç haftadır yaptıklarımıza benzer bir şey yapmamıştım.”

Gözleri büyüdü. “Kate. Yoksa sen bana...”

“Ben deneyimsizim,” dedim sonunda. “Yarı cinsellik ve tek gecelik ilişkiler pek tarzım değil ve iş için sürekli seyahat etmek uzun vadeli, duygusal temelli fiziksel yakınlığa uygun değil. Nasıl hissettirdiğini anlamadan önce bazı şeyler denedim ama her zaman oldukça başlarındayken durdurdum. Sana kadar... hiç doğru gelmemişti.”

Ağzı açık kalarak bana baktı, sonra ağzı çenesi sarsılacak kadar şiddetle kapandı. Christopher’ın biraz bozulmuş olabileceğini düşündüm. “Kate. Paintball’dan sonra... seni omzuma atıp bir hayvan gibi banyo duvarına çarpım.”

“Teknik olarak tuvalet *kapısıydı*.”

“Mutfakta iç çamaşırını yırttım,” diye inledi ellerini göz yuvalarına bastırarak.

“Zaten yıpranmıştı.”

“Katerina,” diye uyardı. Elleri yüzünden düştü ve gözleri karanlık, sıkıntılı bir bakışla benimkilerle buluştu. “Keşke bilseydim.”

“Senden saklamaya çalışmıyordum. Bu kadar uzun zaman sonra, onca hüsrandan ve birçok insan tarafından yanlış anlaşıldıktan sonra seninle olmanın ve bunun *doğru* gelmesinin ne kadar inanılmaz olduğunu, ne kadar iyi hissettirdiğini anlata-

mam.” Yutkunarak boğazımdaki yumrudan kurtuldum. “O gece paintball’dan sonra... oluverdi. Mutfakta da aynı şekilde. O zamandan beri her an çok doğru geliyor. Keşke her şeyi daha önce anlatmanın bir yolunu bulabilseydim ama sen de ben de zor insanlarız, Christopher. İşleri kolay yoldan yapmıyoruz, kestirme yolu seçmiyoruz. Artık buradayım ve söylüyorum. Lütfen bunu bana karşı kullanma.”

Yutkundu, eli çenemi kavradı. “Asla yapmam Kate. Sadece... seni incitebilirdim, üzebilirdim...”

“Ama yapmadın,” diye hatırlattım yanağımı avcuna sürterek. “Sen sordun, ben yanıtladım, sen dinledin. Kusursuzdu. Şimdi her şeyin bir daha mükemmel olmayacağından korkuyorum çünkü aramızda *bu* var.”

“Canım.” Bana öylesine mutlak bir şefkatle, öylesine çıplak bir özlemle bakıyordu ki. “Artık aramıza hiçbir şey giremez. Yalnızca sen ve ben varız.” Dudakları fısıltı yumuşaklığında yanağımı okşadı. “Önemli olan tek şey bu.”

Ona giyinik olmama rağmen çıplakmış, sıkıca tutulmama rağmen serbest düşüşe geçmiş gibi baktım. “Söz mü?”

Serçeparmağını kaldırdı. Ben de benimkini kaldırıp onunki- ne geçirdim. Ve aynı çocukluk ritüelimizdeki gibi o kendi başparmağını öperken ben de benimkini öptüm. Başparmaklarımız şefkatli, güven dolu bir öpücük gibi yumuşak ve yavaşça birbirine değerken dudakları da benimkiyle buluştu. “Söz,” diye fısıldadı.

Ayrıldığımızda gözleri benimkileri araştırıyordu. Tatlı bir gülümseme dudağını kaldırmıştı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Gülümsemesi arttı. “O gece, paintball’dan sonraki, birinin sana yaşattığı ilk orgazm mıydı? İlk...”

“İy!” Omzuna vurup eğilerek beni daha sert öperken onu güldürdüm. “‘İlk’lerin ‘özellği’, bekâret kavramı, ataerkil düşünce yapılarıdır, Christopher Petruchio. Öncelikle *bana* bir şey yaşatmıyorsun, bana sahip olmuyorsun. Ben senin malın değilim.”

“Haklısın,” dedi ve beni kollarında daha da yukarı kaldırıp yatağa doğru döndürerek altında sıkışıp kalmama neden oldu.

“Beni çörek poşeti gibi oradan oraya savuruyorsun.”

“Neyse ki hiçbir zaman yatağıma çörek fırlatmadım ya da çöreklerle karşı senin için düşlediğim türden fantezilerim olmadı.”

İstemedenden gülümsedim. “Lütfen. Abartma.”

Yüzümdeki ince saçları çekerken ifadesi ciddileşti. “Geçmişinden duyduğum tatmin, düşündüğün gibi değil Kate.”

“Öyle mi?” Kaşımı kaldırdım.

“Evet,” dedi boynuma sıcak, ıslak bir öpücük kondururken. “Dışarıda en kötü ihtimalle bencil, en iyi ihtimalle vasat birçok âşık bulunduğunun ve senin, Katerina Wilmot’un en iyisi dışında bir şeyi hak etmediğinin derinden farkındayım. Bu yüzden bu kadar memnunum. Çünkü pek çok konuda tartışılabilir biri olabilirim ama bencil, vasat bir âşık olmak onlardan biri değil.”

Engin deneyiminin yeniden hatırlatılması kurbaç gibi geldi. Kollarında sindim. “Belki bu berbat bir fikirdir.”

Üzerimde donup kaldı. “Neden?”

“*Ben* ne yaptığımı bilmiyorum.”

“Bana her dokunuşun aksini gösteriyor,” diye mırıldandı elini tişörtümün üzerinden geçirip yukarı çekerken.

“Gerçekten mi?” diye sordum eli çıplak tenimde gezinip parmakları taytımın bel kısmının altına kayarken dudakımı ısırarak.

“Tanrım, evet. İyi bir âşık olmayı öğrenmek için bir düzine partnere ihtiyaç yok Kate,” dedi sertçe. “Yalnızca dinlemek,

öğrenmek, güvenmek, konuşmak ve denemek gerekiyor. Sen bunların hepsini yaptın. Benim için inanılmaz bir âşık oldun.”

Hızla sıcaklayıp kızardım. “Bunu öylesine söylemiyorsun değil mi?”

“Hayır.” Elini kaburgalarımaya kaydırды, eklemleri göğsümün kenarını sıyırdı. “Söylemiyorum.”

Ben ona bakarken Christopher gözlerimi inceliyordu. Bedenim endişeden gergindi, zihnimde onunlayken bu durumu nasıl batırabileceğime dair sayısız olumsuz fantezi dönüyordu.

Yavaşça dirseğinin üzerinde doğruldu, sonra bakışları yanımdan banyosu olduğunu fark ettiğim tarafa kaydı, koyu renk fayanslar gece lambasının zayıf parıltısında göz kırpyordu. Büyük bir küvetin hatlarını seçtim. Kenarına dizilmiş, yanmayan küçük mumların silueti vardı.

“Banyo yapmayı sever misin?” diye sordu.

Ona baktım, kalbim hızla attı. Banyo kulağa cennet gibi geliyordu. Düzenleme işine o kadar yoğun odaklanmışım ki ailemin evine ve pazar yemeğine çılgınca geç kaldığımı fark ettiğimde duş alacak vaktim kalmamıştı. Köpüklü suya dalma, saçlarımı yıkama, uzuvlarım gevşeyip ağırlaşana kadar rahatlatma fikri kulağa mükemmel geliyordu. “Banyo yapmaya bayılırım.”

“O halde senin için küveti dolduracağım. İstersen rahatlatman için bir kadeh şarap getiririm.”

“Banyo ve bir kadeh şarap kulağa çok hoş geliyor,” dedim ona. Şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. “İyi.”

Başımı boyun girintisine koyduğumda gözlerim kapandı. “Özür dilerim,” diye fısıldadım. “O kadar gerginim ki. Bunu yavaşlatmamıza neden oluyorum.”

Geri çekilip yüzümü tutarak gözlerime baktı. “Bana bir daha bunu söylemeni istemiyorum Kate. İhtiyaç duyduğumuz hızda

ilerliyoruz. Yavaş veya hızlı diye bir şey yok. Bizim için doğru olan var.”

“Bu... senin için sorun değil mi? İhtiyaçların...”

“Benim sana ihtiyacım var. Sana nasıl sahip olabileceğsem.” Kuşkucu görünüyor olmalıydım çünkü, “Sana söyledim, son altı haftayı yapmadan geçirdim ve istediğin sürece böyle devam edeceğim,” dedi. Dikkatle bana baktı ve parmak eklemleriyle yanağımlı okşadı. “Geçen hafta test yaptırdım, haberin olsun. Sonuçlarım CYBE açısından negatifti.”

“Son kontrolümden beri partnerim olmadı,” dedim ona. “Ben de negatiftim.”

“Doğum kontrolü?” diye sordu. “Prezervatif kullanabiliriz.”

“Bu hafta aşı yaptırdım,” dedim ve benim de onun gibi ileriye dönük plan yaptığıma sevinerek gülümseyince yüzüm kızardı. “Üç ay için tamamım. Takvimimde sonraki dozumu ne zaman almam gerektiğine dair bir hatırlatıcı var.”

“Yine de prezervatif kullanabiliriz,” dedi usulca. “Sen nasıl istersen...”

Başımı iki yana salladım. “Ona ihtiyacım yok.”

Bana bakarken, elleri tenimi okşayarak sinirlerimi yatıştırırken aramızda sessizlik oldu. Sonra doğruldu ve kollarımız birbirimize dolanmış halde onunla birlikte ayakta duracağım şekilde kalktı.

“Şimdi ne olacak?” diye fısıldadım içimi heyecan kaplarken.

Şakağıma bir öpücük kondurup beni içine çekti. “Şimdi küveti doldurup sana bir bardak şarap koyacağım ve ne yapmanı istersen onu yapacağım.”

Güçlü bir kızarıklık yanaklarımı ısıttı. “Ya.”

Beni kollarında sallarken gülümsemesi yumuşak ve şefkatliydi. “Küvetin dolması biraz zaman alır. Ve şarap da alt katta. Ama artık son kısma geçebiliriz.”

“Sana... istediğim şeyi söylediğim kısıma mı? Peki ya senin isteklerin? Senin neye ihtiyacın var?”

Christopher bana baktı, gözleri benimkileri araştırdı. Başını eğip şakağımı, elmacık kemiğimi, kaşımı öptü. “İstediğim her şeye sahibim... Sen kollarımdasın ve tek isteğim... Yani, yalnızca sana iyi hissettirmek istiyorum. Bana nasıl istediğini, ne istediğini, her şeyi söyle.”

“Öp beni.” Sesimin bu kadar boğuk çıktığına inanamadım. Bu kadar dengesiz olmama da. “Şimdi. Lütfen.”

Gözleri parladı. Sonra ağzı benimkiyle buluştu, dilinin tatlı, kadife gibi sıcak darbeleri o kadar narin ve sevgi doluydu ki bir damla yaşın akmaması için gözlerimi kırpıştırmama neden oldu.

Ellerini nazikçe belimden sırtıma kaydırıp şefkatle okşadı. Ağzım açıldı, çaresiz, arzulu bir ses çıktı.

Dudaklarıma doğru gülümsedi. “Azgın seslerini seviyorum.”

“Kapa çeneni,” diye fısıldadım.

Onu da kendimle birlikte çekerek yatağa düşerken güldü. Eğilip beni öptüğünde saf bir mutlulukla iç çektim.

Aramızda çok az şey kolay olmuştu. Yine de bu rahatlık, benim kucaklanmaktan ve öpülmekten hoşlandığımı zaten biliyor olması, dilinin yavaşça ve arzuyla benimkini okşaması arzuyu içimde parlak daha da parlak bir alev gibi tutuşturuyordu.

Yavaşça uzaklaştı. Oldukça çocuksu bir hoşnutsuzluk sesi çıkardım.

Christopher gülümseyerek yumuşak ve tatlı bir öpücük daha verdi. “Artık şu banyoyu yapsak nasıl olur?”

OTUZ İKİ

Christopher

İki kadehe kırmızı şarap doldururken elim titriyordu. Kendime yalnızca birkaç damla koydum çünkü akşam yemeğinde içtiğim kadehten daha fazlasının şansımı zorlamak olmasından korkuyordum. Fazla alkol boynumun alt kısmındaki sancrı, göz yuvalarımdaki o tanıdık kazıma ağrısını tetikliyordu. Paintball'dan sonraki gece gitmek zorunda kalmamın anısı hâlâ tazeydi. Migrenin Kate'le geçireceğim bir geceyi daha mahvetmesini istemiyordum.

Planlarımı hiç umursamayan ya da mahvolmalarını istemememe aldırmayan beynime bu gece bana merhamet etmesi için içimden yalvardım.

Sonra ellerime sabit durmalarını söyleyerek şarap şişesini bıraktım. Yine de titriyorlardı. Çünkü bunu daha önce hiç yapmamıştım... Benim için çok şey ifade eden, iyi ve güvende hissettirmeyi çok istediğim biriyle hiç birlikte olmamıştım.

O Kate, diye anımsattım kendime girişteki aile fotoğraflarımızdan birinin önünde dururken. Yaz mevsiminin son sıcak günlerinde, ellerimizde maytaplarla yan yana poz veren aile-

lerimizin fotoğrafında önde duran, terlemiş, gülümseyen kız. Oradaki küçük, gülümseyen, kemikli dizli, çilli, kameraya gözlerini kısarak bakan kız. Ona bakıp kendi kendime gülümsedim.

O Kate. Burnundan ses çıkararak gülen ve barbekü kokusu alınca öğrenen Kate. Çaresiz hayvanları adaletsizlikten nefret ettiği kadar seven Kate. Beni hiç kimsenin yapamadığı şekilde tahrik eden, bana dokunan, damarıma basıp beni çıldırtan, beni son kezmiş gibi öpen ve dokunduğumda hiç bitmesin istiyormuş gibi ürperen Kate.

Merdivenden ikinci kata, yatak odama çıkarken bunu mantıra gibi tekrarlıyordum: *O Kate. O Kate. O Kate.*

Elimde şarap kadehleriyle manzarayı izlemek için durup odamın kapısına yaslandım. Kate yatağımın kenarına oturmuş, yakıtığım gazlı şöminenin dans eden alevlerine bakıyordu. Dalgın, soluk kesici görünüyor, alevlerin tenini altın rengine boyayan ışıyla yıkanan kızılımsı saçları parlak bronz gibi ışıldıyordu.

Mükemmel görünüyor. Evindeymiş gibi görünüyor.

Bana doğru bakınca gülümsedi ve kalbim bunun doğruluğuyla iç çekti.

“Yalancı,” dedi.

Kaşlarımı çatarak kapıdan uzaklaştım. “Neden söz ediyorsun?”

“Burada bazı şeyler *değişmiş*.” Yatağın şiltesine vurdu. “Yarış arabası yatağından kurtulmuşsun.”

Rahatlayarak gülümsedim ve Kate’e şarap kadehini uzattım. “Büyük boyunu almak istedim ama daha büyüğünü üretmiyorlarmış.”

Benim kadehimde ne kadar az şarap olduğunu sorgulamadan aldı. Ayağa kalkıp kadehini benimkine doğru eğdi. Ben de benimkini onunkine yaklaştırdım. Bardaklarımız öpüşürken usulca çınladı, dudaklarımıza götürüp içerken hâlâ uğulduyordu.

Kate keyifle iç çekti. “Bu iyi bir şarap. Aynı zamanda pahalı bir şarap, değil mi?”

“Öyle.”

Kadehinde döndürürken şarabın içine bakıyordu. “Bunu satın almamı sağlayacaksa belki parayı biraz seviyor olabilirim.”

İçimden bir kahkaha yükseldi, ona sarılıp kendime yaklaştırdım ve alnına bir öpücük kondurdum. “Parayla muduluk satın alamazsın. Ama sana gerçekten iyi bir yemekle şarap satın alabilir ve bu da ona oldukça yakın.”

“Bunun şerefine,” dedi şarabını tekrar yudumlarken, sonra başını omzuma yasladı. Banyoya bakınca birden donup kaldı. “Dur. Küvetin dolmasına göz kulak olmam gerekiyordu, değil mi?”

“Kahretsin.” Elimden bırakırken şarap bardağımı neredeyse düşürüyordum. Banyoya koştum.

“Affedersin!” diye seslendi arkamdan.

“Sorun değil,” diye seslendim musluğu kapamak için uzanırken omzumun üzerinden. “Çok az taşmış. Yerde fazla su yok. Yalnızca dikkatli ol...”

“Hayal kurmaya daldım,” dedi beni duymadığı belli olarak tuvalete koşarken, “ve tamamen aklımdan... *Ab!*”

Fayansa dökülen sudan ayağı kayan Kate yerde sürüklendi, sonra bana çarptı. Bir kolumu ona sarıp dengelemeye çalıştım, serbest kalan kolumu asılı bir havluya tutunmak için uzattım ama havlu askısı duvardan söküldü.

Ben sırtüstü, Kate de üzerimde olacak şekilde düşerken ona sarıldım. Gürültülü, ıslak bir sesle yere serildik.

Oda şaşırtıcı derecede sessizdi.

Uzun süren sessizliğin ardından Kate, “Çok özür dilerim,” diye fısıldadı.

“Sorun değil,” dedim hırıldayarak.

Başını onu korumak için yasladığım omzumdan kaldırıp kocaman açılmış gözlerle bana baktı. “Sesin neden böyle?”

“Nefes,” diyebildim tıkanarak, göğsümü işaret ettikten sonra bir parmağımı kaldırdım. “Yalnızca bir dakika lazım.”

Dudağını ısırdı. Yüzü giderek daha da kızarıyordu.

“Yemin ederim, Katerina,” dedim hırıltıyla. “Şu anda gülersen...”

O kadar yüksek bir kıkırdama çıktı ki fayanslarda yankılandı. “Affedersin!” diye ciyakladı göz kenarları yaşarırken. “Bütün bu olanlardan sonra kendimi tutamadım.” Yeni bir kıkırtılı kahkahayla iki büklüm olunca bütün nefesini verdi.

Soluğum kesildiği için ciğerlerimin bunu nasıl kaldırabileceğini bilmediğimden gülmemeye çalışırken omuzlarım titriyordu. Endişeme rağmen başım yeniden ıslak zemine düşerken boğuk, içten bir kahkaha attım.

“Christopher!” Yüzünü göğsüme gömdüğünde hâlâ gülüyordu. “Çok özür dilerim. Ben çok kötüyüm.”

“Şşt.” Ona tekrar sarılıp üzerime çektim ve çenesini ellerimin arasına alıp sıcak, tutkulu bir öpücük kondurdum. Yavaşça dudağını dişlerimin arasına aldım ve tepeden tırnağa keyifli, minik bir ürperti hissettim. “Sen *en iyisisin*.”

Kahkahaları sona erdi. Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu, elini yüzüme götürüp alnıma düşen saçlarımı çekti. “Bence sen de öylesin.”

Eğilip dudağını hafifçe ve usulca benimkine sürttü. “Burayı temizlememe izin ver,” dedi. “Sonra seni çağırayım, olur mu?”

“Yardım edebilirim...”

“Christopher.” Çenemi, boynumu öptü, eli göğsümden aşağı kaydı. Kalçam havaya kalktı, onu çok arzulayan yerime, nihayet

bana dokunmasını bekledim ama o istediğim yere çok az kala durdu. “Lütfen kendi pisliğimi temizlememe izin ver.”

Bu konuda biraz homurdanarak yanında dikkatle doğruldum ve kapıyı suratıma kapamadan önce beni banyodan dışarı itmesine izin verdim.

Birden kapı biraz aralandı ve güzel mavi-gri-yeşil bir göz bana kırpışarak baktı. “Ha, bu arada. Açıkça belirteyim, seni çağırdığımda lütfen,” -görebildiğim kadarıyla yanağında dans eden pembelikler vardı- “giyinik ol. Sanırım olayı başlatmak için aynı anda yalnızca birimizin çıplak olmasını kaldırabilirim.”

Kapı aralığından uzanıp bir öpücük çaldım. “Giyinik olunacak.”

Şimdi yatağın kenarına oturup ateşe bakma sırası bende idi.

“Hazırım!” diye seslendi.

Elektrik çarpmış gibi doğruldum. Boğazımı temizleyerek yataktan kalktım. “Geliyorum,” diye seslendim.

“Hah,” dedi. “Şimdiden mi?”

“Dikkat et, Wilmot,” dedim gülümseyerek kapıya uzanıp bir kez daha elimin sabit durmadığını fark ederek.

“Oo, Wilmot’landım. Bir de bana *Katerina* dediğinde çok sert geldiğini sanmıştım.”

Kapıyı açıp, “Katerina, sen daha sert bir şey görmedin...” dedim. Sesim kesildi.

Baloncuklardan oluşan bir dağ onu çevreliyor, vücudunun çoğunu gizliyordu ama tamamını değil. Çıplak ayak parmaklarının ucu. Kemikli dizleri. Omuzlarının çilli üst kısımları. Başının tepesinde toplanan bütün o saçlar, boynuna yapışan narin, ıslak teller.

Kızarmış, güzel yüzü endişeyle gerilmişti.

“Baksana,” dedi uzun kolunu sudan çıkarıp artık kurumuş parlak fayansları, kırık havlu askısının durduğu karşı köşedeki düzgün katlanmış nemli havlu yığınının işaret ederek heyecanla. “Ortalığı pisletebildiğim gibi temizleyebiliyorum da. Nasıl olmuş?”

Ona bakarken kapıyı arkamdan kapadım. “Hayal edemeyeceğim kadar güzel.”

Kaşlarını çattı. “Bu, düzenli bir banyoyu tanımlamanın tuhaf bir yolu.”

Küvetin kenarına yaslanıp şarabını yanına koydum. “Banyodan söz etmiyordum.”

Yanaklarında koyu gül pembesi lekeler oluştu. “Bu küvet,” dedi baloncuklara bakarak, “inanılmaz. Şimdi yerleş bakalım. Bu şeyin içinde olduğum sürece her şeyi affedebilirim, bunun gibi tuhaf derecede tatlı iltifatları bile.”

Gülümseyerek yanağına yapışan saçını çektim. “Aramızı düzeltmek için tek yapmam gerekenin seni omzuma atıp küvetime sokmak olduğunu mu söylüyorsun?”

Güldü. “Aynen! Ben de bana iyi davranman için tek *yapmam* gerekenin sarhoş olup içimi dökmek olduğunu bilmiyordum.”

Kalbim sıkıştı. “Yalnızca ‘iyi’ mi?”

“Yani...” Düşünceli bir ifade takındı. “Belki iyiden biraz fazla. Belki özenli. Ve beklenmedik derecede kibar. Ve düşünceli. Ve henüz kendim için ustalaşmadığım gerçek orgazmı sağlamak konusunda mükemmel.”

Gevezelik ediyordu. Bu da gergin olduğu anlamına geliyordu. Elimi elinin üzerine koyup parmak uçlarımla tenine damlayan su damlacıklarını takip ettim. O zaman onun da benim gibi titrediğini hissettim.

“Kate, tadım...”

“Ben iyiyim,” dedi avcunu çevirip elimi sertçe sıkarak “Yemin ederim.”

Suda öne kaydı, kollarım dizlerine sardı, daha önce yalnızca bir kez, evinde ona yaşattığım şeyin hemen karşılığını verdiği gece gördüğüm pürüzsüz, solgun sırtını açığa çıkardı. Bu kez aynı görünmüyordu. “Sırtımı yıkar mısın?” diye sordu. “Omzum hâlâ oraya ulaşamayacağım kadar tutuk.”

Elimi kürekkemiklerinin arasına koyup parmak uçlarımı omurlarında gezdirdim. “Evet,” dedim dokunuşumla ürpermesinin tadını çıkarırken.

Bir sünger alıp suya batırdım, sonra sırtında kaydırdım. Çenesini dizlerine dayayarak içini çekti. “Çok iyi geldi.”

“İyi.” Omuzlarını ovuşturdum, kırdığı omuzun üzerinden dikkatle geçtim. “Kate, hâlâ böyle tutuk olması normal mi? Fizik tedaviye ihtiyacın var mı?”

Başını hafifçe çevirerek bana profilini, dudaklarına batıracağı dişlerini gösterdi. “Olabilir.”

Eğilip omzunu öptüm. “Kendine daha iyi bakmalısın Katerina. Yoksa çok baskıcı olup bunu senin için ben yaparım.”

Dudağında bir gülümseme belirdi. “Kendime bakma konusunda biraz kötüyüm ama daha iyi olmaya çalışıyorum ve sen bana patronluk taslamaktan hoşlanıyor gibisin. Belki ortada buluşabiliriz.”

Doğrulmadan önce tenine doğru gülümsedim ve tekrar öptüm. “Anlaştık.”

Süngerle omzunun üzerinde duran elime uzandı ve dokunuşumu kolundan aşağıya, gizemli baloncuk denizine yönlendirdi. İçini çekip küvete yaslanarak şakağını kalçama dayarken ben de gösterdiği gibi kolunu ovdum. “Eve dönüşüme kadar kendimi ne kadar ihmal ettiğimi fark etmemiştim. İşe o kadar odaklan-

mıştım ki üzerinde delik olmayan giysiler ve düzenli beslenmek gibi şeyler gereksiz zaman kaybı gibi geliyordu.

“O işi seviyor ve yaptıklarımla gurur duyuyordum. Kameramı insanları dünyadaki yanlışlara uyandırmak, gördükten sonra artık görmezden gelmenin ve bir şey yapmamanın çok daha zor olduğunu fark etmelerini sağlayarak kayıtsızlıktan kurtarmak için kullanmayı her zaman isteyeceğim. Aynı zamanda o işin benden çok şey aldığını da kabul ediyorum. Vazgeçmeye ve kendime daha iyi bakmaya hazırım.”

Süngerini yeniden kolundan yukarı çıkarıp yavaşça memelerini gizleyen baloncukların üzerinden göğsünde gezdirirken boğazım düğümlendi. “Peki seninle başkalarının ilgilenmesine de izin verecek misin?”

“Herhangi birine izin vermem.” Duraksadı, sonra başını kaldırıp bana baktı. “Sanırım güvendiğim birkaç kişiyle başlayacağım. Benim için en çok önemi olanlarla.”

Sertçe yutkunarak gözlerine baktım.

“Senin gibi,” dedi bileğimden tutup beni kendine çekerek usulca. Öpücüğü serin ve hafifti. Bağışlanmak gibi bir duyguydu. Sanki aşk üzerime üflüyor, tenimden kemiklerime, göğsümde atan kalbime sızıyordu.

“Hayatımın kalanında tek bir şey yapacak olsam,” dedim, “bu seninle ilgilenmek olurdu Kate.”

Bana gözleri iri iri açılarak baktı. Yanaklarına şiddetli bir kızarıklık yayılıyordu.

Bunu söylediğime, bu kadar büyük bir itirafta bulunduğuma inanamıyordum. Üzerinden uzanıp süngerini kolundan aşağıya indirdim.

“İmparatorluğunun envanterini çıkarmak yerine bunu mu seçerdin?” dedi sesine hâkim olan gülümsemeyle.

Ona bakarken gözlerimi kıstım. “Öyle olacağını biliyorsun. Sen yoksan hiçbirinin önemi yok...” Başını eğerek bana uzattığı boynunu yıkadım. Eğilip oraya bir öpücük kondurdum ve onu içime çektim. “Paylaşmak için yanımda değilsen benim için bir anlamı olmaz.”

“Bu iyi bir cevap,” dedi içini çekerek.

“Biliyorum,” diye fısıldadım boynuna doğru.

Yüksek ve boğuk bir kahkaha attı. Sonra döndü, ıslak eli yanağımdayken ağzı benimkini buldu, aç ve sıcak diller birbirini okşadı, soluklar etrafta yankılandı. Elimini saçlarına daldırdım, onu arzulayarak, içime çekerek ona doğru eğildim.

Başını eğerek ağzını benimki için açılmaya ikna etmek için saçına dokundum. Öpüşmemiz derinleşirken topuzu çözölmeye başladı.

“Kate,” diye mırıldandım öpücüklerin arasında boğuk bir sesle. “Kuş yuvanı bozabilir miyim?”

Şaşırdı, sonra çekilip üzerime su sıçrattı. “Pislik!”

Güldüm, ben de ona su sıçrattım. “Sakin ol, Katydid. Kuş yuvanı seviyorum.”

“Bunu göstermenin tuhaf bir yolu,” diye homurdanıp bana arkasını döndü.

Eğilip boynuna bir öpücük daha kondurdum, burnumu saçlarının arasına gömerek onu içime çektim. “Aslında ona biraz takmış olabilirim.”

Bana döndü, burnu benimkine değdi. “Kuş yuvamı takıntı mı yaptın?”

“Tanrım, evet. Açık halini görmek istiyorum.”

Gözlerime baktı. Sonra ellerini saçına kaldırdı. Birden atılarak ellerine yapışıp onu durdurdum.

“Sen mi yapmak istiyorsun?” diye sordu.

Başımla onayladım.

Gülümsedi. “Yap o zaman. Açabilirsin.”

Ellerini indirdi. Tokasına uzandım, özenle açtım, onun yapacağına bildiğimden daha yavaş hareket ediyordum çünkü canını yakmamaya dikkat ediyordum. Sonunda toka elimde kaldı, saçlarından kurtulmuş halde. Onu küvetin kenarına koydum. Yavaş daireler çizerek soluğumu kesen kestane rengi bir şelale gibi sırtına dökülen saçlarını açtım.

Banyo suyuna giren saçları o kadar uzundu ki kalçasına kadar geliyordu. Ona baktım, ellerimi ıslanan ipeksi iplikler boyunca kaydırdım.

“Çok sessizsin,” dedi.

Ellerimi omuzlarına, kollarından aşağıya dökülen, suda yüzen saç dalgalarına uzattım. “Ben...” Sertçe yutkundum. “Bir süredir bunu yapmayı istiyor olabilirim.”

Gülümserken yanaklarında gamzeler oluştu. “Saçıma dokunmayı mı?”

Başımla onayladım.

Arkasına yaslanıp başını küvete daldırdı. Saçları da suya girdi, şafakta sallanan karanlık, çıplak ağaçlar gibi dans ediyordu.

“İstersen yıkayabilirsin,” dedi kabarcıkları göğsüne toplayarak. “Hatta biraz daha baloncuk şu anda harika olabilir.”

Biraz daha banyo köpüğü döküp suyu açtım, sonra küvetin kenarını dolduran şampuan ve saç kremi şişelerini karıştırdım.

Ben saçını sabunlarken Kate dizlerini oynatıp ayak parmaklarını küvetin kenarında kıpırdatarak kendi kendine mırıldanırken aramızda sessizlik oldu.

Saçını saç kreminden arındırırken bana bakarak, “Saçın nesi hoşuna gidiyor?” diye sordu.

“*Senin* saçın.”

“Peki, *benim* saçım da ne var? Neden kendin açmak istedin?”

“Her zaman toplu,” dedim tekrar durulamak için saçına su dökerken. “Sanki açılacağında bunu yapan kişi olma ayrıcalığına sahip olursam bu... özel bir şey olurdu.”

Büyülü bir gülümseme yüzünü ısıttı. “Demek Jules’un hepimize dayattığı tarihi aşk romanlarını *okumuşsun*.”

“Birkaç tanesini okumuş olabilirim,” diye itiraf ettim vücuduma bir arada kalmam için yalvarırken gözlerine bakarak. Bana eğilip parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, sonra şakağıma, yanağıma hafif bir öpücük kondurdu.

“Öp beni Kate.”

Yanağıma değen dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. “Öpüyorum.”

“Dudağımdan,” dedim burnumu ve çenemi öpüp giderek yaklaşırken boğuk bir sesle.

“Öp beni,” diye yalvardım.

Öptü, tatlı ağzı benimkini buldu. Yumuşak yudumları ve ısırıkları onu daha fazlası için kovalamama, hüsrarla homurdanırken dudaklarımın gülümsemesine neden oluyordu.

“Seni tahrik etmem hoşuna gidiyor,” dedi fısıldayarak.

Başımla onayladım. Ellerim saçlarından ve sırudan aşağıya kaydı. “Neredeyse bana istediğimi vermenden hoşlandığım kadar.”

Güldü. “Peki ne istiyorsun?”

Daha fazlasını, diyecektim neredeyse. Geçici bir dokunuş ve tattan çok daha fazlasını. Çünkü artık vücudunun yalnızca bazı kısımları ve parçalarıyla yetinemezdim. Her köşesini öğrenirken yatağımda yayılmış, ateşin ışığıyla yıkanmış olarak tamamını görmek istiyordum. Ama baskı altında hissetmesini istemiyordum. Güvende hissetmesini istiyordum. Ona bekleyebileceğimi göstermek istiyordum.

“Belki önce ben sana ne istediğimi söylemeliyim?” dedi usulca. Başımınla onayladım.

Gözleri benimkilerdeydi. Elleri omuzlarıma yerleşti. Yumuşak bir gülümseme dudaklarını kaldırdı. “Beni yatağına götürmeni istiyorum.”

Aman Tanrım. Vücudum ip gibi gergin, kopmanın bir dokunuş uzağındaydı. “Emin misin?”

Hızla başını salladı, yanaklarından yukarı bir kızarıklık yayıldı. “Eminim. Ben hazırım.”

Ayağa kalkıp büyük boy bir havlu alarak ona tutarken gözlerimi kaçırdım.

Küvetten çıktı, havlunun kenarına sokulurken kollarını kaldırdı. Sonra gülerek döndü ve dürüm gibi sarındı.

Kate karşımda duruyordu, çilli teninden sular akıyor, ıslak, uzun saçları beline iniyordu. Onun o mantıklı işi yapmasını, başka bir havluya uzanıp saçına sararak bana gülümserken kurulamasını izledim.

Seni seviyorum, diye düşündüm onu izlerken. Hayatımın kalanı boyunca her gün bunu istiyorum.

Kate beni transtan çıkardı, elini göğsüme koyup dizlerimin arkası kenarına değip yatağına devrilene kadar banyodan dışarı itti.

Ateşin ışığıyla yıkanarak bükük bacaklarımın arasında dururken havlunun içeri soktuğu köşesini çözüp yere düşmesine izin verdi.

Kalbim durdu. Neyse ki yalnızca bir an sürdü, ona bakarken kalbim hayata dönmeden önce yenilenmiş gibi daha sert, daha telaşlı attı. Omuz, kol, diz ve baldır bölgeleri çillerle kaplı parlak cildi. Pembe uçlu yumuşak, küçük göğüsler, hafifçe incelen bel, genişleyen kalça, dizleri kıpırdayan uzun bacaklar.

“Bir şey söyle,” dedi fısıldayarak.

Başımı iki yana salladım, ellerimi kalçasına koyup onu kendime çektim. Kalbine bir öpücük kondurup başımı yasladım. “Hiçbir sözcük sevimliliğinin hakkını veremez.”

Eli saçlarımın arasına yerleşip yavaşça okşadı. “Bu çok tatlı bir söz.”

“Doğru bir söz,” dedim ona.

“Acaba... sen de soyunabilir misin?” diye sordu biraz kararsızca. Geri çekilip ona baktım. “Şimdi mi?”

Parlak dişleri, belirgin gamzeleri ve ateşin aydınlatmış çilleriyle gülümsedi. “Evet. Şimdi.”

İçgüdüsel olarak tişörtümün yakasına uzandım ama saçlarının üzerinde duran ellerimin ona yaptığı gibi dokunarak beni durdurdu. “Ben yapabilir miyim?” diye sordu.

Ona bakarken içim sıcaklıkla doldu. “Evet.”

Kate yaklaşıp tişörtümün beline uzandı ve başımın üzerine kaldırdı. Elleri omuzlarımdan kollarıma iniyordu. “Sen çok... sağlamsın.”

Sessizce güldüm, sonra kemerime uzanıp açınca ve pantolonumun düğmelerini çözünce ayağa kalktım. “Sağlam mı?” diye sordum.

Başını salladı. “Sanki... bir keresinde Avustralya'daydım ve aniden rüzgâr çıktı, o kadar şiddetliydi ki beni dünyadan koparıp uzaya fırlatacağına yemin edebilirdim. Paniğe kapıldım, kollarımın kavrayabileceği en kalın, güçlü, en sağlam ağaca sarıldım ve rüzgâr dinene dek ona tutundum. Sen... osun.” Bana bakıp gülümsedi, elleri yavaşça saçlarımın arasında gezindi. “Fırtınadaki ağacım.”

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçirirken ellerim kalçasına gitti.

“Artık beni duygusallaştırmayı bırak.” Pantolonumu **çekti**rdi, ben de yardım ederek aşağı ittim, içinden **çık**tım ve **tekme**le-yerek uzaklaştırdım.

Elleri bokser külotuma yerleşip bel bandı boyunca gezindi. Yavaş ve düzenli bir soluk verdim.

Bana baktı, endişeli görünüyordu. “Sakıncası var mı?”

“Hiç yok.” Boynunu tutup masaj yaparak sakinleştirdim. Sonra külotumu indirdi, onunla birlikte o da **çömeli**yordu. Ayağa kalkıp benimkileri bulmadan önce gözleri başka bir yere takıldı. Boynundan yukarı şarap kırmızısı bir pembelik akıp yanaklarına doluştu.

“Şimdi ne olacak?” diye fısıldadı.

Gülümsedim, ellerimi kollarında gezdirerek güzelliğinin tadını çıkardım... Yumuşak, sıcak ve *buradaydı*. “Şimdi uzanıyoruz.”

Kate yatağa zıpladı ve denizyıldızı gibi düştü. Bu da beni güldürdü. Ben de peşinden yatağa çıktım, bana güzel ve biraz gergince gülümserken ona sarıldım. “Bana bakabilirsin,” dedim ona. “Dokunabilirsin. Nereye istersen.”

Gözleri vücudumda dans etti, sonra bana bakarken büyüdü, o kadar serttim ki aletim karnıma yapışmış durumdaydı.

Yavaşça yan tarafıma dönmeye başladım ama beni durdurup üzerinde tuttu. Sonra ellerini göğsüme koydu, dokunuşu göğüs uçlarımı takip ediyor, kaslarımı gevşetiyordu. “Christopher,” diye fısıldadı.

“Evet, Kate.” Sesim gergindi, ellerim yatak örtüsünde, onun iki yanında yumruk olmuştu. Dokunmak ve dokunulmak için hiç bu kadar ham, bu kadar aç, bu kadar istekli hissetmemiştim.

Parmak boğumlarını karnımdan aşağıya kaydırdı, dokunuşuyla kasların hareket etmesini hayranlıkla izliyordu. “Sen çok ama çok hoşsun,” diye fısıldadı.

“Sen de öyle,” dedim söz verdiğim gibi beni tanımasına izin vermek için kendimi hareketsiz kalmaya zorlayarak.

Parmak uçları kalça çizgimde, kasıklarımı saran kaslarda gezinirken soluğum sert ve düzensiz çıktı. Çekinerek avcıyla uyluğumu okşadı, sonra daha yukarı çıktı, penisimin ağırlığını avcunda test ederek parmaklarını etrafında bükü.

“Ne zaman birlikte olsak,” dedi, “bana nasıl dokunacağını biliyordun.”

“Nasıl olacağını bana sen söyledin,” dedim ona. “Gösterdin.”

Bana nazikçe dokunurken kaşlarında bir kıvrıklık belirerek başını salladı. Nasıl hissettiğimi, okşarken derisinin nasıl hareket ettiğini deneyimliyordu. “Sana nasıl dokunacağımı gösterebilir misin?” diye sordu usulca.

Üzerinden komodine uzanıp kayganlaştırmacıyı aldım. Sonra avcunu açıp içine biraz döktüm. Sessizce ciyaktı. “Bu çok eğlenceli,” dedi.

Bir kahkaha attım. “Üzerinde kullanıldığında daha da eğlenceli oluyor.” Arkama yaslanıp elini tuttum, penisimin dibine, aşağıya kaydurdım, sonra yukarı doğru okşadım, bileğini çevirip avcunun içindeki kayganlaştırmacıyı çevresinde gerdirdim sonra tekrar aşağı çektim. İçime bir sıcaklık yayıldı. Ayak parmaklarım battaniyeye doğru kıvrıldı.

Elini hareket ettirmemi büyülenmiş gibi izliyordu, sonra bıraktığımda bocaladı. “Neden?” Kaygıyla bana baktı. “Neden durdun?”

“Ne yapacağını biliyorsun,” dedim yaklaşıp bir bacağına benimkinin üzerine atarak beni tekrar okşarken normal soluk almaya çalışarak gergince.

Gözlerim kapanmak istiyordu. Kalbim göğüs kafesimden çıkmak istiyordu. Bu şekilde dokunulmak hiç bu kadar inanılmaz hissettirmemişti.

“Böyle iyi mi?” diye sordu.

Hızla başımı salladım, ensesinden tutup onu yaklaştırdım. “Ben de bana dokunulurken öpülmeyi severim.”

Beni hevesle, ağzı açık olarak öptü, dokunuşu dengesiz ve kararsızdı ama engel olamadığım içten, sert soluk sesleri çıkarmaya başlamam, onu kendimle ezerek penisimi giderek daha hızlı, daha da hızlı okşaması için kalçamı hareket ettirmemle güven kazandı. İşaretimi alıp daha hızlı hareket etti ve tutuşunu sertleştirdi. “Evet, işte bu,” dedim ona. “Bu mükemmel, tatlım. Çok iyi. Aynen böyle.”

Boynumun kıvrımına doğru gülümsedi ve oraya ıslak, uzun bir öpücük kondurdu.

İnleyip devam etmesi için yalvarırken bedenim kasıldı, beni daha hızlı okşayıp boynumu, göğsümü yumuşak, ıslak öpücüklerle tahrik ederken soluğum keskin ve sıkıttı.

“Ben de seni öpmek istiyorum,” dedim, “sen bunu yaparken.”

“Beni öpüyorsun zaten.”

Güldüm. “Dudaklarından fazlasını.”

Soluk soluğa bir kahkaha attıktan sonra kendini tekrar yatağa bırakıp üstüne çıkmama izin verdi, elim göğsünü kaldırıyor, avuçluyor, meme ucunu uyarıyordu. Kulağının altını, boyun çukurunu, kalbinin kaburgalarının altında uçtuğunu hissettiğim yeri öptüm.

Meme ucunu ağızma çektiğimde soluğu keşilerek tırnaklarını sırtıma geçirdi, penisimdeki tutuşu sıkılaştı, hızı arttı.

“Tanrım, Kate,” dedim diğer meme ucunu da emerek kalçamı ellerinin arasında hareket ettirirken soluk soluğa. “Yavaşlamazsan geleceğim.”

“Gel o zaman,” dedi ve beni boynumdan aşağısını öpecek kadar geri itti. Dişlerini meme ucumun hemen üzerinde göğsüme

saplayıp diliyle kovaladığında haykırdım ve bütün yoğunluğuyla elinin her tarafına hızla boşaldım.

“Devam et,” demeyi başarak elini hareket ettirmesi için yönlendirdim. “Öyle. Daha yumuşak. Benim sana yapığım gibi. Artık dayanamayacağımı söyleyene dek. Dokunulmak çok fazla gelene dek.” Elini yavaşlatarak durdurdum ve başımı boynuna yaslayıp sertçe soluk aldım. “Tanrım,” diye inledim.

“Vay canına,” diye fısıldadı. “Çok hızlı oldu.”

Bir kahkaha attım ve kendimi yatağa bırakıp yerde duran, banyoda kullandığı havluya uzandım. Kate benden alıp elini sil-di, beni de dikkatle temizledikten sonra yere fırlattı. Dik oturup bana baktı. Yumuşak dokunuşu bacağımda, kalçamda gezini-yordu.

“Buraya gel,” dedim, dirseğimin üzerinde doğrulup elimi uzatarak.

Kate hâlâ bana bakıyordu. Ateşin ışığı gözlerinde parlıyordu. Sonra emekleyerek üstüme çıkıp beni tekrar yatağa itti.

OTUZ ÜÇ

Kate

İlk kez bunu -çıplaklığı, teması, arzuyu- paylaşmak istediğim birini bulduğumda bir köprüden geçmiş, yüksek bir yere çıkmış, daha önce bilmediğim bir gücü keşfetmiş gibi hissedeceğimi düşünmüştüm.

Ama yatakta Christopher'ın üzerine çıkarken ateşin ışığının vücudunu öpüşünü ve gözlerini koyu sarı alevlere benzetişini gördüğümde, tenim onunkine değdiğinde ve ikimiz de sert, kesik soluklar verdiğimizde onunla alakası yoktu. Bir köprüden geçmiş gibi değil sanki her zaman içimde olan bir gerçeğin içinde kalmak konusunda sonunda kendimi güvende hissediyormuşum gibiydi. Yüksek bir yere tırmanmış gibi değil serbest düşüyormuşum gibiydi. Hızla esen rüzgârda güvenli bir iniş olacağı beklentisiyle tatlı ve yumuşak bir davetle beni derinliklerine çağırıyordu. Yeni bir güç keşfetmiş gibi değil, gücün kendisi çözülmüş, benimle altımdaki bu adamı doğduğumuz kadar çıplak ama sonsuz savunmasızlıkta bırakmış gibiydi... Masumlüğümüz kaybolmuş, gözlerimiz açılmış, hayatın verebileceği kayıp ve acının farkında, buna rağmen birbirine sarılmış olarak.

“Kate,” derken sesi sakın ve alçaktı. Eli sıcak ve sertti, saçlarını geriye atıp çenemi kavradı. “Buraya gel tadım. Sana dokunayım.”

Ona, vücudunun güzel iriliğine, yatağın iki tarafına açılmış kalın, ağır kollarına, biri tembelce bükülmüş, diğeriye kalın ve güçlü bir şekilde kenardan sarkan bacaklarına baktım. Kimseyi bu kadar çok istememiştim. Hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim.

Christopher bunu hissetmiş gibiydi çünkü dirseğimden tutarak beni de kendisiyle birlikte serin, yumuşak yastıkların üzerine düşene dek yavaşça yatakta çekti. Kolunu boynumun altına kaydırıp vücuduna yasladı. Diğer eli sakinleştirici daireler çizerek sırtımı okşuyordu. Onu görmek ve bu duygusal baş dönmesinin ortasında yönümü bulmak için başımı kaldırdım. Dudakları burnumun üstüne, sonra bir yanına ve diğer yanına sürtündü.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Uzun zamandır yapmak istediğim şeyi,” diye fısıldadı. “Çillerini öpüyorum.”

Yanaklarım ısındı. “Çillerimi beğeniyor musun?”

“Tıpkı kuş yuvanı ‘beğendiğim’ gibi... Onlara *beğeniyorum*.”

“Ya.” Elim beline yerleşip vücudunu keşfetmeye başladı... Yoğun kaslar, pürüzsüz, sıcak bir cilt, belinin kalçasına bağlandığı yerdeki o büyüleyici tüyler sanki ellerimin orada olması için tasarlanmış gibiydi. “Bu tüyler çok güzel,” dedim ona.

Christopher yanağıma gülümsedi, sonra aynı yeri öptü. “Teşekkür ederim.”

“Beden tüylerinin beni... azdırabileceğini sanmazdım ama öyle.”

Gülümsemesi arttı. “Senin nerenin beni ‘azdardığını’ bilmek ister misin?”

Hızla başımı sallayınca eli sırtımın aşağısına kaydı, parmak uçları omurgamın iki yanında, tam kalçamın üzerindeki gamzelerde gezindi.

“Bunlar,” dedi usulca. Ağzı çenemin üstünde, kulağımın altında, sesi karanlık ve kısıktı. “Evde benimle ödeşmek için tişörtünü çıkarıp çıplak sırtını gösterdiğinde...”

“En mantıklı anım sayılmaz.”

Tenime karşı sırtıp inledi. “Bir sırt ve iki popo gamzesi hiç bu kadar erotik olmamıştı. Ne kadar olduğunu tahmin edemezsin. O anı -sırtını, belini ve o gamzelerini- hayal ederek seni tatmin ettiğimi, adımı haykırmama sebep olduğumu düşünerek kaç kere boşaldığımı bilemezsin.”

Vücudum refleks olarak ona doğru hareket etti. Bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissettim. Ona dokunmak ve söyledikleri tatlı, şiddetli bir ağrıya neden olmuştu.

“Bunu öğrenmek hoşuma gitti,” dedim ona. “Bana söylemen hoşuma gidiyor.”

Parmak eklemine sertleşmiş meme ucuma sürtüp beni nazıkçe öptü. “Anlaşıyor.”

“Bana dokunmanı istiyorum.” Elini alıp bacaklarımın arasına götürdüm. “Lütfen.”

Christopher şefkatle bacaklarımı ayırıp arasını okşarken bana baktı. “Ben de sana dokunmak istiyorum.”

Boğazıma takılan yüksek ve dizginlenemeyen ses karşısında soluğum kesildi ve dudağımı ısırdım. Beni izlerken o kadar nazık, o kadar dikkatliydi ki.

“Söyle bana Kate,” dedi usulca.

“Daha hızlı,” diye fısıldadım. “Daha sert.”

Uzanıp elini yönlendirdim ve ona kendim hakkında öğrendiklerimi, geçmişte uyarılmamı tetiklediğini fark ettiğim

yine de hiç öğrenmediğim şeyleri gösterdim. Çünkü bu kez, çıplaklığımı, ihtiyacımı bir başkasına gösterirken; onun yaptığı gibi buna değer vererek ve gözeterek dinlerken, ona gösterdiğim şeyi yaptığı için elim yana düşerek sessiz bir zevkle inlerken ve ben orada uzanıp kolunu, saçını, göğsünü tutmaktan başka bir şey yapmazken beni öpüp dağıtırken her şey farklıydı.

Beni öperken, bana dokunurken zevk, girdap gibi içimde do-laştı. Kollarımla bacaklarımdan kalbime döndü ve öpücüğüyle sızlanmama neden olan keskin, hızlı bir salınım la doruğa çıktı.

“Tanrım,” diye inledi ve beni de yanına çekip arkasına yaslandı. Yavaşça öptü, parmak boğumlarını yanağıma sürttü, ben de bacağımla onunkinin üzerine koydum. Vücudumun hem du-yarlı olduğunu hem de şimdiden daha fazlasına ihtiyaç duydu-ğunu hissettim.

Gözlerimiz buluştu. Onunkiler gergindi, ifadesi neredeyse acılıydı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Christopher ağzıma doğru içini çekip bacağım bacağının üze-rinde daha yukarı tırmanırken elim karnının üzerinden kalın ve sert ereksiyonuna doğru kavislenen o tüy çizgisinden aşağıya ka-yarken huzursuzca kıpırdandı. “Az kalsın sırf sana dokunduğum için gelecektim,” dedi. “Üstelik daha yeni boşaldım.”

“Bu iyi değil mi?”

Bana gülümseyerek baktı. “Biraz endişe verici. İlk olarak iki dakikada eline boşaldım. Şimdi de bu. *Bir noktada* cinsel bece-rimi sergilemem gerekiyor.”

Gözlerinin bana bakarken ısınmasından, elinin sırtımda sev-giyle daireler çizmesinden keyifli olduğunu anlayabiliyordum. Bunu yaparken şakalaşabilmemiz, yalnızca bakışma ve yoğun duygudan ibaret olmaması hoşuma gidiyordu. İçimi kaplayan

bütün o duyguların içinde boğulacakmış gibi olurken **kahkahalar** can simidi gibiydi.

“Cinsel becerin... başkalarıyla birlikte olurken öğrendiğin şeyler,” dedim kıskançlıkla mücadele ederek. “Yargılamak için söylemiyorum... yalnızca bunu asla isteyebileceğimi veya yapabileceğimi sanmıyorum. Anlayamıyorum.”

Başparmağı avcumda daireler çiziyordu. “Biliyorum. Bu yüzden bunu benimle yapmak istediğin için kendimi çok şanslı, çok... onurlandırılmış hissediyorum.”

Boğazıma tuhaf, küçük bir yumru oturdu. “Bütün deneyimlerinden sonra...”

“Kate,” dedi yalvarır gibi.

“... yalnızca beni isteyebilecek misin? Her zaman yeterli olacak mıyım?”

Gözleri benimkileri araştırırken o kadar dikkatliydi ki. Eğilip usulca öptü, burnunu burnuma sürttü. “Sana sahip olduğumda başka birini isteyeceğimi mi sanıyorsun? Gözlerin, dokunuşun, akıllı ağzın ve bana ne kadar yaşlandığımı hatırlatan o çılgın yarışların varken başkasına bakabilir, senden başkasını isteyebilir miyim?”

Dudağımlı ısırdım, titrediğini hissettim. “Ya.”

“Ya,” diye mırıldandı. Çenesinde bir kas seğirdi. Beni kendine yaklaştırmak gözleri koyulaştı. “Katerina Elizabeth sana, beni istediğin sürece seninim, demiştin ve bunda ciddiydim. Bana inandığını söyle. Bana güvendiğini söyle.”

Parmaklarını benimkilerin üzerinde dans ettirip gözlerime bakarken içime sıcaklık, özlem ve istek yayıldı. Ayak tabanımı baldırı boyunca kaydardım. Sert, yoğun kasları ve yumuşak, esnek tüylerini hissettim.

Aniden zihnimde Christopher'ın çarşafı buruşmuş olarak uyuduğu, güneş ışığının pürüzsüz cildinin ve büyük, sert

kaslarının manzarasını süpürdüğü, saçlarının kıvrıcık tutamlarını okşadığı bir görüntü belirdi. Yatakta dönüp gülümseyerek uyanırken, kuş yuvamla dalga geçip saçımdan uzun bir tutamı parmağına dolarken onu fotoğrafladığımı düşündüm. Bizi mutfakta hayal ettim. Sessiz, güneş ışığının ve toz zerreciklerinin havada dans ettiği adada otururken, üzerimde onun büyük, yumuşak tişörtlerinden biriyle bir fincan kahve içerken koyu renk gözlerinin benimkilerle buluştuğu anı kamerayla yakaladığımı.

Hayatının paylaşacağımız onca kahkahadan göz kenarlarındaki o silik çizgilerin derinleşeceği yılları gözlerimle, ellerimle, kameramla kaydetmek istiyordum. Onu bir planımız olmadan ve boynumda yalnızca bir Polaroid makineyle bir yerlere sürüklemek ve buradaki duvarları küçük mutluluk karelerine hapsedilmiş hatıra çelenkleriyle doldurmak istiyordum. Şimdi için onu istiyordum. Her zaman için istiyordum. O da beni istiyordu.

Beni istediğin sürece, demişti.

Bunun gerçekten *çok* uzun bir süre olmasını sağlamak için elimden geleni yapmayı planlıyordum.

“Sana inanıyorum,” derken sesim emin ve istikrarlıydı. “Sana güveniyorum.”

Memnuniyetle iç geçirdi ve beni üzerinde hareket ettirerek kucağına oturttu. Sıcak ve yavaş bir öpücükle dudağımdan öptü. Elleri vücudumda gezindi, sırtıma yerleşip sevgiyle sıkı. Onun üzerine kaydım ve sürtünerek bacaklarımin arasındaki ağrıyı hafiflettim.

Christopher bana bakarken soluğu kesildi.

“Olur mu?” diye sordum.

Kabaca güldü. “*Olur*, bu konuda hissettiklerimi anlatmak için son derece yetersiz bir sözcük.” Elleri belimde gezindi.

“Hatta sen...” Boğazını temizledi. *Kızarıyor* muydu? “Yatakta yyarım metre kadar yukarı çıksan hiç fena olmaz.”

Ona gözlerimi kırıştırdım, sonra hesabını yaptım. Ağzım açık kaldı. “Ama orası senin kafan.”

“Yüzüm,” dedi gülümseyerek. “Evet. Orada ne yapacağını biliyor musun?”

Tahmin etmek zor değildi. Yine de beni şiddetle kızarttı. “Evet... ve hayır.”

Christopher’ın kalçamdaki elleri nazikti, gülümsemesi yumuşaktı. “Denemek ister misin?”

Güvensizlik beni sarstı. Bu yüzden dürüstçe yanıtladım. “Bilmiyorum.”

“Sorun değil tatlım.” Elleri kalçamdan aşağı indi, sonra yavaşça masaj yaptı. “Bu şekilde kalabiliriz.”

Gözlerimi kapadım, ellerinin kalçamdan popoma ve uyluklarıma kadar muhteşem bir tur yaptığını hissettim, sonra tekrar yukarı çıktı ve ağzıyla dili beni tahrik edip tadıma bakarken bunu yapmanın, bedenimi orgazm olmaya ikna etmenin onun için nasıl bir his olabileceğini düşündüm. Bunu yaparken ona o kadar yakın olmanın. Saçına dokunmanın, seslerini içimde hissetmenin, onda bu kadar kaybolmuş gibi hissederken ama aynı zamanda bu kadar kontrole sahip olmanın.

Ve birden inanılmaz derecede uyarıldım.

“Sanırım belki...” Boğazımı temizledim. “Denemek istiyorum.”

Gözleri benimkilerdeydi. “Baskı yok Kate. Sadece sen istiyorsan...”

Şimdiden vücudunun yukarısına doğru kayıyordum. Beni kendine çekip uzun, tutkulu bir öpücük vermesine yetecek kadar durdum. “İstiyorum,” diye fısıldadım.

Sertçe soluk verdi. Sonra Christopher uzanıp başının altında kabarttığı ve memnun bir iç çekişle üzerine yaslandığı yastık dışındaki yastıkları hevesle uzaklaştırdı.

Güldüm. “Noel çocuğu gibi davranıyorsun.”

“Bu Noel’den çok daha iyi,” dedi sırtarak. “Şimdi buraya çık ve yüzüme otur.”

Elimle gözlerimi kapayıp bir kahkaha attım. “Bunu öylece söyleyemezsin!”

“Sanırım söyledim bile.” Eli kaburgalarının iki yanında duran bacaklarımın kasılmasına neden olan tatlı bir vuruşla popoma indi. “Buraya gel.”

İç geçirerek ama aptal gibi sırtarak biraz daha yukarı çıktım sonra durdum. “Dur. Bunun lojistiği nedir?”

“Yatak başlığına tutun,” dedi.

Yaptım.

“Şimdi başımın iki yanına diz çök.”

Bunu da yaptım. Ve şiddetle kızardım. “Aman Tanrım. Bunu yapıyorum.”

“Bunu yapıyoruz.” Bacağımın içine yavaş, yumuşak bir öpücük kondurarak vulvamın, yüzünün on santim ötesinde olduğunu bilmenin gerginliğini biraz hafifletti. Omuzlarını kaldırıp, “Baldırlarını altına sokmayı dene,” dedi.

Biraz sallanarak daha da yaklaştım ve omuzlarının ağırlığı baldırlarıma bindi. Baskı ve ağırlık, memnuniyete iç çekmeme neden oldu.

“Bu iç çekiş ne anlama geliyor?” diye sordu.

Ona gülümsedim. “İyi olduğu anlamına geliyor.”

Bana sırtıttı, o kadar genç ve tatlı bir şeydi ki uzanıp parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Gözlerime bakarken elleri kalçama uzandı ve beni yavaşça ne istediğini anlamamı sağla-

yacak kadar yaklaştırdı ama kendimi çekerek hazır olmadığını belli etmemi engelleyecek kadar sert değildi.

Soluğum ciğerlerimden fırladı, korkudan ya da endişeden değil, beni aşağıya yönlendirmesine izin verdiğimde kendinden emin ve rahat bir hamleyle sıcak, ıslak ağzını ve dilinin o gece paintball'dan sonra mutfakta öğrendiği gibi klitorisimde nazikçe daire çizdiği ilk hareketini hissettiğimde duyduğum katıksız heyecandı. O kadar mükemmel hatırlıyordu ki. Aynı şeyi biraz daha sert olarak tekrar yaptığında soluğum kesildi. Saçlarını daha da sıkı kavradım. “Öyle,” diye fısıldadım.

Sessizce inledi ve tenime vuran uğultu beni sarstı, sonra zevkle güldü. Yatak başlığına tutunup kendimi üzerinde tutmaya çalışırken parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

Bedenlerin ancak bunu yaparken çıkarabileceğini düşündüğüm çok samimi, ıslak bir şapırtıyla uzaklaştı. “Kate.” Sesi bir kayanın sert kenarı, şenlik ateşinin dumanlı sıcaklığı gibiydi. “Yüzüme *otur* derken bunda ciddiydim.”

Yutkundum, parmaklarım koyu renk, güzel saçlarında geziniyordu. “Ya seni vulvamla boğarsam?”

O kadar şiddetle güldü ki yanaklarında iki büyük gamze belirdi. “Beni vulvanla boğamazsın.”

“Nereden biliyorsun?”

“Boğamazsın tatlım. Seni taşıyarak hiç terlemeden *bench press* yapabilirim Kate. Soluk alamazsam seni kolayca çekerim.”

“Ama bu beni strese sokar ve stresli olursam orgazm olamam.”

Alnında küçük bir kırışıqla bana baktı. “Bir sinyale ne dersin?” diye önerdi.

“İyi fikir,” dedim ona bacağımanın leğen kemiğimle buluştuğu yere kaçamak bir öpücük verirken, ardından klitorisime burnunu sürtünce sesim biraz titredi. “İ-iki kere vurmaya ne dersin?”

“Popoya olmasın,” diye mırıldandı beni tekrar yalayıp klitorisimi ritmik, yumuşak hareketlerle öperken. “Orayı tokatlacağım.”

“Kim demiş?” dedim ciyaklayarak.

“Sen,” diye homurdandı, “bunu söylediğim anda ağzımın bu kadar ıslanmasına bakılırsa.”

“Peki.” Boğazımı temizledim. “Sanırım arada sırada biraz şaplak atılması hoşuma gidiyor.”

Uyluğuma doğru sırttı. “Bacağına iki kez vurmama ne dersin?”

“İyi plan.”

“Anlaştık,” dedi kalçasını yatakta oynatırken boğuk bir sesle. “Şimdi lütfen yüzüme otur ve her yerime boşal.”

Dudağımı ısırdım, sözleri, verdiği güven çok hoşuma gittiği için gülümsedim, elimi tek başıma ayakta duramayacağımı düşündüğünden değil, bu yolda birlikte, *biz* olarak yürümek daha iyi olacağı için tutan bir el gibiydi. Bir elimle yatak başlığına tutunmayı sürdürerek kalçamı gevşettim ve ağırlığımın onun üzerine daha da fazla inmesine izin verdim. İçimden bir inilti koptu. Bu şekilde çok yoğun, çok harikaydı.

Christopher o kadar derinden inliyordu ki parmaklarını kalçama gömüp beni kendine daha sıkı bastırıırken boğazında yanıklandığını hissediyordum.

Onun ağzı beni ayırırken ağzım açık kaldı. Dilinin yavaş darbeleri kadife gibiydi. Bacaklarımı titreten, kalçamın kendi kendine hareket etmesine neden olan uyarıcı hareketler, sıcak, ıslak öpücükler vardı. Ama ne zaman boşalmaya yaklaşıp bir şey beni o durumdan çıkarmayı başarıyordu. Ya altımda hareket etmesi onu boğduğum endişesini tetikliyor ya da ayağıma kramp girmemesi için kalçamı hareket ettirmem içimde yükselen o ateşli hissi bastırıyordu.

Christopher kalçamı zahmetsizce kaldırıp uyluğuma bir öpücük kondurdu, bana bakarken sertçe soluk alıyordu. “Neye ihtiyacın var?”

“Ben...” Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. “Odaklanamıyorum. Beynim dans etmeye devam ediyor, çok iyi hissettiriyor ama orada kalamıyorum. Üzgünüm...”

Yumuşak bir hareketiyle yatakta sırtüstü yatar pozisyona geçtim. Christopher’ın bedeni benimkinin üzerinde, beni yatağa sabitliyordu. “İsteklerin için özür dilemeyi bırak,” dedi sertçe, sonra uyarısını öpücükle yumuşattı. Ondan kendi tadımı aldım ve bedenine doğru büküldüğümü hissettim. “Katerina, bana anladığını söyle.”

Gözlerim zevkten kapanıyordu. “Anladım.”

Yastığa uzanıp beni tekrar öptü. “Şimdi kalçanı kaldır.”

O popomun altına yastık koyarken kalçamı kaldırdım. “Bana artık özür dilemeyeceğini söyle.”

“Artık özür dilemeyeceğim.”

“Cici kız.”

Bedeninin ağırlığını bana verdiğinde, altımdaki yastık vücutlarımızı iyice yakınlaştırdığında soluğumu tuttum. Basıncın o tanıdık rahatlığı uzuvlarımı sakinleştirirken, beynimdeki statığı dindirirken içimi bir rahatlama kapladı.

“Oldu,” dedi şakağıma doğru. “Böyle daha iyi, değil mi?”

Başımla onayladım. “Çok daha iyi.”

“Kate, tatlım.” Beni gözlerimi açana kadar burnuyla dürttü. “Sen hiç...” Bana usulca dokundu, elleri rahatlatıcı hareketlerle kollarımdan ve belimden aşağıya doğru hareket ediyordu. “Hiç içine bu şekilde giren biri oldu mu?”

Başımı iki yana salladım.

“Yavaş olacağız.”

Gözkapaklarımı, burnumun ucunu, çenemi öptü. Eli göğüslerimi kavrayıp nazikçe okşadı.

“Öyle daha mı iyi olur?” diye sordum şimdiden altında kıvrılırken. “Çok yakındım, çok uzun zamandır, Christopher. Ben boşalmak istiyorum.”

“Her şeyi daha iyi hale getirir,” dedi usulca. “Söz veriyorum beklediğine degecek.”

Ereksiyonu daha fazlasını arzuladığım noktaya gelecek şekilde kalçamı özenle ayarladı. Sonra üzerimde sıcak ve ağır bir şekilde hareket etmeye başladı. Öpmeyi sürdürüyordu, elleri saçlarımdaydı, vücudumun bütün hassas noktalarını okşuyor, meme uçlarımı ve göğüslerimi uyarıyordu.

Zamanın bir yapı, bir soyutlama olduğunu her zaman ‘bilirdim’ ama artık bunu... dakikaların anlamsızlaşabildiğini, saatlerin tamamen önemsizleştiğini anlıyordum. Var olan tek şey o, ben ve güvende olduğumuz, onun beni istediği, benim de onu istediğim gerçeği.

“Çok iyi,” diye fısıldadım kesik bir sesle. Zevk beni yanarken kıvrılan bir kâğıt gibi kavurarak hızla tüketmeye başladı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip ona baktım, gözleri bana sabitlenmişti. Özgürdüm, ağırlıksızdım, altında hareket ederken sırtımı büküp adını haykırarak durmaması için yalvardım.

Boşalma bir armağandı, görkemli bir rahatlamaydı, erimiş bedenimin düşmek bir yana, tırmanabileceğimi bile bilmediğim bir yükseklikten serin bir zevk havuzuna dalması gibiydi.

O beni şiddetle öperken nefes nefese kalmıştım, saçlar, kollar, bacaklar birbirine karışmıştı, kalbi sert soluklarla göğsünde öyle hızlı çarpıyordu ki benimkinin üzerinde hissediyordum.

O usulca, “Çok güzel. Çok güzeldin. *Güzelisin*. Tanrım, Kate,” diye mırıldanırken, dillerimiz ipek gibi, yavaşça birbirine sokulurken içimi çektim.

Çenesini tutup onu öptüm. “Sen de öyle,” diye fısıldadım. Kalın, kadife gibi yumuşak ama bir o kadar da sert ve sıcak olan ona uzanarak kendime yönlendirdim. “Lütfen beni daha fazla bekletme.”

İnleyerek alnını omzuma dayadı ve oramı öptü.

Sonra uzaklaşıp yeniden komodine uzandı. Parmaklarına biraz kayganlaştırıcı döktü, sonra bacaklarımın arasına götürüp yavaşça içeri sokarak soluğumun kesilmesine neden oldu.

“Bacağını kalçama koy,” dedi başımı onu üzerimde tutan bükülmüş kollarından birine yasladığımda. Eli başımı kavrarken parmakları saçlarımın arasına girdi.

Bacağımı kalçasının üzerine attım, hassaslaşmış her santimim onun uzunluğuna sürtünürken inlememe neden oldu.

“Benim için soluk al,” diye fısıldadı öpmek için eğilirken. Parmakları içimde tatlı, harika şeyler yaparak içeri süzülüp paintball’dan sonra tuvalet kapısına yaslandığımda bacaklarımın pes etmesine neden olan noktayı buldu. Neyse ki bu kez yatar pozisyondaydım.

Alnımı çenesine dayayıp koluna tutundum. Bunu yapınca ürperdi ve bana ne kadar çok şey verdiğini, benim de ona çok şey vermek istediğimi hatırladım... sevdiği dokunuşu, hak ettiği hazzı.

“Böyle yapayım mı?” diye sordum ellerimi kolundan kalçasının aşağısındaki yuvarlak, dolgun kaslara kaydırarak.

İnleyip başını salladı. “Evet. Her yer olur. Yalnızca bana dokun.”

Parmakları saçlarımla oynarken, diğer parmakları bedenimi açılmaya, içimi doldurmasını istemeye ikna etmekle uğraşırken kolunun yumuşak kısmına yaslandım. Ve ben de ona, göğsüne,

meme uçlarına, karnından aşağı inen koyu renk, güzel tüy hat-
tına, güçlü uyluk kaslarına, hayalarının sıkı, yumuşak ağırlıkla-
rına dokunup okşadım ve sonunda ağzımın içine doğru inleye-
rek ıslak ve sıcak parmaklarını vücudumdan çıkarıp klitorisimi
ovuşturana kadar bunun keyfini çıkardım.

Sonunda oradaydı, yavaşça içeri girdi. Önce yalnızca biraz,
sonra durdu, açılan gözlerimi, ciğerlerimden çıkan soluğu izledi.
Bunun fiziğinin nasıl çalıştığı hakkında bir fikrim yoktu. Ama
ona güveniyordum.

Eğilip beni tekrar öptü ama dudaklarının benimkilere sür-
tünmesi, dilinin tatlı, şehvetli vuruşu bu kez farklı geldi. Bu
öpücükler beni o kadar sersemletti ve dikkatimi dağıttı ki onun
içimde daha da derinlere inmesinin verdiği rahatsızlık çevresel,
donuk ve sönük kaldı.

“İyi misin?” diye sordu.

Başım la onayladım. “Çok iyi. Durma. Lütfen durma.”

Beni öptü ve eli popoma doğru kıvrılıp beni kendisine çeker-
ken içimi doldurdu. “İşte. Oldu tadım. Bu kadar.”

Vücudunun ağırlığını tamamen içimde hissettiğimde solu-
ğum kesildi. Gözlerimden yaşlar akıyordu, acıdan değil, saf, yü-
rek parçalayan sevinçten. Gözyaşlarım için endişelenme fırsatı
vermeden kolumu ona dolayıp kendime çektim, ağzım aklıkla
onunkiyle buluştu. Ona olabildiğince yakın olmam gerekiyor-
du, onun bedeninin benim bir parçam, benimkinin de onun bir
parçası olmasını istiyordum.

Yavaşça hareket etmeye başladı, her darbesi içimdeki erimiş
zevk makarasını ardı ardına çözüyordu.

“Kate,” diye soludu beni kendine çekip tutkuyla öperek.
Ağzımız açıktı, soluk soluğaydık, dillerimiz de bedenlerimiz gibi
ritmik, puslu, sıcak bir kayışla hareket ediyordu.

Eli aramıza girdi ve başparmağı vücudlarımızın ürettiği ıslaklığı alarak beni nazikçe okşadı. “Christopher,” dedim ona. “İki kere geldim, endişelenmene gerek yok...”

Öpülerek susturuldum. Başını salladı. “Benimle olmanı istiyorum.”

Bu sözler içimde yankılanırken gözleri benimkilerdeydi. *Benimle olmanı istiyorum.*

“Seninleyim,” dedim onun sözünü ona vererek, “beni istediğin sürece.”

Güçlü bir soluk aldı, sonra beni kendine bastırdı ve daha sert okşadı, dişleriyle, diliyle, soluk soluğa, çılginca öptü. Ağırlığının daha fazlasını üzerime vererek daha hızlı, daha derine doğru hareket etmeye başladı. Gözleri benimkileri buldu.

O zaman içimdeki bilmediğim, keşfetmediğim ama onun keşfettiği o yeri hissettim. Ve boğazımdan tamamen kontrolümün dışında, keskin, umutsuz bir çığlık koptu, sonra bir tane daha. Konuşamıyordum, bunun hayal ettiğimin ne kadar ötesinde olduğunu söyleyemiyordum ama o biliyordu. Bunu bana bakışından, ağzının açılmasından ve çıkardığı sert, kaba seslerden, daha önce hiç duymadığım, dayanılmaz bir zevkin ve arzunun ve kendisini bedeniyle benim bedenimin insafına bıraktığını gösteren seslerden anladım.

Gözlerim hızla kapandı ama beni daha da yakınına çekti, eli saçlarımı sımsıkı kavramıştı. “Benimle kal Kate, lütfen.”

İçimde kalınlaştığını hissettiğimde gözlerimi açtım, adımlı söylediğini duydum ve ben dağılırken bizi bir arada tuttu. Boşalmam içime sıvı bir ışık gibi aktı, piroteknik bir kıvılcım yağmuru, kor rengi bir parıltı o hareket ederken, adımı haykırırken ve kalçasının sıcak, ıslak itişleriyle bedenimi doldururken benimki de onunla aynı anda hareket ediyordu.

Anın sıcaklığıyla havai fişeklerle dolu büyük finalin ardından havada kalan sessizlik kulakları çınlatıyor, karanlığı aydınlatan ve dünyayı sarsan güzellik göğüslerimizde yankılanıyordu.

Düzensiz soluklarla, yumuşak ellerle birbirimize dokunduk, birbirimizi gördük ve bir kez, uzun ve yavaşça öpüştük. Sonra yakınlık üstüne yakınlık yaşandı... Banyoya çıplak yürüyüşler, sonrasında yatakta uzanma, iri çıplak vücudunun hareketlerini izlemeler, lavaboda suyu ısıtma, süngeri ıslatıp beni öperken bacaklarımın arasının nazikçe temizlenmesi.

Sonra tekrar çarşafın altına girdi, beni kendine çekti ve bacaklarını benimkilerle birleştirdi. Ateşin hafif parıltısı ve sessizce dans eden alevler dışında dünya karanlık ve hareketsizdi. Kolumu beline dolayıp derin bir iç çekerek ateşe baktım.

Parmakları usulca saçlarımı okşuyordu. Şakağıma bir öpücük kondurdu. “Ne düşünüyorsun?” dedi.

Ona baktım. “Bir kez olsun ne mutlu ki zihnim boş. Beynimin normalde kaotik olan aynı anda açık yirmi beş tarayıcısından eser yok.”

Parmak ucu burnumun kavisinden aşağı kaydı. Üst dudağımın kıvrımının üzerinden dudaklarıma indi. “Ne mutlu ki boş haliyle de neredeyse hararet yapan haliyle de bence beynin oldukça harika, Kate.”

“Öyle mi?”

Yutkunduğunu duydum. Parmak ucu elmacık kemiğimin üzerinde gezindi ve yavaş daireler çizdiği şakağıma indi. “Öyle. Eskiden bunun seni fazla cesur, fazla pervasız ve uzlaşmaz yapmasından korkardım... muhtemelen hâlâ korkuyorum ama üzerinde çalışıyorum. Neye inandığını her zaman bilmenden, fikrini söylemenden ve bu konuda bir şeyler yapmandan. Şimdi seninle karşılaştırıncaya çoğumuzun ne kadar

korkak olduğunu anlıyorum. Dünyanın Kate'lerle dolu olmasını çok isterdim."

"Çamaşır yıkama konusundaki kronik yetersizliklerine rağmen mi? Telefonlarını her hafta kaybetme eğilimleriyle mi? Huzursuz bacakları ve bir pozisyonda veya yerde beş dakikadan uzun süre kalmak için sürekli çabalamak zorunda olmalarıyla mı? Kate'lerle dolu bir dünyayı gerçekten ister miydin?"

"Özellikle de bütün bunlarla," dedi burnumun ucunu öperek usulca. "İşlerin sorunsuz ilerlemesini sağlamak için kanatlarda Christopher'lar olurdu."

Kalbim göğsümde çılgın bir sıçrama yaptı. "Christopher'lar çamaşır yıkar mı?"

"Christopher'lar çamaşır yıkamaya *bayılır*."

"Peki telefon aramaya?"

Omuz silkti. "Onlar her gece para banyosu yaptıktan ve imparatorluklarının envanterini çıkardıktan sonra boş vakitleri kalır. Yenisini satın almak ya da bulmak için hazine avına çıkmak o kadar da sorun olmaz."

Acı-tatlı bir yumru boğazımı tıkadı. "Peki Kate'ler maceraya atılmak için çaresizce kıpırdanmaya başladığında Christopher'lar sabırlı davranır mı?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Christopher'lar, Kate'lerin kıpır kıpır olmasını ve macera yaşamasını ister... Onları çok uzaklara götürecek olsa bile. Yeter ki uçurumdan düşmemek ya da kuş-kulu yabancıların olduğu minibüslere binmemek için ellerinden geleni yapsınlar. Kate'leri ne mutlu ediyorsa. Kate'lerle dolu bir dünya için her şeye değer."

Kalbim hızla yükseldi ve alçaldı, sonra bütün gün boyunca havada dans eden, sonunda dalına konan, dinlenmek için tüylerini düzelten, nihayet tatmin olan bir kuş gibi sakinleşti.

Christopher'a sokuldum ve beni kendine daha da sıkı bastırırken keyifle iç çektim. "Kate'lerle dolu bir dünyada," diye fısıldadım, "felaket boyutlarında bir çörek kütüğü yaşanırdı."

"Kapitalizmin güzelliği de bu, Katydid. Arzı talep yönlendirir. Kate'lerin çoğalması çörek endüstrisinde benzeri görülmemiş bir büyümeye yol açacaktır."

İçimden uykulu bir kahkaha koptu. Christopher'ın parmak ucu alnıma değdi, diğer şakağımın etrafında gezindi. Gözkapaklarım ağırlaşıyordu. "Muhtemelen yalnızca benim olmam herkes için daha iyi."

Sessizdi, şakağımın daireler çizen dokunuşu yavaşlıyordu. "Senden yalnızca bir tane olabilir." Soluk alırken ağzını yavaşça alnıma bastırdı.

Ağır bir battaniyenin, alnıma kondurulan yumuşak öpücüğün, iki güçlü kolun, atışma değer verdiğim o kalbin olduğu sıcak, güvenli göğsün mutluluğuna sürüklenirken öyle rahatlamış, öyle bitkin, öyle mutluydum ki.

Bütün gece yakınlığına tutundum.

OTUZ DÖRT

Christopher

Mutfak, yılın bu zamanlarında kalıp pencere kenarında süzülen birkaç inatçı kuşun hafif cıvıltısı dışında sessizdi. Onlara gülümseyerek kahvemi yudumladım. Keyifle Kate'e sarılarak güzelce uyumanın ne kadar farklı bir duygu olduğunu düşündüm. Uzun, hareketli bacaklarının kaval kemiğimi tekmelediği, o kemikli diz ve dirsekleriyle beni dürttüğü, dağınık saçlarının ağzıma girip yüzümü gıdıkladığı bazı anlar olsa bile uzun zamandır yaşadığım en iyi uykuydu.

Ona sarılmak, güvende olduğunu ve benimle olduğunu bilmek daha önce hiç hissetmediğim bir huzurdu. O günün geleceğini biliyordum. Tanrım, bundan vazgeçmek zorunda kalırsam ancak kısa bir süre için olmasını umuyordum. Tek parça halinde bana döneceğine güvenebileceğim sürece uçağa binip maceraya atılabirdi. Bu, yardım almam gereken bir konuydu ve mümkün olması için ne gerekiyorsa yapıp alabileceğim her türlü yardımı alacaktım.

Terapist aramak için en iyi zaman olduğunu düşünerek telefonumu elime aldım ve duvar kâğıdı olarak ayarladığım fotoğrafı görünce gülümsememin hız değiştirdiğini hissettim. Uyanıp

onu denizyıldızı gibi yayıldığı yatağında horlarken, perdelerin arasından sızan en zayıf şafak ışığıyla aydınlatılmış halde bırakanırken çektiğim fotoğraftı. Balkabaklı krepler tavada cızırdarken kahvemi koydum, Curtis'e mesaj göndererek o günü kendime ayırdığımı bildirdim. Ardından Google'dan bölgedeki terapistleri araştırdım. Cızırtı istediğimden biraz daha yüksek olduğu için sıcaklığı düşürdüm.

Sonra merdivenden inen ayak seslerini duydum.

Kate'in köşeden mutfığa döndüğünü, kucağında dağ gibi bir çarşaf yığını olduğunu, gözlerinin kızardığını görünce donup kaldım. Kafamdan binlerce açıklama geçti ve hiçbirisi iyi değildi.

Benimle yattığına çok pişman olmuştu.

Kanıtları yok etmek için çarşafı sökecek kadar.

Dün gece beni vulvasıyla boğması için yalvardığımdan sapık olduğumu düşünüyordu.

Üç kere.

"Merhaba," dedim sessizce. Puck yağmura yakalanıp ıslanmışında ve kızarak verandanın altına kaçmak üzereyken yaptığım gibi dikkatle ona doğru yürüdüm.

Tıslamadı. Daha beterini yaparak omzumun üstünden balkabaklı kreplere baktı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Ah, Tanrım." Yanına gidip onu kollarıma çektim, çarşaf aramızda sıkıştı. "Kate, tatlım, neden yataktan çıktın? Ve ağlıyor musun? Sorun nedir?"

İçinden bir hıçkırık koptu. "M-mükemmelsin."

"Değilim ve bunu biliyorsun. Hatta bana genelde aksini hatırlatan sen olursun. Seni böyle konuşturan ne?"

Elinin tersiyle burnunu sildi. "Dün gece bana sekiz orgazm yaşattın..."

"Aslında on tane."

“... ve yatak paylaşmak için bir kâbus olduğumu bilmeme rağmen bütün gece kaşık pozisyonunda yattın. Uykumda tekme atarım. Sonra uyandığımda yatakta kalmam gerektiğini belirten bir not buldum çünkü bana ba-balkabaklı krep yapıyormuşsun.” Dudakları titredi. Tanrım, ağladığında biri kalbimi kesiyormuş gibi hissediyordum. “Peki ben ne yaptım? Dün gece seni iki kez -hayır, üç kez- vulvamla boğdum ve çarşaflarının her yerinde kanımla uyandım.”

“Ahhh.” Onu tekrar kollarıma almadan önce gözlerinin altındaki yaşları silebilecek kadar geri çekildim. “Demek bu kadar acıklı bulduğun şey bu.”

“Acıklı bulmadım,” diye ağladı. “*Bunaltıcı*. Çünkü... sen çamaşırlarımı yıkadın. Bütün gece benimle inanılmaz bir şekilde seviştin, bu sabah bana kahvaltı hazırladın, çamaşırlarımı yıkadın ve ben çarşaflarının her yerine kan bulaştırdım...”

“Kate.” Çarşafları kucağından çekip omzuma attım. “Öncelikle çarşafları siktir et.”

“Bunlar Mısır pamuğu,” diye fısıldadı sırtını okşarken ve o da bana sarılıp yanağını göğsüme bastırırken kısık bir sesle. “Bin ilmekli. Etiketine baktım.”

“Dolapta daha fazlası var. Değiştirilebiliyor.”

“Telefonumda yaptığım üstünkörü internet araştırmasına göre piyasa değeri üç yüz dolarmış. Ben üç yüz dolarlık çarşafa kanadım,” diye söylendi gözyaşları içinde.

Saçlarının arasında güldüm ve kısık bir bakışını kazandım. “Affedersin Katydid. Sana gülmüyorum.”

“Hı-hı.”

“Uzun zamandır bu tarafını görmemiştim. Genelde ya buz gibisin ya da öfkeden kuduruyorsun ve bu tatlı, duygusal yanın benim için çok değerli.”

“Ben *değerli* değilim,” diye homurdandı.

“Sen en değerli şeysin. Şimdi beni dinle. Senin bana yaşattığın bütün o orgazmlar bir yana, sana o orgazmları yaşatmaya *bayılıyorum*. Ve sarılırken biraz... aktif olsan da sana sarılırken çok uzun zamandır olduğundan daha iyi uyudum.”

“Öyle mi?”

“Öyle,” dedim onu öperken yavaşça. “O halde mükemmel olmayan şeyler konusunda endişelenmeyi bırakıp olanlara odaklan Katerina. Buna. Tam buraya.”

İçime gömülüp beni öptü, elleri saçlarımı karıştırdı. Sonra birden geri çekilerek havayı kokladı. “Hey. Bir şey mi yanıyor?”

Omzumun üzerinden baktım ve tavada dumanı tüten balkabaklı krepleri gördüm. “Kahretsin!”

“Tamam.” Kaldırımından evine yürürken Kate’e Nanette’s’in pastane kutusundan çıkardığım krem peynirli krema kaplı balkabaklı çöreklerden verdim. “Kabak bazlı kahvaltı, iki tane al.”

Kate çöreği aldı, sonra ısırdı ve gülümsedi, bakışları üzerimde dans ediyordu.

“Ne oldu?” diye sordum çamaşır çantasını omzuma yerleştirirken ben de ona gülümseyerek.

“Gerçekten çok tatlısın,” dedi, omzunu silkti. “Kendimi şımartılmış hissediyorum.”

Tereyağlı kruvasanımı ısırdım ve çiğnerken, “Sana kötü bir haberim var Kate. Seni şımartmaya daha yeni başladım,” dedim.

Çöreğini tekrar ısırırken gözlerini devirdi ama yanakları güzelce kızarmaya başlamıştı ve gülümsemesini gizleyemiyordu.

Ona baktım, kalbimin sertçe ve heyecanla çarptığını hissettim. Tanrım, onu seviyordum. Onu *seviyordum*.

Ve onu şımartmak istiyordum. Ona canının istediği yere uçak bileti alarak sürpriz yapıp işi arkamda bırakarak yalnızca o gülümsemelere ve kızarmalara adanarak beyninin fark edip özümsemiştiği dağınık, güzel şeyleri öğrenmek istiyordum.

Her gün dumanlı gülüşü ve sert öpücükleriyle uyanmak istiyordum. En beklenmedik şeylere şiddetle yoğunlaşmasını ve ciğer yakan koşu yarışlarını istiyordum. Ona sarılarak uyumak, banyo yaparken ve mutfakta birlikte yemek pişirirken onunla konuşmak istiyordum. O fırtınalı gözlere bakmak ve hakkında bildiğim çok şey olduğu halde daha fazlasını öğrenmenin heyecanını, bu baş döndürücü anı ve gizem kokteyli hissetmek istiyordum.

Bana gülümsemesini, elinin benimkini bulmasını ve parmaklarımızı birbirine kenetlemesini izledim. Ve dünyanın altımdan kaydığını hissettim.

Kate'e hak ettiği her şeyi vermek istiyordum. Ona her şeyi vaat etmek ve ondan da her şeyi istemek istiyordum. Bu kadar farklı yaşayan iki insan için bunun nasıl mümkün olabileceği, hayatlarımızın bir şekilde orta noktada nasıl buluşabileceği konusunu çözmeyi umuyordum.

Kate elimi sıktı ve bana gülümseyerek bir şeylerin değiştiğini... önemli olanın da bu olduğunu hatırlattı.

Henüz çözümünü bulamamıştım ama tek başıma bulmam gerekmiyordu. Bunu Kate'le *birlikte*, el ele yapacaktık. Adım adım.

OTUZ BEŞ

Kate

“Onu ben alayım.” Dairenin kapısında durdum ve Christopher’ın omzundaki artık temiz çamaşırlarla dolu devasa çantaya uzandım. Ondan vazgeçmeye pek niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

“Taşımamın sakıncası yok,” dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak seçenekleri değerlendirdim. Odam -kalmakta olduğum Juliet’in odası- kasırga yaşanmış gibi görünüyordu. Kirli çamaşırlarımın çoğu çantada olsa bile diğer pek çok ıvır zıvırın yanı sıra, yarısı içilmiş su bardakları ve abur cubur ambalajlarından oluşan bir enkaz halindeydi çünkü bu hafta yemeyi başarabildiğim tek şey atıştırma bardakları. Odamı en son paintball gecesinde görmüştü ve odam, fikrine değer verdiğim herkesten saklanma sınırındaydı. Beni yatağa yatırdığında karanlıktı ve güneş doğmadan önce gittiği için bundan kurtulmuştum.

Bugün saat öğlene yaklaşırken yatak odasına yağan ışıktaki dağınıklığı mikroskopla gösterip suratına vurmuş gibi olacaktım.

Hayır, teşekkürler.

Christopher'ın evi yer yer yıpranmış ve tatlı bir tarzda demodeydi -bunların hepsine bayılıyordum- ama başkalarının iyileştirilmesinin gerektiğini düşünebileceği taraflarına rağmen evin düzeni ve temizliği bunların arasında değildi. Christopher titiz bir adamdı. Her kullanımdan sonra süslü kahve makinesini silmek ve yemek pişirdikten sonra mutfak köşelerindeki kırıntıları toplamak için hafif, parlak bir elektrikli süpürge kullanmak gibi şeylerden hoşlanıyordu. Tanrı aşkına, çamaşırlarımı gönüllü olarak yıkamıştı. Her şeyi katlamıştı. İç çamaşırlarımı bile.

Bir zamanlar beyaz ama artık bulaşık suyu renginde olan yüksek belli büyükanne iç çamaşırlarımı. Bu zaten yeteri kadar utanç vericiydi.

Ama Christopher çok inatçıydı ve pençe gösterip tısladığım o eski güzel günleri geride bıraktığım için durumun bazen başka bir şey gerektirdiğini anlamaya başlamıştım: uzlaşma.

Evin kapısına yaslanıp rahat bir tavırla eğilerek yüzüme sevimli olduğunu umduğum bir gülümseme kondurdum. "Bir anlaşma teklif ediyorum."

Christopher kaşlarını kaldırdı ve devasa spor çantasının askısını içi benim yıkanmış gardırobum yerine pamukla doluymuş gibi yeniden omzuna yerleştirdi. "Dinliyorum."

"Çantamı evin içine kadar taşıyabilirsin."

Kaşları daha yukarı kalktı. "Ama?.."

"Ama o kadar. Onu içeri taşıyabilirsin, sonra daha fazla taşıyamazsın, özellikle de odamın içine."

Gözleri kısıldı. Dudaklarını büzerek bunu değerlendirdi. "Şartın aklımdakine yakın ama tam olarak değil. Pazarlık teklif ediyorum."

"Hayır."

İçini çekip başını salladı. “Çaylak hatası,” diye söylendi.

Buna bozulup kapıya döndüm ama tam açmak üzereyken Christopher bileğimden nazikçe tutarak durdurdu. “Hey.” Sesi sakindi, aramızdaki kısa süreli çekişme ateşi sönmüştü.

“Ne oldu?” diye sordum.

Kapıya baktı, sonra bana döndü. “Bea evde mi? Öyleyse birlikte içeri girdiğimizde ne söyleyeceğimi bilmek istiyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Bir şey söylememize gerek var mı? İçeri giremez miyiz, öylece?”

“Muhtemelen. Veya neler çevirdiğimiz apaçık ortada olabilir.”

Bu konuda ne hissettiğine dair bir ipucu bulmak için gözlerine baktım. Sonra kendime bir ağzım olduğunu hatırlatarak, “Peki öyle olsa sakıncası olur mu?” diye sordum.

Yavaşça ve tatmin olmuş bir tavırla gülümsedi. “Benim için sakıncası olmaz.”

Rahatlamaktan neredeyse başım döndü.

“Senin için?” diye sordu o da benim gözlerimi araştırarak.

Başımla onayladım. “Hiç sakıncası yok.”

Gülümsemesi arttı. “İyi.”

“Arkadaşlarımıza da söyleyebiliriz,” diye ekledim kendimi tutamadan.

Christopher şimdiye kadarki en büyük gülümsemesiyle gülümsedi. Gözleri parlıyordu, sıcak ve gururluydu. “Bunu isterim.”

“İyi.” Kapıya dönüp kilide odaklandım, sonra durup arkama baktım. “Bea aslında şu anda işte, bu yüzden bir süreliğine burası bize ait.”

Kaşını kaldırdı. “Bu yüzden mi bana acele ettirip evden çıkardın? Buraya gizlice girip benimle utanç yürüyüşü yapmaktan kaçınmak için mi?”

“Sana acele ettirmedim çünkü bilmelerini *isteyip* istemediğinden emin değildim. Sana bir kaçış fırsatı vermek ve biz buradayken onların da burada olmasını engellemek istedim.”

Kollarını göğsünde kavuşturup bana dik dik baktı. “Kate, izin versen benim için ne ifade ettiğini bu şehrin en yüksek gökdeleninden haykırırdım.”

Aman Tanrım, kızarıyordum. “Eh, artık biliyorum. Ama o zaman bilmiyordum. Bu yüzden ayna karşısında süslenmeyi bırakman için dırdır ettim...”

“*Tıraş* oluyordum.”

“Ben o kirli sakalı seviyordum,” diye patladım. “Hem de çok.”

Başını eğdi, bakışları sıcaktı. “Öyle mi?”

Başımla onayladım. “Seni farklı ve aynı zamanda... aynı göstermesi hoşuma gitmişti. Bunu açıklayamam.”

Ama öyle hissettirdi. Senmişsin gibi. Sana hiç benzemiyormuş gibi. Hayal edebileceğimden de iyiymiş gibi.

“Ve dokunmak da hoşuma gitti,” diye itiraf ettim yanaklarım ısınarak.

O yavaş, kötü sırtışlardan biri dudağını kaldırıyordu. Kapının yanındaki duvara yaslandı ve ayak bileklerini çaprazlayarak şehvetli bir tatmin duygusu sergiledi. “Peki tam olarak nerenle beğendin?”

Kolunu dürttüm. “Yapma. Tam olarak neresi olduğunu biliyorsun.”

“Hı-hı ama duymak hoşuma gidiyor.”

“Tanrım.” Ona arkamı döndüm, koridorda onu tutup öldüresiye öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan kapının kilidini açmak için anahtarla boğuştum.

“Kate,” dedi arkama geçip çenesini omzuma dayayarak burnunu saçlarıma soktu.

“Evet, Christopher.”

“Herkesle söylediğimizde. Onlara... senin benim, benim de senin olduğumuzu söylemek istiyorum. Yalnızca birbirimizle olduğumuzu.”

Kalbim göğsümde fırladık gibi döndü, keyif onu giderek daha hızlı çeviriyordu.

“Sen...” Boğazını yavaşça temizledi, sonra beni içine çekti. Burnu saçlarıma gömüldü. “Bunu sen de istiyor musun?”

O kadar büyük gülümsedim ki yanaklarım acıdı. Omzumun üzerinden bakarak burunlarımızı birbirine sürttüm. “Evet. Hem de çok.”

Eğilip beni öperken gülümsemesi göz kamaştırıcıydı.

Geri çekilerek yeniden kapıya odaklandığımda, o eşiği geçmek, ilk sevgilimi ve partnerimi içeri almak üzereyken birden aklıma geldi. Bütün bunların gerçekliği, muazzam, ezici, dehşet verici harikası beni durdurdu.

“Kate?” Christopher yavaşça sırtımı okşadı. “Ne oldu?”

Başımı salladım. “Bir şey olmadı.”

“Hey.” Kolunu belime sardı. “Bunu yapma. Ne hissettiğini söyle. Artık böyle yapıyoruz, Kate. Konuşuyoruz.”

“Öyle mi yapıyoruz?” Anahtarla boğuşurken dalga geçtim. “Konuşuyor muyuz?”

Beni öperken sırtışını boynumda hissettim, elleri belimin yukarısına, göğüslerime doğru çıkıyordu. “Evet, öyle ve başka şeyler.”

“‘Başka şeyler’ doğru, upkılı kilidi benim kötü kahraman oluş hikâyemin başlangıcı olacak bu kahrolası kapıya küfredmem gibi.”

Christopher içini çekti, baştan çıkarma eylemini yarıda bıraktı ve eliyle benimkini kavrayarak anahtarı oynatıp sonra

kilidi açmak için çevirmeme yardım etti. Kapıyı iterek açtı ve benim için tuttu.

“Teşekkür ederim,” dedim ona.

Anahtarları mutfak tezgâhına atarken Christopher kapıyı arkamdan kapadı ve koridordan doğruca odama yürüdü.

“Hey!” Peşinden koştum. “Anlaşma yapmıştık Petruchio!”

Omzunun üzerinden, “Ha, hatırlıyorum,” diye seslendi. Yatak odamın kapısında durdu ve çantayı kapının hemen dışında yere bırakmaya özen gösterdi. “Pazarlık yapmayı teklif etmiştim ama sen reddettin. Bunun hata olduğu konusunda seni uyarmıştım.” Kolu çevirip kapıyı açtı ve çantanın yanından geçerek odama girdi.

“Christopher!” Peşinden koşup söz verdiği gibi tam kapımın önünde bıraktığı çamaşır çantasının üzerinden atladım. “Ne oluyor!”

“Burası dağınık bir oda, Kate.” Yatak odasının ortasında durmuş, çevresinde benim kaosum varken yoksul birinin kulübesini ziyarete gelen bir prens gibi görünerek omuz silkti. “Ne olmuş yani?”

Ona öfkeyle baktım, yanaklarım ısınıyordu. “Burası *benim* dağınık odam.”

O da bana baktı. “Öyleyse bırak göreyim. Aldıracağımı mı sanıyorsun? Ya da bunun beni korkutup kaçıracağını mı sanıyorsun?”

Gözlerim yaşlarla doldu. “Bilmiyorum.”

“Peki biz ne yapıyoruz o zaman? Hâlâ birbirimizden saklanıyor muyuz? Seni becermeme izin verip...”

“Ona öyle deme,” diye çıktım. “Ondan daha fazlası.”

“Kesinlikle,” dedi boş bir tahıl gevreği kutusunun üzerinden yavaşça atlayarak. “Bu da seni yalnızca kollarımda çıplak

ve üzerinde benim giysilerimle çok tatlı olduğunda değil, aynı zamanda hayat ve iş konusunda duygusal hissettiğinde, odan darmadağın olduğunda ve kirli çamaşırlarının arasında boğularak üzüldüğünde de görebileceğim ve isteyeceğim anlamına geliyor.”

“Senin için söylemesi kolay!” dedim onu elimle tepeden aşağıya işaret ederek. “Sen her şeyi beceriyorsun.”

Kaşlarını kaldırdı, sonra duraksayıp başını yana yatırdı. “Her şeyi becerdiğimi mi sanıyorsun?”

Alayla güldüm ama keyfim yoktu.

Yavaşça dirseğimden tutup kollarına aldı. “Ben her şeyi beceremiyorum, Kate.”

“Kajilyon doların var. Başarılı bir kariyerin. Güzel bir evin. Çamaşır yıkama becerin. Ve hayatı zevkli kılmasa da aynı zamanda bazen son derece sinir bozucu da kılmayan bir beynin.”

“Bu doğru mu?” Bana baktı. “Kate, aileden gelen servetin ne kadar adaletsiz ve hak edilmemiş olduğunu çoğu kişiden daha iyi biliyorsun. Babam genç yaşta ölen ve bana iyi bir şirket bırakan kurnaz bir iş adamıydı... Bu pek de *benim* becerdiğim bir şey sayılmaz. Evime gelince, o da miras kaldı ve birçok insanın standartlarına göre güzel değil, yalnızca seninkine göre öyle, açıkçası umursadığım tek şey de bu.” Yanağını ısırdı. “Ve beynime gelince... çok ama *çok* sınırlı bozucu. Sıklıkla.”

Başımı kaldırıp ona baktım, evinden çıktığımızdan beri ilk kez gözlerinin altının rengini, dudak kenarlarındaki acıyı fark ettim. “Peki sen bana beyninin bugün gerçekte nasıl hissettiğini anlattın mı?” diye sordum.

Bakışlarını kaçırıp boynunu kaşıdı. “Tam olarak... değil.”

“Ha. Şu küçük karşılıklılık söylevi konusunda şimdi ne diyeceksin?”

“Kate...” Derin bir iç çekti. “Tamam. Başım fena halde ağrıyor. İşte, mutlu musun?”

“Mutlu mu? Hayır.” Elimi kolunda gezdirdim. “Canının yanmasından nefret ediyorum. Bu konuda bir bok yapamam. Ama bana söylediğin için minnettarım.”

“Hıh.”

Ona gülümseyip nazikçe boynunu ovma işini devraldım. Küçük bir inilti çıkardı. “Sorununu paylaşmak, bunu söylemesi yapmaktan daha kolay, değil mi?”

Christopher beni kollarına çekerek çenesini başıma dayadı. “Evet.”

Ona sarılıp başımı kalbinin üstüne koydum. “Söyle bana. Dene.”

Derin bir iç çekti. “Nöroloğum bir ilaç denemem gerektiğini düşünüyor ama işe yarayıp yaramayacağını, hatta işleri daha da kötüleştirip kötüleştirmeyeceğini kim bilir? Bu yüzden o yola başvurmaktan korktuğum için erteliyorum. Yani evet, son zamanlarda sık sık ve bugün başım ağrıyor. Seninle iyi uyudum ama yeterli olmadı. Gözbebeklerimin arkasını kaşıyan küçük orman yaratıkları varmış gibi hissediyorum, boynum ağrıyor ve bundan nefret ediyorum. Çünkü sana Esaslı Feminist çalma listenin sesini sonuna kadar açmanı ve biz etrafı toplarken şarkılara eşlik ederek başını sallamanı söylemek, sonra seni yeni yapılmış yatağına yatırıp birkaç orgazm yaşatmak istiyordum ama şu anda bunların hiçbirini yapabileceğimden emin değilim.”

“Biz de yapmayız,” dedim sırtını ovuşturarak. “*Ben* yatağı-mı yapıp çarşafı değiştireceğim. Sonra sen havalı giysilerini çıkarıp küçük Christopher çekmecende sakladığın rahat şeyleri giyeceksin. Migrenini hafifletmeye yardımcı olabilecek her türlü ilacı alacaksın ve biraz kestireceğiz ya da onu atlatman için ne

gerekiyorsa onu yapacağız. Bunu sırayla yapacağız. Bu sabah dağıldığımda sen benimle ilgilendin. Şimdi de ben seninle ilgileneceğim. Anlaştık mı?”

Güçlkle yutkundu, yanağı başımın üzerinde aniden ağırlaştı. “Ben de karşımda acemi bir müzakereci olduğunu sanıyordum.”

Göğsüne doğru gülümsedim, sonra tam kalbinin üzerinden öptüm. “Şimdiye dek anlamış olmalıydın, ben çok hızlı öğrenirim.”

OTUZ ALTI

Christopher

Gözlerim açıldığında bir an nerede olduğuma dair bir fikrim yoktu. Nedense yatağımda değildim. Daha da tuhafı, kendimi gerçekten dinlenmiş hissediyordum. En tuhafı ama en tatlısı, tanıdık bir bel kıvrımına sarılıyordum. Küçük, yumuşak bir göğüs benim yastığımdı. Kulağımın altında düzenli bir kalp atışı uğulduyordu.

Gözlerim arkamdan gelen, kısık, yumuşak, sıcak ışığa uyum sağladı. Onu gördüm ve her şey anlamlı geldi.

Kate.

Netleşmeye başladığında ona baktım. Kirpikleri yanaklarına gölge yapıyordu, ağzı konsantrasyonla büzülmüştü. O bayıldığım kuş yuvasına büyük kulaklığını takmıştı, ellerinde örgü şişleri tıkırdıyordu. Yatağın diğer tarafına yün yumakları saçılmıştı.

Şimdiye dek gördüğüm en güzel şeydi.

Onu izlerken kalbimin kapısı, kullanılmayan paslı menteşelerinin üzerinde ağır, yavaş ancak kararlı bir şekilde gıcırdayarak açıldı.

Ve bana baktığında, o içten, tatlı gülümsemesiyle ve fırtına sonrası okyanusa benzeyen huzurlu, sakin gözleriyle beni selamladığında o kapıyı bir daha asla kapatamayacağımı kesinlikle

biliyordum... Onun sayesinde artık yok olmuş gibiydi, küle dönmüş, rüzgârla savrulmuştu.

Çünkü onu seviyordum.

“Seni seviyorum,” dedim ağzımdan ne çıktığını fark etmeden boğuk bir sesle. Kalbim hızla felaketine düşen bir asansör gibiydi.

Şişleri donup kulaklığını çıkararak, “Hı?” diyene dek.

Kabaca soluk verdim, kurtulmuştum. “Merhaba,” dedim ona.

Gülümsemesi arttı. Örgüsüne dönüp şişlerini tıkratarak, “Rahat mıydı?” diye sordu.

Başımı salladım sonra şakağımdan su damladığını hissettim. Elimi kafama götürünce soğuk poşeti buldum. Dondurulmuş sebzelerin kafamın tepesine yığıldığı anı hatırladım. Kate’in, odasının perdelerini kapadığını, yatağı yapmasına yardım etmekte ısrar ettiğim için homurdandığını ve kızdığını hatırlıyordum. Beni nazikçe yatağa itişini, botumu ve kot pantolonumu çıkarışını, ardından kazağını da çıkararak alnımdan öpmesini hatırlıyordum. Temiz, yumuşak bir tişörtü başımdan geçirmesini ve bunun giysilerimin çıkarılmasından inanılmaz derecede daha şehvetli, daha samimi hissettirdiğini hatırlıyordum.

Omuzlarımı ve boynumu ovduğunu, gerildiklerinde onları gevşettiğini hatırlıyordum. Ağrının katlanılabilir olma sınırına geldiğini, bacaklarımı onun bacaklarına sürdüğümü, vücutlarımız birbirine sarmaşık gibi yapışana dek kendime çektiğimi ve uykunun beni yuttuğunu hatırlıyordum.

Bundan nefret etmeliydim. Bu kadar sorunlu olmamdan. Bedenim idare etmek için bu kadar uğraşmama rağmen itaatsizlik ettiğinde, çok ağrı çektiğimde bu kadar kırılgan görünmekten. Giyinik olmama rağmen kendimi bu kadar çıplak hissetmemden.

Ama hiç nefret etmedim. Gün ortasında beni yatağa sürüklediği, boynumu ovduğu, başımı buzladığı ve ağrıyla boğuşurken

uyku ve modern tıp neyse ki galip gelene dek bana sarıldığı için Kate'ten nefret etmiyordum.

Burada yarı çıplak, Kate'e dolanmış halde yatarken, benim sorunum da onunki kadar ortadaydı. Kendimi soyunmuş ve yükten kurtulmuş hissettim... Sıcak bir yaz gününde çıplak olarak iki yana açılmış kollarla serin suya serbest atlayış yapar gibi.

"Nasil gidiyor?" dedi çenesiyle başımı işaret ederek. *Daha iyi hissediyor musun?* değil. *Geçti mi?* değil. Ağrının kolayca ortadan kalkacağına dair bir beklentisi ya da baskısı yoktu ancak neyse ki büyük ölçüde azalmıştı.

"Ağrı daha iyi," dedim ona. "Geçmedi ama çok daha iyi. Beni zorladığın şekerleme sayesinde..." İncelemek için kafamdaki ıslak poşeti kaldırdım. "Bir poşet havuç ve bezelye."

Kate dramatik bir tavırla iç çekti. "Bu akşamki yemeğim gitti."

"Sanki bir şey pişirecekmişsin gibi."

Gülümsedi ve Tanrım, bir kılıç ve tadı bir hediye gibiydi. Beni derinden ve hızla keserek Kate'in ne kadar benzersiz hissettirdiğini hatırlattı. "Bu akşam yemeğiyle ilgili planlarım vardı," dedi ciddi bir tavırla. "Fakat *birinin* dramatik davranıp baş ağrısı çekmesi gerekiyordu."

Ellerim önce kalçasına, sonra gömleğinin altına indi çünkü benimle dalga geçerken bile ona dokunmam ve onu bu şekilde, çarşafların altında sıcak, fısıldarken, bacakları benimkine dolanmış olarak hissetmem gerekiyordu. "Ne söyleyebilirim?" dedim ona. "Sahne ışıklarını seviyorum."

"Belli." Pek donuk olmayan sebze poşetini başımdan alıp arkasına, yatağa fırlattı. "Belli ki baş ağrısını da seviyorsun," diye tersledi. "Aksi takdirde durdurmak için daha fazlasını yapardın, Christopher. Glütensiz beslenmeyi denedin mi? Süt ürünsüz beslenmeyi? Baş ağrısı başladığında daha fazla kafein almayı?"

Tetiklememek için daha az kafein tüketmeyi? Stresi ortadan kaldırmayı? İşini bırakmayı? Daha fazla rahatlamayı? Daha fazla egzersiz yapmayı? MSG'den kaçınmayı? Akupunktur yaptırmayı? Kriyojenik banyo yapmayı?"

"Bu istenmeyen tavsiyelerin her birini daha önce sayısız kez duymamış olsam daha eğlenceli olurdu."

"İnsanlar migreni olan birinin migrenden kurtulmak için gerçekten her şeyi denemeyeceğini sanıyor herhalde?" dedi homurdanarak. "Senin için hepsini yumruklamak isterdim ama hapiste rahat edeceğimi sanmıyorum, bu yüzden galiba kendimi tutacağım."

"Hapiste olmadığın için memnunum," diye mırıldandım boynuna doğru ve oraya sıcak, yavaş bir öpücük kondurdum.

"Hey bak," dedi örgü şişleriyle omzuma vurarak. "Haylazlık yok. Hâlâ iyileşme aşamasındayız."

"Hiç de bile." Burnumu göğsüne sürttüm, sonra tişörtünün üzerinden öptüm. "Sen öyle istiyorsan başka tabii. Ağrın varsa onun yerine başka şeyler yapabiliriz."

"Çok ağrım yok ama... ah!" Ben meme ucunu emerken sert bir soluk aldı. "Christopher, kendini zorlama."

"Lütfen," diye fısıldadım orayı öperken kalbinin üzerinden. "Bu karar konusunda bana güven. Seni sevmeme izin ver. Üstelik," dedim elimi yorganın altına kaydırıp yatakta huzursuzca kıpırdanan bacağına, elime doğru hareket eden kalçasını hissederek. "Bunca ağrıdan sonra biraz zevki hak ettiğimi düşünüyorum, sen de öyle değil mi?"

Örgü şişleriyle yün yumakları ve yarı çözölmüş sebze poşeti yataktan uçtu. Kate benimle birlikte çarşafın altına girerken, "Evet, öyle," diye fısıldadı.

OTUZ YEDİ

Kate

Bu kez uyuyamayan bendim. Aklım uçuyordu, kollarımla bacaklarım huzursuzdu. Bu yüzden ertesi sabah şafak vakti evimizin ortak yaşam alanını doldurmaya başladığında yataktan çıktım. Bir parçam orada uzanmak, güneş ışığı tenini ısıtıp saçlarının kıvrıcık uçlarını aydınlatıp dün gece uzayan kirli sakalını, karnıma ve bacaklarıma sürtünmesinden büyük zevk aldığım o kısa sert tüyleri parlatırken Christopher'ın uyumasını izlemek istiyordu.

Bütün sabah orada yatıp ona bakabilir, o güzel anları yeniden canlandırabilir, ileride hangi güzel anların olacağını düşünebilirdim. Ama orada kalıp onu uyurken izlersem kıpırtılarımın onu uyandıracığını biliyorum ve yıllardır yeterince uyuyamayan Christopher'ın dinlenmeye o kadar çok ihtiyacı vardı ki.

Yatak odamın kapısını arkamdan sessizce kapadım. Kolumun altında dizüstü bilgisayarım ve kulaklığımla parmak uçlarıma basarak mutfığa gittim. Bea ya da Jamie'nin ayarlamış olması gereken kahve makinesini açtım çünkü Christopher'ın da benim de yapmadığımızı biliyordum.

Kahvenin demlenmesini beklerken Bea'nın evin arka tarafında, pencerenin yanındaki soluk altın rengi kadife koltuğun gün doğumuna baktığı küçük stüdyosuna yürüdüm.

Yerleştikten sonra dizüstü bilgisayarımı çalıştırdım, kulaklığımı taktım ve kâr amacı gütmeyen kuruluşun kalan fotoğraflarını düzenlemeye hazırlanmak için yumuşak bir müzik koydum. Takvimimde bir hatırlatma belirdi:

Jules'un dönüş uçağı bu gece.

Ekрана gözlerimi kırpıştırarak hayretle baktım, kalbim küt küt atıyordu. Christopher'la o kadar meşguldüm ve işe o kadar odaklanmışım ki Jules'un eve dönüşünün geri sayımını tamamen unutmuşum. *Bu gece* burada olacaktı. Bu da bundan sonra ne yapacağımı çözmem gerektiği anlamına geliyordu. Ve odasını derinlemesine temizlemem gerekiyordu.

Bu kadar paniğe kapılmamalıydım. O günün geleceğini biliyordum. Ama her zamanki ben olarak buna hazırlanmak için pek bir şey -aslında hiçbir şey- yapmamıştım. Giysilerimin durduğu bavulum hâlâ açıktı. Bundan sonra nereye gideceğimi, ne yapacağımı hiç düşünmemiştim.

Belki de sorun yoktu.

Belki de bunun hakkında *düşünmem* gerekmemişti... Bunu yol boyunca yavaş yavaş ben *seçmiştim*. Edgy Envelope'ta çalışmayı seçmiştim, fotoğrafçılığım ile ilgili beni insanlarla buluşturacak ve hikâyelerini çekebileceğim yeni yollar seçmiştim. Dostluklar geliştirmeyi, ailemle vakit geçirmeyi, kendimi özlediklerimin bir parçası haline getirmeyi seçmiştim.

Belki de eve gelip Christopher'la karşılaştığımdan beri, istediğim şeyleri seçiyordum ve şimdi -bu seçimleri yansıtan- hayat

önümde olduğuna göre asla ulaşamayacağımdan korktuğum noktaya çoktan gelmiştim.

Bundan sonra ne olacağını düşünürken beynimdeki çarklar dönüyordu. Annemle babamın evinde bir ay geçirebilir, bir yerlerde küçük bir stüdyo tutmak için para biriktirebilirdim. Ya da Christopher'la kalabilirdim.

Hayır. Bu çok hızlı olurdu. Çok erkendi.

Bunun çok hoşuma gideceğini bilmeme rağmen. Birbirimize iğrenç miktarda zevk ve rahatlık vereceğimizi bilmeme rağmen. Gülerdik, tartışırdık, birbirimizi tahrik eder ve sevişirdik...

Sevmek.

İş o noktaya geliyordu. İstedğim, seçtiğim şeylere, *sevdiğim* şeylere... sevdiğim kişilere. Ve o insanlardan biri koridorun sonunda uyuyordu.

En azından yakın zamana kadar.

Mutfakta Christopher olduğunu bildiğim bir hareket hissettim. Büyük ve sağlam, yatakta dağılmış koyu renk saçları, dağınık dalgalarıyla. Gülümseyerek kulaklığımı çıkardım, adıyla seslenerek 'günaydın' demeye hazırlandım.

Ama bunu yapamadan Christopher göremediğim birine, "Neden bana öyle bakıyorsun?" dedi.

Kaşlarımı çattım. Alçak sesle konuşsa da sesi koridorda mutfaktan stüdyoya kadar taşınıyordu. Kiminle konuşuyordu?

Onu Jamie'nin sesi yanıtladı. "Sana öyle filan bakmıyorum. Seni... gördüğüme şaşırdım. Aklıma..." Derin bir iç çekti. "Aklıma ne geldiğini bilmiyorum ve burada olmandan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Onunla işleri düzelterip barışacağınızı sanıyordum. Tek istediğimiz buydu."

Tek istediğimiz buydu mu?

Kulaklarım çınlamaya başladı. Varlığımı duyurmam gerektiğini biliyordum. Gizlice dinlediğimi biliyordum. Ama arazide avcının namlusuna bakan, donmuş, sersemlemiş bir hayvan gibiydim.

Biri Christopher'dan 'işleri düzeltmesini' mi *istemmişti*? Neden bunu bana hiç söylememiştii? Neden benimle ve görünüşe göre neden olduğum zorluklarla başa çıkmak için büyük bir düzenleme yapılmış gibi görünüyordu?

Peki neden kusacakmış gibi hissediyordum?

İnledim, boğazıma bir hıçkırık tırmandı, gözlerime yaşlar battı ama sonra başımı sallayarak kendimi topladım.

Hayır. Bunu yapmayacaktım. On adım atlayıp en kötüsünü varsaymayacaktım. Bir konuşmanın bir kısmını alıp içini bütün korkularım ve güvensizliklerimle doldurmayacaktım.

Kolay olmayan ama Christopher'la ikimizde çok işe yarayan ve çarpık geçmişimizde yaşamak yerine nihayet şimdiki zamanda yaşayabilmemiz için bize yeni bir yol açan şeyi yapacaktım.

Lanet bir yetişkin gibi iletişim kuracaktım.

Kulaklarım bir anda çınlamayı bıraktı. Ve düzgün soluk alabildim.

Kendimi sakinleştirmeye o kadar odaklanmışım ki koridor da konuşulanları artık duymuyordum; zaten istemiyordum da.

Christopher'ın açıklamasını ve kendisini savunmasını dinlemek istemiyordum.

Christopher'ın benimle gerçekten ilgilendiğine, kalbinin acı mı görmesine neden olan şeyi ailemin, hatta belki arkadaşlarımızın rica etmediğine inanmak için kanıtı ihtiyacım yoktu... Birbirimizi gerçekten anlamamızı ve seçmemizi sağlayan benim dürüstlüğüm, benim *gerçeğimdi* ve onunki.

Bunu seçen *bizdik*.

Ve ben ona güvenmeyi seçiyordum. Bu yüzden de artık ciğerlerim düzgün çalıştığı, kulaklarımda içlerinde küçük sis düdüğü patlıyormuş gibi sesler olmadığı için dizüstü bilgisayarımı ve kulaklığımı bir kenara atıp stüdyonun kapısını sertçe açıp koridordan bunları duyması gereken kişiye doğru yürüdüm.

OTUZ SEKİZ

Christopher

Jamie'yle arkadaşlığımız boyunca ilk kez anlaşmazlığa düşmüştük ve bu konudaki neredeyse her şeyden nefret ediyordum. Çok erkendi. Kate'in olmadığı boş bir yatakta uyanmıştım. Hem Kate'e hem de sağlam bir yemeğe karşı açlık duyuyordum. Dün gece migrenden sonra iştahım gitmişti. Ayrıca onun üzerinde gezinen ellerim ve ağızla gelmesini sağladığım için yemek yemeğe de vakit olmamıştı.

Jamie, Kate'le işleri düzeltmem için bana yaptıkları konuşmadan sonra olanlardan sorumlu hissediyor, sevdiğim kadının incinmesinden korktuğundan bana kızıyordu. Bu son derece nahoş konuşma anının telafi edici yanı buydu ve bunun için onu suçlayamazdım.

Yalnızca bana inanmasını ve güvenmesini istiyordum.

"Jamie." Yavaş, derin bir soluk aldım. "Seninle Bill'in isteği üzerine, bir de aşk kurbanı zavallı Nick'in hatırı için Kate'le aramı düzeltmeye söz verdiğimi kabul ediyorum. Ama bunun sonunda bana Tacos and Tangos'da moraran birkaç ayak parmağı kaldı. Görünüşe göre aramıza mesafe koyma kararında da

berbat olduğum ortaya çıktı çünkü bunu ancak bir hafta sürdürebildim. Oyun gecesinde ondan uzak kalmaya dayanamayacağımı anlamadım. Her şeyin... değişmesine neden olan buydu.

“Bana onu ne kadar incittiğimi *Kate* kendisi söylediğinde işler değişti. Söyledikleri beni yıktı ve kendime ve ona bunu düzelterceğime yemin ettim. Bundan çıkan şey, şu an bulunduğum yer, sonuç bu. Gördüğün şey, burada olmam -alınma amacımızdan başka kimseyle *hiç* ilgisi olmayan bir şeyden doğdu. Kate’e kasten zarar vermektense ölmeyi tercih edeceğimi söylemeye lütfen inan. O benim yanımda güvende.”

Jamie derin bir soluk alıp burnunu ovuşturdu. “Tanrım, bunu duyduğuma sevindim.”

“Bana inanıyor musun?”

Bana Mars’ta muz yetişip yetişmediğini sormuşum gibi baktı. “Tabii ki inanıyorum. Yalnızca *bir şey* söylemeden duramadım. Dolaylı da olsa, kazara da olsa senden istediğim şey Bea’nın kardeşinin incinmesine yol açsaydı...”

“Açıklama yapmana gerek yok. Onu bu kadar önemsemen, bana gelip onun güvende olduğundan emin olmak istemen benim için çok şey ifade ediyor.”

Elimi uzattım. Jamie tuttu. Ve her zaman olduğu gibi sarılıp sırtlarımıza vurarak kucaklaştık.

“Petruchio.”

Kate koridordan hışımla gelirken başımı adımı söyleyen sesine çevirdim. Bakışlarım onun üzerinden açık stüdyo kapısına gitti ve damarlarımdaki kan buza döndü. Ne duymuştu? Bundan ne çıkarmıştı?

Kate başını eğerek Jamie’ye, “Günaydın,” dedi, sonra sertçe elimden tutup yürümeye devam etti. Dönüp beni koridordan odasına çekerken onu takip ettim.

“Kate, ne duyduğunu bilmiyorum ama...”

“Sus.” Yatak odasının kapısını iterek açtı, üzerime geldi, tişörtünden tutup beni aşağıya çekerek morartacak sertlikte bir öpücük verdi. “Tek bir açıklamaya ihtiyacım yok,” dedi ağzımın içine doğru. “Ne olursa olsun sana güveniyorum. Sana inanıyorum.”

Bunlar duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu, içtenlikle söylediğini bilmeye ne kadar çaresizce istediğimi bilmediğim sözlerdi.

“Kate,” diye fısıldadım onu yukarı çekip bacaklarını belime dolayıp sıkı sıkı sarılırken kırık bir sesle. “Beni dinle.”

Yanağımı, şakağımı öptü. “Dinliyorum.”

“Ailen seni seviyor. O kadar ki Şükran Günü’nde göt gibi davrandıktan sonra beni arayıp bunu kesmemi söylediler. Tahmin edebileceğin gibi bunu pek iyi karşılamadım.”

“Christopher, sana söyledim, duymam gerekmiyor...”

“Biliyorum. Ama *benim* anlatmam gerekiyor.” Gözlerine bakarak konuştum, “Mesafemi korumaya, biraz aramızı soğutmaya, senden uzak durup gitmeni beklemeye karar verdim. Ama sonra sen gitmedin ve bana seni ne kadar incittiğimi göstererek kalbimi parçaladın. İyi ki bir şişe İrlanda viskisi aldım, onun dörtte birini içtin, seni kucığıma alıp yatağına yattırdım ve benimle sarhoş dürüstlüğüyle konuştun. Ancak artık gerçeğimizle yüzleşmemize ve dürüst olmamıza yardım etmesi için dış güçlere ya da sıvı cesarete ihtiyacımız olmamasına daha da çok seviniyorum. Çünkü evet, çok karışık bir durum ama o geceden beri yaptığımız şey bu... birbirimizle konuşmak, birbirimizi görmek ve anlamak için çok çabalıyoruz. Bunun bitmesini istemiyorum.”

Derin bir soluk aldım ve ona, o kadar çok sevdiğim kadına bakarken dağılan bir saç tutamını geriye attım. “Ve bunu seni sevdiğim için yapmak istiyorum, Kate.”

Gözleri titreşerek yanaklarından süzülen yaşlarla doldu. Bir kez daha gözlerine bakmadan önce eğilerek onları öptüm. “Çünkü seni o kadar uzun süre yüzlerce farklı şekilde sevdim ki seni sevmeye ne zaman başladığımı bilmiyorum. Yalnızca hayatımın yeteri kadarını bunu bilmeni sağlamak için geçirmediğimi biliyorum. Henüz beni sevmeni beklemiyorum Kate. Bunu hak etmediğimi biliyorum. Ama umarım bir gün kalbine layık olduğuma inanırsın.”

Başını iki yana salladı, yüzünde gün doğumu bulunduğu-muz odayı dolduruyormuş gibi bir gülümseme belirdi. Yeni gözyaşları yanaklarından süzülüyordu, onları sildi. “Fazla beklemeyeceksin.”

Gözlerim çaresizce onunkileri inceledi. “Beklemeyecek miyim?”

“Evet,” diye fısıldadı.

Ona sımsıkı sarılıp yüzümü boynuna gömerek içimi çeken ciğerlerimdeki hava boşaldı. Bunun benim gerçeğim olduğuna, uyanmak üzere olduğum bir rüya olmadığına inanmakta zorlanıyordum.

Dengesiz bir soluk alıp gözlerim onunkilerle buluşana dek çenemi kaldırdı. Sonra bana en şefkatli öpücüğünü hediye etti. “Seni seviyorum Christopher Petruchio. Bütün çılgın kalbimle. Seni o kadar çok seviyorum ki sözcükler anlatmaya yetmez.”

Arkama uzanıp kapıyı kapadım ve onu geri geri yatağa yürüttüm. “Aklıma beni ne kadar sevdiğini açıklamamanın başka yolları geliyor.”

Gülüştü dumanlı ve parlaktı. “Ya, öyle mi? Benim de aklıma bu iyiliğin karşılığını vereceğin birkaç yol geliyor.”

“Katerina,” diye mırıldanarak onu yatağa bıraktım. “Bana yapacağın iyiliğin iki katından fazlasını yapacağımı ikimiz de biliyoruz.”

Kaşını kaldırdı. “Bu bir meydan okuma mı Petruchio?”

“Aynen öyle.”

Ellerimiz birbirimizin giysilerini arıyor, çekistiriyordu, soyunmak için acele ederken, kollarımız sıkışıp ayak bileklerimiz burkulurken güldük.

Kate herhangi bir giriş yapmadan beni sırtüstü yatırıp uzun bacağına kucağıma oturacak şekilde üzerimden atı. Gözlerime bakarak gülümsedi, sonra eğilip şefkatle öptü. Ellerimi saçlarının arasına soktum ve sırtından aşağıya, dünyayı kapayan bir perde gibi üzerimize dökülecek şekilde serbest bıraktım.

“Şimdi,” diye fısıldadı beni öperken. “Lütfen Christopher, şimdi.”

Kalçasını kaldırdığında penisimin başını onun içine yönlendirdim ve üzerime oturmasını engelledim. “Fazla hızlı değil Kate. Kendine zarar vereceksin...”

“Lütfen,” dedi yüzümü avuçlayarak, ağzı çok hafif, çok tatlı bir öpücükle benimkine değdi. Sonra hemen bana kendi sözlerimle karşılık verdi, “Bu karar konusunda bana güven.”

Tutunmak için ellerini belime koyarken, santim santim üzerime otururken, gözleri benimkilerdeyken ona baktım.

Sonra eğildi, göğüslerimiz sürtünürken ağzı benimkini buldu. Hareket ettikçe rahatlayarak inledim. Vücudu ipek gibi sıcaktı, mengene gibi etrafıma dolanmıştı, kalçası kendinden emin bir tavırla hızla hareket ediyordu.

“Bana dokun,” diye fısıldadı. “Gelmemi sağla.”

Onu kendime çekerek ezdim, kalçasını benimkine yapıştırdım, ritmimizi devraldım. Böylece tam arzuladığı noktaya geçiyordu. Darbelerimle soluğu ağzımı doldurdu, yumuşak, sıkı dalgalar halinde etrafıma boşalmaya başladığını hissettirdim.

“Evet,” diye bağırdı tırnaklarını pençe gibi göğsüme batırırken ağzıma. Boşaldıkça boşalırken ağzının içinde soluk soluğaydım. Sıcak, şehvetli dili bir hamleyle benimkini sıyırdığında içinde derine girip o kadar uzun ve güçlü bir şekilde boşaldım ki bacaklarım hafif bir uyuşuklukla, tamamen tükenmiş olmanın şiddetli zevkiyle karıncalandı.

“Tanrım, Kate,” dedim yavaş, lezzetli bir öpücük için onu kendime çekerken hırıldayarak.

Ben çaresizce inerken o da vücudunu benimkine yaklaştırıp ağzıma doğru güldü. “Bir düşün,” diye fısıldadı, “ben daha yeni başladım.”

OTUZ DOKUZ

Kate

Altı ay sonra

“Katerina!”

Elimde olmadan gülümsedim. Christopher’ın adımı bu şekilde söylediğini her duyduğumda hâlâ tüylerim ürperiyor ve midemde o tuhaf kelebekler uçuşuyordu.

“Ne istiyorsun Petruchio?”

Güçlü kahkahası mutfakta yankılandı. “Yani, bu şekilde söyleyince.”

Mutfaktan yemek odasına geçilen kanatlı kapı açıldı. Christopher içeri girdi ve ben Jules’la Bea’nın ortak doğum günü partisi için hazırlanan nefis çiçeklerin ve lezzetli yemek tabaklarının mükemmel bir görüntüsünü yakalamak için eğilmişken üzerimde duracak kadar yaklaştı.

Ağzı saçlarımı okşadıktan sonra boynumu öpmek için nazikçe kaldırıp örgümü yana çekti.

“Christopher.” Bir fotoğraf çektim. “Odağımı bozuyorsun.”

“İlgiye muhtaç kaldım Katerina. Sen dünyayı dolaşırken bir hafta boyunca kimsesi olmayan adama bir öpücük ver.”

Gözlerimi devirerek kameramı bıraktım. “Beş gün yoktum.”

“Beş yıl gibi geldi.” Beni kollarına alarak kendine çekti.

“Evet,” diye fısıldarken parmak uçlarıma basarak onu öptüm. “Öyle geldi.”

Düşünceli bir ifadeyle bakıp beni kollarında salladı. “Ve beni yine terk ediyorsun.” İçini çekti. “Buradayken yatakta bu kadar harika olduğun için şanslıyım. Neyse ki senin olmadığın zamanlarda harika bir terapistim var.”

Alayla güldüm. “Yatakta harika olmadığım zamanlarda mı?”

“Sen yatakta her zaman harikasın. *Burada* olmadığın zamanlarda, ukala.”

Gülerek onu öptüm. “Seni seviyorum.”

Başını eğip bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Ben de seni seviyorum. O kadar ki, sırf sen istedin diye tanıdığım en azgın insanlara temmuz ayında Noel temalı doğum günü partisi düzenlemeye razı oldum.”

“Hey, hakkımı yeme, sevgili kazağı giymeyi kabul ettim.”

Sırıttı. “Evet, ettin.”

Kar taneleri dikili kırmızı kazağımda SEVGİLİ KAZAĞI GİYMEM yazıyordu. Benimkinin aynısı olan onunkindeyse, AMA BEN GİYERİM yazısı vardı.

Gülümseyerek omzumun üzerinden bakıp evini içime çektim. “Her şey mükemmel görünüyor.”

Ben yokken Christopher kendini ablalarımın doğum gününü kutlamak için temmuz ayında Noel partisi dekorasyonu yapmaya adanmıştı ve yenilenen klima evin içinde eserken tuhaf yılbaşı kazaklarıyla birbirimize işkence ediyorduk.

Her yer Christopher’ın çocukluğundan kalma ve benim hesaplı bütçeyle aldığım vintage Noel süsleriyle kaplıydı. Dönen pikap etrafı yılbaşı klasikleriyle dolduruyordu.

Arkadaşlarımız ve akrabalarımız saçma yılbaşı kazaklarıyla gelmeye başladığında yumurta likörü içiliyor -Jamie için pastörize edilerek yapılmış- insanlar Toni'nin ev yapımı çörekleri, kekleri ve kurabiyelerinin yanı sıra Christopher'ın lezzetli İtalyan yemekleriyle doldurdukları tabaklarıyla oturma odasına yerleşmeden önce Margo'nun sıcak şarabı servis ediliyordu.

Jules kanepede yanımda oturuyordu. Ablam sinema oyuncularıninki gibi dalgalı bir şekil verilmiş koyu renk, yumuşak, güzel saçları, belirgin gamzeleri ve istediği herkesin kalbini kazanmasını sağlayacak o bulaşıcı gülümsemesiyle neredeyse eskisi kadar ışıltılı ve neşeliydi.

O gülümserken odanın diğer tarafından Sula bir şey söylüyordu. Üzerindeki GRINCH DOLU BİR DÜNYADA SEN CINDY LOU OL yazan *sweatshirt* kadar kızarmıştı.

Jules'un diğer tarafında, Noel Baba'nın kışkırtıcı bir tavırla şeker kamışı emdiği, BAZEN NANE ŞEKERİ YALNIZCA NANE ŞEKERİDİR yazan kazağıyla oturan Bea'ya baktım. Göz göze gelince Jules'un geçen Noel'deki gülümsemeye çalışan sessiz halinden yavaş yavaş şimdiki gibi kahkaha atan ve içten bir gülümsemeye Margo'nun sıcak şarabıyla çakırkeyif olan eski haline minnettar olduğumuzu belli eden bir an yaşadık.

"Tamam ama bunun arkasındaki bilim *nedir*?" diye sordu yanakları biraz pembeleşen Jamie elinde yumurta likörüyle. Kazağında, altında MİYAV GİBİ BİR YILBAŞI yazan, piramit şeklinde dizilmiş, gözlerinin parlak renkleri ağaç süsü gibi görünen yeşil kedilerden oluşan bir Noel ağacı vardı. "Burçlar nasıl bu kadar isabetli oluyor?"

"Burçların *uyumu* konusuna girmiyorum bile," dedi limon yeşili pullu yılbaşı kazağında kiraz kırmızısı harflerle BEN YARAMAZLIK YAPTIM yazan Sula. Margo'nun kırmızı ka-

zağındaysa üzeri çizilen limon yeşili BEN USLU DURDUM yazısının altında BEN DAHA DA YARAMAZDIM yazıyordu. “Asıl aklımı başımdan alan şey eşlerin uyumunun doğruluğu.”

Hamza’nın kolunun iç kısmına yaslanan Toni doğruldu. Yeni evliler tuhaf yılbaşı kazağı temasının tek istisnasıydı. Onlarınkı gümüş beyazıydı ve yalnızca el yazısıyla işlenmiş Bay sözcüğü vardı. B’lerin üzerinden neşeli Noel Baba şapkaları sarkıyordu. Toni telefonunu çıkarıp “Şunu bir kontrol edelim. Bakalım bütün çiftlerin burçları gerçekten uyumlu mu?” dedi.

O, telefonunda bu konuyla ilgili bir web sitesi ararken ben de elimi kanepenin üzerinde kaydırıp partneri olmayan tek kişi olan Jules’un parmaklarını okşadım. Çevreye uymayan kişi olmanın nasıl hissettirdiğini biliyordum ve böyle hissetmesini asla istemezdim. Bir daha hiçbirimizin böyle hissetmesini istemiyordum. Jules bana bakarak, “Bütün bunları planladığın için teşekkürler KitKat. Gerçekten çok özel,” dedi.

Gülümsedim. “Elbette JuJu. Ancak yardım aldım.” Başımı ayaklarımın dibinde oturan, eli baldırımı kavramış, aşağı yukarı okşayan Christopher’a doğru eğdim. “Kutlamayı ben iş gezisinden dönene dek ertelediğiniz için teşekkürler.”

“Her zaman.” Elini elimin üzerine getirip sıktı. “Yine de iş seyahatlerinle ilgili bir şikâyetim var,” dedi gözlerinde bir ışıltıyla. “Artık neredeyse hiç gitmiyorsun ama sanki yine yaşam takası yapmaya ihtiyacım varmış gibi geliyor. Peki şimdi ben ne yapacağım?”

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Görünüşe göre artık ben ev Kat’i oldum.” Bu onu güldürdü. “Belki ailemizin yolculuk tutkusuna genine teslim olup kendi başına yola çıkma zamanın gelmiştir.”

Sıcak şarabını yudumlarken kendi kendine gülümsedi. “Belki öyle yaparım. Bir süre daha sessiz bir yeri denerim. Belki banliyöde. Belki dünyanın öbür ucunda. Göreceğiz.”

“Beklenileceği gibi...” diye seslenen Toni bizi tekrar grup sohbetine çekti. “Nick’le Bianca’nın burçları *asırı derecede* uyumlu.” Kabarık beyaz kar tanesi aplikeleriyle kaplı uyumlu pudra mavisi kazaklar giyen muhabbetkuşlarına baktı. İki kazağın üzerinde kenara doğru eğilmiş duran bir kardan adam vardı, dudakları öpüşmeye hazırdu ve Nick’le Bianca yan yana otururken öpüşüyorlarmış gibi görünüyordu. “Elbette,” diye ekledi tatlı bir tavırla.

“Tabii,” dedik hepimiz şarkı söyler gibi birkaç ekstra *ooo* sesiyle. Bu da Nick’in sırtmasına ve yanağından öpen Bianca’nın mutlulukla gülmesine neden oldu.

“Sıradaki!” dedi Toni dramatik bir tavırla. “Kate, Kova burcu kraliçemiz.” Kraliyet ailesinden biri gibi el salladım. “Ve Christopher! Boğa burcu, bir zamanlar öyleydi yani.”

Tezahüratlar yükseldi. Christopher ayaklanmanın dibindeki yerinden gözlerini devirdi. Eli bacağımdan aşağı kayıp bileğimi kavradı, yavaşça sıktı.

Toni gözlerini kısarak ekranı okudu. “Öyleyse Boğa’yla Kova burcunun uyumuna bakalım.”

“Berbat,” dedi Christopher.

Bütün oda sessizliğe büründü.

Christopher bana baktı. “Hepiniz bu astrolojik konulara takıntılı olduğunuz için aylar önce araştırdım ve özet olarak burç bilgeliğine göre Kova burcuyla Boğa burcunun berbat bir eşleşme olduğunu görünce saçmalık olduğuna karar verdim.”

Yavaşça dönüp kolunu kucığıma uzattı ve elimi tuttu. “Ama sonra okumaya devam ettim ve bu burçlardan bir çiftin az da olsa kuralın istisnası olduklarını kanıdama ihtimali olduğunu söyleyen küçük bir paragrafla karşılaştım. Güven ve anlayış ortamına ulaşmak için bu konuda istekli olurlarsa, tutkulu,

elektrikli bir bağla... her gün yeniymiş gibi hissettirecek türden bir aşkla ödüllendirileceklerini söylüyordu.” Kocaman gülümsemi, bakışları yalnızca benim için sıcak ve şefkatliydi. “Sonuçta bunun tamamen saçmalık olmadığına karar verdim.”

Herkesin önünde sevgi göstermekten hâlâ utansam da bu kez herkesin göreceği şekilde eğilip Christopher’a uzun ve yavaş bir öpücük vermekten çekinmedim.

“Tamam!” dedi Sula sandalyesinden fırlayıp arkasındaki vintage pikaba yönelirken. “Dans zamanı. Yalnızca Jules’la Bea’nın kırkinci doğum günü değil...”

“Hey!” diye seslendiler bozulmuş gibi.

“Tamam, tamam, otuzuncu,” diye kabul etti Sula plakları incelerken, “bu aynı zamanda bir aşk kutlaması!”

“Dur, bekle,” dedim Christopher’dan isteksizce ayrılıp pikaba koşarken. “Ben yapayım.”

Tam istediğim plağı bulup iğneyi kaldırdım. Bir çıtırtıyla inerken ve ardından tangonun açılış notaları patlarken dönüp ona doğru yürüdüm.

“Christopher.”

Oturduğu yerden bana sırtıttı, yakışıklı gözlerinde heyecan parıltısı vardı. “Katerina.”

Bütün kalbimle sevdiğim adama gülümseyerek elimi uzattım. “Bu dansı bana lütfeder misin?”

Christopher elimi tutarak ayağa kalktı ve beni kendine çekti. Yavaş bir adım, sonra bir adım daha, soluk kesen hızlı bir dönüş. Sonunda geleceğini bildiğim ağırlıksız, heyecan verici bir yatırış.

Kulağımın altına bir öpücük kondurdu ve, “Asla sormayacağımı sanmıştım,” diye fısıldadı.

Evden her ayrılışımda daha da zorlaşıyordu. Elbette yeni işler için yeni yerler deneyimlemeyi, yeni insanlarla tanışmayı, yeni hikâyeler anlatmayı hâlâ seviyordum. Ama evden her çıkışımda acı biraz daha artıyor, hasret biraz daha uzun sürüyordu.

Temmuz ayında Hırvatistan'ın akkor güzelliğini içime çekmem, kadın girişimciliği ve büyüyen ekonomiler hakkındaki uzun soluklu çalışmamın bu kadar iyi sonuçlanmasından gurur ve mutluluk duymam gerekirdi ama oturup yemeğimi yerken izlediğim muhteşem günbatımında Adriyatik Denizi manzarasında tek düşünebildiğim önceki hafta ablalarımın doğum günü partisinde ne kadar eğlendiğimiz, annemle babamın dans partisine katılması, insanları uğurlarken sesim kısılacak kadar çok gülüp konuştuğum, sonra herkes gittikten ve Christopher benimle defalarca seviştikten sonra sesimi tamamen kaybedecek kadar çok zevk çılgılığı atmamdı.

Yemeğe dönüp isteksizce zeytinimi dürttüm.

Ama sonra küçük masamın üzerinden bir gölge geçti, güneşi yuttu ve dünyayı içimde hissettiğim kadar kasvetli hale getirdi.

Kaşlarımı çatarak yanımda duran kişiye ilerlemesini söylemek için tabağımdan başımı kaldırıncaya dondum.

Christopher uzun, sağlam bacaklarını örten kumraşı pantolonu, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış keten gömleğiyle soluk kesici bir şekilde orada duruyordu... Altın rengi güneş rüzgârda savrulan koyu renk saçlarını parlatıyordu. Bana bakarken kehribar rengi gözleri sıcak ve yumuşacıktı. "Merhaba, Karydid."

Çatalım elimden tabağa düştü. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

“Nasıl yani?” dedim sesim çatlayarak.

Sonra üzerine atladım ve Christopher kollarına alıp beni döndürürken şok içinde, içten bir kahkaha attım. “Burada ne yapıyorsun?” diye ciyakladım.

“Aşk budalası bir şapşal gibi seni takip ediyorum elbette,” dedi beni öpmeden önce yavaş ve tatlı bir tavırla. “Sen iş için seyahat ederken ben de yurt içi uçuşlar yapıp bu fırsatı menzili mi genişletmek için değerlendirerek pratik yapıyordum. Deniz aşırı uçabildiğimde terapistimle muhtemelen kıtalar arası bir uçuşa da dayanabileceğim konusunda anlaştık.”

Kalbim sıkıştı. Elimi göğsünün üzerine koyup yavaşça okşadım.

“Ve bunu yaptın mı?”

Başını iki yana salladı. “Eh, yalnızca yarısı gibiydi. Dönerken seninle birlikte olmanın yardımı olacağına dair bir önsezim var. Bu da artık her yere seninle uçmak zorunda kalacağım anlamına geliyor.”

Gülerken yanaklarımdan yeni gözyaşları süzülüyordu. “Ben de işte burada oturmuş üzülerken evimi özlüyor ve iş için seyahat etme günlerimin artık bittiğine karar veriyordum.”

“Yani artık evde daha fazla kalmak istersen şikâyet etmem,” dedi dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce. “Ama seninle seyahat etme fikrinden de vazgeçmiyorum. Sanırım bir yerlerde bizim için bulunmayı bekleyen mutlu bir denge var.”

“Ben de öyle düşünüyorum.” Onu kendime çekerek açlıkla ve istekle öptüm. “Haydi yatağa gidelim.”

“Katerina,” dedi ellerim sırtında, daha aşağılarda, kalçasının üzerinde gezinmeye başladığında alınmış gibi davranarak. “Buraya daha yeni geldim ve beni şimdiden nesneleştiriyorsun.”

“Lanet olsun, aynen öyle yapıyorum.”

Beni daha yukarı kaldırıp bacaklarımı beline dolarken saçlarımın içine güldü. Kucağında benimle yürümeye başlamadan önce masanın üzerine yüklü miktarda yerel para bıraktı. “Kaldığın yer nerede?” diye sordu konuşurken beni öperek. “Lütfen yakın olduğunu söyle.”

“Yakın.” Solumdaki küçük apartmanı işaret ettim ve Christopher hızla girişe doğru döndü. Bu, bir evin kilidini ve kapı kolunu beceriksizce açıp eşikten geçerken kapıyı çarparak kapama ve birbirimizin giysilerini çekiştirme işini ilk yapışımız değildi.

Benim tarafımdan oldukça coşkulu bir çekiştirmeye Christopher’la gürültüyle duvara çarptık.

Beni öperken ikimiz de kahkahalara boğulduk, elleri göğüslerimi kavradı, ben de çıplak sırtını tırmalayarak onu kendime çektim.

“Duvarlar ince,” diye fısıldadım. “Sessiz olmaya çalışmam lazım.”

“Ah, Katerina. Sen? Sessiz? Zavallı komşuların fazlasıyla duyacak.”

Beni kucağına alıp kesinlikle kırmak üzere olduğumuz küçük yatağa giderken öpücüğünün arasından güldüm. “Onlar için üzüldüğümü söyleyebilirim,” diye fısıldadım, “ama bunun alternatifi, seni çok özlediğim için emo müzikler eşliğinde ağlayarak şarkı söylememi dinlemeleri. Yani aslında duyabilecekleri onca şeyin içinde çılgın, gürültülü sevişmemiz en kötüsü değil.”

“En kötüsü mü?” dedi Christopher beni yatağa yatırırken gözlerinde sevgiyle. “Katerina, birbirimizin kollarındayız, önümüzde bütün bir hayat var... Bundan daha iyi bir şey olamaz.”